HARUKİ MURAKAMİ

İMKÂNSIZIN ŞARKISI

Dünya Edebiyatı / Roman

DK

İMKÂNSIZIN ŞARKISI

Orjinal adı: Noruvei no mori

© Haruki Murakami

Yazan: Haruki Murakami

Fransızca'dan çeviren: Nihal Önol

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Dijital yayın yarihi: Ocak 2013 / ISBN 978-605-09-1214-2

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / **Faks** (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

İmkânsızın Şarkısı

Haruki Murakami

Çeviren: Nihal Önol

Otuz yedi yaşındaydım ve bir Boeing 707'deydim. Kocaman uçak, yağmur yüklü bulutların arasından inişe geçmiş, Hamburg Havaalanı'na inmeye hazırlanıyordu. Soğuk kasım yağmuru, toprağı karartıyor ve her şey, ama her şey, yağmurluklarını giymiş teknik personelden, BMW'nin reklam panolarından tutun da, havalimanı binasının üstünde gevşek gevşek dalgalanan bayraklara varıncaya değin, her şey Flaman tablolarına özgü o hüzün içinde yüzüyordu. Bir kez daha, yeniden Almanya'ya dönüyordum.

Uçak, pistte durdu, sigara içme yasağını belirtir ışıklar söndü ve tavandaki hoparlörlerden tatlı bir müzik yayılmaya başladı: Beatles topluluğundan, sıradan bir orkestranın pek baygın biçimde yorumladığı, "Norwegian Wood" ezgisiydi bu. Bu şarkı, her zaman olduğu gibi, yine beni çok duygulandırdı. Hatta bu kez beni daha da derinden altüst ettiğini söylemeliyim.

Başımı, ağrıdan çatlamasını önlemek ister gibi, ellerimin arasına alarak öne doğru eğildim ve kıpırdamadan, öyle kaldım. Az sonra bir Alman hostes yanıma gelip bana İngilizce, acaba rahatsız mıyım, diye sordu. Her şeyin yolunda olduğunu ve sadece biraz başımın döndüğünü söyledim.

– Emin misiniz?

– Evet, teşekkür ederim, diye cevap verdim.

Genç kadın hafifçe gülümsedikten sonra gözden kayboldu ve yerini Billy Joel'in müziği aldı.

Kafamı kaldırdım, Kuzey Denizi'nin üzerinde, gökyüzünde yüzen kara bulutlara baktım ve o zamana kadar yaşamımın akışında yitip gitmiş olan şeyleri düşündüm. Uçup gitmiş saatleri, ölmüş veya yitmiş insanları, bir daha dönmeyecek düşünceleri.

Uçak tamamen duruncaya ve yolcular kemerlerini çözüp baş üstü dolaplarından pardösülerini ya da el bagajlarını almaya başlayıncaya kadar, bakışlarım çayırlarda gezindi durdu. Sanki otların kokusunu alıyor, tenimde rüzgârın okşayışını duyuyor ve kuşların cıvıltısını işitiyordum. 1969 yılının sonbaharıydı ve yakında yirmi yaşında olacaktım.

Hostes biraz daha iyi miyim, diye sormak için gene yanıma geldi, bana doğru eğildi.

– *It's all right now, thank you. I only felt lonely, you know* (Şimdi iyiyim, sağ olun, sadece kendimi biraz yalnız hissettim de), dedim ona gülümseyerek.

– *Well, I feel same way, same thing, once in a while. I know what you mean* (Ara sıra bana da olur bu. Ne demek istediğinizi anlıyorum), diye, başını sallayarak yanıt verdi, ve doğrulmadan önce, bana hoş bir biçimde gülümsedi. *I hope you'll have a nice trip. Auf Wiedersehen!* (İyi yolculuklar. Güle güle!)...

– *Auf Wiedersehen!*

Aradan geçen on sekiz yıla karşın, o çayırlar hâlâ o günkü gibi gözlerimin önünde. Günlerdir süren incecik yağmurun yazın tozundan arındırdığı çıplak dağ, gözalıcı, koyu yeşil renkteydi, kasım rüzgârı

çevredeki susuki otlarını dalgalandırıyordu, buz mavisi gökyüzündeyse bulutlar, çok yükseklerde, iplik iplik dağılıyordu. Uçsuz bucaksız gökkubbe, göz kamaştırıcıydı. Rüzgâr çayırı boydan boya geçiyor ve saçlarını hafifçe yaladıktan sonra ormanın içinde yok oluyordu. Ağaçların tepesinde yapraklar hışırdıyordu, uzaklardan bir köpeğin havladığını duyuyordum. Boğuk bir havlamaydı bu, belli belirsiz işitilen, sanki farklı bir dünyadan geliyordu. Başka hiçbir şey duymuyordum. Hiçbir şey görmüyordum, varlığımızdan ürkerek orman yönünde uçup giden iki kızıl kuştan başka. Yürürken, Naoko bana kuyu öyküsünü anlatıyordu.

Bellek çok garip bir şey. Gerçekten içinde bulunduğum, yakından gördüğüm sırada o manzaraya hemen hiç dikkat etmemiştim. Beni etkilemekten çok uzaktı, bu yüzden, on sekiz yıl sonra, en ince ayrıntılarına dek anımsayacağımı düşünemezdim. Doğruyu söylemek gerekirse, o yıllarda manzaralar beni pek ilgilendirmiyordu zaten. Kendimden ve o sırada yanımda yürüyen o çekici genç kızdan başka bir şey düşündüğüm yoktu. Bizi düşünüyordum ve geleceğim üzerinde de kafa yoruyordum. Göreceğim, hissedeceğim ya da düşüneceğim her şeyin, dönüp dolaşıp bir bumerang gibi gene bana geleceği yaştaydım. Üstelik sevdalıydım da ve bu sevda beni son derece tehlikeli bölgelere doğru sürüklemekteydi. Bu yüzden, manzarayla ilgilenecek zamanım yoktu.

Ama şimdi, her şeyden önce aklıma gelen çayırdı. Ot kokusu, serin rüzgâr, dağların doruğu, köpek havlamaları. Çok belirgindi. Hatta, öylesine açık seçikti ki, bir el hareketiyle çiziverebilirdim. Ama bu manzaranın ortasında hiçbir insan karaltısı seçemiyordum. Kimseler yoktu. Naoko da orada değildi. Nerede olduğumuzu soruyordum kendi kendime. Nasıl olabilirdi bu? Neredeydik, Naoko, ben ve bizim olan dünya, hem de tüm bunlar o sırada benim gözüme çok önemli gözükmüşken? Artık onun yüzünü bile anımsayamaz olmuştum. Önümde sadece her türlü insan varlığından yoksun, boş bir manzara vardı.

Elbette zaman içinde onun yüz hatlarını hatırlamayı başarabiliyordum. Küçücük ve narin ellerinin, dümdüz, güzel, dokundukça öylesine pürüzsüz saçlarının, yuvarlacık ve yumuşak kulakmemelerinin ve altındaki küçük benin, kışın hep giydiği şık devetüyü mantonun ya da bir soru sorduğunda gözlerini karşısındakinin gözlerine dikme alışkanlığının ya da ara sıra, bilmem hangi nedenle titremeye başlayan sesinin (sanki tepelerin doruklarında esen rüzgâr konuşuyordu) imgelerini üst üste koyunca yüzü birden gözlerimin önünde kendiliğinden beliriveriyordu. Önce profili görünüyordu bana. Herhalde Naoko ile ben, hep yan yana yürüdüğümüz için. Bu nedenle daima önce profili geliyordu aklıma. Sonra, bana doğru dönüyor, bana gülümsüyor, başını hafifçe eğiyor, benimle konuşuyor ve dosdoğru gözlerimin içine bakıyordu. Tıpkı dibi görünen bir pınarda kayıp gidiveren küçücük bir balığın pırıltısını yakalamaya çalışıyormuş gibi.

Ama Naoko'nun yüzünün kafamın içinde böyle net bir şekilde belirmesi, zaman alıyordu. Ve aylar, yıllar geçtikçe bu süre giderek daha da uzuyordu. Acı bir şeydi bu, ama gerçekti. Başlangıçta beş saniye gerekiyordu bana, sonra on, sonra otuz ve sonunda da bir dakika. Hızla artıyordu bu süre, günbatımındaki bir gölge gibi. Herhalde çok geçmeden kendimi hepten karanlıkta bulacak, hiçbir şey göremeyecektim. Evet, anılarım, Naoko'nun bulunduğu yerden önüne geçilemez bir biçimde uzaklaşıyordu. Tıpkı benim de bir zamanlar bulunduğum yerden önüne geçilmez bir biçimde uzaklaştığım gibi. Ve sadece o manzara, ekim ayındaki o çayırın manzarası bıkıp usanmadan gözlerimin önünden geçiyordu, bir filmin simgesel bir sahnesi gibi. Ve bu manzara, kafamın bir köşesinde hep duruyor ve sürekli vuruyordu. Hadi, uyan diyordu sürekli, ben hep buradayım,

biliyorsun, uyan da anlamaya çalış niçin hep buradayım. Acı veren bir şey değildi bu, hem de hiç. Sadece her vuruşta yankılanan boş bir sesti. Bu gürültü de gün gelecek, silinecekti kuşkusuz. Her şeyin, sonunda yok olduğu gibi. Ama Hamburg Havaalanı'nda, o Lufthansa uçağında, kafamın içinde yankılandı durdu, her zamankinden çok daha güçlü ve daha uzun süre. Uyansana, anlamaya çalışsana. İşte bunun için yazıyorum bu satırları. Çünkü ben, olayları, sözcüklere dökmedikçe anlayamayan o yeteneksiz insan türündenim.

Naoko tam o sırada bana ne anlatıyordu acaba?

Haa, evet, kırların ortasındaki o kuyunun öyküsünü anlatıyordu. Gerçekten var mıymış, yok muymuş böyle bir kuyu, ben de bilmiyorum. Belki de orada sadece Naoko için var olan bir belirti ya da bir imgeydi. O karanlık günlerinde kafasının içinde buna benzer daha pek çok şey kurgulamıştı. Ama Naoko'nun bana o kuyudan söz etmesinden sonra, çayırı kuyusuz anımsayamaz oldum. Gerçekte hiç görmediğim o kuyu, belleğimde, o manzaranın ayrılmaz bir parçası olarak yer etmişti. Hatta ayrıntılı bir tanımını bile yapabilirdim. Çayırın ucunda, ormanın kıyısında bulunuyordu. Yere açılmıştı doğrudan doğruya, otların arasına ustaca gizlenmiş, bir metre çapında bir delikti. Çevresinde ne bir çit ne yüksekçe bir kuyu bileziği vardı. Sadece ağzı açık bir delik. Taştan yapılmış halkası, yağmurun ve rüzgârın etkisiyle, garip soluk bir renk almıştı ve yer yer çatlamıştı, çöküyordu. Taşların arasında kaçışan küçücük yeşil kertenkeleler ilişiyordu gözüme. Deliğin üzerine ne denli eğilirsem eğileyim, hiçbir şey görmüyordum. Anlayabildiğim tek şey, korkunç derin olduğuydu. Akıl almaz bir derinlikte. Ve bu deliğin içinde egemen olan karanlık, bu yoğun karanlık, yani bu dünyanın çeşitli karanlıklarından oluşmuş olan bu öz de, çok koyuydu.

– Derin, hem de çok derin, biliyor musun, demişti bana, ağır ağır, sözcüklerini tek tek seçerek. (Ara sıra böyle konuşurdu, tam söylemesi gereken sözü söylediğine emin olmak için.) Gerçekten çok derin. Ama kimse bilmiyor nerede bulunduğunu. Kesin olarak bilinen tek şey, buralarda bir yerde olduğu.

Ellerini tüvit ceketinin ceplerine daldırmış, sonra da bana içten, gerçekten çok güzel bir gülümsemeyle bakmıştı.

– Demek ki, bu son derece tehlikeli bir şey, dedim ona. Bir yerlerde derin bir kuyu var, ama kimse bilmiyor nerede olduğunu, öyle mi? Şu halde, içine düşecek olan için yapacak hiçbir şey yok anlaşılan.

– Hayır, hiç. İnsan düşüyor, hepsi bu kadar işte.

– Böyle bir şey hiç olmuyor mu?

– Oluyor, zaman zaman. Her iki ya da üç yılda bir kez. Biri aniden ortadan yok oluyor ve ne denli aranırsa aransın, bulunamıyor. O zaman, burada yaşayanlar onun kuyuya düştüğünü söylüyorlar.

– Bu, pek de hoş bir ölüm biçimi değil.

– İğrenç bir ölüm. (Ceketine yapışmış bir otu elinin tersiyle süpürdü.) İnsan hemen, boynu kırılıp ölecek olsa, hadi neyse, ama düşün hele, burkulmuş bir bilekle kurtulduğunu; dehşet verici. Var gücünle bağırırsın, ama kimse seni duymaz, bulunma umudun hiç yoktur, karanlık ve rutubetli, üstelik

örümceklerin, çiyanların kaynaştığı bir ortam, bastığın yerde, burada daha önce ölmüş insanlardan kalan kemikler. Sonra da yukarıda, ta yukarıda küçük, aydınlık bir çember, kış ortasında dolunay gibi. İşte burada ölünecek, yapayalnız ve yavaş yavaş.

– Sadece düşünmekle bile tüylerim diken diken oluyor. Biri mutlaka bu kuyuyu bulup çevresini kapatmalı.

– Ama sana kimsenin bulamadığını söylüyorum ya! İşte bu yüzden, yoldan ayrılmamak, uzaklaşmamak gerek.

– Uzaklaşmıyorum.

Naoko sol elini cebinden çıkardı, benimkini tutmak için.

– Ama senin için geçerli değil bu. Senin korkacak bir şeyin yok. Sen gece vakti bile köşe bucak gözü kapalı gezebilirsin, bu kuyuya asla düşmezsin. Senin yanındayken benim de korkacak bir şeyim yok.

– Gerçekten mi?

– Gerçekten.

– Nasıl bilebilirsin ki bunu?

– Biliyorum işte, o kadar. (Elimi sıkı sıkı tutuyordu. Bir süre öyle, sessizce yürümeyi sürdürdük.) Ben ellerin birbirine temasıyla her şeyi anlarım. Bunun mantıkla filan ilgisi yok, hissederim, hepsi bu. Örneğin, senin yanındayken, şimdi olduğu gibi, hiçbir şeyden korkmam. Başıma kötü ya da can sıkıcı şey gelemez.

– O halde çok basit. Hep böyle kalırız olur biter.

– Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?

– Elbette.

Naoko durdu. Ben de durdum. Yüzünü bana döndü, ellerini omuzlarıma koyup gözlerimin içine baktı. Gözbebeklerinin ta dibinde yoğun ve kara bir sıvı, garip dolambaçlar çiziyordu. O büyüleyici gözleriyle uzun uzun, içimi seyretti. Sonra geri çekildi yanağını hafifçe yanağıma sürttü. Olağanüstü ve sımsıcak bir davranıştı, ta yüreğime kadar işleyen.

– Teşekkür ederim, dedi bana..

– Bir şey değil.

– Bana böyle söylemen çok mutlu etti beni... Bu doğru, biliyor musun, dedi mutlu bir gülümsemeyle. Ama imkânsız.

– Niçin?

– Çünkü... Çünkü çok zor, anlıyor musun. Çok...

Birden susup yeniden yürümeye koyuldu. Kafasının içinde bin bir türlü hatıranın dolanmakta olduğunu bildiğimden, bir şey söylemeden, sessizce yanında yürümekle yetindim.

– Sanırım bu doğru bir şey olmaz, hem senin için hem de benim için, diye devam etti, ama epey sonra.

– Ne bakımdan doğru olmayacakmış ki? diye sakin bir sesle sorarak öğrenmeye çalıştım.

– Çünkü birinin, bir başkasını sonsuza dek koruyabilmesi olanaksızdır da ondan. Şimdi bak, diyelim ben seninle evlendim ve sen bir şirkette çalışıyorsun. Sen işyerindeyken ya da iş gezisine çıktığında beni kim koruyacak? Ölünceye değin seni adım adım izlemek zorunda mı kalacağım? Görüyorsun ki bu doğru olmaz ve buna insanî bir ilişki denemez. Çabuk bıkarsın, inan bana. Kısa zamanda usanırsın. Yaşamın konusunda kendine sorular sorarsın. Görevinin sadece ve sadece bana dadılık etmek olup olmadığını sorarsın kendi kendine. Bunu asla kabul edemem ben. Üstelik bu durumda, sorunum da çözülmüş olmaz.

– Ama bu, bir ömür boyu sürmeyecek ki. (Elimi omzuna koydum.) Bir gün sona erecek. O zaman yeniden düşünürüz artık. Hatta belki de o zaman benim yardımıma koşmak, sana düşer. Gözlerimiz gelir ve gider tablosuna dikili yaşamıyoruz ki. Mademki şimdi senin bana ihtiyacın var, benden yararlanmalısın. Sence de öyle değil mi? Niçin böyle, katısın? Hadi, rahatla biraz. Böylesine gergin olduğun için, olayları bu yönden görüyorsun. Eğer üzerindeki baskıyı biraz hafifletirsen, kendini daha rahat hissedersin.

– Neden böyle söylüyorsun?

Sesi son derece kuruydu.

Onun böyle konuştuğunu duyunca ona söylememem gereken bir şeyi söylediğimi sandım.

– Neden? diye yineledi, gözlerini ayaklarının dibine, yere dikerek. Biliyorum, evet, omuzlarımdaki yükü azaltırsam kendimi biraz hafiflemiş hissedeceğimi biliyorum. Bana söylemen boşuna. Ama, anlıyor musun, bunu şimdi yaparsam, paramparça bulurum kendimi. Ben hep böyle yaşadım, o halde, başka türlü yaşamamı nasıl istersin benden? Eğer kendimi koyuverirsem, bir daha eskisi gibi olamam. Un ufak olurum... Ve sonunda da buharlaşırım. Niçin anlamıyorsun ki? Ve hep benimle ilgileneceğini nasıl söyleyebiliyorsun, bunu anlayamadıktan sonra?

Susuyordum.

– Ben senin sandığından çok daha derinden etkilenmiş durumdayım. Karanlığın ve soğuğun içinde yitip gitmişim... Söylesene bana, niçin o gün benimle yattın? Niçin beni yüzüstü bırakmadın?

Mutlak bir sessizliğin hâkim olduğu çam ormanında yürüyorduk. Yürürken, ayaklarımızın altında, yaz sonunda ölmüş ve artık kurumuş çekirgeler çıtırdıyordu. Ağır ağır ilerliyorduk, yere bakarak, her

an bir şey olacakmış gibi tetikteydik sanki.

– Bağışla beni. (Usulca koluma girdi. Sonra birkaç kez başını salladı.) Seni kırmak istememiştim. Söylediklerime aldırma sen. Gerçekten çok üzüldüm. Sadece kendime kızıyordum da.

– Sanırım seni henüz tam anlayabilmiş değilim. Pek akıllı olduğum söylenemez ve bana biraz daha zaman gerek. Ama sonunda elbet başaracağım ve işte o zaman, galiba dünyada seni gerçekten anlayan tek kişi ben olacağım.

Çevremizi kuşatan sessizlikten yararlanmak için durmuştuk, ve ben ayağımla yerdeki çam kozalaklarını ya da çekirge ölülerini yuvarlıyordum, sonra da ağaçların arasından gökyüzüne bakıyordum. Naoko, ellerini ceketinin ceplerine daldırmış, bakışları dalgın, düşünüyordu.

– Vatanabe, beni seviyor musun?

– Elbette.

– O halde, isteklerimden ikisini dinlemek ister misin?

– Üçünü de dinlerim, istersen.

Başını sallayarak gülmeye başladı.

– İki, yeter. Bol bol yeter. Birincisi, şunu bilmeni isterim ki bugün beni görmeye geldiğin için sana gerçekten minnettarım. Çok memnunum ve ben... Bu bana hayat veriyor. İnan bana bu doğru, öyle gözükmese bile.

– Seni görmeye gene gelirim. Ya ikincisi?

– İsterim ki beni hep hatırlayasın. Benim yaşadığımı ve böyle, senin yanında olduğumu hiç unutma isterim.

– Elbette hatırlayacağım.

Gene sessizliğe gömüldü, yürümeye başladı. Sonbahar ışığı, ağaçların arasından kendine bir yol bularak, gelip omuzlarında dans ediyordu. Gene bir köpek havlaması duyuldu, ama az öncekine oranla daha yakındaydı sanki. Naoko küçük bir tümseğe tırmandı, çamlıktan çıktı, sonra telaşlı adımlarla hafif eğimli yoldan aşağı indi. Ben iki üç adım arkasından yürüyordum.

– Geri dön. Kuyu buralarda olabilir, biliyorsun, diye arkasından seslendim.

Durdu, gülmeye başladı ve gelip usulca koluma girdi. Ve yolun geri kalanını yan yana, sakin sakin yürüdük.

– Beni hiç unutmayacağın doğru, değil mi? diye kulağıma fısıldadı.

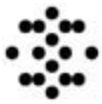
– Seni hiç unutmayacağım. Seni unutmam imkânsız.

Gene de, anılar gitgide uzaklaşıyor, bu kaçınılmaz ve ben de daha şimdiden birçok şeyi unuttum. Olayları anımsamak için şu satırları yazarken bile, zaman zaman paniğe kapıldığım oluyor. Çünkü birdenbire, belki de en önemlisini unuttuğumu anlıyorum. Kendime soruyorum, acaba bedenimin içinde karanlık bir yer mi var diye, uzak bir bölge, en önemli anılarımın üst üste yığılıp balçığa dönüştüğü bir yer.

Ama, her ne olursa olsun, bugün sahip olduklarımın tümü bu işte. Bu eksik ve bulanık, günden güne silinen anılar, onları sımsıkı bağrıma basıyorum ve bu satırları yazmayı sürdürebilmek için köşe bucak araştırıyorum, çünkü Naoko'ya verdiğim sözü tutabilmemin başka bir yolu yok.

Çok zaman önce, henüz gençken ve anılarım henüz tazeyken, olan biteni anlatmayı birkaç kez denedim. Ama, o dönemde bunu yapamadım bir türlü. Biliyordum, ilk satırı yazabilsem gerisi kendiliğinden gelecekti, ama başaramıyordum bu ilk satırı yazmayı. Her şey fazlasıyla belirgindi, açıktı ve nereden başlayacağımı bilmiyordum. Nasıl bir harita, aşırı ayrıntılı olduğunda pek işe yaramazsa, öyleydi işte. Ama şimdi anlıyorum. Sonunda anlıyorum; biliyorum ki ancak ve ancak eksik kalmış düşünceler ve anılar, eksik diye tanımlanan cümlelere gelip oturabilir. Ve sanıyorum ki, Naoko'yla ilgili anılarım her geçen gün biraz daha silindikçe, onu gitgide daha iyi anlıyorum. Şimdi benden niçin onu unutmamamı istediğini biliyorum. Kuşkusuz bunu o da biliyordu. Onun bende kalan anısının er ya da geç silineceğini. İşte bunun için böylesine üzerinde durmuştu. "Beni hiç unutma. Benim yaşadığımı aklından hiç çıkarma."

Düşündükçe, içimi derin bir keder kaplıyor. Çünkü o, Naoko beni sevmiyordu.

Geçmişten söz ettiğimde, kastettiğim en fazla yirmi yıl öncesi ve ben o dönemde bir öğrenci yurdunda kalıyordum. On sekiz yaşındaydım ve üniversiteye yeni girmiştim. Tokyo'yu hiç bilmiyordum ve ilk kez yalnız yaşayacağım için kaygılanan ailem bana bu yurdu bulmuştu. Burada yemek veriliyordu ve birtakım kolaylıklara sahipti, böylece benim gibi on sekiz yaşında ve deneyimsiz bir genç pekâlâ başının çaresine bakabilirdi bu yurtta. Gerçi işin bir de parasal yönü vardı. Yalnız yaşayacak olsam, yurtta kalmasam çok daha pahalıya mal olurdu. Bir şilte ile bir başucu lambası yeterliydi, başka bir şey satın almak gerekmiyordu. Eğer yapabilseydim bir daire kiralayıp dilediğim gibi yaşamayı yeğlerdim, ama kayıt harçları ve bu özel üniversitenin giderleri, üstüne bir de aylık geçim param düşünüldüğünde aileme direnmek hakkına sahip değildim. Üstelik, yaşayacağım yerin benim için pek bir önemi yoktu zaten.

Bu yurt, şehrin yüksek bir yerindeydi ve manzarası güzeldi. Geniş arazisinin etrafı beton bir duvarla çevriliydi. Kapıdan girince kendini, göğe dimdik uzanan kocaman bir keyaki ağacının karşısında buluyordun. En az yüz elli yıllıktı. Ağacın altında durup başını kaldırdığın zaman gökyüzünü göremiyordun, dallar öylesine sıktı.

Beton dökülmüş yol, bu koskocaman ağacın çevresini dolandıktan sonra düz bir çizgi halinde iç avluyu kesiyordu. İki yanda, birbirine paralel, iki katlı betonarme iki bina yükseliyordu. Bunlar çok pencereli büyük yapılardı, dışarıdan bakıldığında ya dairelere dönüştürülmüş bürolara ya da tam tersi bürolara dönüştürülmüş dairelere benziyordu. Ancak hepsi doğru düzgün yaşanabilir yerlerdi, kötü bir görüntüleri yoktu. Ardına dek açık pencerelerden radyo sesi yayılıyordu. Perdeler, güneşten solmaması için krem renkteydi.

Karşıda, yolun ucunda tek katlı ana bina vardı. Giriş katında banyolar ve yemekhane; birinci kattaysa büyük bir konferans salonu, birkaç toplantı salonu, bir de, kimsenin ne işe yaradığını bilmediği bir tören salonu bulunuyordu. Öğrencilere ayrılmış üçüncü bina da ana binanın yanındaydı. O da iki katlıydı. Bahçe genişti ve çimenliğin tam ortasına dikilmiş bir döner fıskıye, güneş ışınlarını yansıtarak, durmadan dönüyordu. Ana binanın arkasında futbol ve beyzbol alanları, bir de yarım düzine kadar tenis kortu bulunuyordu. Her şey kusursuzdu.

Gene de, bu yurda ilişkin bir sorun vardı: ne idüğü belirsiz, enikonu sağcı bir vakfın yönetimindeydi ve başında da, benim gözümde, iyice sağ eğilimli biri vardı. Sadece açıklamalar broşürünü ve iç yönetmeliği okumakla bile derhal anlaşılıyordu bu durum. "Eğitimimizin temel ilkesi ulus için yararlı insanlar yetiştirmektir." Yurdun kurulmasındaki resmî düşünce, işte buydu, böylece çok sayıda üstdüzey şirket yöneticisinden ekonomik yardım alıyordu, ama bu gibi durumlarda hep olduğu gibi, gerçek çok daha başkaydı. Hiç kimse tam olarak bilmiyordu gerçeği. Kimileri bunun daha az vergi ödemeyi sağladığını söylüyor, kimileriyse iyi bir reklam aracı olduğunu öne sürüyordu; gene bazıları, bir yurt binası yapmanın, iyi bir arsanın üstüne konma yolu olduğu inancındaydı. Ama daha ciddi bir neden aranması gerektiğini de söyleyenler vardı, yani bu yurdun kurucuları, buradan çıkanların, siyasal ve ekonomik çevre içinde bir tür ayrıcılıklı topluluk oluşturacağını öngörüyorlardı. Gerçekten de yurdun içinde seçkin öğrencileri bir araya getiren bir ayrıcalıklılar kulübü vardı ve orada neler olup bittiğini pek bilemiyordum, ama kesin bildiğim bir şey, bu kulübün ayda birkaç kez, vakıf yöneticilerinin de katıldığı toplantılar yaptığı ve bu kulübün bir üyesi olunduğu takdirde, ileride iş bulma konusunda hiçbir kaygı duyulmaması gerektiğiydi. Ben tüm bu

varsayımların doğru ya da yanlış olduğuna karar verecek durumda değildim, ama tüm bunlar bu kulübün kuşku uyandırıcı bir yer olduğunu gösteriyordu.

En azından bir gerçek vardı; o da, yaşamımın iki yılını, 1968 ilkbaharından, 1970 ilkbaharına kadar, bu kuşkulu yerde yatılı öğrenci olarak geçirmiş olmamdır. Böyle bir yerde niçin iki yıl kaldığım sorulacak olursa, herhalde nedenini açıklayamam. Gerçi günlük yaşam açısından, sağda ya da solda, doğru veya yanlış safta yer almak, pek öyle hesaba katılacak bir şey değildi.

Yurtta, güne bayrak çekilmesiyle başlanıyordu. Elbette ulusal marş da söyleniyordu. Bu ikisi birbirinden ayrılamazdı, tıpkı spor haberlerine de her zaman marşların eşlik etmesi gibi. Bayrak direği bahçenin tam ortasına dikilmişti, binaların tüm pencerelerinden görülecek biçimde.

Bayrağı göndere çekme görevi, sağ kanadın (ben de oradaydım) başkanına aitti. Altmış yaşlarında, uzun boylu, keskin bakışlı bir adamdı. Dümdüz saçları yer yer kırlaşmıştı ve güneşten yanmış boynunda uzun bir yara izi vardı. Nakano'daki bir askerî okuldan geldiği söyleniyordu, ama bu ispatlanamamıştı. Yanında her zaman, sözde ona yardım eden bir öğrenci bulunurdu. Onu da kimse tanımıyor, gerçekten kim olduğunu bilmiyordu. Kafası tıraşlıydı ve hep öğrenci üniforması giyiyordu. Ne adı biliniyordu, ne odası. Onunla hiç karşılaşılmazdı, ne yemekhanede ne de hamamda. Gerçekten öğrenci miydi, o bile bilinmiyordu. Ama olduğu varsayılıyordu, üniforma giydiğine göre öğrenci olmalıydı. Başka türlü olamazdı. Nakano'daki okuldan gelen adamın tersine, kısa boylu ve tombuldu, yüzü solgundu. İşte her sabah saat altıda yurdun bahçesine Japon bayrağını çeken, daha çirkini düşünülemeyecek bu ikiliydi.

Yurda ilk girdiğim dönemde, her şeyi merak ettiğimden, birkaç kez, bu töreni seyretmek için saat altıda kalktım. Bu ikisinin bahçeye gelmesi tam da radyoda haberlerin başlamasına rastlıyordu. Esas görevli, bir mont ile beyaz spor ayakkabılar giyiyordu, yardımcısıysa üniformalı ve siyah deri ayakkabılıydı. Elinde pavlonya ağacından yapılmış ince bir kutu bulunuyordu. Ötekiyse portatif bir Sony kasetçalarla geliyor ve gönderin dibine bırakıyordu. O zaman öğrenci, kutuyu açıyordu. İçinde, özenle katlanmış bayrak bulunuyordu. Ardından öğrenci, bayrağı saygıyla amirine uzatıyordu. O da ipe geçiriyordu. Öğrenci kasetçaları çalıştırıyordu.

"Efendimiz egemen olsun"

Bayrak tırmanmaya başlıyordu.

"Çakıltaşları kayalara dönüşünceye..."

Direğin yarısına varıyordu.

"Ve yosun tutuncaya değin."

Şimdi bayrak tam tepedeydi.

O zaman iki adam gururla dimdik duruyor, hazır ola geçip gözlerini bayrağa dikiyorlardı. Hava güzel olduğunda ve yeterince rüzgâr da esiyorsa, bu gerçekten inanılmaz bir görüntüydü.

Akşamki bayrak indirme töreni de sabahkinin aynısıydı. Ama bu kez bütün düzen tersten işliyordu.

Bayrak ağır ağır iniyor... ve pavlonya ağacından kutuya yerleştiriliyordu. Gece bayrak dalgalanmıyordu.

Geceleri bayrağı niçin indirdiklerini anlamıyordum. Çünkü ulus, geceleri de varlığını sürdürüyor ve pek çok kimse çalışıyordu. Demiryolu makasçıları, taksi şoförleri, bar kızları, itfaiyeciler veya gece bekçileri gibi, gece çalışan insanların, işlerini ulusun kutsaması olmadan yapmaları bana haksızlıkmış gibi geliyordu. Ama her şeye rağmen belki de bu fazla önemli değildi. Kuşkusuz kimsenin umursadığı da yoktu. Zaten bu durumdan kaygı duyan tek kişi, bendim. Üstelik bu düşünce, ara sıra zihnimden şöyle bir geçiyordu ve daha derine inmeye hiç niyetim yoktu.

İlke olarak, birinci ve ikinci sınıf öğrencileri odalarda ikişer ikişer kalıyordu, üçüncü ve dördüncü sınıflara tek kişilik oda hakkı tanınıyordu. İki kişilik odalarda, yazı masaları ve iskemleler, pencerenin önüne, sırt sırta konmuştu. Kapının solunda ikili bir ranza vardı. Eşyalar, sadelik ve sağlamlık bakımından bir örnek teşkil ediyordu. Yataklar ve yazı masalarının dışında, iki metal dolap, küçük bir masa ve kitap rafları da vardı. En iyimser bakışla bile, odanın hiç mi hiç şiirsel bir yanı yoktu. Odaların çoğunun raflarında tranzistorlu radyolar, saç kurutma makineleri, termoslar, elektrik ocakları, hazır kahve, poşet çay, kesmeşeker, şehriye çorbası pişirmek için küçük bir tencere ve en gerekli mutfak eşyaları bulunuyordu. Badanalı duvarlara dergilerden kesilmiş kız resimleri ve kim bilir nereden bulunmuş açık saçık film afişleri yapıştırılmış olurdu. Kimileri, inadına, çiftleşmekte olan domuzların fotoğrafını da yapıştırıyordu, ama bu bir istisnaydı çünkü duvarların çoğu çıplak kadınların, şarkıcı kızların ya da kadın sinema oyuncularının fotoğraflarıyla kaplıydı. Yazı masalarının üstünde ders kitapları, sözlükler ve romanlar yığılı olurdu.

Delikanlıların kaldığı odalar, genellikle inanılmaz derecede pisti. Kâğıt sepetlerinin dibinde, küflenmiş mandalina kabukları bulunur, kül tablası işi gören alüminyum kutular dolup taşar ve izmaritler, içinde yanıp bitmesin diye üstüne bira ya da kahve dökülerek söndürüldüğü için, tiksinti uyandıran ekşi bir koku yayardı. Kenarları çatlamış tabak çanak, kuşkulu bir renkteydi ve yerlerde, boş şehriye çorbası paketleri, bira kutuları ve daha birçok şey, anlatılmaz bir kargaşa yaratırdı. Kimsenin aklına bunları toplayıp çöpe atmak için süpürge ile faraşı eline almak gelmezdi. Hava akımları koca koca toz bulutları kaldırırdı. Ve istisnasız, tüm odalardan inanılmaz bir koku yayılırdı. Bu koku odadan odaya az çok değişebilirdi, ama kokuyu oluşturan öğeler hiç değişmezdi. Ter, pislik ve çöp kokusu. Kirli çamaşırlar yatak altlarına tıkılır ve kimse havalandırmak için şiltesini ara sıra pencereye, güneşe çıkarmadığından tere batmış yatak dayanılmaz pis bir koku yayardı çevresine. Bu karmaşa içinde nasıl olup da ölümcül salgın hastalıkların ortaya çıkmadığını bugün bile merak ederim.

Bunlarla karşılaştırılınca, benim odam, hastane odası kadar temizdi. Yerlerde hiç çöp yoktu, camlar son derece saydamdı, uyku tulumum haftada bir pencereye çıkartılıp havalandırılır, kurşunkalemlerim, kutularının içinde düzenli sıralanmış olur, hatta perdeler bile ayda bir kez yıkanırdı. Çünkü odamı paylaştığım delikanlı tam anlamıyla bir temizlik hastasıydı. Perdeleri bile yıkadığını başkalarına söyledim, ama kimse bana inanmak istemedi. Galiba kimse perdelerin de ara sıra yıkanması gerektiğini bilmiyordu. Sonsuza dek pencerelerde asılı kalmaya mahkûm olduklarına inanılmıştı bir kez. O zaman bana, oda arkadaşımın delinin biri olduğunu söylediler. Ardından da ona bir faşistmiş gibi davrandılar.

Bizim odada, duvara yapıştırılmış kız resmi yoktu da Amsterdam'daki bir kanalın fotoğrafı vardı.

Bir gün benim koyduğum bir çıplak kızın yerine, o yapıştırmıştı bu fotoğrafı ve bana: "Biliyor musun, Vatanabe, ben... Ben bu zırıltıları pek sevmem de" demişti. Karşı çıkmamıştım; çünkü ben de pek önemsemezdim böyle şeyleri. Beni görmeye odama kim gelse, o fotoğrafı görünce: "Yahu bu, ne bu?" diye şaşırırdı. Ben de, bizim faşonun mastürbasyon yapmasına yardımcı olsun diye oraya yapıştırdığı bir resim, diye karşılık verirdim. Elbette şaka yapıyordum, ama herkes bunu doğal karşılıyordu. Öyle ki ben bile sonunda gerçekten öyle mi acaba diye kendime sorar olmuştum.

Odamı faşoyla paylaştığım için bana acıyorlardı, ama ben bunu onlar kadar önemsemiyordum. Çevremi kirletmediğim sürece bana karışmıyordu, ki bu benim de işime geliyordu. Temizliği yapan da, yatağımı havalandırmak için pencereye çıkartan da, çöp kutusunu boşaltan da, oydu. Başka işim olduğu için üç gün banyo yapmadığım zaman, havayı koklaya koklaya çevremde dolanır, sonra da banyo yapsam iyi olacağını söylerdi, berbere gitmemi ya da burun kıllarımı kesmemi de hep o hatırlatırdı bana. Beni rahatsız eden tek şey, en ufak bir sivrisinek gördüğünde odamıza hemen bol böcek öldürücü sıkmasıydı ki, bu da beni, bitişik odanın karmaşasına sığınmak zorunda bırakıyordu.

Faşo bir devlet üniversitesinde coğrafya eğitimi alıyordu.

Benimle ilk tanıştığında bana:

– Ben ha... haritacılık eğitimi alıyorum, demişti.

O zaman ona, bunu sevip sevmediğini sormuştum.

– Evet, eğitimim bittiğinde Ulusal Coğrafya Enstitüsü'ne gireceğim ve ha... harita yapacağım.

Dünyada bunca değişik amaç ve isteğin var olması beni pek şaşırtmıştı. Tokyo'da kaldığım ilk günlerde beni çok etkileyen şeylerden biriydi bu. Gerçi haritacılığa tutkuyla bağlanmış birkaç kişi olmaması belki sıkıntı yaratabilirdi, çok fazlasına gereksinim olmasa bile. Ama daha "harita" sözcüğünü söylemeye başlarken kekeleyen birinin Ulusal Coğrafya Enstitüsü'ne girmek istemesini tuhaf buluyordum. Duruma göre, ara sıra kekelerdi, ama "harita" sözcüğünü söylerken hemen her zaman, hiç şaşmadan kekeliyordu.

– Sen... sen ne okuyorsun? diye sordu bana o ilk tanışmamızda.

– Drama sanatı, karşılığını verdim.

– Yani, tiyatro mu oynuyorsun?

– Hayır, oyun metinlerini okuyoruz ve inceliyoruz. Racine'in, İonesco'nun, Shakespeare'in oyunlarını.

Onları tanımadığını söyledi bana, sadece Shakespeare'i biliyormuş. Zaten ben de daha önce, bu adamlardan söz edildiğini hiç duymamıştım. Sadece derslerin tanıtım bülteninde okuduğumu yinelemekle yetinmiştim.

– Herhalde, sevdiğin şey bu, değil mi?

– Pek sayılmaz.

Bu yanıt onu şaşırttı. Şaşırdığı zaman, çok kekeliyordu. Kötü bir şey yaptığım izlenimi uyandı bende.

– Ne olsa işime gelirdi, diye açıkladım ona. Etnoloji, Doğu tarihi, ne olursa. Ama rastlantı sonucu drama sanatı çekti beni, zaten bu kadarla da kalır işte, daha öteye gitmez.

Pek inanmış görünmedi.

– Anlamıyorum, diye şaşkın şaşkın, söze girdi, benim... benim durumum, ben ha... haritaları sevdiğim için, ha... haritacılık okuyorum. Tokyo Üniversitesi'ne bunun için geldim ve bunun için para verip beni okutuyorlar. Ama sen, sen diyorsun ki, bu senin için geçerli değil...

Haklı olan, oydu. Açıklamalarımdan vazgeçtim. Sonra yataklarımızı seçmek için kura çektik. Ona üstteki yatak düştü, banaysa alttaki.

Her zaman beyaz bir gömlek, siyah pantolon ve lacivert kazak giyerdi. Uzun boyluydu, kafası tıraşlı ve elmacıkkemikleri çıkıktı. Üniversiteye gittiği zaman, hep ama hep üniforma giyerdi. Pabuçları ve çorapları siyahtı. Aşırı sağ eğilimli bir öğrenciye benziyordu ve bu yüzden ona faşo diyorlardı, ama gerçekte, politikaya karşı ilgisizdi. Giysi seçmekten sıkılıyordu bu yüzden hep aynı biçimde giyiniyordu. Bu kadar basitti. Sadece ve sadece kıyı şekilleriyle, yeni bir demiryolu tünelinin tamamlanmasıyla ya da bu türden herhangi bir olayla ilgiliydi o. Bir konuya odaklandığında bir iki saat hiç durmadan konuşabilirdi, kekeleyerek ve sözcükler üstünde tekleyerek, ben çekip gidinceye ya da uykuya dalıncaya kadar.

Her sabah, çalar saat yerine "Efendimiz egemen olsun" marşıyla altıda kalkıyordu. Demek ki şu cafcaflı ve gösterişli bayrak çekme töreni tümüyle boşuna değildi. Sonra giyinip lavaboya gidiyor, tuvalet ihtiyacını gideriyordu. Bu onun çok zamanını alıyordu. O kadar ki insan, dişlerini acaba teker teker mi fırçalıyor, diye düşünebilirdi. Odaya döndüğünde havlusunu, kırışıklarını gidermek için, büyük bir gürültüyle silkeliyor, kurusun diye kaloriferin üstüne asıyor ve sabunu ile diş fırçasını rafa yerleştiriyordu. Sonra da jimnastik programı için radyoyu açıyordu.

Bense, gece geç saatlere kadar okuduğumdan, sabahları sekize değin uyurdum; bu yüzden, o kalktığı ve radyoyla jimnastiğine başladığı sırada ben bazen mutlu bir uykuda oluyordum. Ama o zaman bile, zıplamaya başladığında, mutlaka uyanıyordum. Uyanmamam olanaksızdı. Çünkü her sıçrayışında, ki gerçekten çok yükseğe zıplıyordu, yatak da, onunla birlikte zıplıyordu. Bu duruma ancak üç gün katlanabildim. Kendi kendime, ortak yaşamın, sabır gerektirdiğini söylüyordum, ancak bir dereceye kadar. Dördüncü günün sabahı, daha fazla dayanamayacağımı anladım.

– Affedersin ama jimnastiğini gidip başka yerde yapamaz mısın, örneğin damda, dedim açık açık. Beni uyandırıyor da.

– Ama... saat altı buçuk, biliyorsun, diye yanıt verdi bana, çok şaşırmıştı.

– Evet, biliyorum, saat altı buçuk demek. Ama saat altı buçukta ben, uyurum. Sana nedenini

açıklayamayacağım, ama böyle işte.

– Olanaksız. Dama çıkarsam, ikinci kattakiler şikâyet ediyorlar. Burada ise, kimsenin söyleyecek sözü yok çünkü aşağısı ambar.

– O zaman sen de bahçeye çık. Çimenlere.

– Onu da yapamam. Benim... benim radyo tranzistorlu değil ki, prize takmak zorundayım ve müzik olmadan da radyodaki jimnastiği yapamam.

Bu, doğruydu. Radyosu eski bir modeldi ve benim küçük tranzistorlu radyom da FM bandından başkasını almıyordu. Bu iş canımı sıkmaya başlıyordu artık.

– Peki o halde, seninle bir anlaşma yapalım, dedim o zaman, radyoyla jimnastik yapmana bir şey demeyeceğim. Senden tek bir isteğim var, zıplamaktan vazgeçmen. Sinirlerimi bozuyor. Tamam mı?

– Zıp... zıplamaktan mı? Ne demek istiyorsun?

– Anlamazlıktan gelme, pekâlâ zıplıyorsun, değil mi?

– Hayır.

Başım ağrımaya başlıyordu. Vazgeçmek üzereydim, ama mademki bir kez başlamıştım, en iyisi sonuna dek gitmekti, bu yüzden ben de bir yandan Japon radyosunun jimnastik müziğini mırıldanırken diğer yandan da yatağın üzerinde zıplamaya koyuldum.

– Görüyor musun, işte böyle.

– Do... doğru, haklısın. Be... ben farkına varamamışım.

– İşte bunun için, diye söze başladım yatağa oturarak. Sadece bu hareketten vazgeçmeni istiyorum senden. Gerisine katlanmaya çalışırım artık. Zıplamaktan vazgeçer misin, ben de rahat rahat uyuyayım?

– İmkânsız, diye karşılık verdi hemen, hiç istifini bozmadan. Biliyor musun, bu, öyle kolay bir şey değil. Bu jimnastiği on yıldır her gün yapıyorum, bu yüzden, bir kez başladığımda, her şey kendiliğinden akıp gidiyor artık. Bir hareketi atlarsam, düşünsene... arkasını getiremem.

Ekleyecek bir şeyim kalmamıştı. Ne söyleyebilirdim ki. Tek ve en işe yarar çare, onun olmadığı bir sırada, radyosunu pencereden atmaktı, ama şimdiden bu davranışın sonucunda üzerime çekeceğim şimşekleri görebiliyordum. Faşo, sahip olduğu şeylere bambaşka bir titizlikle bağlıydı. Yatağıma oturmuş, boş boş bakıyor, artık söyleyecek söz bulamıyordum ki, beni rahatlatmak istercesine gülümsedi.

– Vatanabe, sen de benimle birlikte kalkıp jimnastik yapsan ne iyi olur, dedikten sonra, çekip gitti kahvaltısını yapmaya.

Faşonun ve radyoyla jimnastiğinin öyküsünü anlattığımda Naoko kendini tutamadı, güldü. Oysa gülünecek bir hikâye sayılmazdı bu, ama sonunda ben de dayanamayıp güldüm. Onun yüzünün böyle bir gülüşle aydınlandığını görmeyeli gerçekten çok uzun zaman olmuştu, ama o eski gülüşünden şimdilerde eser yoktu.

Yotsuya Garı'nda inmiştik ve demiryolu boyunca uzanan tümsekte yürüyorduk, İşiyaga'ya doğru. Mayıs ortasında bir pazar öğleden sonrasıydı. Sabahtan beri ara ara yağan yağmur öğleden az önce dinmiş ve su yüklü alçak bulutlar, rüzgâr tarafından süpürülüp yok olmuştu. Kiraz ağaçlarının tatlı yeşil yaprakları rüzgârda sallanıyor, göz alıcı güneşi yansıtıyordu. Güneş ışınlarının sıcaklığı yazı müjdeliyordu. Yolda karşılaştığımız insanlar ceketlerini ve kazaklarını çıkarmış, omuzlarına atmış ya da ellerine almışlardı. Bu pazar öğleden sonrasının tatlı güneşinde herkes mutlu görünüyordu. Yolun öte yanında yer alan kortlarda tenis oynayan gençler, gömleklerini çıkarmış, bir şortla kalmışlardı. Sadece, bir banka yan yana oturmuş iki rahibe, hâlâ o ciddi, kara kış giysileri içindeydiler, bu da yaz güneşinin henüz onlara ulaşmadığı izlenimi uyandırıyordu, ama gene de onların, güneşten yararlanarak, güler yüzle neşeli neşeli konuşmalarını engellemiyordu.

On beş dakika kadar yürüdükten sonra çok terlediğim için, ben de kalın keten gömleğimi çıkartıp tişörtümle kaldım. Naoko açık kurşunî renkteki spor gömleğinin kollarını sıvadı. Bu gömleği sık sık yıkıyordu herhalde, çünkü rengi enikonu solmuştu. Eskiden de onu sık sık bu gömlekle görmüşüm gibi geliyordu bana, ama pek emin değildim. Sadece bir izlenimdi bu. Zaten o döneme ait Naoko'yla ilgili çok anım yoktu.

– Topluluk içinde yaşamı nasıl buluyorsun? Başkalarıyla birlikte yaşamaktan hoşlanıyor musun? diye sordu bana.

– Bilmiyorum. Böyle yaşamaya başlayalı bir aydan biraz fazla oldu, diye karşılık verdim. Ama pek de fena sayılmaz. En azından, katlanması çok zor değil.

Bir çeşmenin önünde durdu, sadece bir yudum su içti, pantolonunun cebinden beyaz bir mendil çıkartıp ağzını kuruladı. Sonra eğilip pabuçlarını bir daha ve özenle bağladı.

– Ne dersin, sence ben de başarabilir miyim?

– Başkalarıyla yaşamayı mı? (Başıyla onayladı.) Bilmem, belli olmaz. İnsan ararsa her zaman bazı olumsuzluklar bulabilir. Yönetmelik kuralları sıkı, asık suratlı, anlamsız insanlar var ya da odanı paylaştığın kişi, sabahın altı buçuğunda kalkıp radyoyla jimnastik yapıyor olabilir. Ama bu öyle önemli bir şey sayılmaz, her yerde aynı şeylerin olduğu düşünülürse. Eğer orada yaşamaktan başka çaren yoksa, uyum sağlıyorsun. İşte böyle.

– Haklısın, diye onayladı.

Bir süre, düşünceli düşünceli dalıp gitti. Sonra gözlerini gözlerime dikti, soyu tükenmeye yüz tutmuş bir türmüşüm gibi. Gözlerine iyice bakıldığında, öylesine duruydu ki insan şok geçiriyordu âdeta. O zamana değin farkına varmamıştım bunun. Düşündüm de, zaten gözlerine bakma olanağını hiç bulamamıştım ki! İlk kez ikimiz yalnız yürüyorduk ve gene ilk kez böyle uzun uzun konuşabiliyorduk.

– Bir yurda girmek niyetinde misin? diye sordum.

– Hayır, pek sayılmaz, diye karşılık verdi. Sadece, düşünüyordum. Başkalarıyla birlikte yaşamanın neye benzediğini merak ediyordum. Yani, demek istiyorum ki...

Naoko, dudaklarını ısırarak, söyleyeceği sözcükleri arıyordu. Sonunda bulamayınca içini çekti ve kaşlarını çatarak:

– Pek bilemiyorum, ama önemli değil, dedi.

Bu, konuşmamızın sonu oldu. Naoko doğuya doğru yürümeyi sürdürdü, ben de birkaç adım geriden izliyordum onu.

Yaklaşık bir yıldır görmemiştim onu. Bu arada öyle zayıflamıştı ki, bambaşka biri olmuştu sanki. Başlıca özelliği olan o tombul yanakları erimiş, boynu incelmişti, ama ne sıskalaşmıştı ne de hasta bir görünüşü vardı. Zayıflığı, doğal ve rahat bir zayıflamanın sonucuydu. Sanki bedeni, fazlasıyla dar bir sığınağa girmeyi çok istediğinden, kendi kendine küçülmüş izlenimi veriyordu insana. Üstelik, onu eskisinden daha da güzel buluyordum. Bu konuda ona bir şey söylemek istedimse de, nasıl anlatacağımı bilemediğimden, susmayı yeğledim.

Oraya belirli bir amaçla gelmemiştik. Şuo'ya giden trende rastlaşmıştık. O, tek başına sinemaya gitmek için çıkmıştı, bense Kanda'daki ikinci el kitapçılara gidiyordum. Bu yüzden ikimizin de, özellikle yapmamız gereken önemli bir işi yoktu. Trenden inmeyi bana öneren de, o olmuştu. Ve böylece, rastlantı sonucu, kendimizi Yotsuya'da bulmuştuk. Ama birbirimize söyleyecek belirli bir şeyimiz olmadığından, trenden niçin inmek istediğini anlamamıştım. Konuşmaya başlamak için hiçbir konu bulamıyorduk.

Gardan çıktığımızda, hızlı hızlı yürümeye koyulmuştu, nereye gittiğini bile söylemeden. İster istemez peşinden gitmek zorunda kalmıştım ben de. Aramızda en azından bir metre vardı. Gerçi, isteseydim bu arayı kapatabilirdim, ama öyle heyecanlıydım ki, yapamıyordum bunu. Bir metre arkasından yürüyordum, gözlerim sırtına ve simsiyah, dümdüz saçlarına dikiliydi. Saçları kahverengi bir tokayla tutturulmuştu ve başını çevirdiğinde, küçük, beyaz kulaklarını görüyordum. Ara sıra benimle konuşmak için dönüyordu. Gerçi bazı sorularına kolayca yanıt verebiliyordum ama, bazen ne karşılık vereceğimi bilemediğim bazen de ne söylediğini anlamadığım da oluyordu. Ama sanıyorum onu duymuşum, duymamışım, pek de umurunda değildi. Söyleyeceğini söylüyor, sonra başını çevirip yürümeyi sürdürüyordu. Vazgeçmiştim, kendi kendime, bunun önemli olmadığını ve havanın dolaşmak için elverişli, nefis bir bahar havası olduğunu yineliyordum.

Ama Naoko bir gezinti için biraz fazla ciddi yürüyordu. İidabaşi'de sağa saptı, Kral Sarayı'nın hendekleri boyunca yürüdü, Cimboşo kavşağında karşıya geçti, Oşanomizu Tepesi'ne tırmandı ve kendimizi Hongo'da bulduk. Sonra, tramvay yolunu izleyerek ta Komagome'ye kadar gitti. Bu, azımsanamayacak bir mesafeydi. Komagome'ye vardığımızda güneş batıyordu. Tatlı bir ilkbahar akşamıydı.

– Neredeyiz? diye sordu birden.

– Komagome, dedim. Bilmiyor muydun? Geniş bir tur attık, biliyorsun.

– Niçin geldik buralara?

– *Sen* geldin. Ben de senin ardından yürüdüm, o kadar.

Garın yakınındaki bir lokantada hafif bir akşam yemeği yedik. Susamış olduğum için, tek başıma, bir bira içtim. Siparişi verdiğimiz andan, yemeğimizi bitirdiğimiz ana kadar tek kelime konuşmadık. Bu fazlasıyla uzun yürüyüş beni bitkin düşürmüştü, o ise, dirseklerini masaya dayamış, düşüncelere dalmıştı. Televizyon haberleri, o pazar tüm gezinti yerlerinin tıka basa dolu olduğunu anlatıyordu. Bense, Yotsuya'dan ta Komagome'ye kadar yürüdüğümüzü düşünüyordum.

– İnanılmaz derecede sağlamsın, dedim ona, makarnamı bitirdikten sonra.

– Buna şaştın mı?

– Evet.

– Bu da bir şey mi, ben lisedeyken, koşuda şampiyondum ve on- on beş kilometre koşardım. Sonra da babam, tırmanmayı sevdiği için, pazarları beni dağa götürürdü. Evimin yakınlarında dağlar olduğunu biliyorsun, değil mi? Bunun için bacaklarım sağlamdır.

– Gene de, ilk bakışta hiç de öyle görünmüyorsun.

– Doğru. Herkes beni çıtkırıldım sanır. Ama görünüşe aldanmamalı işte, diyerek hafifçe bir kahkaha attı.

– Gerçekten üzgünüm ama ben, artık dayanamayacağım.

– Bütün gününü aldığım için bağışla beni.

– Seninle konuşabildiğim için mutluyum, biliyor musun? Şimdiye kadar hiç yapamamıştık bunu.

Ne kadar çabalasam da birbirimize söylediklerimizi anımsayamıyordum bir türlü.

O, mekanik bir hareketle masanın üstündeki kül tablasıyla oynuyordu.

– Baksana, eğer istersen, eğer seni rahatsız etmezse yani, belki de gene görüşebiliriz? Gerçi senden bunu istemeye hakkım yok, biliyorum ama, gene de.

– Hak mı? diye şaşkın şaşkın yineledim. Ne demek hakkın yokmuş?

Yüzü kızardı. Herhalde gösterdiğim şaşkınlık, onu etkilemişti.

– Anlatamıyorum sana, dedi kendini haklı göstermek için. (Spor gömleğinin kollarını ta dirseklerine kadar sıvadı, sonra hemen gene indirdi. Lambanın ışığı, kolundaki tüylere güzel, yaldızlı bir görünüm veriyordu.) Bunu demek istememiştim. Tamamen başka bir anlamda söylemek istemiştim.

Dirsekleri masaya dayalı, bir süre duvardaki takvime baktı. Uygun sözcükleri sanki orada arıyordu. Ama, kuşkusuz bulamadı. İçini çekti, gözlerini kapadı, saç tokasına dokundu.

– Önemli değil, dedim ona. Ne demek istediğini az çok anlıyorum, gerçi ben de senin gibi, bunu nasıl dile getireceğimi bilmiyorum.

– Konuşma yeteneğim pek parlak değildir de. Bu son zamanlarda, hep böyle oluyor. Bir şey söylemeye çalışıyorum, ama aklıma gelen kelimeler hep yanlış. Hatta kimi zaman söylemek istediğimin tam tersini söylüyorum. Düzeltmeye kalkışınca da daha beter oluyor. Sonunda ne diyeceğimi hepten şaşırıyorum ve başta söylemek istediğimi de unutuyorum. Sanki bedenim ikiye ayrılmış da birbiriyle kovalamaca oynuyor. İkisinin arasında kocaman bir sütun yükselmiş ve onlar da birbirlerini yakalamak için sürekli dönüyorlar o sütunun çevresinde. Her zaman bir başka parçam var, söylenmesi gereken sözleri bilen, ama onu bir türlü ele geçiremiyorum... (Naoko başını kaldırıp gözlerimin içine baktı.) Beni anlıyor musun?

– Hepimizde az çok vardır bu izlenim, biliyor musun, dedim. Hepimiz duygularımızı dile getirmeye çalışırız ve bunu gereğince yapamadığımız için sinirleniriz.

Sözlerim onu az çok hayal kırıklığına uğratır gibi oldu.

– Tam söylemek istediğim bu değil, diye düzeltti beni, ama başka bir açıklamada da bulunmadı.

– Seni yeniden görmek beni hiç de sıkmaz, dedim ona o zaman. Genelde, pazar günleri pek bir işim olmaz benim, öyle pineklerim işte, o zaman da yürümek en iyisi, sağlığa da yararlı madem.

Yamate'ye giden trene bindik, Naoko Şincuku'da aktarma yapıp Şuo trenine geçti. Kokubunci'de küçük bir daire kiralamış, orada oturuyormuş.

– Söylesene, sence eskiye oranla konuşma tarzım değişmiş mi benim, diye sordu ayrılmadan.

– Bence biraz geliştirmişsin, yanıtını verdim. Ama hangi yönde olduğunu tam olarak bilemeyeceğim. Doğruyu söylemek gerekirse, o dönemde seninle öyle pek uzun uzun konuştuğumuzu anımsamıyorum, oysa, sık sık da görüyorduk birbirimizi.

– Haklısın. Sana gelecek cumartesi telefon edebilir miyim?

– Elbette. Telefonunu bekliyorum.

Naoko'yu, birinci sınıfa başladığım yılın ilkbaharında tanımıştım. O da birinci sınıftaydı, oldukça seçkin bir Hıristiyan kız okulunda. Öylesine seçkin bir okuldu ki, fazla çalışanlar bile "sıradan" öğrenci sayılır, parmakla gösterilirdi. İyi anlaştığım bir arkadaşım vardı, Kizuki, (gerçekte, tek arkadaşımdı) ve Naoko da onun kız arkadaşıydı. Çocukluktan, birbirlerinden iki yüz metre uzakta oturdukları için, neredeyse beşikten beri tanışıyorlardı.

Daha çok küçükken bir araya gelmiş her çift gibi, ilişkileri çok açıktı ve ille de baş başa kalmak hevesinde değildiler. Sık sık birbirlerinin ailesini ziyarete gidiyor, onlarla yemek yiyor, mayong oynuyorlardı. Sık sık da, iki çift olarak çıkıyorduk. Naoko sınıf arkadaşlarından birini getiriyor,

dördümüz hayvanat bahçesine, yüzme havuzuna veya sinemaya gidiyorduk. Bu arada, doğrusunu söylemeliyim ki, Naoko'nun arkadaşları pek sevimliydiler, ama gene de bana göre biraz aşırı seçkin kızlardı. Devlet lisesi kızlarıysa, hem daha kolay kızlardı, hem de biraz sıradan olsalar bile bana daha uygundular. Naoko'nun bize getirdiği, genç kızlarınsa, çok daha sevimli olsalar da, kafalarının içinden neler geçtiğini ben hiç anlayamıyordum. Bana öyle geliyordu ki, onlar da beni anlayamıyordu zaten.

Bu yüzden Kizuki beni bu dörtlü randevulara çağırmaktan vazgeçti ve üçümüz görüşmeye, birlikte çıkmaya başladık. Kizuki, Naoko ve ben. Düşününce, bu biraz garipti, ama en basit olanı da buydu ve daha iyi gidiyordu. Bir dördüncünün gelmesiyle hava, belli belirsiz değişiyordu çünkü. Üç kişi olduğumuzda, ben, sonuçta bir davetliydim, Kizuki kusursuz bir ev sahibi ve Naoko da onun yardımcısıydı, televizyon programlarında olduğu gibi. Kizuki hep ortadaydı ve bu konumunda son derece başarılıydı. Gerçi alaycı bir hali de yok sayılmazdı ve birçok durumda başkalarının gözüne küstah biriymiş gibi görünebilirdi, ama aslında hakbilir ve nazik bir gençti. Üçümüz bir aradayken, Naoko'yla ne kadar konuşursa benimle de o kadar konuşur, şakalaşır ve ikimizin de sıkılmamasına özen gösterirdi. İkimizden biri biraz uzun bir süre susacak olsa, onunla konuşur ve onu da konuşturmak için olanca becerisini ortaya dökerdi. Onu böyle görünce, hayranlık duymadan edemezdin, ama gerçekte bu onun için doğal bir şeydi. Ortamı, içinde yaşanılan andan ayırt etmek ve ona kusursuz biçimde ayak uydurmak yeteneğine sahipti. Buna bir de, oldukça az bulunan, can sıkıcı bir konuşmanın eğlenceli bölümlerini değerlendirme yeteneği ekleniyordu. Bunun için, onunla konuştuğum zaman çok sevimli, son derece heyecan verici bir yaşam süren biri olduğum izlenimine kapılıyordum.

Ama hiç arkadaş canlısı değildi. Okulda hiç arkadaş edinmedi, benden başka. Bir türlü anlayamıyordum, onun kadar zeki, onun kadar konuşma yeteneğine sahip bir gencin, bu yeteneklerini daha geniş bir çevrenin hizmetine verecek yerde, niçin sadece bizim küçük grubumuzla yetindiğine mana veremiyordum. Arkadaş olarak neden beni seçtiğini de anlamıyordum ya. Çünkü benim kadar sıradan ve anlamsız, yalnız kalmayı, okumayı ya da müzik dinlemeyi seven biri, Kizuki'ye, özellikle dikkatini çekecek onca insan varken, onlarla değil de, gelip kendisiyle konuşmasını sağlayacak hiçbir şey sunamazdı. Bununla birlikte, ortak zevklerimiz vardı ve arkadaş olduk. Babası, meslekî becerisiyle ve aldığı ücretlerin yüksekliğiyle ün salmış bir dişçiydi.

– Gelecek pazar bir dörtlü buluşmaya gelmek istemez misin? Kız arkadaşım bir kız okulunda da, güzel arkadaşlarından birini getirecek, diye önerdi bana, ikimizin arasında bir arkadaşlık doğar doğmaz. Ona olumlu yanıt verdim. Naoko'yla tanışmamız işte böyle oldu.

Birkaç kez üçümüz, Naoko, Kizuki ve ben birlikte görüştük, ama Kizuki bizi yalnız bırakır bırakmaz, doğru dürüst bir söyleşiyi yürütmeyi beceremiyordum. İkimizin hangi konu hakkında konuşabileceğini hiç mi hiç bilmiyordum. Gerçekte, Naoko ile benim, konuşacak hiçbir ortak konumuz yoktu. O zaman, başka şey yapamadığımızdan, su içiyor ve masanın üzerinde ne varsa dokunup duruyorduk, tek kelime konuşmadan. Ve Kizuki'nin dönmesini bekliyorduk. O döner dönmez söyleşi başlıyordu gene. Naoko pek konuşkan değildi ve bense, daha çok, konuşmaktansa başkalarını dinlemeyi yeğleyen türden biriydim, bu da, ikimiz yalnız kalınca neden tedirgin olduğumu açıklamaya yeter. Onunla anlaşamadığımdan değildi, sadece birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yoktu.

Naoko ile ben, bir kez buluştuk, Kizuki'nin cenazesinden on beş gün kadar sonra. Pek önemsiz bir

işi çözümlemek için bir kahvede buluşmak üzere sözleşmiştik ve konu çözüme kavuşunca da birbirimizin karşısında, suskun kalakaldık. Ben birkaç kez konuşmaya çalıştım, ama o hemen yarıda kesti. Üstelik, konuşma biçimi biraz hırçındı. Bana kızgın gibiydi ve nedenini bilmiyordum. Sonra birbirimizden ayrılmıştık ve onu bir daha görmemiştim, bir yıl sonra, Şuo treninde karşılaşıncaya kadar.

Belki de Kizuki'yi son gören ve onunla son konuşan bendim, buna kızmıştı. Sanıyorum durumu böyle açıklamak pek hoş değil, ama bana öyle geliyor, onun neler hissedebildiğini anlıyorum. Ona yerimi seve seve verirdim, eğer mümkün olabilseydi. Ama bunlar geçmişte kaldı artık ve şimdi ne söylenirse söylensin, hiçbir şeyi değiştiremez.

Mayıs ayının o öğleden sonrasının ilk saatlerinde hava çok güzeldi ve Kizuki bana, dersleri asarak gidip bilardo oynamayı önermişti. Öğleden sonraki derslere katılmaya zaten pek de istekli olmadığımdan, liseden çıktık ve limana doğru konuşa konuşa indik. Bir salona girerek dört parti bilardo oynadık. Birinciyi ben kolayca kazanınca, birden pek ciddileşti ve öteki üç oyunu kazandı. Kararlaştırdığımız gibi, kaybettiğim oyunların karşılığını ona ödedim. Tüm oyun boyunca tek bir şaka yapmamıştı. Olağanüstü bir şeydi bu. Sonunda, bir sigara molası verdik.

– Bugün, her zamankinin tersine, inanılmayacak derecede ciddiydin, dedim ona.

– Çünkü bugün, kaybetmeyi hiç istemiyordum da ondan, diye kendinden hoşnut, gülerek karşılık verdi.

O gece, garajında öldü. N 360 model arabasının egzosuna bir lastik boru takmış, camları yapışkan bantla hava geçirmez duruma getirdikten sonra motoru çalıştırmıştı. Ölmesi için ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Hasta bir akrabayı ziyaretten dönen annesi ile babası, arabayı garaja sokmak için kapıyı açtıklarında, onu ölü buldular. Radyoyu da açık bırakmıştı ve servis istasyonunun faturası hâlâ sileceğe takılıydı.

Vasiyetname bırakmamıştı ve intihar etmesi için hiçbir neden yoktu. Görüştüğü ve konuştuğu son kişi ben olduğum için, sorgulanmak üzere karakola çağırıldım. Soruşturmayla görevli polise, her zamanki gibi olduğunu ve hiçbir şeyden kuşkulanmadığımı anlattım. Anlaşılan polisin üzerinde iyi bir izlenim bırakmamıştık, ne ben ne de Kizuki. Bizim gibi, okulu kırıp bilardo oynamaya gidebilecek yaradılışta insanların kendi canına kıyması ona, olağan bir şeymiş gibi geliyordu sanki. Gazetede küçücük bir haberi çıktı, sonra da dosya kapandı. Kırmızı N 360 ortadan kayboldu. Sınıfta, bir süre, oturduğu sıraya beyaz çiçekler bırakıldı.

Kizuki'nin ölümüyle lise öğrenimimin bitmesi arasında geçen on aya yakın zaman içinde, çevremdeki dünyaya bir türlü ayak uyduramadım desem yeridir. Bir kızla arkadaş oldum, onunla yattım, ama altı aydan çok sürmedi bu ilişki. Benden şikâyet etmesi için hiçbir nedeni yoktu. Fazla çalışmadan kolayca girebileceğime inandığım, Tokyo'daki özel bir üniversitenin giriş sınavına katıldım ve kazandım, ama buna da fazla sevinmedim. Kız bana, gitmemem için yalvardı, ama ben ille de Kobe'den ayrılmak istiyordum. Üstelik, her şeyden çok, kimseyi tanımadığım bir yerde yeni bir yaşama başlamak istiyordum.

– Şimdi benimle yatmayı başardın ya, artık varlığımın senin için pek önemi kalmadı, değil mi? dedi

kız bana, ağlayarak.

– Hayır, hayır, inan bana, diye karşılık verdim.

Sadece şehirden ayrılmak istiyordum. Ama o, bunu anlamadı. Ve ayrıldık. Beni Tokyo'ya götüren hızlı tren Şinkansen'de onun iyi yönlerini, hatta hayranlık duyulacak yönlerini hatırlayınca, ona böyle davrandığıma pişman oldum, ama olan olmuştu bir kez, artık geriye dönemezdim. Böylece onu unutmaya karar verdim.

Tokyo'daki bu yurtta yeni yaşamıma başlar başlamaz her tür şey üzerinde fazla düşünmemekten ve bu şeylerle arama hatırı sayılır bir mesafe koymaktan öte yapacak hiçbir şeyim yoktu artık. Hem de hiç. Hepsini unutmaya karar verdim: bilardo masasını örten yeşil çuhayı. Kırmızı N 360'ı, sıranın üstüne bırakılan beyaz çiçekleri. Hepsini; ölü yakma fırınının upuzun bacasından tüten dumanı da, polisin masasının üstündeki yassı kâğıt bastırgacı da. Başlangıçta bunu oldukça kolay başarıyormuşum gibi bir duyguya kapıldım. Ama unutmak için ne kadar çabalarsam çabalayayım, yüreğimin ta derinliklerinde, kenar çizgileri belirsiz bir boşluk öylece duruyordu. Sonra, zamanla, bu boşluk giderek daha belirgin ve daha saf bir biçim almaya başladı. Bu şeklin üzerine sözcükler kondurabildim. Aşağı yukarı şöyleydi:

ÖLÜM YAŞAMIN KARŞITI OLARAK DEĞİL,

PARÇASI OLARAK VARDIR

Bir kez sözcüklere döküldüğünde pek sıradan görünüyor, ama o zamanlar, sözcükler biçiminde değildi, bir boşluktu, yüreğimin ta derinliklerinde hissettiğim. Ölüm, kâğıt bastırgacının içinde de vardı, tıpkı bilardo masasının üstünde sıralanmış dört tane kırmızı beyaz topun içinde olduğu gibi.

O zamana kadar ölümü hep bağımsız, yaşamdan tümüyle ayrı bir varlık olarak kabul etmiştim. Başka bir deyişle: "Bir gün gelir ölüm biz ister istemez kollarına alır. Ama buna karşılık, o günden önce bize hiç dokunmaz." Bu mantığımı her türlü sınamadan geçebilecek kadar doğru buluyordum. Yaşam bu yandaydı, ölüm öte yanda.

Ama, Kizuki'nin öldüğü geceden başlayarak artık ölümü (ve yaşamı) böylesine basit bir biçimde düşünemez oldum. Ölüm yaşamın karşıtı değildi artık. Ölüm, daha hayatımın başlangıcından itibaren yaşamımın bir parçasıydı, istesem de, istemesem de, bilmezlikten asla gelemeyeceğim bir olgu. Ve ölüm beni de ele geçirmişti, Kizuki'yi, on yedi yaşının o mayıs gecesinde, alıp götürdüğü anda.

On sekiz yaşımın ilkbaharını, içimde o boşluğu duyumsayarak geçirdim. Ama aynı zamanda, kendimi fazla ciddiye almamaya da çabalıyordum. Çünkü belli belirsiz hissediyordum, ciddi olmak ille de doğruya götürmüyordu insanı. Ama sorunu ne kadar evirip çevirsem de, doğrusu şuydu: ölüm, çok canlı bir gerçekti. Bu acı verici çelişkiye kendimi kaptırınca yavaş yavaş bir kısır döngüye gömüldüm. Şimdi düşünüyorum da, o zamanlar pek garip günler yaşadığımı anlıyorum. Tam yaşamın ortalık yerindeyken, her şey ölümün çevresinde dönüyordu.

Naoko ertesi cumartesi bana telefon etti ve pazar günü buluşmak üzere randevulaştık. Evet, bunu randevu olarak adlandırabilirim. Aklıma daha uygun bir sözcük gelmiyor çünkü.

Geçen seferki gibi, sokaklarda yürüdük, bir yerlerde bir kahve içtik, gene yürüdük, akşam yemeği yedik, sonra birbirimizle vedalaşıp ayrıldık. Her zamanki gibi, ağzını pek açmadı, ama bunu önemsemiyor gibi göründüğüne göre, ben de oradan buradan rasgele konuştum. Canımız istediğinde, yaşamımızdan ve üniversiteden söz ediyorduk, ama hep bölük pörçüktü ve konuşmanın arkası gelmiyordu. Ve geçmişe hiç değinmedik. Kendimizi tümüyle, şehirde öylesine, başıboş dolaşmaya vermiştik. Neyse ki, Tokyo geniştir ve hep yürüyebiliyorduk, sonuna asla ulaşamadan.

Hemen hemen her hafta buluşuyorduk artık, böyle rasgele dolaşmak için. O önden gidiyordu, ben de birkaç adım geriden. Çeşit çeşit saç tokaları vardı ve sağ kulağını hep açıkta bırakıyordu. Bu, hâlâ açık seçik hatırladığım çok az şeyden biridir ve belki de o dönemde onu hep arkadan gördüğüm içindir. Ne diyeceğini bilemediğinde, saç tokasını düzeltiyordu. Ve durmadan mendiliyle ağzını siliyordu. Bunu bir şey söylemek istediğinde yapıyordu. Ve işte böylece, giderek ona karşı bir yakınlık duymaya başladım.

Musaşino'nun bir yerlerindeki bir üniversiteye gidiyordu. Sakin bir yerdi, İngilizce öğretimiyle ün salmıştı. Oturduğu dairenin yakınında güzel bir kanal vardı, bazen kanal boyunca dolaşmaya çıkıyorduk. Naoko bana yemek yapmak için evine davet ediyordu ve küçücük dairesinde baş başa kalmamızın onu özellikle rahatsız ettiğini sanmıyorum. Dairesi temiz ve derli topluydu, hiçbir fazlalığı yoktu, öyle ki, eğer pencerenin önüne, kuruması için asılmış çoraplar da olmasa insan bir kızın evinde olduğunu anlamayabilirdi. Sade ve azla yetinen bir yaşam sürüyordu ve çok arkadaşı varmış izlenimi de vermiyordu. Onu lise öğrencisi olarak tanıyan biri için, sürdüğü bu yaşam kolay anlaşılabilir bir durum değildi. Benim bir zamanlar tanıdığım bu genç kız hep süslü püslü giysiler giyerdi ve çevresinde çok arkadaşı vardı. Evini görünce, bana öyle geldi ki, o da benim gibi, üniversiteye girmekle, oturduğu kentten ayrılmayı ve kimseyi tanımadığı bir yerde yeni bir yaşama başlamayı istemişti.

– Bu üniversiteyi seçtim çünkü bizim okuldan hiçbir kız buraya gelmedi, dedi bana gülerek. Sadece bunun için. Bizler biraz daha şık okullara gitmeyi alışkanlık edinmişiz, ne demek istediğimi anladın sanırım!

Ama Naoko'yla ilişkimin hiçbir ilerleme kaydetmediği de söylenemez. O yavaş yavaş bana alıştı, ben de ona. Yaz tatilinden sonraki yeni yarıyılın başında, çok doğal bir şekilde, yanımda yürüyordu. Bunda, beni arkadaş olarak benimsemek istediğinin işaretini gördüm ve ben de böyle güzel bir kızın yanında yürüyebilmekten hoşnut olmadığımı söyleyemem. Birlikte şehirde başıboş dolaşıp duruyorduk. Hiçbir engel tanımıyorduk: tepelere tırmanıyor, ırmakları aşıyorduk ve tren raylarını geçiyorduk. Hiçbir hedefimiz yoktu. Yürümek yetiyordu bize. Cin kovma törenine katılmış gibi, kendimizi başıboş dolaşmaya kaptırmıştık. Yağmur yağarsa, bir şemsiyenin altına sığınıyorduk.

Güz geldi ve yurdun bahçesi, düşen keyaki yapraklarıyla doldu. Giydiğim kazak bana yeni mevsimin kokularını getirdi. Kunduralarımı eskittiğim için, yeni bir çift aldım, süet.

O dönemde nelerden konuştuğumuzu bir türlü anımsayamıyorum. Galiba pek önemli şeyler değildi. Her zamanki gibi, geçmişe hiç değinmiyorduk. Konuşmalarımızda Kizuki'nin adı hiç geçmiyordu. Her zamanki gibi çok konuşmuyorduk. O dönemde, kahvelerde baş başa geçirdiğimiz suskun saatlere alışmıştım bile.

Naoko istediği için ona sık sık faşodan söz ediyordum. Bir defasında sınıf arkadaşı bir kızla randevusu vardı (elbette o da bir coğrafya öğrencisiydi) ve akşam tümüyle hayal kırıklığına uğramış bir halde dönmüştü. Olay haziran ayında geçmişti. Bana sormuştu: "Şey, söyler misin bana, Vatanabe... sen, sen nelerden konuşursun, genelde, kızlarla?" Ona ne yanıt verdiğimi şimdi anımsamıyorum ama, herhalde benim hakkımda yanılıyordu; çünkü bana sorulması gereken türden bir soru değildi bu. Temmuz ayında, o yokken biri Amsterdam kanalları fotoğrafını kaldırıp yerine San Francisco'daki Golden Bridge fotoğrafını asmıştı. Sözde bunu sadece, Golden Bridge'i seyrederken mastürbasyon yapabilir mi, diye anlamak için koymuştu. Onları, salt memnun etmek için, ben de oda arkadaşımın bu işe pek sevindiğini anlatınca bu kez de başka biri, köprünün yerine bir buzul fotoğrafı koydu. Bu sürekli resim değiştirmeler oda arkaşımın canını çok sıktı.

– Kim... kim yapmış ola.... olabilir bunu? diye sordu bana.

– Bilmiyorum, ama önemli değil. Bu fotoğrafların hepsi birbirinden güzel. Kim yapmışsa yapmış, teşekkür etmelisin, diye karşılık verdim, onu yatıştırmak için.

– Evet, ama gene de, sinir bozuyor be!

Faşo konusunda böyle öyküler anlattığım zaman Naoko hep gülüyordu. Pek seyrek güldüğü için de sık sık oda arkadaşımdan söz ediyordum ona, ama doğrusunu söylemek gerekirse, kızı eğlendirmek için bu şekilde oda arkadaşımdan yararlanmak hoşuma gidiyordu da denemez. Hali vakti pek de yerinde olmayan bir ailenin üçüncü oğluydu sadece. Ve iddiasız yaşamının tek ve alçakgönüllü hayali, harita yapmaktı. İnsan onunla alay etmek cüretini nasıl gösterebilirdi ki.

Bununla birlikte, "faşoya yapılan şakalar" artık yurdun içinde kulaktan kulağa yayılan öyküler haline gelmişti ve benim de bu işten geri dönüşüm yoktu, ne kadar istesem de. Üstelik, Naoko'nun yüzünün güldüğünü görmek beni de mutlu ediyordu. Bu yüzden, faşonun öykülerini anlatmayı sürdürdüm.

Naoko sadece bir kez, birine âşık olup olmadığımı sormuştu. Ona, bozuştuğum kızdan söz ettim. Onun cici bir kız olduğunu, onunla yatmaktan hoşlandığımı ve hâlâ o kızı özlemle düşündüğümü, ama nedendir bilmem, beni hiçbir zaman derinden etkilemediğini söyledim. Sonra da yüreğimin herhalde sert bir kabuğu olduğunu ve pek az kişinin o kabuğu delebildiğini ve belki de bunun için bir türlü doğru dürüst sevmeyi beceremediğimi de ekledim.

– Şimdiye kadar hiç kimseyi sevmedin mi? diye sordu Naoko bana.

– Hayır, diye karşılık verdim.

Üstelemedi.

Güz sonunda, buz gibi rüzgâr şehri kasıp kavurmaya başladığında arada sırada bana iyice sokulur oldu. Soluğunu, kabanımın kalın kumaşından, belli belirsiz hissediyordum. Koluma giriyor, elini ceketimin cebine sokuyor ve gerçekten soğuk olduğu zaman da titreyerek koluma asılıyordu. Ama bundan öteye gitmiyordu. Davranışlarının özel hiçbir anlamı yoktu. Ben her zamanki gibi yürüyordum, ellerimi ceplerime daldırmış. İkimiz de tabanı lastik pabuçlar giydiğimiz için yürürken hemen hemen hiç ses çıkarmıyorduk. Sadece üzerlerinde yürüdüğümüzde, koca çınar yapraklarının çıtırtısını duyuyorduk. Bu çıtırtıyı duyunca, Naoko'ya acıyordum. Aradığı, benim *kolum* değildi, sadece *bir* koldu. Aradığı *benim* sıcaklığım değildi, sadece *bir* sıcaklıktı. Sadece ben olmaktan rahatsız oluyordum.

Kış ilerledikçe, gözlerinde eskisine oranla daha fazla bir saydamlık görür gibi oldum. Bu, konacağı yeri bilemeyen bir duruluktu. Zaman zaman, gözlerimin içine bakıyordu, belli bir nedeni yoktu, orada bir şey arıyormuş gibiydi ve her defasında da garip bir hüzne kapılıyordum, kolum kanadım kırılıyordu sanki.

Sonunda, belki bana bir şey söylemek istiyor da sözcüklerle dile getiremiyor, diye düşünmeye başladım. Ya da daha doğrusu, sözcüklere dökmeden kendi içinde yakalayamıyordu söylemek istediğini. İşte bunun için sözcükler çıkamıyordu bir türlü ağzından. Ve bu yüzden, durmadan saç tokasına dokunuyor, mendiliyle ağzını siliyor, durup dururken gözlerini gözlerime dikiyordu. Hatta ona sarılmayı bile düşündüm, yapabilir miydim bilmiyorum, ama sonra hiç duraksamadan vazgeçtim. Belki de kırılırdı buna, öyle hissetmiştim. Böylece Tokyo şehrini arşınlamaya devam ettik ve Naoko hep hiçlikten çıkmış sözcüklerin arayışındaydı.

Naoko telefon ettiğinde veya pazar sabahı çıktığımda, yurttaki arkadaşlar benimle alay ediyorlardı. Şüphesiz her şeye rağmen herkesin, benim bir kız arkadaşım olduğuna inanması çok doğaldı. Ben de bıraktım inansınlar, çünkü onlara dert anlatmam zordu ve buna gerek de görmüyordum. Akşam döndüğümde her zaman, hangi pozisyonda seviştiğimizi ya da onu zevkime göre olup olmadığını veya iç çamaşırlarının rengini aptal aptal soran biri çıkıyordu; rasgele yanıtladığım sorulardı bunlar.

İşte on sekizinci yılım böyle geçti. Güneş doğuyor, sonra batıyordu, bayrak çekiliyor, sonra indiriliyordu. Ve pazarları, ölen arkadaşımın sevgilisiyle buluşuyordum. Ne yapmakta olduğum konusunda da, ne olacağım konusunda da hiçbir fikrim yoktu. Üniversitedeki dersler için, Claudel'i, Racine'i, Ayzenştayn'ı okudum, ama bu yazarların hiçbirinin bana yardımı dokunamadı. Üniversitede tek dost edinemedim ve yurttaki ilişkilerim de hep yüzeysel kaldı. Yurttaki öğrenciler, her zaman tek başıma bir şeyler okuduğumu görünce, yazar olmak istediğimi düşünmüş olmalıydılar, ama gerçek öyle değildi. Zaten herhangi bir şey olmaya da niyetim yoktu.

Birkaç kez Naoko'ya, neler hissettiğimi anlatmayı denedim. Çünkü hiç olmazsa bir dereceye kadar beni anlayabilirdi, bende öyle bir izlenim uyandırmıştı. Ama derdimi anlatacak sözcükleri bulamadım. Bu, bana garip geliyordu. Ondaki sözcük bulamama hastalığına benim de yakalandığımı düşünüyordum.

Cumartesi akşamı, holdeki bir iskemleye oturuyordum, telefonun yakınına; arar diye bekliyordum. O akşam hemen hemen herkes çıktığından, hol her zamankine oranla çok daha sakin ve boştu. Böylece ben de, bir yandan bu sessiz ortamda titreşen ışık parçacıklarını seyrederken, diğer yandan da yüreğimin içini açık seçik görmeye çalışırdım. Sonuçta ne arıyordum? Ve insanlar benden ne

bekliyorlardı? Ama verecek doyurucu bir yanıt bulamıyordum. Ara sıra elimi, havada asılı ışık parçacıklarına uzatırdım, ama parmaklarım hiçbir şey yakalayamazdı.

Çok okuyordum, ama çok sayıda kitap yutan bir okurun tersine, ben hoşuma gidenleri birkaç kez okumayı yeğliyordum. O dönemde sevdiğim yazarlar, Truman Capote, John Updike, Scott Fitzgerald ve Raymond Chandler gibi adlardı, ama sınıfta olsun, yurtta olsun, bu tür romanları okumayı seven kimseyi bulamadım. Hepsi de Kazumi Takahaşi,[1] Kenzaburo Oe, Yukio Mişima ya da çağdaş Fransız romanları okuyorlardı. Bu yüzden, ortak konuşma konularımız olmaması doğaldı ve ben de tek başıma, sessizce okumayı alışkanlık edindim. Kitaplarımı tekrar tekrar okuyor ve ara sıra gözlerimi kapatarak, kokularını derin derin içime çekiyordum. Zaten bir kitabın sadece kokusunu duymak ve sayfalarını karıştırmak bile beni mutlu ediyordu.

On sekizinci yılımın en önemli kitabı John Updike'ın *The Centaur*'u olmuştu, ama kitabı tekrar tekrar o kadar çok okudum ki, başlangıçtaki parıltısını yitirdi ve çok geçmeden de liste başındaki yerini Fitzgerald'ın *Muhteşem Gatsby*'sine bıraktı ve uzun süre benim en sevdiğim kitap olarak kaldı. Sık sık onu kitaplığımdan çıkartıp rasgele açarak önüme gelen bölümü öylesine okuduğum olmuştur. Hiçbir zaman hayal kırıklığına uğramıyordum. Okurken sıkıldığım tek bir sayfa bile olduğunu anımsamıyorum. O kitabı her zaman çekici ve kusursuz buluyordum. Ve bu hayranlığımı da paylaşmak istiyordum. Ama çevremde kimse okumamıştı o kitabı, hatta okumayı aklından bile geçirmiyordu. 1968 yılında Scott Fitzgerald okumak, önerilecek bir şey değildi, gerici bir kitap sayılmasa bile.

O dönemde çevremde *Muhteşem Gatsby*'yi okumuş bir kişi vardı ve hiç kuşkusuz bu yüzden onunla arkadaş olmuştuk. Bu, Todai Hukuk Fakültesi'nde okuyan, Nagasava adında bir öğrenciydi ve benden iki sınıf yukarıdaydı. Aynı yurtta kalıyorduk, birbirimizi uzaktan tanıyorduk ve bir gün, yemekhanenin bir köşesinde, güneş altında oturmuş, *Muhteşem Gatsby*'yi okuyordum, gelip yanıma oturdu ve ne okuduğumu sordu. Söyledim. Kitap hakkında ne düşündüğümü sordu. Üçüncü kez okuduğumu ve okudukça ilgimi çeken sayfaların arttığını söyledim.

– *Muhteşem Gatsby*'yi üç kez okumuş olan bir delikanlıyla arkadaş olabilmeliyim, dedi, sanki kendi kendisiyle konuşuyordu. Ve böylece dost olduk. Aylardan ekimdi.

Nagasava'yı tanıdıkça onu tuhaf buluyordum. Hayatım boyunca çok sayıda insanla tanıştım, karşılaştım ve dost oldum, ama hiçbiri asla onun gibi farklı değildi. Gerçi onun gibi bir okuma meraklısının tırnağı bile olamazdım, ama ilke olarak sadece en az otuz yıl önce ölmüş olan yazarları okuyordu. Bana söylediğine göre, sadece onlara güven duyuyormuş.

– Çağdaş edebiyata güvenim yok demiyorum. Ama değerli vaktimi de zamanın vaftiz etmediği eserleri okuyarak ziyan etmek istemem. Hayat zaten yeterince kısa.

– Peki, senin sevdiğin yazarlar kim? diye sordum.

– Balzac, Dante, Joseph Conrad, Dickens, diye hemen karşılık verdi.

– Bunlara çağdaş yazarlar denemez.

– Ben de bu yüzden onları okuyorum ya. Çünkü herkesle aynı şeyleri okuyunca, ister istemez herkes gibi düşüneceksin. Bu da kabalık ve sıradanlık olur. Ciddi biri böyle şeylerle zaman harcamaz. Biliyor musun, Vatanabe, şu yurtta doğru dürüst denebilecek bir sen, bir de ben varız? Ötekilerin tümünü at çöpe.

– Nereden biliyorsun? diye sordum, şaşırmıştım.

– Biliyorum işte. Sanki alnımıza damga vurulmuş gibi. Hemen görürüm ben. Sonra, sen de, ben de okuduk *Muhteşem Gatsby*'yi, değil mi?

Kafamdan hesaplayıverdim.

– Ama Scott Fitzgerald öleli sadece yirmi sekiz yıl olmuş!

– İki yıl, önemli değil, onun gibi yazarlar ortalamanın altına düşmez, biliyorsun.

Gene de, yurtta, bir klasik yazar okuyucusu olarak ün salmamıştı ve okuduğunu bilselerdi bile, kuşkusuz önemsemezlerdi. Her şeyden önce zekâsıyla tanınıyordu. Todai'ye sorunsuz girmişti, çok iyi notlar alıyordu ve Dışişleri Bakanlığı'na girmek ve diplomat olmak için kamu görevlisi sınavına girmeye hazırlanıyordu. Babası, Nagoya'da önemli bir kliniğin yöneticisiydi ve gene Todai'de tıp okumuş olan ağabeyi babasının yerine geçecekti. Ailesi örnek denecek bir aileydi. Bol cep harçlığı alıyordu, ayrıca oldukça yakışıklı sayılırdı. Bu yüzden herkes onu üstün görüyor ve yurt müdürü bile ona asla bir şey söylemiyordu. Çünkü, birinden bir şey istediği zaman, söylediği kişi bir şey demeden istediğini hemen yerine getiriyordu. Başka türlüsü düşünülemezdi.

Nagasava'nın kişiliği sanki daha doğumundan itibaren bir tür çekim gücüyle donatılmıştı. Başkaları karşısında kendi durumunu hemen saptamakta, onlara belirli talimatlar vermekte ve onlardan hiçbir direniş görmeden sözünü dinletmekte özel bir yetenek sahibiydi. Bu özel yetenekle donatıldığını gösteren bir hale, bir meleğin başındaki kutsal halka gibi başının üzerinde geziyor ve sanki herkes hemen bu çocuğun bir "özel yaratık" olduğunu anlayıp ona göre önlem alıyordu. Bunun için, herkes onun benim gibi, hiçbir özelliği olmayan birini kendine arkadaş seçmesine çok şaşırdı ve bu da bana, hiç tanımadığım insanların bile bir bakıma saygısını kazandırdı. O dönemde kimse anlamamıştı, ama nedeni çok açıktı. Nagasava benden hoşlanıyordu, çünkü ben ona asla ne bir hayranlık gösterisinde bulundum ne özel bir değer verdim. Kişiliğinin aykırı ve karmaşık yönleri beni çekmişti, ama aldığı sonuçlara, başının üstündeki haleye, başkalarının üstündeki etkisine en ufak bir hayranlık belirtisi göstermedim. Sanıyorum bu, onun açısından, olağandışı bir tutumdu.

Nagasava, birbiriyle çelişen birkaç özellik birden taşıyan bir çocuktu. Hem yüreğime dokunacak kadar nazik olabiliyordu, hem de aşırı inatçılığı tutabiliyordu. Şaşılacak derecede soylu bir anlayışa sahipti, ama aynı zamanda da akıl almaz derecede sıradan olabiliyordu. Bir yandan başkalarını yönetir ve iyimser bir tarzda ilerlerken diğer yandan yüreği yalnızlık girdaplarına kapılıyordu. Ben daha başlangıçta tüm bu çelişkileri net olarak algılamıştım ve başkalarının onda niçin sadece coşkulu bir yaradılış görebildiğini bir türlü anlayamıyordum. Bu çocuk gerçekte, kendi ölçüsünde bir cehennem yaşamaktaydı.

Her şey bir yana, öyle sanıyorum ki ona karşı bir yakınlık duyuyordum. En beğenilesi niteliği, açık

sözlülüğüydü. Asla yalan söylemez ve kusurlarını, zayıflıklarını hemen kabullenirdi. Eksik yönlerini de gizlemeye çalışmazdı. Ayrıca, bana karşı tutumu hiç değişmezdi ve pek çok durumda beni desteklerdi. Öyle sanıyorum ki eğer o olmasaydı, yurttaki yaşantım, olduğundan çok daha zahmetli ve karmaşık geçecekti. Bununla birlikte ona asla içimi dökmedim ve bu bakımdan onunla ilişkim Kizuki'yle olan ilişkimden tümüyle farklı oldu. Onun, adamakıllı sarhoş bir halde, bir kıza en olmadık şeyler yaptığını gördükten sonra kesin kararımı vermiştim, ona asla içimi dökmeyecek, açılmayacaktım.

Yurtta onun hakkında birtakım söylentiler dolaşıyordu. Birincisi, üç tane salyangoz yemiş olduğuydu, bir başkası, penisinin çok büyük olduğu ve bugüne kadar yaklaşık yüz kızla yattığıydı.

Salyangoz olayı gerçekti. Bunu ona sormuş ve olumlu yanıt almıştım.

– Hem de kocamanlarından, üç tane yuttum, diye eklemişti.

– Neden yaptın bunu?

– Bir açıklaması var, anlatayım. Bu yurda girdiğim yıl, eskiler ile yeniler arasında bir çekişme vardı. Sanıyorum eylül ayıydı. Ben de yenilerin temsilcisi olarak, kalktım eskilere gittim. Kendimi tahta kılıçlarla silahlanmış aşırı sağ öğrencilerin karşısında buldum ve hava, tartışmaya hiç de uygun değildi. O zaman onlara, önlerinde eğildiğimi ve ne isterlerse yapacağımı söyledim, aralarında karar vermeleri yeterdi. Bunun üzerine benden, salyangoz yutmamı istediler. Tamam, dedim. Ve yuttum. Gidip üç tane kocaman salyangoz bulmuşlardı.

– Ne hissettin peki?

– Ne hissetmemi isterdin ki? Ne hissettiğimi ancak salyangoz yutanlar anlayabilir! Salyangozu yuttuğunda ve midene indiğinde nasıl dayanılmaz bir şey olduğunu hayal bile edemezsin. Soğuk bir şey ve ağzında da pis bir tat bırakıyor. Düşünmek bile bugün beni ürpertmeye yetiyor. Kusmamak için deli gibi zorladım kendimi, çünkü eğer kussaydım bana zorla gene yuttururlardı. Sonunda üçünü de yuttum gitti.

– Peki sonra ne yaptın?

– Odama döndüm ve üç litre tuzlu su içtim elbet. Başka ne yapmamı beklerdin?

– Doğru, haklısın.

– Ama o günden sonra, bana artık hiçbir şey demiyorlar. Eskiler bile. Benden başka hiç kimse üç salyangoz yutamaz.

Penisinin büyüklüğüne gelince, bunu kontrol etmek kolaydı. Onunla birlikte duşa girmem yeterliydi. Gerçekten de, hatırı sayılırdan da öte bir irilikte olduğunu gördüm. Ama yüz kızla yatmış olması abartılıydı. Bir an düşündükten sonra bana herhalde yetmiş kadar olabileceğini söyledi. O da pek iyi hatırlamıyordu, ama en azından yetmişe dayandığını biliyordu. Ben de ona sadece tek bir kızla yattığımı söyledim, o da bana bunun pek zor bir şey olmadığı konusunda güvence verdi.

– Bir dahaki sefer benimle gelirsin. Göreceksin, çok kolay!

Bunu söylediği anda ona inanmamıştım, ama çok kısa zamanda anladım ki gerçekten kolaymış. Hem de o kadar kolay ki, neredeyse hayal kırıklığına uğradım diyebilirim. Bir bara ya da Şibuya'da veya Şincuku'da bir lokantaya gidiyorduk (hemen hemen hep aynı yerlere), işimize gelen iki kızı gözümüze kestiriyorduk, onlarla konuşmaya başlıyorduk (dünya ikişer ikişer gezen kızlarla doluydu), onlara içki ısmarlıyor, sonra da sevişmek için bir otele gidiyorduk. Nagasava'nın ağzı laf da yapıyordu. Önemli konulara girmiyordu, ama konuştuğu zaman kızlar genellikle hayran oluyor, kendilerinden geçiyorlardı ve kendilerini konuşmanın akışına kaptırarak farkına varmadan içiyorlar, sonunda hafifçe kafayı buluyorlardı ve işte o zaman yatıyordu kızlarla. Ayrıca yakışıklı, sevimli, kibardı ve kızlar onun yanında olmaktan mutluluk duyuyorlardı. Sonra, nedenini bir türlü çözemediğim bir şey vardı, ama onun yanında olduğum zaman bana öyle geliyordu ki, ben de çekici biri oluyordum. Nagasava'nın üstelemesiyle, sonunda ben de konuşmaya karar verdiğimde kızlar onun olduğu kadar benim de ağzımın içine bakıyor ve benim söylediklerime de gülmeye can atıyorlardı. Tüm bunlar onun çekiciliğinden ileri geliyordu. Bu da beni her defasında ona hayran bırakıyordu. Onun yanında, Kizuki'nin konuşma becerisi çocuk oyuncağı gibi kalıyordu. Hiç mi hiç aynı düzeyde değildi. Bununla birlikte, bir yandan Nagasava'nın suyundan giderken, Kizuki'yi de özlemle anmadan edemiyordum. Onun ne derece samimi bir çocuk olduğu kafama dank ediyordu. O alçakgönüllü yeteneğini yalnızca Naoko ile benim hizmetimize adamıştı, Nagasava'ya gelince, o, bu etkileyici yeteneğini çevresine dağıtmaktan zevk alıyor gibiydi. Genel olarak, karşısındaki kızlarla yatmayı canı gerçekten istemiyordu. Ona göre, sadece bir oyundu bu.

Bana gelince, tanımadıklarımla yatmayı pek sevmiyordum. Oysa bu, cinsel isteğimi doyurmanın hoş bir yoluydu ve birbirimizi okşamak için sarıldığımızda hoşuma gitmiyor değildi. Ama tiksindiğim şey, sabah ayrılma zamanıydı. Gözlerimi açtığımda, gelgeç otellere özgü karyolası, lambaları ve cırlak renkli perdeleriyle, pis pis alkol kokan bir odada, yanımda tanımadığım, derin uykuda bir kız buluyor ve bir akşam önce içilmiş alkol yüzünden kafamı toplamakta zorlanıyordum. Çok geçmeden kız da uyanıyor, oraya buraya saçılmış çamaşırlarını aramaya başlıyordu. Sonra da çoraplarını giyerken bana, "Dün akşam en azından önlemini almışsındır umarım? Çünkü tam da dikkat etmem gereken bir günümdeyim" diyordu. Sonra, aynanın karşısında dudak boyasını sürüyor ya da kirpiklerini takıyor bir yandan da başı ağrıdığından makyajını doğru dürüst yapamadığından yakınıyordu. İşte sevmediğim, buydu. Sabaha kadar yanında kalmayabilirdim gerçi, ama başka türlü olmuyordu, çünkü geceyarısından önce yurda dönme zorunluluğu vardı (gerçekten mümkün değildi), bu yüzden tek çözüm bir çıkış izni istemekti. O zaman da ertesi sabaha kadar dışarıda kalmak zorundaydım ve yurda, hayal kırıklığı içinde ve tiksintiyle dolu dönüyordum. Güneş gözümü kamaştırıyor, ağzımın içi yapış yapış oluyor ve kafam sanki başkasınınmış gibi geliyordu.

Kızlarla bu şekilde, üç dört kez yattıktan sonra Nagasava'ya sordum. Aynı şeyi yetmiş kez yaptıktan sonra, bunun boşuna bir uğraş olduğu duygusuna kapılmış mı, diye.

– Eğer bunu boşuna buluyorsan, tam bir erkeksin demektir ve bu da iyi haber, diye yanıtladı beni. Tanımadığın kızlarla yatmakla eline bir şey geçmez. Çabuk bıkarsın ve sonunda kendinden iğrenirsin. Benim için de böyle, biliyor musun?

– O halde niçin devam ediyorsun?

– Açıklaması zor. Dostoyevski'nin kumar tutkusu konusunda yazdıklarını biliyorsun, değil mi? İşte, bu da aynı şey. Yani insanın çevresi olanaklarla dolu olunca bundan yararlanmamak son derece zor geliyor. Anlıyor musun?

– Aşağı yukarı, dedim.

– Gece oluyor, kızlar içmek ve şehirde dolaşmak için çıkıyorlar. Onlara verebileceğim bir şeyin arayışı içindeler. Gerçekten bu çok kolay, biliyorsun. Su içmek için musluk açmak kadar kolay. Onlara yaklaşmak çocuk oyuncağı, zaten onlar da bunu bekliyor. İşte olanaklar bunlar. Karşına çıkan böyle bir olanağı ezip geçebilir misin? Gücün var, yeteneklerini değerlendirebileceğin bir yer var, sen gene de bir şey yapmadan yolunda gitmek istiyorsun, öyle mi?

– Bilmiyorum, çünkü hiçbir zaman kendimi öyle bir konumda bulmadım ben. Bunun nasıl olabileceği konusunda en ufak bir fikrim bile yok, dedim ona, gülerek.

– Bir bakıma, mutlu sayılırsın, diye konuşmayı noktaladı Nagasava.

Ailesi varlıklı olduğu halde Nagasava'nın yurtta kalmasının nedeni, çapkınlık serüvenleriydi. Tokyo'da yalnız başına yaşayacak olursa zamanını kızlarla geçireceğinden kuşkusu olmayan babası, dört yıl süreyle bir yurtta kalmasını istemişti. Ama bu onun umurunda değildi ve dilediği gibi yaşıyordu, kuralları pek önemsemeden. Canı istediği zaman bir çıkış izni alıyor ve kız peşine düşüyor ya da kız arkadaşının dairesinde kalıyordu. Çıkış izni almak oldukça karmaşık bir işti, ama o istediği zaman alıyordu ve ben de öyle; çünkü benim izimi de o istediğinde kolayca alıyordu.

Üniversiteye başladığından beri Nagasava'nın düzenli olarak görüştüğü bir de sevgilisi vardı. Kızın adı Hatsumi'ydi, onunla aynı yaştaydı ve ben de bu kızı birkaç kez görmüştüm. Pek sevimli bir genç kızdı. Başlangıçta Nagasava'nın neden onu seçtiğini merak etmiştim, çünkü oldukça sıradan biriydi ve güzelliğiyle de ilgi çekmiyordu, ama onunla konuşunca, sevimli bulmamak elde değildi. Öyleydi işte. Tatlı, akıllı, şakadan anlayan ve incelik doluydu, güzel ve kibar giyiniyordu. Onu çok seviyordum ve eğer onun gibi bir sevgilim olsaydı, kuşkusuz başka kızlarla yatmazdım, diye düşünüyorum, çünkü o zaman o kızlar bana pek sıradan gelirdi. O da benden hoşlanıyordu ve ne pahasına olursa olsun, üyesi olduğu kulüpten, kendinden daha genç bir kızla tanıştırmak istediği için, ille de dört kişi buluşalım diye üsteliyordu, ama ben, geçmişteki yanlışlarımı yinelemekten korktuğum için her defasında, mantıklı bahaneler uydurarak yan çiziyordum. Hatsumi çok zengin ailelerin kızlarının okuduğu, ünlü bir kız üniversitesine gidiyordu ve böyle bir ortama dahil bir genç kızla anlaşabilmemi beklemek, boşuna bir uğraştı.

Hatsumi, Nagasava'nın sürekli başka kızlarla onu aldattığını biliyor, ama hiç sitemde bulunmuyordu. Delikanlıyı gerçekten seviyordu ve asla ona ters düşmüyordu.

– Bu kız bana göre fazla iyi, diyordu Nagasava. Ben de aynen öyle düşünüyordum.

Kış geldi, Şincuku'daki küçük bir plakçıda iş bulmuştum. İyi para kazandığım söylenemezdi, ama iş yorucu değildi ve bana kolay geliyordu, çünkü haftada ancak üç akşam çalışıyordum. Ayrıca indirimli plak da satın alabiliyordum. Noel'de Naoko'ya Henry Mancini'nin bir plağını aldım, içinde çok sevdiği, "Dear Heart" şarkısı da vardı. Naoko da bana, benim için ördüğü bir çift eldiveni armağan

etti. Gerçi başparmakları biraz kısa geldi, ama sıcak tutuyordu.

– Bağışla, öyle beceriksizim ki, dedi utancından kızararak.

– Yok canım, bak ne güzel oldu, diye yanıt verdim eldivenleri giyerken.

– En azından, hava soğuk olduğunda ellerini paltonun ceplerine sokmaktan kurtulacaksın...

O kış Naoko, Kobe'ye dönmedi. Bana gelince, yıl sonu tatilinde çalıştığım için, ben de Tokyo'da kaldım. Kobe'ye dönecek olsam bile orada beni bekleyen ilginç hiçbir şey yoktu ve karşılaşmayı arzuladığım biri de. Ocak ayının ilk günlerinde yurt yemekhanesi kapalı olduğundan, yemeğe Naoko'ya gidiyordum. Birlikte, moşi kızarttık ve geleneksel zoni içtik.

1969 yılının ocak ayı ile şubat ayı arasında birçok şey oldu.

Ocak sonu, faşo kırk derece ateşle yatağa düştü. Onun yüzünden Naoko'yla olan randevumu kaçırdım. Bin bir güçlükle bir konsere iki davetiye bulmayı başarmış ve onu da çağırmıştım, birlikte gidecektik. Orkestra, onun çok sevdiği Brahms'ın *Dördüncü Senfoni*'sini çalacaktı ve bu konsere gideceği için Naoko çok mutluydu. Ama yatağında ateşle kıvranan arkadaşımı yüzüstü bırakıp çıkamazdım. Benim yerime hastayı bekleyecek yeterince serüven düşkünü kimse de bulamadım. Buz satın alıp birkaç kat plastik torbaya koydum, serin bir havluyla terini sildim, saat başı ateşini ölçtüm, hatta gömleğini bile değiştirdim. Gün boyu ateşi düşmedi. Ama ikinci günün sabahı, bir sıçrayışta kalktı ve hiçbir şey olmamış gibi, jimnastik yapmaya başladı. Ateşi 36,2'ydi. Bu durumuna bakılınca onu insan türünden saymak oldukça zordu.

– İnanılır gibi değil, şimdiye kadar ateşim hiç çıkmamıştı benim, dedi kuşkulu bir tavırla, sanki benim suçummuş gibi.

– Ama çıktı işte, diye karşılık verirken öfkeme zor hâkim oluyordum.

Ve onun yüzünden ziyan olmuş iki bileti gösterdim.

– Neyse ki para vermemişsin, davetiyeymiş, demesin mi?

Az kalsın radyosunu pencereden aşağı atıyordum, ama birden başıma bir ağrı saplanınca uyumak için yeniden yatağa girdim.

Şubat ayı boyunca birkaç kez kar yağdı.

Ayın sonuna doğru, saçma bir tartışmanın neticesinde, bizim katta oturan benden büyük bir öğrenciye vurdum. Başını beton duvara çarptı. Yarası, neyse ki ciddi değildi ve Nagasava araya girip durumu düzeltti, ama gene de yurt müdürünün odasına çağrıldım, bana bir uyarı cezası verdiler ve bundan sonra, yurt yaşamı, benim için, belli belirsiz de olsa, zorlaştı.

Yıl işte böyle bitti ve ilkbahar geldi. Birkaç sınavı veremedim. Aldığım notların hemen hepsi ortaydı. Birçok C ve D ve birkaç da B almıştım. Naoko tüm sınavlarını başardı ve ikinci sınıfa geçti. Mevsimlerin çevrimi yeniden başladı.

Naoko nisan ortasında yirmi yaşını kutladı. Ben kasım doğumluydum, demek ki benden yedi ay büyüktü. Onun yirmi yaşında olması bana çok garip geliyordu. Birimiz on dokuz diğerimiz on sekizken, birbirimize daha yakınmışız gibi bir izlenim vardı bende. On sekizden sonra on dokuz geliyordu ve on dokuzdan sonra da, on sekiz... Böylesi daha iyiydi. Ama işte o, Naoko yirmi yaşını doldurmuştu. Ve bense, sonbaharda yirmi yaşında olacaktım. Sadece ölüler hep on yedi yaşında kalıyordu.

Naoko'nun doğum gününde yağmur yağıyordu. Derslerden sonra, üniversitenin yakınından bir pasta alıp ona gitmek için trene bindim. Yirminci yaşı için küçük bir kutlama yapmayı önermiştim ona. Herhalde benim için de aynı şeyin yapılmasından hoşlanırdım, bana öyle geliyordu. Yirminci yaş gününü tek başına geçirmek zor olmalıydı. Tren tıklım tıklımdı ve çok sallanıyordu. Bu yüzden, evine vardığımda pasta, Colosseum harabelerine dönmüştü. Gene de bana verdikleri yirmi küçük mumla süsledim pastayı, mumları yakmak için bir kibrit çaktım ve perdeleri kapatıp ışığı da söndürünce, gerçekten de doğum gününe yaraşır bir görünüm çıktı ortaya. Naoko bir şişe şarap açtı. Onu içtik, sonra da biraz pasta yedik, ardından sade bir akşam yemeği.

– Yirmi yaşında olmak budalalık gibi geliyor bana, dedi. Yirmi yaşında olmaya hiç hazır değilim, biliyor musun? Bana çok garip geliyor. Sanki arkamdan itip beni ilerlemeye zorluyorlar.

– Benim önümde daha yedi ay var, rahat rahat hazırlanabilirim, diye karşılık verdim gülerek.

– Henüz on dokuz yaşında olduğun için şanslısın, dedi bana, imrenmiş gibi.

Yemekte ona faşonun kendine yeni bir kazak aldığını anlattım. O zamana kadar sadece bir kazağı vardı (lisedeyken de giydiği lacivert kazak), böylece iki kazağı oluyordu. Yenisi, kırmızı siyah, süet işlemeleriyle pek şıktı, ama giydiğinde herkes gülmekten katılıyordu. Ve kendisiyle niçin alay edildiğini anlamıyordu.

– Vatanabe, ne... ne var gülünecek? diye sormuştu bana yemekhanede yanıma oturduğunda. Suratımda bir şey mi var yoksa?

– Önemli değil, gülünecek bir şey yok... diye yanıt vermiştim kendimi zor tutarak. Ama kazağın ne de güzelmiş yahu!

– Sağol, demişti bana, neşeyle gülmüştü.

Naoko bu öyküyü gülerek dinledi.

– Ömrümde hiç olmazsa bir kez, onunla karşılaşmak isterdim.

– Olanaksız. Gülmekten katılırdın, dedim.

– Sahi mi?

– Bahse girebilirsin. Ben ki hep onunla yaşıyorum, zaman zaman ben bile dayanamıyorum, öylesine gülünç ki.

Yemek bitince sofrayı birlikte kaldırdık, sonra, yere oturup müzik dinleyerek şarabın kalanını bitirdik. O, iki bardak içti, bense sadece bir bardak.

O gün, her zaman yaptığının tersine, Naoko çok konuştu. Bana çocukluğunu, okulu, ailesini anlattı. Uzun uzun anlattı, ayrıntılarıyla, minyatür çizer gibi. Onu dinlerken, belleğinin bunca güçlü olmasına şaşıyordum. Ama çok geçmeden, konuşma biçimi dikkatimi çekti. Garipti. Konuşmasında yapay bir şey vardı, bir bozukluk. Her bir öykü ayrı ayrı tamam ve tutarlıydı, ama her birinin arasındaki bağlantı anlaşılmıyordu. A öyküsü, çaktırmadan, içindeki B öyküsüne dönüşüyor sonra B'nin içindeki C'ye geçiyor ve böyle sürüp gidiyordu, aralıksız. Sonu gelmiyordu. Başlangıçta, zaman zaman başımla onaylıyordum, ama sonra vazgeçtim bundan. Bir plak koyuyordum ve bittiğinde değiştiriyordum. Plakların hepsini böyle, teker teker çaldım. Sonra yeniden başa, birinciye döndüm. Topu topu altı taneydi zaten, birincisi "Sergent Peppers Lonely Hearts Club Band" ve sonuncusu da Bill Evans'ın "Waltz for Debby"siydi. Dışarıda yağmur durmaksızın yağıyordu. Zaman ağır ağır akıp gidiyor, Naoko hep konuşuyordu.

Naoko'nun böyle yapay bir biçimde konuşması sanki belirli konulara değinmemek için gösterdiği dikkatten ileri geliyordu. Bunlardan biri, kuşkusuz Kizuki konusuydu, ama uzak durmak istediği konunun sadece bu olmadığını düşünüyordum. İçinde sözünü etmek istemediği bir sürü şeyi taşırken, bir yandan da önemsiz ayrıntılar üzerinde sonu gelmez bir biçimde konuşmaktan geri durmuyordu. Ama ilk kez böylesine coşkuyla konuşuyordu, bu yüzden konuşmasını kesmedim.

Ne var ki, saat on bire doğru, kaygılanmaya başladım. Naoko dört saati aşkın bir süredir aralıksız konuşmaktaydı. Geceyarısından önce yurda dönmem gerekiyordu ve son treni kaçırmak istemiyordum. Sözünü kesmek için uygun bir an kolladım.

– Birazdan kalkmak zorundayım. Trenin zamanı geliyor da, dedim saatime bakarak.

Ama Naoko beni duymamış gibiydi. Ya da söylediğimi anlayamamıştı. Bir an sustu sonra yeniden konuşmaya başladı. Ben de artık vazgeçtim ve yerime yeniden yerleşip ikinci şişe şarabın kalanını içtim. Bu koşullarda, ona istediği gibi konuşup içini dökmesi için izin vermenin en doğrusu olacağını hissediyordum. İçin için, son treni de, geceyarısından önce dönme zorunluluğunu da unutmaya ve kendimi olayların doğal akışına bırakmaya karar verdim.

Ama Naoko'nun konuşması uzun sürmedi. Aniden konuşmasının bitmiş olduğunu fark ettim. Tamamlanmamış sözcükler havada uçuyordu. Daha doğrusu, konuşması tamamlanmamıştı. Sadece buharlaşmıştı. Gerçi konuşmayı sürdürmeyi denedi, ama artık söyleyecek hiçbir şey kalmamıştı. Bir şeyler kaybolmuştu. Belki de ona ben kaybettirmiştim bunları. Sonunda ne söylediğimi algılamıştı da, anlaması zaman almıştı ve herhalde bu yüzden de onu konuşmaya iten enerjiyi kaybetmişti. Dudakları hafif aralık, kararsız bir edayla gözlerini yüzüme dikmişti. Gayet normal çalışırken aniden stop etmiş bir makineye benziyordu. Gözlerine perde inmişti sanki, tıpkı geçirimsiz, incecik bir zarla örtülmüş gibiydi.

– Seni rahatsız etmek değildi niyetim, diye söze başladım, ama geç oldu, ve...

Gözleri yaşlarla doldu, yaşlar yanaklarından aşağı süzüldü ve kız, büyük bir gürültüyle plak kaplarının üstüne yığıldı. Bir kez başlamıştı artık, duramıyordu. Öne doğru eğilmiş, iki eli yerde,

kusuyormuş gibi ağlıyordu. Böylesine şiddetli hıçkırıklarla sarsılan birini ömrümde ilk kez görüyordum. Usulca elimi uzattım, titreyen omzuna dokunmak için. Sonra, neredeyse bilinçsiz bir davranışla, onu kendime çektim. Titreye titreye, sessizce ağlıyordu, bana iyice sokulmuştu. Gözyaşları ve sıcak soluğu gömleğimi ıslatıyordu. Çok geçmeden sırılsıklam oldu. On parmağı sırtımda geziniyordu, bir şey arıyordu sanki, eskiden orada olan değerli bir şeyi. Sol elimle bedenine destek olurken sağ elimle de uzun ve ipeksi saçlarını okşuyordum. Bu şekilde bekledim uzun süre, ağlaması bitsin diye.

O gece Naoko'yla yattım. Bunu yapmakta haklı mıydım bilmiyorum. Hâlâ da, aradan neredeyse yirmi yıl geçtiği halde, bilmiyorum ya. Sanırım hiçbir zaman da bilmeyeceğim. Ama o sırada, yapabileceğim tek şey, buydu. Sinirleri alabildiğine gerilmişti, şaşkınlık içindeydi ve onu yatıştırmamı bekliyordu. Işığı söndürdüm, onu yavaş yavaş ve tatlılıkla soydum, sonra ben de üstümdekileri çıkardım. Sonra onu kollarıma aldım. Gece ılıktı, yağmur yağıyordu ve çıplak olmamıza karşın, soğuğu hissetmiyorduk. Sessizce, karanlıkta bedenlerimizi tanımaya koyulduk. Onu öptüm sonra da göğsünü usulca ellerime aldım. O da benim sertleşmiş penisimi tuttu. Onunki, nemli ve ılıktı, benimkini içine almaya hazırdı.

Bununla birlikte, içine girerken canı çok yandı. İlk kez mi olduğunu sordum; bana evet, diye karşılık verdi. Şaşırdım. Çünkü Kizuki'yle yattığını sanıyordum. İçine, ta derinliklerine kadar girdim ve bu şekilde hiç kıpırdamadan, uzun süre onu kollarımda sıktım. Bana biraz yatışmış gibi gelince, yavaş yavaş kımıldamaya başladım ve boşalmadan önce kendimi uzun süre tuttum. Son anda, bağırarak bana sımsıkı sarıldı. Orgazm sırasında duymuş olduğum en yürek paralayıcı sesti bu. Her şey bittiği zaman Kizuki'yle neden yatmadığını sordum. Ama bu soruyu sormamalıymışım. Benden uzaklaştı ve gene sessizce ağlamaya koyuldu. Dolaptan uyku tulumunu çıkartıp üstüne yatırdım. Sonra pencerenin önünde bir sigara içtim, durmaksızın yağmakta olan nisan yağmurunu seyrederek.

Sabah, yağmur dinmişti. Naoko arkasını bana dönmüş, uyuyordu. Ama belki de uyanıktı ve gece uyumamıştı. Gene de, uyanık olsun olmasın, dudakları kıpırdamıyordu ve bedeni bir buz kalıbı kadar sertti. Ona birkaç kez seslenip bir şeyler söyledim, karşılık vermedi ve bedeni kıpırdamadı bile. Uzun uzun çıplak omuzlarını seyrettim sonra kalkmaya karar verdim.

Plak kılıfları, bardaklar, şarap şişesi, kül tablası dün gecedenberi öyle, yerde duruyordu. Doğum günü pastasının biçimi bozulmuştu, yarısı hâlâ masadaydı. Sanki zaman durmuştu. Yerdekilerin hepsini kaldırıp yerleştirdim, sonra gidip mutfaktan iki bardak su içtim. Yazı masasının üstünde bir sözlük ve Fransızca fiil çekimleri levhası duruyordu. Duvara bir takvim asılıydı, yazı masasının tam üstünde. Bu fotoğrafsız, resimsiz bir takvimdi, sadece sayılar vardı. El değmemişti. Üstüne hiçbir şey yazılmamış, hiçbir işaret konmamıştı.

Yere saçılmış giysilerimi toplayıp giyindim. Gömleğimin önü hâlâ nemli ve serindi. Yüzüme yaklaştırıp Naoko'nun kokusunu içime çektim. Yazı masasının üstünde bulduğum bir not defterine kendini biraz iyi hisseder etmez onunla konuşmak istediğimi, bana telefon etmesini yazıp iyi yıllar diledim. Bir kez daha omuzlarına baktıktan sonra odadan çıkıp kapıyı usulca kapattım.

Aradan bir hafta geçmiş, telefon etmemişti. Dairesinde telefonu olmadığı için, ben de pazar sabahı Kokubunci'ye gitmeye karar verdim. Evde yoktu ve kapının üstündeki adı kaldırılmıştı. Penceresinin kepenkleri sıkı sıkıya kapalıydı. Bekçi bana, üç gün önce taşındığını söyledi. Nereye gittiğini

bilmediğini de ekledi.

Yurda dönüp Kobe'deki adresine uzun bir mektup yazdım. Böylelikle, nereye gitmişse, mektubu o adrese gönderirlerdi.

Duygularımı ona açık açık yazdım: hâlâ pek iyi anlayamadığım ve anlamak için ciddi ciddi zorlandığım pek çok şey vardı, ama anlamam herhalde zaman alacaktı. O zaman ben nerede olacaktım? Şimdilik, en ufak bir fikrim bile yoktu. Bu koşullarda ona hiçbir söz veremezdim, hiçbir şey bekleyemezdim, hatta güzel cümleler bile sıralayamazdım. Her şeyden önce birbirimizi tanımıyorduk. Ama bana zaman verirse, birbirimizi daha iyi tanıyabilmek için elimden geleni yapacaktım. Onunla konuşabilmek için onu bir kez daha görmek istiyordum. Kizuki'nin ölümüyle, duygularımı olanca açıklığıyla dökebileceğim arkadaşımı yitirmiş oluyordum ve bana öyle geliyordu ki o da aynı şeyleri yaşamaktaydı. Öyle sanıyordum ki her ikimiz de sandığımızdan çok daha fazla, birbirimizin arayışı içindeydik ve işte bunun için dolambaçlı yollara sapmıştık. Bir anlamda, yanlış bilgilenmeydi söz konusu olan. Belki de, o gün bunu ona yapmamalıydım, ama başka türlüsü elimden gelmezdi. Ve ömrümde ilk kez böylesine yoğun bir yakınlık yaşamıştım. Cevabını bekliyordum. Bana ne söyleyeceği önemli değildi, yeter ki cevap versin... İşte mektubumun içeriği buydu.

Cevap gelmiyordu.

İçimde bir şeyler yıkılmış gibiydi ve böyle kalacak olursa, gerçek bir uçuruma dönüşecekti, bana öyle geliyordu. Bedenim normalin dışında çok hafifti, sesler boğuk boğuk yankılanıyor, çınlıyordu. Hafta içi her zamankinden daha ciddi bir şekilde, üniversiteye devam ediyor, derslere giriyordum. Dersler sıkıcıydı, sınıf arkadaşlarıma söyleyecek bir şeyim yoktu, ama yapacak başka bir şeyim de yoktu. En ön sıranın ucuna oturup, dersi dinliyordum, kimseyle konuşmuyor, yemeklerimi yalnız yiyordum ve sigarayı bırakmıştım.

Mayıs sonu, üniversite boykota gitti. "Yıkılması" isteniyordu. Hadi durmayın, yıksanıza, diye düşündüm. İyice yerle bir ettikten sonra da, üstünde tepinin un ufak edin. Umurumda bile değil. Üstümden bir yük kalkmış olur, sonra da başımın çaresine bakarım elbet. Hatta size yardım bile edebilirim, eğer isterseniz. Elinizi çabuk tutun.

Üniversite işgal edildiği için ve ders yapılmadığından bir nakliyecide çalışmaya başladım. Kamyonda sürücünün yanında oturuyor, paketleri yüklüyor, boşaltıyordum. İş, sandığımdan daha ağırdı ve ilk günler sabahları bir türlü kalkamıyordum, her yanım ağrıyordu, ama iyi para veriyorlardı, ayrıca ben böyle çabalayıp koşuştururken bedenimin içinde kazılmış olan uçurumu neredeyse unutuyordum. Haftada beş gün nakliyecide çalışıyordum, üç akşam da plakçıda. Çalışmadığım akşamlar, odamda viski içerek kitap okuyordum. Benim içki içmeyen faşom, alkol kokusuna pek duyarlıydı, bu yüzden, ben yatağıma uzanıp sek viski içmeye başladığımda gidip başka yerde içmemi istedi, çünkü çalışmasına engel oluyormuşum.

– Sen de çıkarsın olur biter, dedim.

– Ama... ama alkol alınması yasaktır, yurt içinde... yurtta, ku... kurallar böyle, diye karşılık verdi bana.

– Sen de çıkarsın, olur biter, diye yineledim.

Susmuştu, sinirlendim, terasa çıktım, viskimi orada tek başıma içtim.

Haziranda, Naoko'ya bir mektup daha yazdım, gene Kobe'deki adresine gönderdim. İçeriği, geçen defaki mektupla aşağı yukarı aynıydı. Sonuna, onun cevabını beklemenin bana çok zor geldiğini ve sadece onu kırıp kırmadığımı anlamak için sabırsızlandığımı ekledim. Mektubu posta kutusuna atar atmaz, içimdeki uçurumun büsbütün derinleştiğini hissettim.

O ay, Nagasava'yla iki kez çıktım, kızlarla yatmak için. Kızlardan biri, otele geldiğimizde, onu soymama şiddetle karşı çıkmıştı ve ben pes edip yatakta okumaya başlayınca gelip beni okşamaya, kışkırtmaya başlamıştı. Diğeri, sevişikten sonra, birdenbire hakkımda her şeyi öğrenmek istedi. Akla gelebilecek ve olabilecek her tür soruyu sordu bana: kaç kızla yatmıştım, hangi üniversiteye gidiyordum, ne tür müzikten hoşlanıyordum Dazai'nin[2] romanlarını okumuş muydum, yurtdışına gitseydim nereyi tercih ederdim, memeleri başkalarınınkine oranla daha mı büyüktü, yoksa değil miydi vb. Ben de rasgele yanıtlar verdim, sonra da uyudum. Uyandığımda bana, kahvaltıyı benimle birlikte yapmak istediğini söyledi. Onunla bir kahveye gittik ve orada, sabah servisindeki iğrenç yumurtayı ve tostu yiyip, kahve içerek kahvaltı yaptık. O zaman sorularına yeniden başladı. Babam ne iş yapıyormuş, lisedeyken notlarım iyi miymiş, doğum tarihim neymiş , hiç kurbağa bacağı yemiş miyim vb. Başım ağrımaya başlamıştı, bunun için, kahvaltı biter bitmez ona, işe gitmem gerektiğini söyledim.

– O halde, bir daha görüşmeyecek miyiz? diye sordu bana, üzgün bir ifadeyle.

– Elbet bir yerlerde görüşürüz, dedim ve ayrıldım.

Yalnız kalınca da, bir kez daha kendime sordum, hangi oyunu oynadığımı. Bunu hiç yapmamalıydım. Ama olmuyordu işte. Acıkmış, susamış bedenim başka bir beden özlüyordu. Onunla yatarken, sadece Naoko'yu düşünmüştüm. Onun çıplak bedenini görüyordum, karanlığı süsleyen beyaz bir siluetti sanki, onun soluğunu işitiyordum, hatta yağan yağmuru bile duyuyordum. Bunları ne kadar düşünürsem bedenim de aynı derecede acıkıyor ve susuyordu. Viski içmek için tek başıma terasa çıktım ve nereye doğru gittiğimi sordum kendime.

Temmuz başında Naoko'dan bir mektup aldım:

> Sana bu kadar geç yanıt verdiğim için beni bağışla. Ama senden, beni anlamanı bekliyorum. Sana yazabilmek için çok düşünmem gerekti. Bu mektubu belki on kez yeniden yazdım. Şu sırada yazmak, bana çok zor geliyor. Sondan başlayayım. Şimdilik, bir yıl süreyle öğrenimime ara verme kararı aldım. Geçici diyorum, ama belki de hiç dönmem üniversiteye. Öğrenimimi yarıda bırakmam salt yönetim yüzünden. Bu sana belki katı bir karar gibi görünecek, ama zaten uzun zamandan beri düşünüyordum. Birkaç kez bu konuyu seninle konuşmak istedim, ama sonuçta yapamadım. Senin vereceğin tepkiden çekiniyordum.
>
> Kaygılanma, ne olursa olsun, sanırım bir şey değişmeyecekti. Ama bu biçimde dile getirmem belki de seni kırıyor. Eğer kırdımsa, özür dilerim. Söylemek istediğim şu: benim yüzünden kendini herhangi bir biçimde suçlamanı istemem. Olanların tüm sorumluluğunu yüklenmek bana düşer. Zaten yıl boyunca, bu kararı erteledim durdum ve sanıyorum bu yüzden de senin başına az dert açmadım. Ve kuşkusuz sınıra dayandım.
>
> Kokubunci'deki daireden ayrıldıktan sonra, Kobe'ye ailemin yanına döndüm ve bu süre boyunca hastanelere gidip geldim. Doktorlar, Kyoto bölgesindeki dağlarda, bana uygun bir dinlenmeevinin bulunduğunu söylüyorlar ve sanırım bir süre için oraya gideceğim. Burası bilinen hastanelerden değilmiş, gerçek bir özgürlük ortamında tedavi görebileceğim bir kurummuş. Bir dahaki sefere sana uzun uzun anlatırım. Henüz yeterince iyi yazamıyorum. Şimdilik bana gereken, dış dünyayla tüm ilişkisi kesilmiş,

sinirlerimin düzelmesini sağlayacak sakin bir yer.

Geçen yıl hep yanımda olduğun için, sana gönül borcum var. Hiç olmazsa bu konuda inan bana. Beni kırmadın hiç. Ben kendimi kırdım. İşte böyle düşünüyorum .

Henüz seninle karşılaşmaya hazır değilim. Seni görmek istemediğimi söylemiyorum, şimdilik hazır değilim, diyorum. Kendimi hazır hisseder hissetmez sana yazacağım. Öyle sanıyorum ki o zaman, birbirimizi daha iyi tanıyabiliriz. Senin de söylediğin gibi, herhalde birbirimizi biraz daha tanımaya çaba göstermemiz gerekiyor.

Yakında görüşmek üzere.

Mektubu yüzlerce defa okudum. Her keresinde, dayanılmaz bir acı duyuyordum. Bu, Naoko'nun gözlerinin içine baktığımda duyduğum acı türünden bir şeydi. Bu derdi ne bilmezlikten gelebilir, ne unutabilirdim. Ne ağırlığı vardı, ne kenar çizgileri, tıpkı bedenin çevresinde esen rüzgâr gibiydi. Hatta ondan kendimi sakınamıyordum bile. Manzaralar gözlerimin önünden ağır ağır geçiyordu. Kulaklarım, bana söylenenleri duymuyordu.

Cumartesi akşamımı, her zamanki gibi, holde oturarak geçirdim. Artık telefon filan beklemiyordum, ama yapacak başka bir şeyim de yoktu. Televizyonda bir beyzol maçı vardı ve seyrediyor gibi yaptım. Benimle televizyonun arasında uzanan kıpırtısız boşluğu ikiye böldüm, elde ettiğim iki boşluğu da böldüm. Böylece en sonunda, avucumun içine sığacak bir boşluk elde ettim.

Saat onda televizyonu kapattım, odama döndüm ve uyudum.

Ayın sonunda faşo bana bir ateşböceği armağan etti.

Bir hazır kahve kavanozunun içindeydi. Kavanozda ot ve biraz da su vardı, hava alsın diye kapağı birkaç yerinden delinmişti. Hava hâlâ aydınlık olduğu için su kıyılarında yaşayan adi, küçük bir solucana benziyordu, ama faşo bana bunun bir ateşböceği olduğuna ilişkin güvence verdi. Bu böcekleri iyi tanırmış, öyle dedi ve tersini iddia etmek için ne kanıtım ne de nedenim olduğunu ekledi. İyi, tamam, ateşböceğiydi bu. Ama uyuşuk bir hali vardı. Ve kavanozun kenarı boyunca tırmanmaya her kalkışında, gerisin geri kayıp düşüyordu.

– Bahçede buldum, biliyor musun?

– Bizim, bu bahçede mi? diye sordum.

– Biliyorsun ya, yandaki otelde yazın müşteri çekmek için ateşböceklerini ortalığa salıyorlar. İşte bu da yolunu şaşırmış, dedi bana, siyah bir yol çantasına giysilerini ve defterlerini koyarken.

Yaz tatili başlayalı birkaç hafta olmuştu ve yurtta neredeyse yalnız ikimiz kalmıştık. Ben hâlâ çalışıyordum ve Kobe'ye dönmeyi canım pek istemiyordu, ama o stajını yaptığı için kalmıştı. Artık stajı bittiğinden, evine dönmeye hazırlanıyordu. Ailesi Yamanaşi'de oturuyormuş.

– Onu bir kıza armağan etmelisin. Hiç kuşkum yok, çok sevinir, dedi.

– Sağol, diye karşılık verdim.

Akşam olduğunda, yurt bomboş bir ören yerini andırıyordu. Bayrak, direğinden indirildi ve yemekhanenin ışıkları yandı. Öğrenci sayısı azaldığı için, aydınlatmayı yarı yarıya azaltmışlardı. Bu yüzden, yurdun sağ bölümü karanlıkta kalmıştı. Gene de oradan belli belirsiz bir mutfak kokusu

geliyordu. Bir yahni kokusu.

Hazır kahve kavanozumla dama çıktım. Teras bomboştu. Çamaşır ipinde unutulmuş beyaz bir gömlek, ölü bir böcek gibi akşam esintisinde dalgalanıyordu. Terasın bir köşesindeki su deposuna çıkan merdiveni tırmandım. Silindir biçimindeki depo, gün boyu biriktirdiği ısının ılıklığını hâlâ koruyordu. Bu daracık yere oturdum ve korkuluğa dayanınca karşımda bir yanı hafifçe eksilmiş bembeyaz ayı gördüm. Sağımda Şincuku'nun ışıkları parlıyordu ve solumda da İkebukuro'nun. Araba farları bir mahalleden diğerine akan ışıklı bir ırmak oluşturuyordu. Birbirine karışmış her türlü gürültüden oluşan belirsiz bir homurtu, kentin üzerinde bir bulut gibi yüzüyordu.

Ateşböceği kavanozun dibinde zayıf bir ışık yayıyordu. Ama öylesine belirsiz, soluk bir ışıktı ki! Ateşböceği görmeyeli çok olmuştu, ama belleğimde, bu böcek, yaz karanlığında kendini iyice belli eden canlı bir ışık saçardı. Eskiden beri ateşböceklerinin açık seçik görülen, güçlü bir ışık saçtığına inanırdım.

Ama benim böceğim belki de zayıf düşmüştü, yakında ölecekti. Kavanozu kapağından tutup birkaç kez hafifçe sarstım. Böcek kavanozun camına çarpıp biraz uçtu. Ama ışığı hep öyle zayıftı.

Ateşböceklerini son ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalıştım. Neredeydi acaba? Manzara gözümün önündeydi, ama zamanı ve yeri bir türlü anımsayamıyordum. Karanlıkta bir su sesi geliyordu kulağıma. Tuğladan yapılmış eski bir havuz vardı. Vanaları bir çarkla döndürülen bir eklüz. Akarsuyun öyle etkileyici bir yanı yoktu. Kıyılarını otlar basmış küçük bir dereydi işte. Öyle karanlıktı ki, cep fenerimi söndürsem, ayaklarımı göremeyecektim. Havuzun durgun sularının üzerinde yüzlerce ateşböceği uçuyordu. Işıkları suyu ateşe vermiş kıvılcımlar gibi, suyun yüzeyinde parıldıyordu.

Bir an gözlerimi kapadım, belleğin karanlıklarına dalmak için. Rüzgârın her zamankinden daha belirgin hışırdadığını duyuyordum. Pek şiddetli değildi, ama nedense, çevremde, belirgin bir geometrik şekil çizerek esiyordu. Gözlerimi yeniden açtığımda, o yaz gecesinin karanlığı biraz daha derinleşmişti.

Kavanozu açtım, ateşböceğimi çıkardım ve su deposunun, üç santim kadar dışarı taşan çıkıntısına koydum. Nerede bulunduğunu pek bilmiyor gibiydi. Bir cıvatanın çevresini dolandı, sendeleyerek ve yer yer kalkmış boyanın üstünde tökezleyerek. Bir an sağa doğru gitti, sonra daha uzağa gidemeyeceğini anlayınca, sola doğru geri geldi. Sonra, büyük bir dikkatle, çekinerek, cıvatanın tepesine tırmanmaya koyuldu ve orada kıpırtısız, büzüldü kaldı. Artık kımıldamıyordu, ölmüş gibiydi.

Korkuluğa dayanmış bir şekilde ateşböceğimi seyrediyordum. Uzun süre böyle, kıpırdamadan kaldık. Çevremizde sadece rüzgâr esiyordu. Keyaki ağaçlarının sayısız yaprakları karanlıkta hışırdıyordu.

Bu bekleyiş bitmek bilmiyordu.

Ateşböceği uzun bir süre sonra uçtu. Ani bir tepkiyle, kanatlarını açtı ve bir saniye sonra, hafif karanlığın içinde, korkuluğun öte yanında, havada yüzüyordu. Tıpkı kaybettiği zamanı yakalamak istercesine, su deposunu yakınında eğriler çiziyordu. Sonra bir an durdu, ardında bıraktığı ışık

çizgilerinin rüzgârda dağıldığı görülecek kadar bir süre havada asılı kaldı, sonra doğu yönünde gözden kayboldu.

O gittikten sonra, havada çizmiş olduğu ışıklı şekiller uzun süre içimde kaldı. Arkasında bıraktığı zayıf ışıklar, kapalı gözlerimin koyu karanlığında gezindi durdu, tıpkı nereye gideceğini bilemeyen şeytanlar gibi.

Ellerimi birkaç kez karanlığın içine uzattım. Ama parmaklarım hiçbir şeyi yakalayamadı. Küçücük ışık hep parmaklarımın biraz ilerisindeydi.

Yaz tatilinde, üniversite, güvenlik güçlerinin duruma el koymasını istedi; onlar da barikatları yıkıp içeri sığınmış olan öğrencilerin tümünü tutukladılar. O dönem için bu, olağanüstü bir durum değildi; çünkü hemen hemen her yerde aynı şeyler olmaktaydı. Bizim üniversite kapatılmadı. Çok yüksek miktarda para yatırılmıştı ve üniversite, birkaç öğrencinin eylemine öyle kolay kolay teslim olmazdı. Ayrıca, barikatları kuranların niyeti de üniversitenin kapatılması değildi. Sadece üniversitenin gerçekleştirmek istediği bazı girişimlerde değişiklik yapılmasını istiyorlardı, ama benim hiç umurumda değildi. Bu yüzden boykota son verildiği zaman, öyle özel olarak duygulanıp sevinmedim.

Eylülde üniversiteyi yıkılmış bulmak umuduyla geldim, ama bir şey olmamıştı. Kitaplık yağma edilmemiş, profesörlerin oturduğu salonun altı üstüne getirilmemişti ve öğrencilerin bulunduğu bina da ateşe verilmemişti. Öğrenciler acaba ne yapmış diye, merak ediyordum doğrusu.

Boykota son verilip de dersler polis gözetiminde yeniden başlayınca derse ilk girenler, boykotun liderleri oldu. Hiçbir şey olmamış gibi sınıflara giriyorlar, not tutuyorlar ve yoklama yapılınca buradayım, diye yanıt veriyorlardı. Gerçekten garipti. Çünkü boykot kırılmıştı, hiç kimse sona ermesine karar vermemişti ki. Üniversite, barikatları yıksınlar diye polisin içeri girmesine izin vermişti, ama ilke olarak, eylem sürmekteydi. Boykot oylaması yapılıp başlatıldığında ateşli konuşmalar yapan ve boykota karşı çıkan öğrencileri azarlayanlar onlardı. Gidip onları buldum ve neden boykotu sürdürmediklerini ve derslere girdiklerini sordum. Bana verecek yanıt bulamadılar. Herhalde devamsızlık yüzünden sınav hakkını kaybetmekten korkmuşlardı. Bu gibi öğrencilerin üniversitenin kapatılmasını istemelerini ben gülünç buluyordum. Bu kişiliksiz insanlar, esen rüzgâra göre yön değiştiriyorlardı.

Kizuki'yi yakalayıp bu çevrenin ne denli korkunç olduğu konusunda söylev çekerken buldum kendimi ve şaşırdım. Üniversiteyi bitirip çalışma hayatına atıldıklarında bizlere çürümüş bir toplum bırakmak için didinenler de bunlardı.

Derslere girsem bile, bir süre, buradayım diye yanıt vermeme kararını aldım. Gerçi bunun pek bir anlam taşımadığını biliyordum, ama eğer böyle yapmamış olsaydım kendimi, kendime karşı sorumlu hissedecektim. Ve bu tutum, sınıfın içinde yalnız yaşayan bir adam olarak konumumu büsbütün pekiştirdi. Adım söylendiğinde sesimi çıkarmayınca hoş olmayan bir hava esiyordu sınıfta. Artık kimse bana bir şey söylemiyordu ve ben de kimseyle konuşmuyordum.

Eylülün ikinci haftasında üniversite öğrenimimin benim için artık hiçbir anlam taşımadığı sonucuna vardım. Ve bu öğrenimi can sıkıntısına katlanmak için bir tür eğitim dönemi saymaya karar verdim. Çünkü çalışma hayatına atılmak için öğrenimimi hemen kesmek istemiyordum. Her gün üniversiteye gidiyor, derslere giriyor, not tutuyor ve zaman buldukça da kitaplığa giderek okuyor veya araştırma yapıyordum.

Eylülün ikinci haftası geldi çattı, ama faşo, gelmedi. Bu olağanüstü bir olay değildi, ama herkesin zihnini kurcalayan bir durumdu gene de. Çünkü dersler başlamıştı ve o da dersleri asacak türden biri değildi. Yazı masasının ve radyosunun üstü incecik bir toz katmanıyla örtülmüştü. Öteberisi (bir plastik kupa, diş fırçası, bir çay kutusu ile bir de böcek öldürücü ilaç kutusu) rafında özenle sıralanmış, onu bekliyordu.

O yokken odanın temizliğini yapmayı sürdürdüm. Şu bir buçuk yıl içinde, odayı temiz tutma alışkanlığı edinmiştim ve faşo da olmayınca, yapacak başka işim yoktu. Yeri her gün süpürüyor, üç günde bir camları siliyor ve haftada bir kez yatakları güneşlendiriyordum. Döndüğü zaman ondan övgü bekliyordum, "Ne... neler oluyor Vatanabe? İnanılmayacak kadar temiz burası!"

Ama dönmedi. Bir gün, dersten döndüğümde, tüm eşyasının gitmiş olduğunu gördüm. Kapıdaki adı kaldırılmış ve sadece benimki kalmıştı. Ne olduğunu sormak için müdürün odasına gittim.

– Yurttan ayrıldı, dedi müdür. Bir süre o odada yalnız yaşayabilirsiniz...

Ama bu ayrılışın hangi koşullarda olduğuna ilişkin hiçbir şey söylemek istemedi. Her şeyi kendi başına, kimseye danışmadan yürütmekten sonsuz bir mutluluk duyan, kaba bir adamdı.

Buzul fotoğrafı bir süre daha duvarda asılı kaldı, ama sonunda onu indirip yerine Jim Morrison ile Miles Davis'in bir fotoğrafını yapıştırdım. Böylece oda bana benzemeye başladı. Çalışmamın karşılığı olan maaştan artırdığım parayla kendime küçük bir stereo pikap aldım. Ve akşamları, müzik dinleyerek tek başıma içmeye başladım. Ara sıra faşo aklıma geliyordu, ama yalnız yaşamaktan hoşnuttum.

Pazartesi sabahı saat onda "Tiyatro Tarihi II" programı çerçevesinde bir Euripides dersimiz vardı ve on bir buçuğa kadar sürüyordu. Dersten sonra, üniversiteye yürüyerek on dakika uzaklıktaki küçük bir lokantaya gidip omlet ve salata yedim. Burası canlı ve hareketli sokakların biraz uzağında yer alan bir lokantaydı ve fiyatları da öğrenci kantinlerindekinden biraz daha yüksekti, ama sessiz ve sakin bir yerdi ve omleti nefisti. Az konuşan bir çift tarafından işletiliyordu bir de garson kız vardı. Pencerenin önünde tek başıma oturmuş yemeğimi yiyordum ki dört kişilik bir öğrenci topluluğu geldi. İki kız ve iki delikanlı, hepsi iyi giyimliydi. Kapının yakınında bir yere oturdular, listeye baktılar ve içlerinden biri siparişleri toplayarak garsona aktardı.

Çok geçmeden, kızlardan birinin sık sık bana doğru baktığını fark ettim. Saçları oldukça kısa kesilmişti, gözlüklüydü ve beyaz, keten bir mini elbise giymişti. Yüzü bana hiçbir şey ifade etmiyordu, bu yüzden, yemeğimi yemeyi sürdürdüm, ama biraz sonra, aniden yerinden kalkıp yanıma geldi. Bir elini masama dayayıp, benimle konuştu:

– Adın Vatanabe'ydi, değil mi?

Ona yeniden ve daha dikkatle bakmak için başımı kaldırdım. Ama ne yaparsam yapayım, onu çıkartamadım. Göze çarpmayacak türden bir kız değildi ve onunla bir yerlerde tanışmış olsaydım hatırlamam gerekirdi. Üstelik, üniversitede adımı bilen pek fazla insan yoktu herhalde.

– Oturabilir miyim? Eğer birini beklemiyorsan?

Pek anlayamadım, ama başımı evet dercesine salladım.

– Kimseyi beklemiyorum. Lütfen.

Gürültüyle bir iskemle çekti, karşıma oturdu ve bir süre kara gözlüğünün arkasından beni süzdü, sonra da tabağımdakine bir göz attı.

– Güzele benziyor.

– Nefis. Mantarlı omlet ile bezelye salatası.

– Çok iyi ya, bir dahaki sefere ben de bundan yerim, maalesef bu defalık, siparişimi verdim.

– Ne yiyorsun?

– Fırın makarna.

– O da fena değildir. Ama söyler misin, nerede karşılaşmıştık? Bir türlü hatırlayamıyorum da.

– Euripides, diye kısa bir yanıt verdi. Elektra: "Hayır, Tanrı bedbaht sözlere kulak vermez!" Ders yeni bitti, değil mi?

Gözlerimi yüzüne diktim. Kara gözlüğünü çıkardı. O zaman büyülenmiş gibi aydınlandı belleğim. Birinci sınıftan bir öğrenciydi, "Tiyatro Tarihi II" dersinde rastladığım. Saç biçimini tümüyle değiştirdiği için onu tanıyamamıştım.

– Ama yazdan önce şuralarına kadar saçların vardı değil mi? dedim, ellerimi omuzlarımın on santim kadar altına koyarak.

– Evet ama bu yaz perma yaptırdım. İğrenç oldu! Bu yüzden ölmeyi bile istedim. Gerçekten korkunçtum. Denizde boğulmuş birinin yosunlarla kaplanmış kafasına dönmüştü başım. O zaman kendi kendime dedim ki, ölmeden önce saçlarımı kısacık kestirsem iyi olacak... En azından hafifledim, rahatım şimdi, diye ekledi, dört beş santim uzunluğundaki saçlarını sıvazlayarak.

Sonra bana dönüp içtenlikle gülümsedi.

– Hiç de fena olmamış, diyerek omletimi yemeyi sürdürdüm. Profilini döner misin?

Döndü ve beş saniye kıpırdamadan öyle durdu.

– Gerçekten iyi olmuş. Kafanın biçimi şüphesiz çok güzel. Üstelik kulakların da değerlenmiş böylece.

– Haklısın. Ben de öyle düşünüyorum. Saçlarımı kestirdiğim zaman böyle düşünmüştüm. Ama hiçbir çocuk bana beğendiğini söylemedi. Hep ortaokul öğrencisine ya da toplama kampındakilere benzediğim söylendi, bu türden şakalar işte. Söyler misin bana, sen biliyor musun acaba erkekler neden uzun saçlı kızları bu kadar çok severler? Bu faşizan bir davranış değil mi? Ne saçma bir tepki! Gerçekten de merak ediyorum neden gençler, uzun saçlı kızların seçkin, tatlı ve dişi olduğunu düşünürler? Biliyor musun, uzun saçlı, ama bayağı kızlardan yüzlerce tanırım, bana inanabilirsin.

– Ben, seni böyle tercih ediyorum, dedim ona.

Yalan değildi. Saçları uzunken, anımsayabildiğim kadarıyla, gene sevimli ama sıradan bir kızdı.

Oysa şimdi karşımda oturan genç kızın bedeninden taptaze bir canlılık fışkırıyordu, ilkbaharı kutlamak için henüz dünyaya gelmiş bir hayvan yavrusu gibiydi. Bağımsız bir yaşamla dolu gözleri neşeyle parlıyor, gülüyor, öfkeyi, şaşkınlığı ya da umutsuzluğu dile getiriyordu. Bir an onu hayranlıkla seyrettim, çünkü böylesine canlı ve böylesine anlamlı gözler görmeyeli uzun zaman oluyordu.

– Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?

Salatamı yerken başımla onayladım.

Gözlüğünü yeniden takıp camların arkasından bana baktı.

– Yalan söyleyecek türden biri değilsin, değil mi?

– Bana öyle geliyor ki açık konuşmaya çalışıyorum, olabildiğince.

– Hımmm...

– Niçin kara gözlük takıyorsun? diye sordum ona.

– Kara gözlük takıyorum çünkü saçlarımı kısacık kestirdiğimden beri kendimi hepten çaresiz hissediyorum. Sanki kalabalığın ortasında çırılçıplak kalmışım, bu yüzden her an tetikteyim.

– Anlıyorum, dedim ona.

Sonra omletimi bitirdim. Meraklı gözlerle yemeğimi yiyişimi seyrediyordu.

– Oraya dönmek zorunda değilsin değil mi? diye sordum, birlikte geldiği üç öğrenciyi göstererek.

– Hayır, pek değilim. Yemekleri getirdiklerinde giderim. Önemli değil. Ama senin yemene engel olmayayım?

– İster ol, ister olma, bitirdim zaten, diye yanıt verdim.

Masasına dönmek için acele etmiyordu, bir kahve ısmarladım. Lokantanın sahibi kadın gelip tabağımı aldı, süt ile şekeri masaya bıraktı.

– Söylesene, bu sabah derste yoklama yapılırken neden buradayım demedin? Adın Vatanabe, değil mi? Toru Vatanabe, öyle değil mi?

– Tastamam öyle.

– O halde, niçin yanıt vermedin?

– Pek canım istemedi de, bugün.

Gene gözlüğünü çıkardı, masaya bıraktı ve uzun uzun süzdü beni, kafese kapatılmış garip bir

hayvanmışım gibi. Yineledi sonra:

– Pek canım istemiyordu da, bugün. Yahu, Humphrey Bogart gibi konuşuyorsun sen. Soğukkanlı ve sapsağlam.

– Delisin sen! Oysa, pek sıradan biriyimdir, biliyor musun? Her yerde rastlanan türden biri işte.

Lokanta sahibesi kadın kahvemi getirip önüme koydu. Küçük yudumlarla içmeye başladım, şekersiz ve sütsüz.

– Bakıyorum, şeker de koymuyorsun, süt de!

– Sadece şekerli şeyleri sevmediğim için, diye sabırla açıkladım. Yoksa yanlış anlaşılan bir şeyler mi var, bir yerlerde?

– Nasıl böyle bronzlaştın?

– Güneşte yandım çünkü, on beş gün yaya gezdim de ondan. Hemen hemen her yere gittim. Bir sırt çantası ve bir uyku tulumuyla.

– Nerelere gittin örneğin?

– Kanazava'dan yola çıktım ve Noto Yarımadası'nı çepeçevre dolanıp Niigata'ya kadar gittim.

– Yalnız mı?

– Elbette, gezi boyunca zaman zaman yol arkadaşlarım oldu tabiî.

– Yolculuk sırasında aniden karşına bir kız çıktığında, gönül serüvenleri yaşanmaz mı?

– Gönül serüvenleri mi? diye yineledim, şaşırmıştım. Şey, sanırım gerçekten bir yanlış anlama oldu. Sırt çantasıyla, tıraş olmamış, tek başına yolculuk yapan biri, nasıl olur da gönül serüveni yaşar yahu?

– Hep böyle mi gezersin, tek başına?

– Evet.

– Yalnızlığı sever misin? diye sordu bana, çenesini ellerine dayamış. Yalnız gezmeyi seviyorsun, yalnız yemeği ve derslerde, herkesten uzak, yalnız oturmayı, öyle mi?

– Yalnızlığı kimse sevmez, bilirsin. Ne var ki ben, arkadaş edinmek için çaba harcamam. Çünkü ne olursa olsun, hayal kırıklığı gelir arkasından...

Gözlüğünün saplarını ağzına götürerek, neredeyse duyulmayacak kadar hafif bir sesle, yineledi:

– "Yalnızlığı kimse sevmez. Çünkü ne olursa olsun hayal kırıklığı gelir arkasından.''

Özyaşamöykünü yazarsan bu tümceyi kullanabilirsin.

– Sağol, dedim ona.

– Yeşil sever misin?

– Neden?

– Çünkü yeşil bir gömlek giymişsin. Bunun için sordum sana yeşil sevip sevmediğini.

– Özel bir nedeni yok. Önemsemem.

– "Özel bir nedeni yok. Önemsemem" diye yineledi gene. Konuşma biçimine bayıldım. Sanki duvar boyuyorsun. Sana bunu söyleyen oldu mu hiç?

Hayır dedim.

– Benim adım Midori.[3] Ama yeşil bana hiç yakışmaz. Tuhaf. Sen de bunu biraz garip bulmuyor musun? Sanki daha doğuştan lanetlenmişim. Ablamın adı, Momoko. Gülünç değil mi?

– Pembe ona yakışır mı bari?

– Evet, hem de nasıl. Sanki pembe giymek için yaratılmıştır o. Gerçekten büyük haksızlık!

Masaya yemekler geldi ve kareli ceket giymiş bir genç, seslendi:

– Hey Midori, başlıyoruz!

Ona, anladığını belirtmek için, elini salladı.

– Baksana, Vatanabe, tiyatro tarihi dersinde not tutuyor musun?

– Tutuyorum, dedim.

– Acaba onları bana ödünç verebilir misin? İki ders kaçırdım da, sınıfta da kimseyi tanımıyorum.

– Elbette veririm.

Çantamdan notlarımı çıkartıp, gereksiz bir şey yazıp yazmadığımı kontrol ettikten sonra ona uzattım.

– Sağol. Baksana, Vatanabe öbür gün derse geliyor musun?

– Evet.

– Öğlen buraya gelebilir misin acaba? Hem notlarını geri veririm, hem de sana yemek ısmarlarım. Yemeğini yalnız yemeyecek olman bir sorun çıkarmaz değil mi, sindirim zorluğu gibi filan?

– Delisin sen! dedim. Ama sana notlarımı verdim diye bana teşekkür etmen gerekmez.

– Pekâlâ gerekir. Üstelik, teşekkür etmeyi de severim, tamam mı? Defterine not almasan bile unutmazsın değil mi?

– Unutmam. Öbür gün öğlen burada buluşuyoruz.

Bir ses duyuldu, öteki masadan:

– Hey, Midori, hadi gelsene, yemeğin soğuyor. Midori oralı olmadı ve bana:

– Söylesene, sen hep böyle mi konuşursun?

– Sanırım evet. Ama hiç farkına varmamıştım, diye karşılık verdim.

Gerçekten de bana ilk kez, az rastlanır bir konuşma biçimim olduğu söyleniyordu.

Bir an düşündü, sonra bana içtenlikle gülümseyerek kalkıp masasına döndü. Çıkarken yanından geçiyordum ki Midori bana doğru dönüp eliyle selam verdi, öteki üçüyse bana şöyle bir göz atmakla yetindiler.

Çarşamba öğlen Midori randevuya gelmedi. Bir bira içerek onu beklemeyi düşünmüştüm, ama lokanta hızla dolduğu için, yemeğimi ısmarlamak ve yalnız yemek zorunda kaldım. Saat bire yirmi beş kala yemeğimi bitirdiğimde Midori hâlâ gelmemişti. Hesabı ödeyerek çıktım ve lokantanın tam karşısındaki küçük bir tapınağın taş merdivenlerine oturup onu saat bire kadar bekledim, biranın etkisinin dağılmasına zaman tanımak umuduyla, ama gelmedi. Çaresiz vazgeçip üniversiteye döndüm; kitaplıkta okumak için. Sonra da saat ikideki Almanca dersine girdim.

Derslerden sonra, öğrenci listesine bakmak üzere sekreterliğe gittim ve "Tiyatro Tarihi II" dersine kayıtlı öğrenciler arasında adını buldum. Tek bir Midori vardı, Midori Kobayaşi'ydi adı. Sonra da öğrencilerin fiş dosyasında, 1969 yılının yeni öğrencileri arasında "Midori Kobayaşi" adını bulup adresi ile telefon numarasını aldım. Ailesiyle oturuyordu, Toşima semtinde. Telefon kulübesine girdim ve numarasını çevirdim

– Alo, burası Kobayaşi Kitabevi, diye bir erkek sesi karşılık verdi.

Kobayaşi Kitabevi ha?

– Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Midori'yle konuşabilir miyim? diye sordum.

– Burada değil, dedi karşımdaki.

– Üniversitede mi?

– Şey, hayır, sanırım hastanede olmalı. Kim arıyor?"

Yanıt vermedim ve teşekkür edip telefonu kapattım. Hastane ha? Acaba yaralandı ya da hastalandı da hastaneye mi kaldırıldı? Ama adamın sesinde hiçbir olağandışı durum algılamamıştım: "Şey, hayır, sanırım hastanede olmalı." Ses tonu, hastanenin, onların yaşamının bir parçası olduğunu

gösteriyordu. Rahat konuşuyordu, balıkçıya balık almaya gittiğini söyler gibi. Konu üzerinde birkaç saniye kafa yordumsa da, sonunda sıkıldım ve yurda dönüp yatağıma uzanarak Nagasava'nın bana ödünç verdiği, Joseph Conrad'ın *Lord Jim*'ini bitirdim. Sonra kitabı geri vermek için gidip buldum onu.

Nagasava yemeğe gitmeye hazırlanıyordu ve ben de ona katılmaya karar verdim, birlikte yemekhaneye gittik.

Ona sınavının nasıl geçtiğini sordum. Dışişleri Bakanlığı üst seviye sınavlarının ikinci derecesi ağustosta yapılmıştı.

– Her zamanki gibi, diye umursamaz bir tavırla yanıt verdi. Kazanması kolay. Tartışma ve sözlü, bir kıza kur yapar gibi.

– O halde kolaymış gerçekten, dedim. Sonuçları ne zaman alacaksın?

– Ekim başında. Eğer kabul edilirsem seni iyi bir yere yemeğe davet ediyorum.

– Söyler misin bana, tam olarak ne oluyor bu, yani Dışişleri Bakanlığı üst seviye sınavlarının ikinci derecesi? Sadece senin gibiler mi giriyor o sınava?

– Çıldırdın mı sen? Genellikle hepsi aptal ya da dengesiz. Memur olmak isteyenlerin yüzde doksan beşi süprüntü. Yalanım yoktur bilirsin. İdeogramları bile doğru dürüst okumayı bilmiyorlar.

– O halde neden bakanlığa girmek istiyorsun?

– Birkaç nedenle, dedi. Bu arada, yurtdışında çalışmayı çok istiyorum. Ama asıl neden, yeteneklerimi sınamak. Bu durumda da en iyisi bunu en önemli örgütün içinde yapmak. Yani şu kocaman yönetim makinesinin içinde nereye kadar tırmanabileceğimi ve nereye kadar tutunma gücüne sahip olabileceğimi bilmek istiyorum. Anlıyor musun?

– Bir tür oyun gibi.

– Tastamam öyle. Bir oyun bu. Hiçbir güç sahibi olma ya da para kazanma hırsı yok bende. Belki anlamsız ve bencil biri olabilirim, ama bu, bende yok işte, zaten bu da şaşılacak bir şey ya. Ben, egosu da, istekleri de olmayan bir yaratığım. Bende sadece merak var. Ve bunca geniş ve bunca sağlam olan şu dünyada kendi gücümü sınamak istiyorum.

– Galiba idealin de yok senin?

– Kuşkusuz hayır, dedi. Hayatta bu tür bir şeye gereksinim yoktur. Bir davranış örneği gerekir insana, ideal değil.

– Ama hiç de böyle düşünmeyen pek çok insan var, değil mi?

– Benim sürdüğüm yaşam biçimi hoşuna gitmiyor mu?

– Yok canım, dedim, bu bir sevmek ya da sevmemek sorunu değil ki. Yani, anlıyor musun? Ben, ne Todai Üniversitesi'ne girebilecek ne canım istediğinde hoşuma giden kızlarla yatabilecek ne de güzel konuşabilecek güce sahibim. Başkalarından üstün değilim ve kız arkadaşım da yok. Ve herhalde, ikinci sınıf bir üniversitenin edebiyat fakültesini bitirmek, gelecek konusunda hayaller kurmama yetmez. Bu yüzden, sana söyleyecek ne sözüm olabilir ki?

– Hayatım sana imrenilecek bir hayat gibi mi gözüküyor?

– Hayır, dedim, kendiminkine fazlasıyla alışmışım ben. Sonra açık söyleyeyim, Todai de, Dışişleri de beni hiç ilgilendirmiyor. Sende imrendiğim tek şey, Hatsumi gibi cici bir kız arkadaşın olması.

Bir süre sessizce yedi yemeğini.

– Bak Vatanabe, diye söze başladı, yemeğini bitirdiğinde. Bana öyle geliyor ki, on ya da yirmi yıl sonra bir yerlerde karşılaşacağız. Ve sanırım o zaman birlikte yapacak bir şeyler buluruz.

– Dickens'in romanında olduğu gibi, diyerek güldüm.

– Haklısın, diye yanıt verdi o da gülerek. Ama bilirsin ki önsezilerim doğru çıkar hep.

Yemekten sonra, yakındaki bir barda bir şeyler içmeye gittik. Ve saat dokuzu geçinceye kadar içtik.

– Şimdi, Nagasava, senin bu tür davranışının sebebinin ne olduğunu söyleyebilir misin bana? diye soruverdim öyle, uluorta.

– Söylersem gülersin, dedi.

– Gülmem, diye yanıt verdim.

– Bir beyefendi olmak.

Gülmedim, ama az kalsın sırtüstü düşüyordum.

– Bir beyefendi ha, yani gerçek bir beyefendi mi demek istiyorsun?

– Evet, gerçek bir beyefendi.

– Ama ne demek beyefendi olmak? Bir tanımın varsa, bana da söylesen iyi olur.

– İstediğini yapmak değil, gerekeni yapmak, demektir.

– Şimdiye dek karşılaştıklarım içinde en sıradışı olan sensin, dedim ona.

– Sen de, en dürüst olanısın, diye yanıt verdi.

Tüm içtiklerimizi o ödedi.

Ertesi pazartesi günü "Tiyatro Tarihi II" dersinde Midori Kobayaşi'yi görmedim. Sınıfa göz

gezdirip orada olmadığına kanaat getirdikten sonra, her zamanki gibi gidip ön sıradaki bir yere oturdum ve profesörün gelmesini beklerken Naoko'ya bir mektup yazmaya karar verdim. Ona yazın yapmış olduğum geziden söz ettim. Yürüdüğüm yolları, geçtiğim kentleri ve karşılaştığım insanları anlattım. Ve her akşam onu düşündüğümü ekledim. Onu göremez hale geldiğimden beri, ona ne derece bağlanmış olduğumun ayırdına varmıştım. Üniversite gene her zamanki gibi can sıkıcıydı, ama ben çalışmayı ve derslere girmeyi sürdürüyordum; çünkü buna kişisel bir alıştırma gözüyle bakıyordum. O gittiğinden beri her şey bana can sıkıcı görünüyordu. Onu hiç olmazsa bir kez görmek istiyordum, onunla sakin sakin konuşabilmek için. Acaba, birkaç saat birlikte olabilmek için dinlenmeevinde onu ziyaret edebilir miydim? Bunu öğrenmek istiyordum. Eskiden olduğu gibi, yanında yürümeyi çok isterdim. Onu zorlamak istemiyordum, ama yanıtını bekliyordum, kısa bile olsa.

Mektubum tamamlanınca, dört sayfayı özenle katladım ve hazırlamış olduğum bir zarfa koyarak üstüne Naoko'nun ailesinin adresini yazdım.

Çok geçmeden, ufak tefek, mahzun yüzlü profesör geldi, mendiliyle alnındaki terini silerek yoklama yaptı. Sırt ağrısı çekiyor ve madenî bastonunu elinden hiç bırakmıyordu. "Tiyatro Tarihi II" dersi pek eğlenceli olmasa bile, profesör pek aklı başında biriydi ve dinleme zahmetine katlanmaya değiyordu. Her zamanki gibi, havanın çok sıcak olduğunun altını çizdikten sonra Euripides'in dramlarında *deus ex machina'nın*[4] rolünü anlatmaya başladı. Euripides'in tanrılarının Ahilleus ve Sofokles'in tanrılarından farklı olduğu yönleri anlattı. Bir çeyrek saat sonra, sınıfın kapısı açıldı ve Midori girdi. Koyu lacivert bir spor gömlek ile krem rengi bir keten pantolon giymişti ve geçen defaki kara gözlüğü gözündeydi. Profesöre özür dilercesine gülümsedikten sonra geldi yanıma oturdu. Sonra çapraz asılmış çantasından notlarımı çıkartıp bana uzattı. İçinde küçük bir kâğıt vardı: *Çarşamba için özür dilerim. Kızmadın ya*? yazılıydı.

Dersin yarısına gelinmişti ve profesör tahtaya Antik Yunan tiyatrosunun sahnesini çizmekteydi ki kapı gene açıldı ve bu kez başında kasket, iki erkek öğrenci girdi. Bir çift güldürü oyuncusuna benziyorlardı. Biri uzun boylu, narin ve beyaz tenli, ötekiyse kısa boylu, yuvarlak suratlı ve esmer tenliydi, kendisine hiç de yakışmayan uzun saçları vardı. Uzun boylusunun elinde broşürler. Kısa boylu olan profesörün yanına gidip dersin son yarısında bir tartışma açmak için izin istedi. Dünyanın, Antik Yunan tiyatrosunu incelemekten çok daha önemli sorunları olduğunu da ekledi. Bu, bir dayatma değil, sadece bir bildirimdi. Profesör de Antik Yunan tiyatrosundan daha önemli sorunlar bulunduğuna inanmadığı yanıtını verdi ama, ne dese boş olacağı için, nasıl isterlerse öyle yapmalarını ekledi. Sonra, kürsünün kenarlarına sıkı sıkı tutunarak aşağı indi ve ayağını sürüyerek sınıftan çıktı gitti.

Uzun boylu olan broşürleri dağıtırken yuvarlak suratlı öğrenci de kürsünün üzerinde çıkıp, söylevini verdi. Broşürlerde, bu gibi durumlarda hep olduğu gibi, son derece basite indirgenmiş türden cümleler vardı: *Hileli rektör seçimlerini tanımıyoruz, tüm öğrenciler boykota veya Öğrenciler ve işçiler, Japon emperyalizmine karşı birleşiniz*, gibi. Kavramlar saygıdeğerdi, bunlara özellikle diyecek sözüm yoktu, ama cümleler inandırıcılıktan yoksundu. Güven vermiyor, hiçbir coşku uyandırmıyordu. Ablak suratlının söylevi de farklı değildi. Hep aynı nakarattı. Müzik aynıydı, yalnız güfte değişiyordu. Bu insanların gerçek düşmanının siyasal güç değil, hayal gücü eksikliği olduğu geldi aklıma.

– Çıkalım, dedi bana Midori.

Başımla onaylayarak kalktım, birlikte sınıftan çıktık. Tam çıkarken yuvarlak suratlı bana bir şey söyledi, ama ne dediğini pek anlamadım. Midori ona eliyle bir işaret yaparak "Hoşça kal!" dedi.

– Söylesene, sence biz karşıdevrimci miyiz? diye sordu bana, dışarı çıktığımızda. Devrim olduğu zaman ikimizi yan yana işkence direğine bağlamasınlar sakın?

– Mümkünse, önce karnımı doyurmak isterdim doğrusu, dedim.

– Doğru. İşe bak, ben de seni yemek için bir yere götürmek istiyordum. Biraz uzak ama, sıkılır mısın?

– Hayır, saat ikideki derse kadar zamanım var.

Otobüse binip Yotsuya'ya gittik. Beni götürdügü yer, garın arkasındaki küçük bir sokakta bulunan bir bento[5] lokantasıydı ve henüz bir şey ısmarlamadan kare bir lake kutu içinde günün bentosunu ve yanında bir kâse et suyu getirdiler bile. Gerçekten de buralara kadar geldiğimize değmişti.

– Nefis bir şey bu.

– Evet, hem pahalı da değil, biliyor musun? Bu yüzden lisedeyken de ara sıra gelirdik. Okulumun çok yakındaydı. Çok sıkı bir okuldu, bu yüzden gizli gelirdik. Okul dışında yemek yerken yakalanırsak okuldan uzaklaştırılabilirdik çünkü.

Midori kara gözlüklerini çıkardı, gözleri bana geçen defaya oranla çok daha yorgun göründü. Sol bileğindeki incecik gümüş bilezikle oynuyordu ve serçeparmağıyla gözlerini ovuşturuyordu.

– Uykun mu var? diye sordum.

– Evet, biraz. Uykusuzum. Yapılacak çok işim var. Ama kaygılanma, her şey yolunda, diye karşılık verdi. Geçen gün için bağışla. Pek önemli ve ertelenemeyecek bir şey yapmam gerekiyordu. Ancak sabah öğrendim, çok çabuk gitmem gerekiyordu ve gitmemezlik edemezdim. Lokantaya telefon etmek istedim, ama adını hatırlayamadım, senin telefon numaranı da bilmiyordum. Çok bekledin mi?

– Önemli değil, biliyorsun. Önümde çok zamanım var.

– Sahi mi?

– Sana da vermeyi çok isterdim, uyuyabilesin diye.

Midori, çenesini ellerine dayamış, gülmeye başladı ve bana baktı:

– Gerçekten naziksin.

– Hayır, nazik değilim, sadece zamanım var, dedim ona. Ama o gün, sana telefon ettim ve biri bana, hastaneye gittiğini söyledi. Ne oldu ki?

– Bana mı telefon ettin? dedi kaşlarını hafifçe çatarak. Numaramı nerden buldun.

– Öğrenci dosyalarında aradım elbette. Herkese açık onlar, biliyorsun.

Başını, onaylar gibi, iki üç kez salladı ve gene bileziğiyle oynamaya koyuldu:

– Doğru ya, düşünmeliydim bunu. Ben de senin telefon numaranı bulabilirdim. Ama, hastaneyi, bir başka sefer anlatırım sana. Şimdi bu konuyu açmayı canım istemiyor. Özür dilerim.

– Önemli değil. Galiba ilgilenmemem gereken bir şeye burnumu soktum.

– Yok canım. Sadece şu sıra biraz yorgunum da. Kendimi yağmurdan sırılsıklam olmuş bir maymuna benzetiyorum.

– Belki evine dönüp yatsan iyi olur? diye öneride bulundum.

– Daha uykum yok. Biraz yürüyelim en iyisi, diye karşılık verdi.

Yotsuya Garı'na yürüyerek birkaç dakikalık yolda bulunan lisenin önünden geçirdi beni.

Garın önünden geçerken aklıma birden, Naoko'yla yaptığımız, bitmek bilmeyen gezi geldi. Zaten her şey orada başlamıştı. O zaman anladım ki, o mayıs pazarı, Şuo'ya giden trende Naoko'ya rastlamasaydım, hayatım, şimdi olduğundan farklı olacaktı. Ama hemen ardından düşündüm ki o sırada onunla karşılaşmamış olsaydım bile, belki eninde sonunda aynı şey gerçekleşecekti. Herhalde karşılaşma, olması gerektiği için olmuştu, ama o sırada olmasaydı bile başka bir zaman, başka bir yerde karşılaşırdık nasıl olsa. Bu, benim düşüncemdi sadece, pek yerinde ve doğru gibi gelmese de.

Midori Kobayaşi ve ben, parkta bir sıraya oturmuş, bir zamanlar okuduğu liseyi seyrediyorduk. Bina sarmaşıklarla kaplıydı ve güvercinler, pencere pervazlarında mola vermişlerdi. Çekiciliği olan eski bir yapıydı. Bahçenin ortasında kocaman bir meşe ağacı yükseliyor, yanından da dümdüz bir çizgi halinde, beyaz bir duman çıkıyordu. Solmaya yüz tutmuş yaz aydınlığında göze batmayan bir duman.

– Vatanabe, bu duman nereden geliyor biliyor musun? diye birden sordu bana.

Bilmediğimi söyledim.

– Bu, yakılan aybaşı pedlerinin dumanı.

– Bak hele... dedim.

Başka ne diyeceğimi gerçekten bilemiyordum.

– Aybaşı pedleri, tamponlar, bu tür şeyler filan, diye ekledi Midori gülerek. Herkes bunları tuvaletlerdeki çöp kutularına atar, kız lisesi ya! Sonra da bir görevli onları toplar ve çöp fırınında yakar. İşte bu gördüğün duman, o dumandır.

– İnsan düşününce, iğrenç geliyor.

– Evet, sınıfın penceresinden bu dumanı ne zaman görsem, ben de öyle düşünürdüm. Kendi kendime bunun korkunç bir şey olduğunu söylerdim. Koleji ve lisesiyle, okulun öğrenci sayısı bini bulur. Diyelim dokuz yüz, çünkü henüz ergenliğe girmemiş olanlar da vardır içlerinde. O halde, her gün, çöp kutularında yaklaşık yüz yirmi dört kızın aybaşı pedi yakılıyor demektir.

– Şey evet, aritmetiğim pek iyi değildir, ama anlaşılan seninki benimkinden iyi.

– Hiç de küçümsenecek bir sayı değil bu. Düşünebiliyor musun? Yüz yirmi dört kişi! Onları yakmak için toplayan adamın neler düşündüğünü hep merak etmişimdir.

– Bak işte bunu ben de merak ettim şimdi.

Ve bir süre o beyaz dumanı seyrettik durduk.

– Aslında, o okula gitmek istemiyordum, diye, başını hafifçe sallayarak sürdürdü sözlerini Midori. Ben sıradan bir devlet okuluna gitmek istiyordum. En sıradan insanların gittiği alelade bir okula. Ve gençliğimi orada rahat ve gerilimsiz geçirmek istiyordum. Ama ailemin kendini beğenmişliği yüzünden buraya girdim. İlkokulda iyi notlar alınca neler olur bilirsin ya? Ben sizin yerinizde olsam onu buraya verirdim, dedi öğretmen.

Ve işte böylece kendimi bu okulda buluverdim. Altı yıl kaldım burada, ama hiçbir zaman alışamadım. Kafamda tek bir düşünce vardı: buradan olabildiğince çabuk çıkmak. Bununla birlikte okula hiç geç kalmadığım ve hiç devamsızlık etmediğim için onur listesine girdim. Okuldan nefret etmeme karşın. Neden biliyor musun?

– Hayır.

– Bu okuldan ölesiye nefret ediyordum da ondan. İşte bu yüzden hiç devamsızlık etmedim. Yenik düştüğümü kabullenmek istemiyordum. Eğer okulu terk edersem bunun bir yenilgi olacağını düşünüyordum. Yenilgiye uğrarsam ipin ucunu kaçırmaktan korkuyordum. Ne pahasına olursa olsun okula gidiyordum, otuz dokuz derece ateşle bile. Öğretmen hasta mıyım diye, sorduğunda, her şeyin yolunda olduğunu belirtiyor, yalan söylüyordum. İşte böyle, onur listesine girince bir Fransızca sözlük armağan ettiler. Ve ben de işte bu yüzden üniversitede Almanca'yı seçtim. Bu okula gönül borcu duymak istemiyordum. Abartmıyorum.

– Hoşuna gitmeyen neydi peki?

– Ya sen, sen okulu sever miydin?

– Umursamazdım. Pek sıradan bir liseye gittim ve bu yüzden, önemsemedim hiç.

– Biliyor musun, diye, gözlerini ovuşturarak söze başladı. Burası seçkin sınıfın kızlarına mahsus bir okuldur. Burada iyi yetişmiş ve iyi notlar alan bin tane kız okur. Daha doğrusu, zengin aile kızları. Yoksa, mümkün değil zaten. Okul giderleri yüksektir, her zaman para gerekir, sınıf gezilerinde hep Kyoto'nun, lake tepsilerde yerel yemeklerin yendiği lüks gençlik yurtlarında yer ayırtılır ve yılda bir

kez de Okura Oteli'nin restoranında, sofra adabına uygun yemek yemek öğrenilir, bu yüzden, senin de anlayacağın gibi hiç de sıradan bir okul değildir. Hatta, biliyor musun? Benim dönemimde mezun olan yüz altmış öğrencinin arasında, Toşima bölgesinde oturan, bir tek bendim. Bir kez öğrenci fişlerine bakmıştım. Diğerlerinin nerede oturduklarını öğrenmek istiyordum. Sen de öğrenebilirsin, Şiyoda bölgesinde Sanbanşo'da, Moto-Azabu'da Minato bölgesinde, Ota'da Denenşofu'da... Setagaya'da Seico'da filan oturuyorlardı... Sadece seçkin semtlerde! Şiba bölgesinden, Kaşiva'dan gelen tek bir kız vardı, ben onunla arkadaş olmak istemiştim. Pek nazikti. Bir gün, beni evine çağırdı, hem de uzak olduğu için bin bir özür dileyerek. Önemli olmadığını söyledim ve gittim evine. Nasıl şaşırdığımı anlatamam! Tüm bahçeyi dolanmak en azından bir çeyrek saat sürmüştü. Olağanüstü bir bahçesi vardı, iki tane de, koskocaman çiğ et parçaları yiyen köpek. Oysa bu kız, Şiba'da oturduğu için kendini, diğer sınıf arkadaşlarına oranla aşağı durumda görmekteydi. Geç kaldığı zaman okula Mercedes'le getirilen bir kız. Arabayı da *Green Hornet*'teki gibi, kasketli ve beyaz eldivenli bir şoför kullanıyordu. Gene de bu kız, utanıyordu. İnanılır gibi değil, sen de öyle düşünmüyor musun?

Başımla onayladım.

– Herhalde Toşima bölgesinde Kita–Otsuka'da oturan bir tek bendim. Üstelik, baba mesleği bölümünde *Kitabevi Yöneticisi* yazılmıştı. Bu yüzden tüm sınıf bana merakla bakardı. Her istediğim kitabı okuyabildiğim için şanslı olduğum söyleniyordu. Düşünebiliyor musun? Herkes bunun Kinokuniya gibi büyük bir kitabevi olduğunu sanıyordu. Başka türlüsünü hayal bile edemezlerdi. Ama gerçek çok daha acıydı. Kobayaşi Kitabevi. Zavallı Kobayaşi Kitabevi. Sürgülü kapıyı açar açmaz, dergi yığınlarının üstüne düşersin. En iyi satanlar, kadın dergileridir, ek olarak bir de kırk sekiz yeni cinsel birleşme tekniği üzerine resimli elkitabı verenlerden. Çevredeki kadınlar bu dergileri alır, mutfak masalarının bir köşesinde büyük bir merakla okurlar, kocaları eve gelince de onlarla çekingen denemeler yaparlar. İnanılır gibi değil, öyle değil mi? Acaba neler geçer akıllarından? Sonra, çizgi romanlar... Onlar da iyi satar. *Magazine, Sunday, Jump*. Ve kuşkusuz, haftalık dergiler. Uzun sözün kısası, hemen hemen dergiden başka bir şey pek satılmaz. Gerçi cep kitapları da var ama, gerçekten pek az. Polisiye romanlar, tarihî romanlar, romanlar, çünkü başka bir şey satılmaz. Sonra da, uygulamalı kitaplar. *Go Nasıl Oynanır, Bonsai Bakımı, Evlilik Üzerine Söyleşiler, Cinsel Yaşam Konusunda Bilinmesi Gereken Şeyler, Kısa Zamanda Sigara Nasıl Bırakılır* vb. Sonra, bizde, kırtasiye de var, kasanın yanında, tükenmezkalemler, kurşunkalemler, defterler. Hepsi bu kadar. Ne *Savaş ve Barış*'ı bulabilirsin, ne *Seiteki Ningen*[6] ne de *Gönülçelen*. İşte sana Kobayaşi Kitabevi. Bunun imrenilecek nesi var ki? Sen olsan, beğenir miydin?

– Manzarayı görüyor gibiyim.

– Tam bir dükkân işte. Çevredekilerin hepsi kitaplarını gelir bizden alırlar, eve teslim yaparız ve eski müşterimiz çoktur, bu yüzden dört kişi geçimimizi sağlıyoruz oradan. Ayrıca, borcumuz da yok. Bunun için, ailem iki kızını da üniversiteye gönderebiliyor. Ama hepsi bu. Başka herhangi bir şey yapacak kadar varlıklı değiliz. Beni o okula vermemeliydiler. Bu bizi daha da zavallı durumuna düşürmekten başka bir işe yaramadı. Ne zaman bizden para istense, annem ile babam söylenmeye başlarlardı ve sınıf arkadaşlarımızla birlikte çıktığımızda eğer pahalı bir yere yemeğe gidersek, hep paramın yetmeyeceğinden korkardım. Hiç de kolay değil, böyle bir yaşam. Ya sen, senin ailen zengin mi?

– Benim ailem mi? Bizimkiler sadece sıradan çalışan insanlar. Ne zenginiz diyebilirim, ne yoksul. Sanıyorum beni Tokyo'da üniversitede okutmak onlara enikonu zor geliyor olmalı, ama sorun değil çünkü ben tek çocuklarıyım. Bana çok para göndermiyorlar, bu yüzden çalışıyorum. Evleri alelade. Küçük bir bahçeleri var, bir de Toyota Corolla arabaları.

– Peki ya senin işin?

– Haftada üç akşam Şincuku'daki bir plakçıda çalışıyorum. Pek yorucu bir iş değil. Mağazaya göz kulak olmaktan başka işim yok diyebilirim.

– Bense senin hiç para sorunun olmadığını sanıyordum. Öylesine bir izlenimdi, işte.

– Ama gerçekten de yok öyle bir sorunum. Ne var ki, inanılmaz paralara sahip değilim, başka birçokları gibi.

– Okulumda, insanların büyük çoğunluğu zengindi, dedi, ellerini, avuçları yukarıya dönük bir biçimde dizlerine koyarak. İşte sorun buydu.

– O halde, şu andan tezi yok, zengin olmayan bir dünyanın tadını çıkarabileceksin demektir, hem de miden bulanana dek.

– Söylesene, zenginliğin en büyük üstünlüğü nedir biliyor musun?

– Hayır.

– Paran olmadığını söyleyebilmektir. Örneğin, sınıf arkadaşlarımdan birine bir şey öneriyorum. Bilir misin ne yanıt verir bana: "Mümkün değil şu sıralar param yok." Eğer durum tersine olsaydı ben ona bu yanıtı veremezdim. Tıpkı güzel bir kızın, kendini çirkin bulduğu için çıkmak istemediğini söylemesi gibi. Bunu çirkin bir kıza söyletmeye kalkış bakalım, nasıl da alay konusu olacaktır. Dünya benim için tam altı yıl boyunca hep böyle oldu, geçen yıla kadar.

– Unutursun.

– Bir an önce unutmayı isterdim doğrusu. Biliyor musun, üniversiteye girdiğimde gerçekten de üzerimden bir yük kalktı. Kendimi yeniden sıradan insanların arasında bulmuştum çünkü.

Hafifçe gülümsedi ve kısacık saçlarını sıvazladı.

– Ya sen, sen çalışıyor musun?

– Evet, haritalara yorumlar yazıyorum. Bilirsin ya, bir harita satın aldığın zaman hep birkaç sayfa açıklaması olur. Çeşitli bilgiler bulursun orada, kentlerin tarihi, nüfusu, görülmesi gereken yerleri gibi. Şurada büyük bir gezinti yolu, burada eski bir söylence, ötede de filanca çiçekler veya falanca kuşlar. Metni ben yazarım. Çok basittir biliyor musun? Bir çırpıda yazılıverir. Hibiya'daki kitaplıkta bir gün geçiririm, bu bana bir metin yazmam için yeter. Ve biraz ustalıkla insan istediği kadar iş çıkartabilir.

– Ustalık mı, ne ustalığı?

– Şey, bak, başkalarının sözünü etmediği bir şeye parmak basmak yeter. O zaman yayınevi sorumlusu senin iyi yazdığını düşünür. Hayranlık duyar ve sana başka yorumlar verir. Fazla beceriye gerek kalmaz, bilirsin. Küçücük bir çaba yeter. Örneğin burada baraj yapımı yüzünden bir köyün sular altında kaldığını, ama göçmen kuşların o köyü unutmadıklarını ve mevsimi geldiğinde onların aralıksız, gölün üzerinde uçup durduklarının görülebileceğini yazarsın. Bu gibi küçük öykülerden söz edilince herkes çok memnun kalır. Sence de, çekici ve duygulandırıcı değil mi bu? Genelde bu işi yapanlar bu ayrıntılarla uğraşmayı gereksiz görürler. Bu yüzden, böyle metinleri yazarak geçimimi oldukça iyi sağlıyorum ben.

– Ama her şeye rağmen, böyle küçük öyküler bulabiliyorsan şansın var demektir!

– Gerçi sıkılmadan ararsan her zaman bir şeyler bulabilirsin ve hiçbir şey bulamasan da , her zaman için böyle küçük öyküler uydurabilirsin. Elbette zararlı sonuçlara yol açmamasına dikkat ederek.

– Kuşkusuz! dedim, hayranlık içinde.

– *Peace!*

Yurtta yaşamımın nasıl olduğunu merak ettiği için böyle durumlarda hep yaptığım gibi, ona da bayrak öyküsünü ve faşonun radyo eşliğinde jimnastik yapışını anlattım. O da çok güldü bunlara. Sanki faşo salt herkesi güldürmek için gelmişti bu dünyaya. Midori bana tüm bunların çok hoş olduğunu ve ne olursa olsun, hiç olmazsa bir kez gelip yurdu görmek istediğini söyledi. Ben de ona, hiç eğlenceli olmadığını söyledim.

– Pis odalarda içki içen ve mastürbasyon yapan birkaç yüz öğrenciden başka bir şey göremezsin ki.

– Ya sen, Vatanabe, sen de yapıyor musun?

– Yapmayan kimse yoktur, dedim. Kızlar âdet görürler, erkekler de mastürbasyon yaparlar. Hepsi yapar bunu. İstisnasız.

– Bir kız arkadaşı olanlar bile mi? Yani cinsel ilişkide bulunabileceği bir arkadaşı olanlar da mı?

– Sorun o değil. Benim yanımdaki odada kalan Keio Üniversitesi öğrencisi, kız arkadaşıyla buluşmaya gitmeden önce yapıyor. Onu sakinleştiriyormuş, öyle diyor.

– Bu tür şeyler konusunda pek bilgim yok da. Hep kız okullarında okudum ben.

– Ve kadın dergilerinin yanında verilen elkitaplarında da böyle şeylerden söz edilmiyor demek ki...

– Doğru, dedi gülerek. Ama söylesene, Vatanabe, gelecek pazar boş musun?

– Her pazar boşum. Saat altıda başlıyorum çalışmaya.

– Bana gelmek istemez misin? Kobayaşi Kitabevi'ne? Kitabevi kapalı, ama gün boyu evi beklemek zorundayım. Önemli bir telefon bekliyoruz da. Benimle birlikte yer misin? Yemek pişiririm.

– Anlaştık.

Midori defterinden bir sayfa kopartarak bana evine giden yolun ayrıntılı krokisini çizdi. Sonra da kırmızı bir tükenmezkalem alarak evinin bulunduğu yere kocaman bir çarpı işareti koydu.

– Böylece, yolunu şaşırıp kaybolmazsın. Kocaman bir levha var, üstünde de kitabevinin adı yazılı. Öğleye doğru gelebilir misin? Yemek hazır olur.

Ona teşekkür edip krokiyi cebime koydum. Sonra da saat ikideki Almanca dersine girmek için üniversiteye bir an önce dönmem gerektiğini söyledim. Onun bir yerlerde işi varmış, Yotsuya'da trene bindi.

Pazar sabahı, saat dokuzda kalktım, tıraş oldum, çamaşır yıkayıp terasa astım. Hava nefisti. İlk kez, sonbahar hissediliyordu. Kızböcekleri, öbek öbek bahçede uçuşup duruyor, çevrede oturan çocuklar da, ellerindeki fileleri sallayarak, onları yakalamak için peşlerinden koşuyordu. Rüzgâr yoktu ve bayrak gevşek gevşek sarkıyordu. Sırtımda iyi ütülenmiş bir gömlek, yurttan çıkıp tramvay durağına yürüdüm. Pazarları, bu öğrenci mahallesi bomboş olurdu, hepten ölü ve dükkânların çoğu kapalıydı. Şehrin gürültüsü her zamankinden daha belirgin yankılanıyordu burada. Bir genç kız, sabolarının tahta topuklarını takırdatarak caddeden karşıya geçiyor, dört beş çocuk, tramvay depoları boyunca sıraladıkları boş teneke kutulara taş atarak eğleniyorlardı. Çiçekçi açık olduğundan nergis satın aldım. Sonbaharda nergis götürmek belki garipti, ama ben bu çiçekleri hep sevmişimdir.

Pazar sabahı olduğu için, tramvayda, birlikte seyahat eden üç kadından başka kimse yoktu. Binerken beni tepeden tırnağa süzdüler, bakışları ısrarla yüzüm ile elimdeki çiçekler arasında gidip geliyordu. İçlerinden biri benimle göz göze geldi ve bana gülümsedi. Ben de ona gülümsedim. Sonra tramvayın en arkasına oturarak geçtiğimiz sokağın iki yanına sıralanmış eski evleri seyre daldım. Bir verandaya on kadar domates kavanozu dizilmişti, yanında da kocaman bir kara kedi güneşte uyukluyordu. Bir bahçede sabun köpükleri uçuran küçük çocuklar vardı. Bir yerlerden Ayumi İşida'nın bir şarkısı duyuluyordu. Havada belli belirsiz bir köri kokusu bile vardı. Tramvay, uzak ve gizli sokakların arasından süzülüyordu. Çeşitli duraklarda binenler oldu ve üç kadın, hiç istiflerini bozmadan, birbirlerine sokulmuş, durmadan çene çalmayı sürdürdüler.

Otsuka Garı yakınında tramvaydan inip bana çizdiği krokiyi izleyerek biraz kasvetli, geniş bir caddeye daldım. Dükkânlar fazla işleğe benzemiyordu. Yapılar eski, içleri karanlıktı. Kimisinde yarı silik tabelalar asılıydı. Bunların modası geçmişliğine ve biçimine bakıldığında buranın savaş sırasında bombardımandan etkilenmediği anlaşılıyordu. Bu yüzden de cadde, olduğu gibi kalmıştı. Gerçi bazı evler yeniden yapılmıştı, bazıları da kısmen yenilenmiş ya da büyütülmüştü, bu da, onları daha eski olmalarına karşın, diğer yapılardan daha yıpranmış gösteriyordu.

Mahalle, birçok insanın, araba sayısının, çevre kirliliğinin, gürültünün ya da kiraların artması nedeniyle banliyöye taşındığı ve sadece ucuz dairelerde oturanların, bazı şirketlerin çalışanlarına ayrılmış lojmanların, taşınması zor mağazaların ya da uzun zamandır oturduğu yere inatla bağlı kalanların yaşadığı bir yer olup çıkmıştı. Her şey belli belirsiz kirlenmişti, egzos gazı her şeyi

perdelenmişti sanki.

On dakika kadar bu caddede yürüdükten sonra, bir benzin istasyonunun köşesinden sağa saptım ve kendimi, sıra sıra dükkânlarıyla bir sokakta buldum, sokağın ortasına yakın bir yerlerde KOBAYAŞİ KİTABEVİ levhası gözüme çarptı. Kitabevi pek büyük sayılmazdı, ama Midori'nin anlattıklarıyla kafamda canlandırdığım kadar küçük de değildi. Tümüyle sıradan bir kitabeviydi işte, kendisi gibi sıradan bir mahallenin ortasında. Her bakımdan, çocukken en sevdiğim derginin çıktığı günlerde heyecanla koştuğum kitabevine benziyordu. Kobayaşi Kitabevi'nin önüne gelince, belli belirsiz bir hüzne kapıldım. Bu tür bir kitabevi, bütün mahallelerde vardı.

Kitabevinin kutsal kepengi tümüyle indirilmişti ve ortasında, *Şukan Bunşun dergisi her perşembe satıştadır* yazıyordu. Öğle olmasına daha on beş dakika vardı, ama elimde nergislerimle sokakta aşağı yukarı gezinmeyi canım pek istemediği için, kepengin yanındaki zile bastım. Sonra iki üç adım geri çekilerek, bekledim. Açmakta gecikiyordu. Zile bir daha bassam mı basmasam mı diye düşünüyordum ki, yukarıdan bir pencerenin açıldığını duydum. Gözlerimi kaldırınca Midori'yi gördüm, eğilmiş bana el sallıyordu.

– Kepengi kaldır da gir, diye seslendi.

– Biraz erken geldim, sence sakıncası yok ya? diye ben de seslendim.

– Elbette yok. Birinci kata çık, ben inemeyeceğim.

Ve pencere gene öyle, gürültüyle kapandı.

Metal kepengi, inanılmaz bir gürültüyle, bir metre kadar kaldırıp içeri girdim ve arkamdan gene indirdim. Dükkânın içi karanlıktı. El yordamıyla dip tarafa doğru ilerlerken bir iple bağlanıp yere bırakılmış bir iade paketine çarparak tökezledim, gene el yordamıyla ayakkabılarımı çıkartıp yürüdüm. Ev oldukça karanlıktı. Bir kanepe ile iki koltuğun bulunduğu bir tür salona geldim. Pek büyük değildi ve Polonya filmlerindeki gibi, zayıf bir ışıkla aydınlatılmıştı. Solda depo ya da sandık odası olarak kullanıldığını sandığım bir boşluk vardı, ayrıca bir de tuvalet kapısı çarptı gözüme. Sağımda bulunan ve üst kata çıkan merdiveni ihtiyatla tırmandım. Yukarısının çok daha aydınlık olduğunu görünce rahat bir soluk aldım.

– Buradayım, dedi Midori.

Merdivenin yukarısında sağ tarafta yemek odası benzeri bir oda bulunuyordu, mutfak ise dipteydi ve bu odaya açılıyordu. Bina eskiydi, ama mutfak, yakın bir zamanda elden geçirilmişe benziyordu; çünkü evye de, musluklar da, raflar da pırıl pırıl, yepyeniydi. İşte Midori yemeği burada hazırlıyordu. Bir tencere ocağın üstünde hafif hafif tıkırdıyordu ve havada nefis bir kızarmış balık kokusu vardı.

– Buzdolabında bira var. Kendine al bir tane ve otur, dedi, bana bir göz atarak.

Buzdolabından bir kutu bira aldım ve gidip içmek için masaya oturdum. Öyle soğuktu ki sanki altı aydır buzdolabında duruyordu. Masada küçük, beyaz bir kül tablası, gazete ve bir şişe soya sosu duruyordu. Ayrıca bir bloknot ile bir tükenmezkalem de vardı, bloknota bir telefon numarası ile

birtakım rakamlar yazılıydı, masraflar olmalıydı.

– On dakikada hazır olur. Bekleyebilir misin?

– Elbette beklerim.

– Hazırlan. Yiyecek çok şey var.

Bir yandan buz gibi biramı küçük yudumlarla içerken, kendini coşkuyla yemek pişirmeye vermiş olan Midori'yi seyrediyordum. Dört yemeği aynı zamanda hazırlamaktaydı, hızlı ve çevik hareketlerle. Ocakta yavaş yavaş pişeni tadıyor, ardından ekmek tahtasının üzerinde hızla bir şeyler doğruyor, sonra buzdolabından başka bir şey çıkartıp bir tabağa yerleştiriyor, ardından artık işi bitmiş bir tencereyi çarçabuk yıkıyordu. Arkadan bakıldığında silueti Hintli perküsyoncununkini andırıyordu. Onlar, bir zili titreştirir titreştirmez, hemen bir tahtaya vurur, ardından bir boruyu üflerlerdi. Hareketlerinin her biri tam yerinde ve dozundaydı; boşuna değildi, bütünün dengesi de kusursuzdu. Onu seyrediyordum, hayranlıkla.

– Sana yardım edebilirim, eğer istersen, diye öneride bulundum.

– Zahmet etme. Kendi başıma yapmaya alışkınım, diye karşılık verdi, gülerek bana dönüp.

Daracık bir blucinin üstüne lacivert bir tişört giymişti. Tişörtünün sırtına Apple Plakları'ndaki elma basılıydı. Arkadan bakınca, kalçaları inanılmaz derecede dardı. Öylesine inceydiler ki onları doldurmaya izin verecek büyüme süreci, herhangi bir nedenle yarıda kesilmiş sanılabilirdi. Bu yüzden, bıraktığı izlenim, dar blucin giyen bir kızınkinden çok daha değişikti. Evyenin üstündeki pencereden giren güçlü aydınlık bedeninin konturunu iyice belirginleştiriyordu.

– Bana böylesine görkemli bir yemek hazırlamak için bunca zahmete girmeye değmezdi, dedim ona.

– Sandığın kadar muhteşem bir yemek değil, dedi bana doğru dönmeden. Dün epey işim vardı, bunun için, almak istediklerimin hepsini alamadım. Buzdolabında bulduklarımla bir şeyler hazırlamakla yetindim. Ama merak etme. Bizde konuklar iyi ağırlanır, her zaman. Neden bilmem, eski bir aile geleneğidir bu. Biraz da hastalık gibi, bilirsin. Bu, ne bir nezaket sorunu ne de saygınlık, ama konuk gelir gelmez, olabildiğince iyi ağırlamak için elimizden geleni ister istemez yaparız. Hepimiz böyleyiz, artık ne iyi mi diyeyim, yoksa ne yazık mı, bilemem. Babam örneğin, hemen hemen hiç içmez, ama ev gene de şişe doludur. Ne için, sence? Konuklara sunmak için. Bu yüzden sen de istediğin kadar bira içebilirsin, hiç sıkılmadan.

– Sağol, dedim.

Ve birden, nergislerimi aşağıda unuttuğumun farkına vardım. Ayakkabılarımı çıkarmak için onları bir kenara bırakmış ve yeniden almayı unutmuştum. Bu yüzden, yarı karanlıkta upuzun yatan on beyaz çiçeğimi almak için yeniden indim. Midori de mutfağın rafından uzun ve ince bir bardak alıp çiçekleri içine yerleştirdi.

– Nergisleri çok severim, dedi bana. Uzun zaman önce, lisede bir şenlikte "Seven Daffodils" şarkısını söylemiştim. Bilir misin o şarkıyı?

– Elbette bilirim.

– Bir halk şarkıları topluluğundaydım. Gitar çalıyordum.

Ve "Seven Daffodils"i mırıldanarak servise başladı.

Midori'nin yemekleri umduğumdan çok daha nefisti. Sirkeli sebze, güzel bir omlet, kendi hazırladığı Kyoto usulü sebze turşusu, soya sosunda pişirilmiş patlıcan, cunsai[7] çorbası, şimeci mantarlı, küçük küçük doğranmış ve üzerine bol susam serpilmiş turpla süslenmiş pilav. Çok tuzlu değildi, Kansai usulü pişirilmişti.

– Hepsi de birbirinden nefis, dedim pek beğenmiştim.

– Doğru söyle, Vatanabe, bunu hiç beklemiyordun, değil mi? Beni tanıdığın kadarıyla yani?

– Şey... diye karşılık verdim açık açık.

– Sen Kansaili olduğun için, fazla tuzlu olmamasından hoşlandın değil mi?

– Benim için mi özellikle böyle yaptın?

– Elbette hayır! O kadar da değil artık. Evde hep böyle yaparız biz.

– Öyleyse, Kansaili olan, baban mı yoksa annen mi?

– Hayır, babam buralı ve annem de Fukuşimalıdır. Hepimiz Tokyoluyuz ya da Kanto'nun kuzeyindeniz.

– Pek anlayamadım... Kansai usulü yemek pişirmekte nasıl böylesine başarılı olabildiğini söyler misin lütfen?

– Şey, anlatması epey uzun sürer, diye söze başladı, bir yandan omletini yerken. Annem, ev işleriyle uzaktan yakından ilgisi olan her şeyden nefret ederdi ve hemen hiç yemek pişirmezdi. Üstelik dükkânda çok iş olduğunda, dışarıdan yemek getirtir ya da kasaptan alelacele hazır köfte alırdı. Ben bundan hiçbir zaman hoşlanmazdım. Elimde olmadan, iğrenç buluyordum. Çok miktarda körili et yapardı annem, üç gün yer, ama bitiremezdik. Dördüncü sınıftayken bir sabah, doğru dürüst yemek pişirmek için başımın çaresine bakmaya karar verdim. Şincuku'daki Kinokuniya Kitabevi'ne gittim, bana en güzel görünen bir yemek kitabı satın aldım ve baştan aşağı okudum, içindekileri iyice sindirinceye değin. Hepsini biliyordum artık: bir kesme tahtası nasıl seçilir, bıçak nasıl bilenir, balığın filetosu nasıl çıkartılır, kurutulmuş tonbalığı nasıl rendelenir, her şeyi. Ve kitabın yazarı Kansaili olduğu için de o bölge usulünde yemek yaptım hep.

– Demek tüm bunları kitaptan öğrendin? dedim, şaşırmıştım.

– Sonra da, geleneksel Kaiseki mutfağını gidip yerinde tatmak için para biriktirdim. İşte bu sayede damak zevkini yitirmedim. Biliyor musun, sezgilerime oldukça güvenirim ben. Buna karşılık, pek

mantıklı değilimdir.

– Gene de bence, kimseden öğrenmeden tüm bunları yapabilmen, hiç de fena sayılmaz.

– Kolay olmadı, biliyor musun? dedi içini çekerek. Özellikle de ailede kimse yemek pişirmekten anlamadığı ve önemsemediği için. Bıçak veya tencere almak için bana para vermiyorlardı. Elimizdekilerin yeterli olduğunu söylüyorlardı. Boşuna harcamaymış! Evdeki bıçaklarımızla fileto nasıl çıkartabilirdim ki? Ama bunu onlara anlattığımda bana, fileto çıkartmanın gerekli olmadığını söylüyorlardı. Çıldırmak işten değildi! O zaman ben de cep harçlığımdan yavaş yavaş biriktirerek bıçaktı, tencereydi, süzgeçti satın aldım. İnanılır gibi değil, değil mi? On beş-on altı yaşlarında bir kız düşün, gıdım gıdım para biriktiriyor, sırf kendine kevgir, bileği taşı ya da tempura tenceresi almak için! Çevremde, bol cep harçlığı alan arkadaşlarım zamanlarını elbise ve ayakkabı satın almakla geçirirlerdi, biliyor musun? Büyük talihsizlik, değil mi?

Bir yandan cunsai çorbamın tadını çıkartırken onu dinliyordum.

– İkinci sınıftayken, ille de bir omlet tavası istiyordum. Yuvarlak omlet yapmaya yarayan o uzun ve dar tavayı bilirsin değil mi? Ben de kendime yeni bir sutyen almam için verdikleri parayla işte böyle bir tava aldım. Sonradan başınma gelenleri bilsen! Tam üç ay, tek bir sutyenle yaşadım. İnanılmaz, değil mi? Akşamları yıkıyor, kurutmak için elimden geleni yapıyor ve sabahleyin çıkmadan önce takıyordum. Kurumadığı zaman tam bir facia yaşıyordum. Sanırım dünyada nemli bir sutyen takmak kadar acı bir şey olamaz. Neredeyse ağlamaklı olurdum. Hele bunun bir omlet tavası yüzünden olduğunu düşündüğüm zaman!

– Doğru, dedim gülerek.

– İşte bunun için, annem öldüğünde yüreğimden bir yük kalkar gibi olmuştu, onun hakkında böyle düşünmek hiç hoş bir şey olmasa da. Sonra, mutfak parasıyla istediğim her şeyi satın alabildim. Ve şimdi de, mutfak gereci olarak her şeye sahibim. Babam ev giderlerini hiç bilmez, anlıyor musun?

– Annen ne zaman öldü?

– İki yıl önce, diye kısaca karşılık verdi. Kanserden. Beyinde tümör vardı. Bir buçuk yıl hastanede yattı, inanılmaz acılar çekti ve sonunda, aklını yitirdi ve tıka basa ilaç yüklediler, gene de ölmek bilmiyordu bir türlü. Sonunda, neredeyse ölmesine yardım ettiler. Olabilecek en korkunç sondu bu. Hem hasta hem de çevresi için zor. Tüm paramız bu uğurda gitti. Tanesi yirmi bin yenden iğneler yaptılar, özel bir hastabakıcı gerekti, sonra daha bilmem neler. Üstelik, ona bakmak zorunda olduğum için, çalışamadım, sınıfta kaldım, her şey altüst oldu. Ve sonra da... (Bir şey daha söylemek istiyordu ama kendini tuttu, çubuklarını bıraktı ve içini çekti.) Neşeli bir söyleşi değil, değil mi? Nasıl geldik bu konuya?

– Sutyen hikâyesinden, dedim.

– Şu omletin tadına bak da bana söyle bakalım, diye yanıt verdi, ciddi bir tavırla.

Omletimi de yiyince, doydum. Midori çok yemedi. Bana, yemek pişirmenin iştahını kestiğini

söyledi. Yemek bitince, sofrayı topladı, masayı sildi, bir paket Marlboro getirdi, içinden bir tane aldı ve yaktı. Sonra nergisleri koyduğu bardağı alıp bir süre çiçekleri seyretti.

– Böyle daha iyi, dedi. Onları bir vazoya koymaya değmez bence. Su kıyısından henüz kopartılmış da şimdilik bardağa konmuş sanki.

– Otsuka Garı'nın önünden, su kıyısından topladım zaten, dedim.

Kıkır kıkır güldü:

– Gerçekten çok garipsin. Öyle ciddi bir havayla şaka yapıyorsun ki!

Sigarasını, çenesi avuçlarında, yarıya kadar içtikten sonra kül tablasının dibine iyice sürte sürte söndürdü. Duman gözüne kaçmış olacak ki sonra da parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu.

– Genelde, kızlar sigaralarını biraz daha kibar söndürürler, dedim ona. Sense, sanki bir oduncu gibi davranıyorsun. Söndüreceğim diye var gücünle uğraşmana gerek yok ki! Yavaş ol, dibinden başlayarak. Böylece şimdi yaptığın gibi ezmeden söndürebilirsin. Ama sen gerçekten aşırıya kaçıyorsun. Sonra da, ne olursa olsun, dumanı burnundan üflememelisin. Ayrıca bir genç kız bir erkekle baş başa yemek yediğinde, üç ay boyunca tek bir sutyenle yaşadığını genellikle ona anlatmaz.

– Ama ben bir oduncuyum, dedi, burun kanadını kaşıyarak. Zarif olamam ki! Ara sıra eğlenmek için öyle davranırım, ama yaradılışımda yoktur bu. Söyleyecek başka sözün var mıydı?

– Kızlar Marlboro içmez...

– Önemli değil. Bu ya da başkası hepsi zararlı... (Kırmızı kutuyu elinde evirip çevirdi.) Geçen ay başladım sigara içmeye. Aslında pek de canım istemiyordu, ama öyle birdenbire, bir deneyeyim dedim işte.

– Nereden geldi aklına?

Midori bir an, ellerini üst üste masaya koymuş, düşündü:

– Bilmiyorum, öylesine geldi işte. Ya sen, Vatanabe, sen içmiyor musun?

– Haziranda bıraktım.

– Neden?

– Bıkmıştım artık. Gecenin ortasında sigarasızlık çekmeye dayanamıyordum. Bunun için bıraktım. Bir şeye bağımlı olmayı sevmem.

– Desene sen, oldukça sert karakterli birisin.

– Evet, belki. Herhalde bunun için pek sevilmem. Hep böyle olagelmiştir.

– Çünkü seni sevmeseler de umurunda olmadığı izlenimi bırakıyorsun da ondan. Bu durumun bazılarını öfkelendiriyor mu diye merak ediyorum. (Çenesi ellerinde, güçlükle işitilir bir sesle konuşmuştu.) Ama ben, seninle çene çalmaktan çok hoşlanıyorum. Üstelik, konuşma biçimin de çok değişik: "Bir şeye bağımlı olmayı sevmem.''

Bulaşığı yıkamasına yardım ettim. Yanında ayakta durdum, tabakları kuruladıktan sonra rafa kaldırdım.

– Sahi, ailen nereye gitti, bugün?

– Annem mezarında. İki yıl oluyor öleli.

– Biliyorum, söylemiştin.

– Ablam nişanlısıyla buluştu. Sanırım arabayla gezmeye çıktılar. Arkadaşı bir otomobil şirketinde çalışıyor da. Ben, arabaları pek sevmem ama işte...

Sustu ve bulaşık yıkamayı sürdürdü, ben de sessizce kurulamayı.

– Bir de babam var, dedi bana biraz sonra.

– Evet?

– O da geçen haziran Uruguay'a gitmişti, hâlâ dönmedi.

– Uruguay'a mı? diye sordum, şaşırmıştım. Peki neden Uruguay?

– Göç etmek istiyordu. Ne aptallık değil mi? Ordudayken tanıdığı birisinin o ülkede bir çiftliği varmış da. Birdenbire bize, eğer oraya giderse başının çaresine bakabileceğini söyleyiverdi, uçağa bindiği gibi çekti gitti. Bunun bir şey değiştirmeyeceğini, oranın dilini bilmediğini ve Tokyo'dan hemen hiç ayrılmadığını söyleyerek onu vazgeçirmeye çalıştık gerçi. Ama boşuna. Sanırım annemin ölümü onu fena sarstı. Aklını başından aldı. Annemi öyle seviyordu ki. İnan bana.

Verecek karşılık bulamadan, ağzım açık, onu dinliyordum.

– Annem öldüğü zaman, biliyor musun ne demişti, bana ve ablama? Bak şimdi, sıkı dur: "Sizin yüzünüzden oldu. Annenizi kaybetmektense, ikinizi kaybetseydim daha iyiydi. Bir şey demedik öylesine şaşırmış, donakalmıştık. Kendini bizim yerimize koy. İnsan böyle bir şey söyleyebilir mi hiç? Sevgili hayat arkadaşını yitirmenin ne denli çetin, üzücü ve acı olduğunu anlayabiliyorum. Babama acıyorum, ama kendi kızlarını ölmüş görmeyi yeğleyeceğini söylemek, bunun biraz aşırı olduğunu sen de düşünmüyor musun?

– Evet, haklısın.

– Kırılmıştık. (Midori başını salladı.) Zaten, ailede hepimiz biraz uçuk sayılırız. Biraz kafadan çatlağızdır.

– Öyle anlaşılıyor, diye onayladım.

– Gene de, birbirlerini böylesine seven iki insanı görmek sence hoş değil mi? Karısına, onun yerine kızlarını ölmüş görmeyi yeğleyeceğini söyleyecek kadar tutkun olmak!

– Haklısın galiba...

– Ve çekti Uruguay'a gitti. Bizleri yüzüstü bırakarak.

Sessizce bulaşığı kuruladım. Bitirdiğim zaman da Midori, özenle rafa yerleştirdi tabakları.

– Peki, gittiğinden beri ondan bir daha hiç haber almadınız mı? diye sordum.

– Bir kart aldık. Geçen martta. Ama belirli bir şey söylemiyordu kartta. Sadece havanın sıcak olduğunu ve meyvelerin de sandığı kadar nefis olmadığını. Çok kızmıştım. Kart da berbat bir şeydi, bir eşek resmi. Aklını tümden kaçırmış. Arkadaşını bulup bulmadığını bile söylemiyor bize. Sonuna doğru, biraz daha yerleşince bizi, ablamla beni yanına aldıracağını yazmıştı, ama bir daha ses seda çıkmadı. Gerçi biz ona yazabiliriz, ama yanıt vermemesine şaşırmamak gerek.

– Peki ya sizden Uruguay'a, yanına gelmenizi isterse, ne yaparsın?

– Sanırım giderim. Eğlenceli olur, değil mi? Ablam kesin gitmez. Temiz olmayan her şeyden ve pis yerlerden nefret eder o.

– Uruguay temiz bir ülke değil, öyle mi?

– Nereden bileyim, ben. Ama ablam buna inanmış. Sözde sokaklar üstüne sinek üşüşmüş eşek pislikleriyle doluymuş, tuvaletlerde yeterince su yokmuş ve ülke akrep ve kertenkelelerle kaynıyormuş. Bununla ilgili bir yerlerde bir film görmüş olacak herhalde. Ablam böceklerden de nefret eder. Onun sevdiği tek şey, güzel bir arabayla Şonan kıyısında dolaşmak.

– Bak hele!..

– Uruguay, olağanüstü bir yer olmalı. Oraya gitmek rahatsız etmezdi beni.

– Peki, kitabevine kim bakardı o zaman? diye sordum.

– Ablam, ama zoraki. Mahallede oturan, aileden biri, her gün ona yardıma gelir, hatta teslimatla bile ilgilenir, sonra, zamanım oldukça, ben de yardım ederim, zaten bir kitabevinde fazla iş olmaz ki. Artık yapamaz duruma geldiğimizde dükkânı kapatırız ve satarız.

– Babanı sever misin?

Midori başını olumsuz anlamda salladı:

– Pek sayılmaz.

– O halde neden ta Uruguay'a kadar onun peşinden gideceksin?

– Güvendiğim için.

– Güvendiğin için mi?

– Evet, onu pek sevmem ama, ona güvenirim. Karısını kaybetmenin sarsıntısı içinde, evini, çocuklarını ve işini yüzüstü bırakarak çekip Uruguay'a giden adama güvenirim, çünkü o benim babam. Anlıyor musun?

İçimi çektim:

– Galiba anlıyorum ama, bir yandan da, bana gene de biraz garip geliyor.

Midori gülmeye başladı ve pat pat sırtıma vurdu:

– Merak etme, önemli değil.

O pazar öğleden sonrası pek heyecanlı geçti ve birçok şey oldu. Gerçekten oldukça garip bir gündü. Midori'nin evlerinin hemen yakınında bir yangın çıktı, ikinci kattaki verandaya çıkıp seyrettik ve sonra da öpüştük. Böyle anlatıldığında, biraz aptalca görünebilir, ama olaylar aynen böyle gelişti işte.

Üniversiteden konuşarak kahve içiyorduk ki birden itfaiye arabasının sirenini duyduk. Gürültü giderek yaklaşıyor ve çığlıklar duyuluyordu. Midori sokağa bakan odaya geçti, pencereden baktı ve bana beklememi söyleyerek ortadan kayboldu. Basamakları dörder dörder atlayarak yukarı çıktığını duydum.

Kahvemi yalnız başıma içerken bir yandan da Uruguay'ın nerede olabileceğini düşünüyordum. Brezilya'nın, Venezuela'nın veya Kolombiya'nın nerede olduğunu az çok biliyordum, ama Uruguay'ın yerini bir türlü bulamıyordum. Az sonra Midori inip bana hemen yukarı gelmemi söyledi. Ardından gittim, koridorun dibindeki dimdik merdiveni tırmandım ve kendimi geniş bir verandada buldum. Çevre evlerin damlarına yüksekten bakıyordu ve tüm mahalle gözler önündeydi. Koskocaman, kara bir duman, üç dört evden yükseliyor ve rüzgârın etkisiyle, ana caddeye doğru akıyordu. Havada bir yanık kokusu vardı.

– Yangın Sakamotolarda! dedi Midori, parmaklıktan sarkarak. Bay Sakamoto mobilyacıydı. Artık çalışmıyor, dükkânını kapattı.

Ben de korkuluktan eğilip baktım. Olay, iki katlı bir binanın hemen arkasında cereyan ediyordu, bu yüzden olan biten ayrıntılarıyla gözükmüyordu, ama üç-dört itfaiye aracı vardı ve itfaiyeciler yangını söndürmeye uğraşıyorlardı. Sokak dar olduğu için, ancak iki araç girebilmişti ve diğerleri ana caddede bekliyordu. Böyle zamanlarda hep olduğu gibi, işsiz güçsüzler oraya doluşmuştu.

– Eşyanı toplasan iyi edersin, belki de gidip bir yere sığınmak gerekebilir, dedim. Şimdilik bir şey yok; çünkü rüzgâr ters yönde esiyor, ama dönebilir, benzin istasyonu da uzak değil. Sana yardım edeyim, topla eşyanı.

– Hiçbir şey gerekmez bana, dedi.

– Ama önemli şeyler vardır. Banka defterleri, belgeler, yani, bu tür şeyler işte. En azından, parasız kalmaman gerekir.

– Merak etme, bir yere gitmeyeceğim.

– Burası yansa bile mi?

– Ne olmuş? Ölmek benim umurumda değil.

Gözlerinin içine baktım. O da gözlerini bana dikti. Şaka mı ediyordu yoksa ciddi mi konuşmuştu, hiç bilmiyordum. Bir an onu seyrettim ve az sonra öyle bir izlenime kapıldım ki, artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

– Pekâlâ, anladım, ben de seninle kalıyorum, dedim ona.

– Benimle ölmek mi istiyorsun? diye sordu, gözleri parlayarak.

– Sen delisin! Tehlike yaklaştığında çeker giderim. Sen ölmek istiyorsan, yalnız başına ölürsün.

– Ne soğukluk!

– Herhalde beni öğle yemeğine çağırmak nezaketini gösterdiğin için seninle öleceğimi düşünmüyorsundur! Ha, akşam yemeği olsaydı, o başka, bir şey diyemem o zaman...

– İyi öyleyse, olayların nasıl gelişeceğini beklerken şarkı söyleyelim, ne dersin? İşler kötüye gidince, nasıl olsa harekete geçmek için zamanımız olur.

– Şarkı söylemek mi?

Midori gidip iki yastık, dört bira ve bir de gitarını getirdi. Ve duman bulutlarının yükselişini seyrederken bir yandan bira içtik. Sonra Midori, gitarının eşliğinde şarkı söyledi. Bu yaptığını komşularının ayıplamasından çekindiğimi söyledim ona. Çünkü yangın seyrederek verandada bira içip şarkı söylemenin pek ciddi bir davranış olmadığını düşünüyordum.

– Bunun için kaygılanma. Komşuları hiç umursamayız biz, dedi.

Eskiden yorumlamış olduğu halk şarkılarını söylemeye başladı. Şarkı söylemekte ve gitar çalmakta pek de yetenekli olduğu söylenemezdi, ama bundan çok zevk alıyor gibiydi. Arka arkaya: “Limon Ağaçları”, “Puff Büyülü Ejderha”, “500 Mil”, “Çiçekler Nereye Gitti” ve “Michael Döndü” şarkılarını söyledi. İlkin Midori, bana alçak sesle eşlik etmeyi öğretti ve birlikte söyledik, ama ben öyle kötü söylüyordum ki, bundan çabuk vazgeçip kendi devam etti söylemeye. Ben de biramı ufak ufak yudumlayarak ve yangının yayılmasını dikkatle gözleyerek dinliyordum. Duman, bir artıyor, bir yatışır gibi oluyor ve bu durum böyle yinelenip duruyordu. İnsanlar bağırıyor ve yüksek sesle emirler veriyorlardı. Büyük bir günlük gazetenin helikopteri fotoğraf çekmeye geldi, sonra da inanılmaz bir gürültüyle çekip gitti. Fotoğrafımın çekilmemesini arzu ederken yakaladım kendimi. Polisler

ellerindeki hoparlörlerle orada dolaşan işsiz güçsüzlere sesleniyor, geri çekilmelerini istiyorlardı. Bir çocuk ağlayarak annesini çağırıyordu. Kırılan cam sesleri duyuldu. Rüzgâr çok geçmeden yön değiştirmeye başladı ve kor parçaları çevremizde uçuşuyordu. Ama Midori hep öyle, besbelli büyük bir zevkle, şarkı söylemeyi sürdürüyordu, ara sıra birasından bir yudum alarak. Bildiği bütün parçaları çalıp söyledikten sonra, kendi bestelediği garip bir şarkıya geçti:

Sana bir yahni pişirmek isterdim ama
Tencerem yok
Sana bir atkı örmek isterdim ama
Yünüm yok
Sana bir şiir yazmak isterdim ama
Kalemim yok.

Bu şarkının adı "Hiçbir Şeyim Yok Benim" dedi.

Sözleri berbattı, bestesi de öyle.

Bu saçma şarkıyı dinlerken bir yandan da kendi kendime, benzin istasyonu patlayacak olursa, bulunduğumuz ev de kesin havaya uçar, diye düşünüyordum. Midori şarkı söylemekten bıkınca, gitarını bırakıp geldi omzuma yaslandı, tıpkı güneşe uzanan bir kedi gibi.

– Şarkımı nasıl buldun? diye sordu bana.

– Eşsiz ve özgün, karakterini güzel yansıtıyor, diye diplomatça bir karşılık verdim.

– Sağol, dedi. Anlamı, hiçbir şeyin olmaması...

– Galiba anladım....

– Biliyor musun, annem öldüğü zaman... diye bana dönerek söze başladı.

– Evet?

– Hiç üzülmemiştim.

– Ya öyle mi?

– Ve babam gittiğinde de bu beni hiç etkilemedi.

– Ya!

– Sence bu korkunç değil mi? Beni aşırı umursamaz bulmuyor musun?

– Ama seni böyle yapan, koşullar herhalde?

– Evet, belki, dedi Midori. Evde durum çok karışıktı. Ama hep sanırdım ki insan babasını ya da annesini yitirince ister istemez üzülür. Ama öyle olmadı. Ben hiçbir şey hissetmedim. Kendimi ne kederli buluyordum ne de terk edilmiş, bu durum bana pek ağır gelmedi, hatta anımsamıyorum bile.

Ara sıra düşünü görüyorum, o kadar. Annemi görüyorum, karanlıkta, gözlerini sitemle bana dikmiş, ölümüne sevinmişim gibi. Annemin ölümüne özellikle sevinmemiştim. Ancak gerçekten üzüldüm de diyemem. Açık söylemek gerekirse, tek bir gözyaşı dökmedim. Oysa, küçükken bir kedim vardı, o öldüğünde gece boyu ağlamıştım!

Neden bu kadar çok duman çıkıyor diye merak ediyordum. Alevler artık görünmüyordu ve yangının yayıldığına ilişkin bir belirti yoktu. Yalnızca duman, öyle kopkoyu, yükselmeyi sürdürüyordu.

– Ama sadece benim suçum değil, biliyor musun? Gerçi belki de pek duyarlı biri değilim. Bunu kabul ediyorum. Ama onlar, yani annem ile babam demek istiyorum, beni biraz daha çok sevmiş olsalardı, belki ben de farklı bir tepki gösterirdim. Kuşkusuz çok daha fazla üzülürdüm.

– Yeterince sevilmiyor muydun sence?

Düşünceli gözlerle baktı yüzüme. Sonra hayır anlamında başını salladı.

– Bu, yaklaşık olarak "yeterince değil" ya da "gerektiği kadar değil"in karşılığı. Her zaman sevgiye susamıştım. Ömrümde hiç olmazsa bir kez doyasıya sevgi görmek isterdim. Midem bulanıncaya ve fazlasını geri çevirinceye değin. Bir tek kez, sadece bir tek kez. Ama bunu yapmadılar, hiç. Şımarık çocuğu oynamaya kalkıştığımda beni kendilerinden uzaklaştırıyorlardı ve durmadan onlara pahalıya mal olduğumdan yakınıyorlardı, hep böyle oldu. O zaman ben de, beni sevecek birini bulmak için her şeyi yapacağımı düşündüm. Bu kararı verdiğimde yedinci veya sekizinci sınıftaydım.

– Olağanüstü bir şey, dedim hayranlıkla. Ve başardın mı?

– Öyle kolay değil, dedi bana.

Bir süre dumana bakarak düşüncelere daldı.

– Herhalde fazla uzun zaman bekledim. Hep kusursuz bir şeyin arayışındayım. Bunun için zor işte.

– Kusursuz bir aşkın mı?

– Yok canım. Ben bile o kadarını istemem. Sadece basit bir hevesi gerçekleştirmenin peşindeyim. Sadece bir heves. Örneğin, öylesine söylüyorum işte, sana, canımın çilekli pasta istediğini söylüyorum, sen de her şeyi bırakıp almaya koşuyorsun. Soluk soluğa dönüyorsun ve: "Al Midori, işte çilekli pastan'' diyorsun ve ben de pastayı pencereden fırlatıyorum: "Artık istemiyorum!" diyerek. İşte beklediğim bu.

– Bana öyle geliyor ki bunun aşkla pek ilgisi yok, dedim, biraz şaşırmıştım.

– Evet, var, ancak sen bilemezsin, dedi. Bunun kızlar için çok önemli olduğu günler vardır.

– Çilekli pastayı pencereden fırlatmanın mı?

– Evet. Ve çocuğun bana bu durumda: "Anladım, Midori. Bağışla beni. Canının artık çilekli pasta istemediğini düşünmeliydim. Bir eşek kadar aptal ve duyarsızın biriyim ben. Kendimi bağışlatmak

için, gidip sana başka şey alayım. Ne istersin? Çikolatalı krema mı, peynirli pasta mı?" demesini isterim.

– Peki ne geçer eline bundan?

– Ona âşık olurum.

– Bu bana pek saçma geliyor.

– Ama benim için aşk işte bu. Kimse anlamak istemiyor... (Midori, omzuma dayadığı başını hafifçe salladı.) Kimileri için aşk, anlam taşımayan ya da önemsiz şeylerle başlar. Eğer böyle olmazsa zahmetine değmez.

– Senin gibi düşünen bir kıza ilk kez rastlıyorum, dedim.

– Böyle söyleyenler hiç de az değil, dedi tırnağının kenarından küçük bir deri parçasını çekip kopartarak. Ama ben gerçekten de başka türlü düşünemiyorum. Düşündüğümü açık açık söylüyorum, hepsi bu. Hiçbir zaman kendimi başkalarından farklı düşünen biri saymadım zaten, böyle yapmaya da hiç çalışmadım. Ama bunu açık seçik söylediğim zaman herkes beni ya şaka yapıyorum ya da rol yapıyorum sanıyor. O zaman da, arada sırada her şeyden tiksinir oluyorum.

– O zaman mı yangında diri diri ölmek hevesine kapılıyorsun?

– Yok yahu, yanılıyorsun. O sadece meraktandı.

– Yangında ölmek mi?

– Hayır, sadece nasıl tepki vereceğini görmek istemiştim. Ama ben ölmekten korkmuyorum, biliyor musun? İnan bana. İnsan, dumandan boğulur, kendinden geçer ve ölür, hepsi bu. Göz açıp kapayıncaya kadar olur bunlar. Hiç korkmuyorum, özellikle de annemin ve ailemin başka üyelerinin nasıl öldüklerini düşünecek olursam. Biliyor musun, benim ailemde herkes, ağır bir hastalıktan ölüyor, hem de çok ama çok acı çektikten sonra. Sanki kalıtsal bir şey bu. Ölmemiz çok uzun sürer bizim. Öyle ki sonunda insan ölü mü diri mi onu bile bilemez. Bize kalan tek bilinç, dayanılmaz bir acı bilincidir. (Midori bir Marlboro yaktı.) İşte bundan korkuyorum ben. Ölümün gölgesi, yaşam alanına pek ağır ağır iner, insan bunun bilincine vardığında artık karanlıkta hiçbir şeyi seçemez olur ve öyle bir durumdasındır ki çevrendekiler seni diriden çok ölü sayarlar. Ben böyle bir ölüm istemiyorum işte. Kesinlikle buna katlanamam.

Nihayet yangın, yarım saat sonra denetim altına alınabildi. Fazla zarar olmamıştı, yaralanan da yoktu. İtfaiye arabaları geri döndü, arkalarında sadece birini bıraktılar, işsiz güçsüz gezinenler de konuşa konuşa dağılıyorlardı. Polis arabaları, tepe lambaları yanık olarak, trafiği düzenlemek için kalmıştı. Kim bilir nereden gelmiş iki karga bir elektrik direğinin tepesine tünemiş, sokağı gözlüyordu.

Yangın bitince Midori, birdenbire yorgun gözüktü. Bedeni gevşemiş, uzaklara, göğe bakıyordu dalgın dalgın. Artık hemen hemen hiç konuşmuyordu.

– Yoruldun mu?

– Hayır, o değil de. Nicedir kendimi böylesine kapıp koyvermemiştim, buna çok şaşıyorum doğrusu.

Gözlerinin içine baktım, o da aynı şeyi yaptı. Onu kollarıma aldım ve öptüm. Omuzları hafifçe sarsıldı, ama kendini hemen koyverdi ve gözlerini kapadı. Dudaklarımız beş-altı saniye kadar yapışık kaldı. Bu güz başlangıcının güneşi, yanaklarına gölge düşüren incecik tüyleri aydınlatıyordu, bana hafifçe titrek görünen bir gölge.

Yumuşak ve sevecen bir öpüşmeydi bu, ama aynı zamanda da umutsuz. Eğer verandada güneşe oturup bira içerek yangın seyretmemiş olsaydık, kuşkusuz o gün onu öpmezdim ve sanırım o da aynı şeyi hissetmişti. Verandadan evlerin pırıl pırıl damlarını, dumanı, kırmızı kızböceklerini ve başka şeyleri seyrederken, tatlı bir içlidışlılık duygusuna kapılmıştık ve herhalde bilinçaltımızda bu duyguyu koruyup sürdürmek istemiştik. Öpüşmemiz işte bu türdendi. Ama elbette, tüm öpüşmeler gibi, az çok tehlike de içermiyor değildi.

İlk konuşan Midori oldu. Usulca elimi tuttu. Sonra çekinerek, birisiyle çıkmakta olduğunu söyledi. Ben de ona, bunu zaten tahmin ettiğimi söyledim.

– Ya sen, sen de mi âşıksın?

– Evet.

– Ama pazarları boşsun, değil mi?

– Açıklaması çok zor, dedim.

Ve anladım ki, bu güz öğleden sonrasının büyüsü uçup gitmişti.

Beşte, işime gitmek için Midori'den ayrıldım. Benimle akşam yemeğine gelmesini önermiştim, ama hâlâ beklemekte olduğu telefon yüzünden önerimi geri çevirdi.

– Telefon yüzünden gün boyu evde kalmayı gerçekten sevmiyorum. Yalnız kaldığım zaman, bedenim kokuşacakmış gibi bir izlenim uyanıyor bende. Yavaş yavaş dağılıyor, çürüyor ve sonunda yeşil bir sıvıya dönüşüp toprağa karışıyor. Geriye sadece giysilerim kalıyor. İşte gün boyu, kıpırdamadan beklemenin bende yarattığı izlenim bu.

– Bir daha telefon beklemen gerektiğinde ben gelir sana arkadaşlık ederim. Yemek dahil.

– Anlaştık ve yemek sonrası için yangını da unutmam.

Ertesi gün, Midori, "Tiyatro Tarihi II"ye gelmedi. Dersten sonra, üniversite lokantasına gidip soğuk ve berbat bir yemekle karnımı doyurduktan sonra güneşte oturup çevremi seyre daldım. Tam yanımda iki kız öğrenci dikilmiş, konuşuyor ha konuşuyorlardı. Biri bir tenis raketini bir bebek tutuyormuş gibi özenle göğsüne bastırmış sıkıyordu, diğerininse elinde kitaplar ve Leonard Bernstein'in bir plağı vardı. İkisi de güzeldi ve söyleşiden büyük zevk alıyor gibiydiler. Kulübün orada birinin bas gitar

çalışması yaptığı işitiliyordu. Bir yerde, beşerlik-altışarlık kümeler tartışıyor, gülüşüyor, bağırışıyorlardı. Otoparkta paten kayanlar da vardı. Bir profesör, elinde deri çantası, onlardan uzak durmaya çalışarak otoparktan geçiyordu. Avluda, başları kasklı kız öğrenciler, çömelmiş, bir pankartla Amerikan emperyalizminin Asya'ya saldırmasını kınıyorlardı. Her öğleden sonra üniversitede görülebilecek alışılmış bir manzaraydı bu. Ama, epey zamandır yapmadığım biçimde bu görüntüyü seyrederken, aniden, bir gerçeğini bilincine varıverdim. Herkes mutlu görünüyordu, her biri kendince. Gerçekten mutlu muydular, yoksa sadece bu izlenimi mi veriyorlardı bilmem ama, bir şey varsa, eylül sonunun bu güzel ikindisinde herkes mutlu gözüküyordu ve bu, içimi alışılmamış bir keder duygusuyla doldurdu. Bu görüntünün dışındaki tek kişi benmişim gibi bir izlenime kapıldım.

Ama, düşünecek olursam, geçmişte kalan tüm yıllar boyunca zaten hangi manzaraya ait olmuştum ki ben, diye sordum kendime. Aklımda kalan son samimi sahne, Kizuki'yle bilardo oynadığım, limandaki o salondu. Ama Kizuki o gece ölmüştü ve o günden beri, benim ile dünyanın geri kalanı arasına sanki buz gibi bir esinti gelip yerleşmişti. Kizuki'nin varlığının benim için ne anlama geldiğini düşünmeyi denedim. Ama bir türlü yanıt bulamadım. Anladığım tek şey vardı; o da Kizuki'nin ölümünün ilkgençlik dönemim demek zorunda kaldığım o çağın bir bölümünden, beni sonsuza dek ve tümüyle yoksun bırakmış olmasıydı. Bunun tamamen bilincindeydim. Ama ne bunun anlamı ne de sonuçları hakkında en ufak bir kavram vardı kafamda.

Uzun bir süre öyle oturup üniversite bahçesinde öğrencilerin gidişgelişlerini seyrettim.Orada belki Midori'yle karşılaşacağımı düşünüyordum, ama sonunda, kızı o gün görmedim. Öğle tatili bittiğinde Almanca çalışmak için kitaplığa gittim.

Ertesi gün, yani cumartesi günü, öğleden sonra Nagasava odama gelip akşam birlikte çıkmayı önerdi ve benim için çıkış izni istemesi gerekip gerekmediğini sordu. Ona tamam, dedim. Hafta boyunca kafam öylesine karışıktı ki kimle olursa olsun, yatmaya hazırdım.

Banyo yapıp tıraş olduktan sonra, bir kazak ile keten bir ceket giydim. Birlikte yemekhanede yedik, ardından Şincuku otobüsüne bindik. Şincuku Sançom'un hayhuyunun tam ortasında otobüsten indik ve bir süre mahallede dolandıktan sonra kızları beklemek için hemen yakınlarda bulunan, her zamanki barımıza girdik. Buranın bir özelliği, dişi müşterilerin çoğunlukta olmasıydı, o gün, her nasılsa, hiçbir kız yanımıza yaklaşmadı. Orada iki saate yakın kaldık, sodalı viskimizi, sarhoş olmamak için ufak ufak yudumlayarak. Barda oturan iki sevimli kız, bir gimlet ve bir margarita ısmarladılar. Nagasava hemen gidip onlarla konuştu, ama iki gençle randevuları varmış. Bir süre arkadaşça gevezelik ettiysek de çocuklar gelir gelmez bizden ayrıldı kızlar.

Nagasava yer değiştirmeyi önerdi ve beni bir başka bara götürdü. Burası küçüktü, biraz sapa yerdeydi ve müşterilerin çoğu şimdiden kafayı bulmuş, itişip kakışıyorlardı. Dipte bir masadaki üç kızın yanına gidip oturduk ve beşimiz çene çaldık. Ortam fena değildi. Hepimizin keyfi oldukça yerindeydi. Ama biz tam onlara gidip başka bir yerde içmeyi önerecekken birazdan çıkacaklarını; çünkü geceyarısından önce dönmek zorunda olduklarını söylediler. Üçü de sıradan bir kız üniversitesinin yurdunda kalıyormuş. Gerçekten de şansımız yoktu. Sonra bir başka bara gittik, ama orada da talih yüzümüze gülmedi. Neden bilmem, kızlar bize yaklaşmak istemiyorlardı sanki.

Saat on bir buçukta Nagasava bana, bu gecelik yapacak bir şey kalmadığını bildirdi.

– Seni çıkmaya benim zorladığımı düşündükçe!

– Benim için kaygılanma. Senin de eli boş dönmek zorunda kaldığın günler olduğunu görmek beni yeterince sevindiriyor.

– Yılda yaklaşık bir kez gelir başıma böylesi.

Açık söylemeliyim, öyle bir durumdaydım ki, her şeyi, cinselliği bile umursamaz olmuştum. Bir cumartesi akşamı Şincuku'nun o civcivli sokaklarında üç buçuk saat sürttükten ve birbirine karışmış cinsel istek ve alkol enerjisinin kaynaşmasını gördükten sonra, duyduğum cinsel istek bana şimdi anlamsız ve saçma geliyordu.

– Şimdi ne yapacaksın, Vatanabe? diye sordu Nagasava.

– Gece sinemasına giderim. Nicedir sinemaya gitmemiştim.

– O zaman ben de Hatsumi'ye gideyim bari. Senin için sakıncası yok değil mi?

– Elbette yok, dedim ona gülerek.

– İstersen sana gene de geceyi evinde geçirebileceğin bir kız bulabilirim ama. Ne dersin?

– Sinemaya gitmeyi yeğlerim, eğer darılmazsan.

– Özür dilerim. Ama bunun acısını çıkartırız nasıl olsa.

Ve kalabalığa karışıp gözden kayboldu. Bir hamburgerciye girdim; bir cheeseburger ve sıcak bir kahveyle ayıldıktan sonra eski filmler gösteren bir sinemaya gittim, *The Graduate* filmini görmek için. Filmi pek öyle ilgi çekici bulmadım, ama başka yapacak işim olmadığından, bir daha seyrettim oturup. Sonra saat sabahın dördüne doğru sinemadan çıkınca düşüncelerime dalmış, öylece dolandım durdum, buz gibi Şincuku Mahallesi'nin ortalık yerinde.

Yürümekten yorgun düşünce, gece boyu açık bir bara girip kitap okuyarak ve kahve içerek ilk treni bekledim. Çok geçmeden bar, ilk treni bekleyen başkalarıyla doldu. Garson yanıma gelip özür dileyerek benden, masamdaki boş yerlere başkalarını oturtmak için izin istedi. Olur, dedim. Nasıl olsa, ben okuyordum ve birinin gelip karşıma oturması beni rahatsız etmiyordu.

İki kız gelip masama oturdu. Herhalde benim yaşımda olmalıydılar. Pek güzel sayılmazlardı, ama görüntü olarak fena izlenim de bırakmıyorlardı. Ağırbaşlı giyinmiş, normal makyaj yapmışlardı ve Kabuki–ço'da sabahın beşinde gezmeyi alışkanlık haline getirmiş kızlara benzemiyorlardı. Başlarına bir şey gelmiş olmalıydı ya da herhangi bir nedenle son treni kaçırmışlardı. Karşılarında oturanın ben olduğumu görünce rahat bir soluk aldılar sanki. İyi giyimliydim, akşam tıraş olmuştum ve üstüne üstlük, Thomas Mann'ın *Büyülü Dağ* adlı eserini okumaya dalmıştım.

Genç kızlardan biri uzun boyluydu, kurşunî bir gemici parkası ve beyaz bir blucin giymişti, taklit deriden büyük bir çantası ve denizkabuğu biçiminde iri küpeleri vardı. Diğeri ufak tefek, gözlüklüydü, kareli gömleğin üzerine mavi bir hırka giymişti, parmağında firuze bir yüzük vardı.

İkide birde gözlüğünü çıkartıp parmaklarını gözlerine bastırmak gibi kötü bir alışkanlığa sahipti.

Birer sütlü kahve ile birer pasta ısmarlayıp yavaş yavaş, aralarında alçak sesle konuşarak yiyip içtiler. Uzun boylusu sürekli başıyla onaylıyor, ufak tefek olanıysa başını "hayır" dercesine sallıyordu. Neler konuştuklarını duyamıyordum, çünkü Marvin Gaye ya da Bee Gees'in müziği çok yüksek volümde çalıyordu, ama ufak tefek olanının canı sıkkın ya da öfkeliydi de uzun boylusu onu yatıştırmaya çalışıyormuş gibi geldi bana. Ve bense, bir yandan okuyor, bir yandan da onları gözlüyordum.

Kısa boylusu, çantasını çapraz omzuna geçirdikten sonra tuvalete yönelince, uzun boylu olanı, özür dileyerek bana döndü. Kitabımı masaya bırakıp ona baktım.

– Alkol alınabilecek bir yer biliyor musunuz acaba? diye sordu.

– Sabahın beşinden sonra mı?

– Evet.

– Biliyorsunuz, saat beşi yirmi geçiyor. İnsanların çoğu ayılmış, uyumak için evlerine çekilmişlerdir.

– Evet, biliyorum, dedi bana, birden pek utanmıştı sanki. Arkadaşım ille bir şeyler içmek istiyor da. Haksız da değil, biliyor musunuz?

– O halde size de, evinize dönüp içmek kalıyor, öyle değil mi?

– Ama ben, yedi buçuk treniyle Nagano'ya gidiyorum.

– Anlaşılan otomatik makineden alkollü içki satın alıp bir yerlerde oturarak içmek zorunda kalacaksınız o zaman.

Özür dileyerek benden, onlara arkadaşlık etmem ricasında bulundu. Çünkü iki kız bunu yalnız başlarına yapamazlarmış. O yıllarda, Şincuku Mahallesi'nde her türlü garip şey geliyordu başıma, türlü denemelerim oluyordu, ama ilk kez tanımadığım biri saatin beşinde beni içkiye davet etmekteydi. Öte yandan, öneriyi geri çevirmek de canımı sıkmıyor değildi ve zamanım da olduğuna göre, en yakın otomatik makineden birkaç şişe saki ile çerez satın aldım ve üçümüz batı çıkışındaki bir arsaya yönelip kendimize beklenmedik bir şölen çektik.

Kızların ikisi de bir seyahat şirketinde çalışıyormuş. Yüksekokuldan mezun olmuşlar, iş yaşamına henüz atılmışlar ve iyi anlaşıyorlarmış. Kısa boylusunun bir yıldır görüştüğü bir arkadaşı varmış, ama başka bir kızla yattığını öğrenmiş ve pek bozulmuş. Öykü pek inanılır gibi değildi. Uzun boylusu aslında bir akşam önce erkek kardeşinin düğünü için Nagano'ya dönmek zorundaymış, ama gece boyu arkadaşıyla Şincuku'da kalıp pazar sabahı trenle Nagano'ya gitmeye karar vermiş.

– Başka biriyle yattığını nasıl öğrendiniz? diye sordum ufak tefek olana.

Bir yandan sakisini küçük yudumlarla içerken bir yandan da ayaklarının dibindeki otları

yolmaktaydı.

– Odasının kapısını açtığımda ikisini bir arada buldum, apaçık, öyle değil mi?

– Ne zaman oldu bu?

– Önceki akşam.

– Hımm, dedim. Demek kapı kilitli değildi.

– Hayır.

– Neden?

– Bilmiyorum...

– Ama büyük bir sarsıntı, değil mi? Çok korkunç, değil mi? Onun duygularını hiçe saymıyor mu? diye sordu, uzun boylu kız.

– Bir şey söyleyemem, ama bence oturup birbirinize her şeyi açıklamalısınız. Sonra, onu bağışlamak ya da bağışlamamak size düşer, dedim.

– Kimse neler hissettiğimi anlayamaz, dedi ufak tefek olanı, sertçe, bir yandan otları yolarken.

Bir karga sürüsü batıdan gelip Odakyu Mağazası'nın üstünden geçti. Gün şimdi iyice ağarmıştı. Biz ordan burdan konuşurken, uzun boylunun tren saati gelmişti ve bunun için, sakinin kalanını batı kapısının bodrumunda yatan evsizlere verdikten sonra, onu trene kadar götürmek için peron biletleri satın aldık. Bindiği tren gözden kaybolur olmaz, aramızda anlaşarak küçük bir otele girdik, ufak tefek ile ben. Ne o ne de ben, özellikle birlikte yatmaya hevesliydik. Ama eğer bunu yapmamış olsaydık hiçbir şey yoluna girmemiş sayılırdı.

Otelde, ilk ben soyunup banyoya girdim ve suyun içinde, umutsuzca bira içmeye başladım. O da arkamdan girdi ve yan yana banyo küvetine uzanmış bir halde sessizce içtik. Epey içmeme karşın, ne sarhoş olabildim ne de uykum geldi. Teni beyaz ve pürüzsüzdü ve kalçalarının biçimi çok güzeldi. Bu yüzden ona kompliman yaptım ve bana kuru bir sesle teşekkür etti.

Ama, bir kez yatağa girince tümüyle bambaşka biri olup çıktı. Okşayışlarıma çok güzel karşılık veriyor, benimle birlikte uyum içinde inliyor ve kıvranıyordu. İçine girdiğimde, birdenbire tırnaklarını sırtıma geçirdi ve orgazma yaklaşırken, on altı kez, diğer çocuğun adını haykırdı. Boşalmamı geciktirmek için var gücümle sayıyordum çığlıklarını. Sonra da derin bir uykuya yuvarlandık.

Saat yarımda uyandığımda, gitmişti. Bana ne mektup, ne haber bırakmıştı. Alışılmadık bir saatte içtiğim için, kafamın bir yanında garip bir ağırlık duyuyordum. Uyanabilmek için bir duş yaptım, tıraş oldum ve çırılçıplak, bir iskemleye oturup buzdolabından aldığım bir meyve suyunu içtim. Sonra da bir gün önce olup bitenleri sırasıyla anımsamaya çalıştım. Her şey bir gerçekdışılık duygusu içinde gelişmiş ve garip bir soğuklukla damgalanmıştı, iki-üç cam levhanın arasında sıkıştırılmış gibiydi,

ama bu olayların başıma gelmesinden şikâyetçi değildim. İçtiğimiz biranın bardakları masanın üstündeydi ve tuvalette, kullanılmış bir diş fırçası vardı.

Şincuku Mahallesi'nde basit bir kahvaltı yaptıktan sonra bir telefon kulübesine girerek Midori Kobayaşi'ye ulaşmayı denedim, belki o gün de telefon beklemek için evde kalmış olabileceğini düşünüyordum. Ama on beş kez çaldırdığım halde telefon açılmadı. Yirmi dakika sonra, bir kez daha denedim, ama sonuç değişmedi. O zaman yurda dönmek için otobüse bindim. Girişteki mektup kutusunda adıma gönderilmiş ekspres bir mektup beni bekliyordu. Naoko'nun mektubuydu bu.

Mektubuna teşekkür ederim, diye yazıyordu Naoko.

Ailesi mektubu "bulunduğu" yere hemen göndermişti. Mektup almak onu üzmemiş, hatta, doğruyu söylemek gerekirse, çok mutlu etmişti. Ayrıca, tam da bana yazmanın artık zamanı geldiğini düşünüyormuş zaten, öyle diyordu.

O zaman mektubu elimden bırakıp odamın penceresini açtım, ceketimi çıkarttım, yatağıma oturdum. Yakındaki bir güvercinlikten, güvercinlerin kuğurmaları bana kadar geliyordu. Rüzgâr, perdeleri havalandırıyordu. Naoko'nun yedi kâğıttan oluşan mektubu elimde, kendimi tutarsız düşüncelerin akışına bıraktım. Başlangıçtaki birkaç satırı okumak bana, çevremdeki gerçek dünyanın varlığını tamamen unutturdu. Gözlerimi kapadım ve kendime gelmem uzun zaman aldı. Ve derin bir soluk aldıktan sonra mektubun devamını okudum.

Buraya geleli neredeyse dört aya yaklaşıyor.

Bu dört ayda seni çok düşündüm. Ve düşündükçe de, sana karşı belki de haksızlık ettiğim duygusuna kapıldım. Galiba çok daha açık davranmalıydım, dürüst bir insan gibi.

Ama bu düşünme biçimi kuşkusuz çok doğru değil. Çünkü, birincisi, benim yaşımdaki kızlar "dürüstlük" sözcüğünü kullanmazlar. Sıradan kızların "dürüstlük"le bir alışverişleri yoktur. Onlar güzellik veya mutlulukla çok daha yakından ilgilidirler. "Dürüstlük" her şeyden önce erkeklere özgü bir sözcük. Ne var ki, şu anda ben, bu sözcüğün bana tıpatıp uygun düştüğünü sezinliyorum. Güzellik ve mutluluk bana göre öylesine can sıkıcı sözcükler ki, sonunda bambaşka ölçütlere bağlanmışım. Dürüstlük, açıklık ya da evrensellik gibi.

Ama ne olursa olsun, galiba sana karşı haksızlık ettim. Ve bana, seni de sürüklemiş ve yaralamışım gibi geliyor. Ama ben de sendeledim, ben de kendi kendimi yaraladım. Kendime bahaneler bulmaya ya da kendimi haklı göstermeye kalkışmıyorum, gerçek bu. Eğer seni yaraladıysam, senin yaran aynı zamanda benim yaram demektir. Bu yüzden beni suçlama. Ben eksik kalmış biriyim. Sandığından çok daha fazla. İşte bunun için beni suçlu bulmanı istemiyorum. Eğer benden nefret edersen, paramparça olurum. Ben senin gibi, kabuğuma çekilemem. Gerçekte nasıl olduğunu bilmiyorum, ama ben seni böyle görüyorum. Bu yüzden, sana zaman zaman öyle imreniyorum ki, belki bu nedenle seni gereğinden uzaklara sürükledim.

Olaylara bu tür bir bakış açısı kuşkusuz fazla analitik, değil mi? Bu, benim tedavimin fazlasıyla analize dayandırıldığı anlamına gelmiyor. Ama insan benim gibi, aylardır böyle bir tedavi görüyor olunca, sonunda, ister istemez, her şeyi analiz etmeye, incelemeye başlıyor. O zaman, filanca şey yüzünden bu böyle olmuştur ya da bunun anlamı şudur veya bu, şunun yüzünden böyledir, diye düşünüyorsun. Pek bilemiyorum, bu analiz dünyayı basitleştirmeye mi çabalıyor, yoksa paramparça etmeye mi?

Her neyse, bir süre öncesine oranla daha iyi olduğumu hissediyorum ve çevremdekiler de bunu görüyor, kabul ediyorlar. Uzun zamandır böylesine rahatça oturup mektup yazmamıştım. Sana temmuzda gönderdiğim mektubu yazabilmek için çok büyük bir çaba göstermiştim (doğruyu söylemek gerekirse, o zaman sana ne yazdığımı hiç hatırlamıyorum. Herhalde berbattı değil mi?), ama bu kez, rahat rahat yazıyorum. Temiz hava, dış dünyadan kopmuş, sakin bir çevre, düzenli bir yaşam, her gün idman, kuşkusuz tüm bunlara ihtiyacım varmış. Birisine yazabilmek iyi bir şey. Gerçekten de düşündüğünü birine söyleme isteği duymak, masanın başına geçmek, kalemi eline alıp böyle yazabilmek, olağanüstü. Kuşkusuz, yazarken, söylemek istediklerimin ancak bir bölümünü dile getirebiliyorum, ama bu beni rahatsız etmiyor. Şimdilik, sadece birine bir şey yazma isteğini duymak bile beni mutlu ediyor. İşte böyle yazıyorum sana. Saat akşamın yedi buçuğu, yemeğimi yedim, banyodan çıktım. Çevremde her şey sakin, dışarısı karanlık. Hiçbir ışık görmüyorum. Genelde yıldızlar göz kamaştırır, ama bugün, bulutlardan dolayı, görünmüyorlar. Buradakiler yıldızları iyi tanıyor ve bana Başak ya da Yay burcunun nerede olduğunu gösteriyorlar. Herhalde ister istemez ilgileniyorlar onlarla, çünkü gece olunca burada yapacak başka hiçbir şey yok. Ve gene bu nedenle, kuşları, çiçekleri ve böcekleri de çok iyi tanıyorlar. Onlarla konuşunca, ne denli bilgisiz olduğumu görüyorum ve bu, pek hoş bir duygu.

Topu topu burada yaklaşık yetmiş kişi yaşıyoruz. Ayrıca, yirmi kişiyi aşkın bir ekip (doktorlar, hastabakıcılar, idarî görevliler ve buna benzer başkaları) var. Yer çok geniş olduğu için, kalabalıkmış izlenimi vermiyor. Tam tersine, ölü bir yer bile denebilir. Uçsuz bucaksız, doğanın egemenliğinde ve insanların hepsi sakin bir yaşam sürüyor. Öylesine sakin ki zaman zaman gerçek bir dünyada yaşamadığın izlenimine kapılıyorsun. Ama elbette bu doğru değil. Böyle tepki verebilmemizin nedeni burada önceden belirlenmiş bir varsayıma göre yaşıyor olmamız.

Tenis ve basketbol oynuyorum. Basket takımı hastalardan (bu sözcüğü sevmiyorum ama çaresiz, değil mi?) ve görevlilerden oluşuyor. Ama kendimi oyuna verdiğim zaman, aralarında bir ayrım gözetmez oluyorum. İlginç, değil mi? Garip çünkü oynarken onlara baktığımda bana hepsi birbirinden kaçıkmış gibi geliyor.

Bunu bana bakan doktora söyledim ve o da bana, bir bakıma, hissettiklerimin doğru olduğu yanıtını verdi. Bana burada bulunma nedenimizin, bu çarpıklığı düzeltmek değil, bizi ona alıştırmak olduğunu açıkladı. Ve sorunlarımızdan birinin de bu çarpıklığı kabullenemeyişimiz olduğunu söyledi. Her birimizin nasıl kendine özgü bir yürüyüşü varsa, her birimizin hissetme, düşünme ve olaylara bakış biçimi de ayrıymış ve kendini düzeltmek istesen bile, bu, bir günde olmuyormuş ve eğer kendini zorlarsan bu kez başka yönlerden gariplik çıkıyormuş. Gerçi bu pek basite indirgenmiş bir açıklama ve sahip olduğumuz sorunun ancak bir bölümünü kapsıyor, ama galiba, doktorun bana söylediklerini, belli belirsiz de olsa, anlayabildim. Belki de bu çarpıklığımızla doğru dürüst uyum sağlayamıyoruz. Bunun için içimde bu çarpıklığın yarattığı gerçek acıya ve sıkıntıya bir yer bulamıyorum ve bundan kurtulmak için buradayım. Burada olduğumuz sürece, başkalarına acı vermiyoruz ve başkaları da bizi üzmüyor. Çünkü hepimiz, "kaçık" olduğumuzu biliyoruz. Bulunduğumuz yer dış dünyadan tümüyle farklı. Dışarıda, insanların çoğu, kaçıklığının bilincinde olmadan yaşıyor. Ama işte bu çarpıklık bizim küçük dünyamızda yaşamak için gereken önkoşul. Biz onu gururla sergiliyoruz, bir Kızılderili'nin hangi kabileden olduğunu belirten tüylerini sergilemesi gibi. Ve karşılıklı birbirimizi incitmemek için de kendi halinde bir yaşam sürüyoruz.

İdman yapmanın dışında, sebze yetiştiriyoruz. Her tür sebze: domates, patlıcan, salatalık, karpuz, çilek, soğan, lahana, turp vb. Her şey ekiyoruz. Bir de seramız var. Buradakiler toprakta bir şey yetiştirmeye pek meraklı ve yetenekli. Kitaplar okuyorlar, uzmanlar getirtiyorlar ve sabahtan akşama kadar, gübreden ve toprağın niteliğinden konuşmaktan bıkmıyorlar. Artık, bahçıvanlığı ben de çok sever oldum. Bu meyvelerin ve sebzelerin günden güne biraz daha büyüdüğünü görmek çok hoş. Sen hiç karpuz yetiştirdin mi? Küçük bir hayvan gibi büyüyorlar.

Her gün taze kopartılmış sebze ve meyve yiyoruz. Gerçi et ve balık da var, ama insan burada olunca, iştahı giderek kesiliyor. Sebzeler nefis, öylesine taze ki. Ara sıra dağdan kök ve mantar toplamak için dışarı çıktığımız da oluyor. Bu konu için de uzmanlarımız var (burası uzman dolu zaten), hangisinin iyi hangisinin zararlı olduğunu bize söyleyen. Tüm bunlar sayesinde, buraya geldiğimden beri üç kilo aldım. Olmam gereken kilodayım. Yemekler, düzenli yaşam ve idman sayesinde.

Geri kalan zamanımda, okuyorum, müzik dinliyor ve örgü örüyorum. Ne televizyon var ne radyo, ama, buna karşılık kitaplık da, diskotek de çok zengin. Diskotekte, Mahler'in tüm senfonilerini de, Beatles'ı da bulabiliyorsun ve ben oradan düzenli olarak ödünç plak alıp odamda dinliyorum.

Bu kurumda tek sorun, bir kez girince bir daha çıkmak istememen, çünkü korkuyorsun. Burada yaşadığın sürece, sakin ve rahatsın. Kendi kaçıklığınla doğal bir şeymiş gibi yüzleşebiliyorsun. Hatta gittikçe iyileştiğin izlenimine bile kapılıyorsun. Ama dış dünyanın bizi aynı biçimde kabul edebileceği inancına sahip olamıyorsun.

Bana bakan doktor dışarıdakilerle yeniden ilişki kurmaya başlamamın zamanı geldiğini söylüyor. "Dışarıdakiler", sıradan bir dünyada yaşayan normal kişiler ve onları düşününce aklıma sadece senin yüzün geliyor. Açıkçası, annem ile babamı görmeyi canım pek istemiyor. Benim yüzümden altüst oldular ve onları gördüğümde, zamanımı onları avutmakla geçiriyormuşum gibi geliyor bana. Ayrıca, sana açıklamam gereken birçok şey var. Başarabilir miyim bilmiyorum, ama bunlar çok önemli ve susarak geçiştirilecek şeyler değil.

Ama tüm bunları söylediğim için sana ille de yük olmam gerekmez. Özellikle kimseye yük olmak istemiyorum. Beni sevdiğini hissediyorum, bundan çok mutluyum ve sana bunu bildirmekle yetiniyorum. Şu sırada bu yakınlık belki de gerekmiyor. Eğer sana yazdıklarım canını sıktıysa özür dilerim. Bağışla beni. Daha önce de söylediğim gibi, ben, senin sandığından da daha kusurlu bir insanım!

Bazen düşündüğüm oluyor, eğer normal koşullarda karşılaşsaydık da birbirimizden hoşlansaydık ne olurdu acaba diye. Sen de, ben de sağlıklı olsaydık (başlangıçta öyledik değil mi?) ve Kizuki hiç olmasaydı ne olurdu acaba? Ama bu, fazlasıyla önemli. En azından, var gücümle açık ve dürüst biri olmaya çabalıyorum. Şimdilik elimden başka hiçbir şey gelmiyor. Ve işte bu şekilde sana tüm hissettiklerimi söylemeye çalışmak istiyorum.

Geleneksel hastanelerin tersine, bu bakımevinde ziyaretlere ilke olarak izin var. Seni istediğin zaman görebilirim, ama önceden, en az bir gün öncesinden bana telefonla haber vermen koşuluyla. Benimle yemek yiyebilirsin, hatta gece kalmak isteyenler için odalar bile var. İstediğin zaman gel. Seni yeniden görmek düşüncesi beni mutlu ediyor. Zarfa bir kroki koyuyorum. Mektubumu uzattığım için beni bağışla.

Bu mektubu sonuna dek okuduktan sonra, bir kez daha baştan sona okudum.

Sonra aşağı indim, otomatik makineden bir kola alıp onu içerken bir daha okudum. Sonra yedi sayfayı zarfa koydum ve yazı masama bıraktım. Pembe kâğıda adım ve adresim yazılmıştı, okunaklı, ince, belki de bir kız için aşırı özenli bir yazıyla. Masama oturup bir süre zarfı seyrettim. Arkasında tek bir adres vardı: Amiryo. Garip bir isimdi bu. Bu adın anlamı üzerinde dört-beş dakika düşündükten sonra, herhalde Fransızca'da dost anlamına gelen "*ami*"den, "Dostlar Pansiyonu" demeye gelen bu ismi buldukları sonucuna vardım.

Mektubu masamın çekmecesine yerleştirip çıkmak üzere üstümü değiştirdim. Çünkü bana öyle geliyordu ki, bu mektubun yakınında kalırsam, onu on ya da yirmi kez yeni baştan okurdum. Eskiden Naoko'yla yaptığım gibi, o pazar günü yalnız başıma Tokyo'da amaçsızca dolaştım durdum. Sokaktan sokağa tek başıma geziniyor, mektubunu satır satır aklımdan geçiriyor, kendimce üzerinde düşünüyordum. Günbatımında yurda dönünce Dostlar Pansiyonu'na telefon etmeye karar verdim. Resepsiyonda bir kadın bana ne istediğimi sordu. Naoko'nun adını verdim ve ertesi gün öğleden sonra onu ziyaret etmemin mümkün olup olmadığını sordum. Adımı aldı ve yarım saat sonra gene aramamı söyledi.

Akşam yemeğinden sonra gene aradığımda, aynı kadın gelebileceğim karşılığını verdi. Ona teşekkür edip kapattım ve hemen sırt çantama çamaşır ve tuvalet eşyası koymaya başladım. Sonra uykudan bayılıncaya kadar konyak içerek *Büyülü Dağ*'ı okudum. Gene de, uykuya daldığımda saat biri geçiyordu.

Pazartesi sabahı saat yedide uyandım, çarçabuk yüzümü yıkadım, tıraş oldum, sonra kahvaltı yapmadan, yurt müdürünün odasına gittim ve dağa tırmanacağım için iki gün izin istedim. Müdür hemen izin verdi, çünkü fırsat buldukça daha önce de bu tür birkaç küçük gezi yapmıştım. Tıklım tıklım bir trenle Tokyo Garı'na gittim, Kyoto için bir Şinkansen bileti aldım, ilk "Hikari" ekspresine, sözcüğün tam anlamıyla, atladım ve trende kahvaltı niyetine kaynar bir kahve içerek bir sandviç yedim. Sonra, bir saat kadar şekerleme yaptım.

Kyoto Garı'na saat on bire doğru vardım. Naoko'nun tarifine uyarak, bir şehiriçi otobüse binip Sanco'ya gittim, orada bir özel otobüs şirketinin terminalini bulup 16 numaralı otobüsün nereden ve kaçta kalkacağını sordum. En uzak perondan, on bir otuz beşte kalkacakmış ve gideceğim yere bir saati aşkın bir sürede varırmışım. Gişeden biletimi aldım, sonra, yakındaki bir kitabevinden bir harita satın alarak Dostlar Pansiyonu'nun yerini tam olarak saptamak için gidip bekleme salonunda bir sıraya oturdum. Haritada, burası, dağların arasına, derinlere gömülü bir yermiş gibi görünüyordu. Gene haritaya bakıldığında, hep kuzeye doğru yol alan otobüs, birkaç dağı tırmandıktan sonra, sanki daha ileri gidemeyip şehre doğru dönüyordu. İnmem gereken yer, son duraktan bir öncekiydi. Naoko'nun bana sözünü ettiği ve yirmi dakikada Dostlar Pansiyonu'na ulaşan dik yokuş, işte buradan başlıyordu. Bana öyle geliyordu ki, dağlarda, bu denli uzakta olan bu dinlenmeevi, ister istemez sakin bir yer olmalıydı.

Yirmi kadar yolcusunu alıp dolunca, otobüs hemen kalktı, Kamo Irmağı boyunca kuzeye yöneldi. Kuzey yönünde gidildikçe sokaklar giderek ıssızlaşıyor, tarlalar ve bomboş arsalar sıklaşıyordu. Kara kiremitli damlar ve seralar, güz başlangıcının güneşinde parlıyordu. Otobüs çok geçmeden dağların arasına daldı. Şerit gibi uzanan yolda şoför durmadan direksiyonu bir o yana çeviriyordu, bir bu yana; midem bulanmaya başladı. İçtiğim kahve mideme oturmuştu. Az sonra virajların arası biraz açılır gibi oldu ve ben de sonunda biraz olsun rahatlayıp soluk almaya başladığımda, otobüs birden rutubetli ve ıslak bir servi ormanına daldı. Serviler, Tarihöncesi bir ormandaymışız gibi, gökyüzüne, çok yükseklere dek uzanıyor, güneş ışınlarını engelliyor, her şeyi yarı karanlığa gömüyordu. Aralık pencereden giren rüzgâr ansızın serinledi ve rutubet yüklü hava, tenime değince, ürperdim. Dağdan inen bir sel yatağı boyunca, servi ormanında uzun süre ilerledik; kendi kendime, acaba dünya ebediyen servi ormanına gömülüp boğuldu mu diye sorarken orman bitti ve dağlarla çevrili huni biçiminde bir araziye çıktık. Dört bir yanımızdan, yemyeşil kırlar, göz alabildiğine bizi kuşatıyordu ve yol boyunca güzel bir ırmak akıyordu. Uzaklarda, incecik beyaz bir duman sütunu yükseliyor ve etrafta iplere asılı çamaşırlar kuruyor, köpekler havlıyordu. Bir evin damına değin yığılı odunların tepesinde bir kedi uyuyordu. Evler böyle, yol boyu birbirini kovaladı bir süre, ama tek bir insan göremedim.

Bu sahne birkaç kez yinelendi. Otobüs bir servi ormanına giriyor, çıkıyor, bir köye girip boydan boya geçiyor, sonra gene bir servi ormanına dalıyordu. Her köyde durduğunda da birkaç yolcu iniyordu. Ama kimse binmiyordu. Şehirden ayrıldıktan kırk dakika kadar sonra, oldukça ağaçsız bir tepeye vardık ve şoför durdu, beş altı dakika beklemesi gerektiğini ve isteyenlerin inebileceğini söyledi. Benimle birlikte dört yolcu kalmıştı ve biraz dinlenmek veya ayaklarımızın dibinde yayılan Kyoto'yu seyrederek bir sigara içmek için hepimiz indik. Şoför çişini yaptı. Teni güneşten esmerleşmiş, iple bağlı kocaman bir karton kutuyu otobüsün içine almış olan elli yaşlarında bir adam

bana, dağda yürüyüş yapmaya mı geldiğimi sordu. Konuşmayı kısa kesmek için evet, yanıtını verdim ona.

Çok geçmeden, ters yönden bir başka otobüs geldi, bizimkinin yanında durdu ve şoförü indi. Biraz konuştuktan sonra şoförler, arabalarına bindiler. Yolcular da öyle. Ve iki otobüs de kendi yönünde hareket etti. Otobüsümüzün, ötekini beklemek için neden tepede durmak zorunda kaldığını anlamakta gecikmedim. İnişe başladıktan az sonra, yol birden daralıyor ve iki büyük otobüse yan yana geçit veremez hale geliyordu. Nitekim birkaç kamyonet ve otomobille karşılaştık ve her defasında taşıtlardan birinin kenara olabildiğince yaklaşabilmek için geri gitmesi gerekti.

Sel yatağı boyunca birbirini izleyen köyler azalmış ve ekili tarlalar iyice küçülmüştü. Dağlar daha dikti ve birbirine yaklaşmıştı. Sadece hâlâ çok sayıda köpek, biz geçerken öfkeyle havlamaya devam ediyordu.

İndiğim yer ıssızdı. Ne ev vardı, ne tarla. Otobüs durağının levhası tek başına öylece duruyordu; bir başka sel yatağı ile bir dağ yolunun başlangıcından başka hiçbir şey yoktu. Çantam sırtımda, sel yatağı boyunca uzanan yolu tırmanmaya başladım. Su, solumda akıyordu, sağımdaysa baltalıklar vardı. Bu tatlı eğimli yokuşu bir çeyrek saat kadar tırmandıktan sonra sağımda ancak bir arabanın geçebileceği genişlikte bir sapak buldum, girişine şöyle bir levha asılmıştı:

DOSTLAR PANSİYONU

Yabancıların girmesi

yasaktır

Baltalıkların arasındaki yolda belirgin lastik izleri vardı. Ara sıra, çevre korulardan kanat sesleri geliyordu. Garip denecek kadar belirgin bir sesti bu, kısmen hoparlörle yükseltilmiş gibi. Sadece bir kez uzaklardan bir patlama sesi duydum, sanki birkaç filtreden birden geçirilmiş gibiydi.

Korunun bitiminde, karşıma beyaz taşlardan bir duvar çıktı. Yüksekliği boyum kadardı; ayrıca ne parmaklık ne de üstünde tel örgüsü vardı, öyle ki, kolaylıkla aşılabilirdi. Siyah demir kapısı sağlama benziyordu, ama ardına dek açıktı ve bekçi kulübesinde kimse yoktu. Kapının yanında, az önce gördüğüm levhanın bir eşi vardı. Kulübede insan yaşadığına dair izler vardı. Üç izmarit, yarısı içilmiş bir çay fincanı, rafta bir radyo ve duvarda zamanı ruhsuz bir gürültüyle haber veren bir saat. Bu nedenle, ben de, bekçinin dönmesini bekledim, ama baktım gecikiyor, zile benzeyen bir düğmeye iki-üç kez bastım. Bahçe kapısından girildiğinde, bir araç park yeri vardı, bir minibüs, bir 4x4 ve bir de lacivert Volvo park edilmişti. Yaklaşık otuz araç alabilecek kadar genişti, ama sadece bu üç araba duruyordu.

İki-üç dakika sonra, bekçi, lacivert üniformasıyla, koru yolundan, sarı bisikletiyle sökün etti. Altmış yaşlarında, uzun boylu, alnı açılmış biriydi. Bisikletini kulübenin duvarına dayadı ve benden laf olsun diye, özür diledi. Bisikletin çamurluğuna beyaz boyayla 32 rakamı yazılıydı. Ona adımı verdim, o da bir yere telefon etti, adımı iki kez yineleyerek. Ona bir şey söylediler, o da olumlu yanıt verdi ve anladığını ekledi, sonra telefonu kapadı.

– Ana binaya gidecek ve orada Profesör İşida'yı soracaksınız, dedi. Şu yoldan, korunun içinden giderseniz küçük meydana varırsınız. Orada, soldan ikinci yola gireceksiniz, iyi anladınız mı? Solunuzdaki ikinci yola. O zaman eski bir bina göreceksiniz, sağa dönün, bir koruyu daha geçin ve metal konstrüksiyonlu başka bir binaya varırsınız, ana bina orasıdır. Levhalar var, yanılmazsınız.

Küçük meydana gelince, bana söylendiği gibi soldan ikinci yola saptım ve az sonra, mimarîsi eski, ama güzel bir yapıya vardım. Bahçeye güzel taşlar, fenerler yerleştirilmişti ve çiçek tarhları bakımlıydı. Burası herhalde eskiden bir zenginin sayfiyesiydi. Sonra sağa sapınca uzakta, korunun sonunda iki katlı bir yapı daha gördüm. Pek göz alıcı bir yapı değildi, çünkü bir tür çöküntü arazinin içinde bulunuyordu. Oldukça basit, ama temiz görünüşlüydü.

Binanın girişi birinci kattaydı. Birkaç basamak çıktıktan sonra camlı büyük bir kapıyı itip içeri girdim. Danışmada kırmızı elbiseli bir genç kadın oturuyordu. Kendimi tanıtıp Profesör İşida'yı sordum. Bana içtenlikle gülümsedi ve antredeki kahverengi kanepeyi göstererek, alçak sesle oturmamı söyledi. Sonra telefonu açıp bir numara çevirdi. Çantamı bıraktım, rahatça kurulup çevreme bir göz attım. Burası, hoş ve temiz bir yerdi. Birkaç yeşil bitki, duvarlarda zevkli, soyut tablolar vardı ve yerler pırıl pırıldı. Beklediğim süre boyunca parlak yerden yansıyan ayakkabılarımı seyrettim durdum.

Bir ara, danışmadaki kadın bana seslenerek birazdan geleceklerini bildirdi. Başımla peki yaptım. Buranın dinginliğine hayran kalmıştım. Çıt çıkmıyordu. Öğle uykusu zamanıymış gibi geldi bana. Gün ortasında, herkes ama herkes, insanıyla, hayvanıyla, böceğiyle, bitkisiyle uykuya dalmış gibi sakindi.

Ama çok geçmeden lastik topukların yumuşak sesini duydum ve orta yaşlı, kısa ve düz saçlı bir kadın, usulca gelip yanıma oturarak bacak bacak üstüne attı. Sonra elimi sıktı. Bunu yaparken elimi evirip çevirdi, inceledi.

– En azından birkaç yıl oluyor bir çalgıya el sürmeyeli, değil mi? diye öyle, uluorta sordu bana.

– Doğru, diye karşılık verdim, şaşırmıştım.

– Ellerinizden anladım, dedi gülerek.

Bu kadında insanı etkileyen anlaşılmaz bir yan vardı. Yüzü kırış kırıştı ve ilk bakışta göze çarpan tek özelliği, buydu, ama bu kırışıklıklar onu yaşlandırmıyor, tam tersine, yaşla ilgisi olmayan genç bir yönünü vurguluyordu. Yüzüyle tıpatıp uyum sağlamışlardı, sanki doğduğundan beri oradaydılar. Güldüğü zaman, onlar da gülüyor ve sertleştiğinde onlar da sertleşiyordu. Yüzü ne ciddi ne güleç olduğunda da kırışıklıklar, alaycı ve sıcak, yüzünün her yanına dağılıyordu. Bu genç kadın, otuzlarının ikinci yarısında olmalıydı ve sadece iyi bir izlenim bırakmakla kalmıyordu, ayrıca bir tür çekiciliğe de sahipti. Ona kanım hemen kaynadı.

Saçları alelade kesilmişti, yer yer dikti ve kâkülü alnına düzensizce düşüyor, ama bu da ona çok yakışıyordu. Beyaz bir tişörtün üzerine mavi bir işçi gömleği giymişti, krem rengi keten bir pantolonu, ayağında da tenis ayakkabıları vardı. Zayıftı, göğsü yok denecek gibiydi, dudakları alaycı bir gülüşle bükülüyor ve gözlerinin kenarlarındaki kazayağını andırır çizgiler, tatlı tatlı kıpırdıyordu. Tümüyle sevecen ve becerikli bir marangoza benziyordu, dünyaya az çok küsmüş birine.

Çenesi içeri çekili, dudakları gerilmiş, beni bir an tepeden tırnağa süzdü. Bir an bana, cebinden mezurasını çıkartarak bedenimin her kesiminin ölçüsünü alacakmış gibi geldi.

– Bir çalgı çalıyor musunuz?

– Hayır, diye karşılık verdim.

– Yazık. Eğlenirdik.

Evet, diye yanıtladım onu. Bana bunu niçin söylediğini anlamıyordum.

Cebinden bir Seven Stars çıkardı, ağzına götürdü, çakmağıyla yakıp dumanını zevkle üfledi.

– Pekâlâ Bay Vatanabe, düşündüm ki, Naoko'yla karşılaşmadan önce size biraz açıklamada bulunsam iyi olacak. Bunun için sizinle konuşmaya karar verdim. Burası başka yerlerden biraz değişik olduğundan, öyle sanıyorum ki, kimi ön bilgileriniz olmazsa küçük yanlış anlamalar meydana gelebilir. Söyler misiniz, burayı henüz pek tanımıyorsunuz, değil mi?

– Hayır, hemen hemen hiç.

– O halde size anlatayım... diye başladı. (Sonra hemen susup parmaklarını şaklattı.) Söylesenize, yemek yediniz mi siz? Aç mısınız?

– Evet.

– O halde gelin, hem birlikte yer, hem çene çalarız. Yemek saati geçti ama, hemen gidersek sanırım yiyecek bir şeyler bulabiliriz.

Benden önce kalktı, koridorda hızlı adımlarla yürümeye başladı, merdivenden inip zemin kattaki yemekhaneye yöneldi. Burası, yaklaşık iki yüz kişilik bir yerdi, ama sadece yarısı kullanılıyordu, diğer yarısı bir tür paravanla kapatılmıştı. İnsan kendini ölü mevsimde bir deniz kıyısı otelinde sanabilirdi. Yemek, şehriyeli patates yahnisi, sebze salatası, portakal suyu ve ekmekten oluşuyordu. Naoko'nun bana mektupta yazdığı gibi, sebzeler son derece nefisti. Hepsini yedim, tabağımda hiçbir şey bırakmadan.

– Yemeği çok beğenmiş gibi bir haliniz var, dedi bana genç kadın, hayranlıkla.

– Gerçekten nefis, sizi temin ederim. Üstelik, sabahtan beri hiçbir şey yememiştim.

– İsterseniz benimkini de alabilirsiniz. Ben aç değilim, ister misiniz?

– Eğer siz yemeyecekseniz, isterim, dedim.

– Midem küçüktür, azar azar yiyebiliyorum ancak. Kalanını da sigara içerek tamamlıyorum, derken bir Seven Stars daha yaktı. Ha, sahi, bana Reiko deyiniz lütfen. Herkes böyle der.

Hemen hemen elini sürmediği patates yahnisini bitirirken beni merakla seyrediyordu.

– Naoko'dan sorumlu doktor siz misiniz? diye sordum.

– Ben, doktor ha, dedi yüzünü buruşturarak. Nereden çıkardınız bunu?

– Ama bana Profesör İşida'yı görmem söylenmişti de.

– Ha, evet. Şey, ben burada müzik profesörüyüm de. Ama greçekte, ben de burada kalanlardanım. Yedi yıldır buradayım ve herkese müzik öğrettiğim, yönetime de yardım ettiğim için sonunda artık hasta mıyım yoksa personelden biri miyim, kimse bilmez oldu. Naoko size benden söz etmedi mi? (Başımı olumsuz, salladım.) Hımm... Şey, aslında, Naoko ile ben aynı odayı paylaşıyoruz. Ya da daha doğrusu, oda arkadaşıyız. Onunla yaşamak çok hoş, biliyor musunuz? Zaten bana sık sık sizden söz ediyor.

– Neler söylüyor benim için? diye sordum.

– Ha, sahi, önce size burada işlerin nasıl yürüdüğünü anlatmam gerekir, diye, sorumu duymazlıktan gelerek söze girdi. İyi anlamanız gereken ilk şey, burasının genelde bilinen anlamıyla bir "hastane" olmadığı. Özetle biz burada, tedavi görmek için değil, dinlenmek için bulunmaktayız. Gerçi birkaç doktor var ve her gün bir saat kadar incelemeden geçiyoruz, ama bu sadece bedensel durumumuzu öğrenmek, örneğin ateşimizi ölçmek filan gibi bir şey ve başka hastanelerde olduğu gibi etkin bir tedavi yok. Bunun için bina çevresinde parmaklık filan yok ve kapı da her zaman açık. İnsanlar buraya, herhangi bir zorlama olmaksızın gelirler ve istedikleri zaman çıkarlar. Ve buraya ancak,

isteyenler ve buraya girmesi uygun olanlar gelir. Herkes giremez. Uzmanlık gerektiren hastalar, durumlarına uygun hastanelere yönlendirilir. Buraya kadarını anladınız mı?

– Evet, şöyle böyle. Ama, somut olarak, buradaki tedavi neyi kapsıyor?

Reiko sigarasının dumanını üfledi ve portakal suyunu bitirdi.

– Burada yaşamın kendisi, tedavinin bir bölümü. Düzenli bir yaşam, idman, dış dünyadan uzaklaşma, sessizlik, temiz hava. Toprağımız var ve hemen hemen kendi kendimize yetiyoruz, ne televizyon var burada ne radyo. Günümüzde moda olan, topluluk içinde ortak yaşam gibi bir şey işte. Ama ortak yaşamanın tersine, burada yaşamak oldukça pahalı.

– Çok mu pahalı gerçekten?

– Sandığınız kadar değil, ama bedava da sayılmaz. İnanılmaz bir örgütlenme gerektiriyor, değil mi? Yer geniş, hasta sayısı kısıtlı ve personel kalabalık ve bana gelince, ben uzun süredir buradayım ve neredeyse personelden sayılıyorum artık, bunun için hastane giderlerimin büyük bir bölümünü kaldırdılar, bu yüzden, kalabiliyorum işte. Bir kahve içer miydiniz?

Olumlu yanıt verdim. Sigarasını söndürdü, kalktı, tezgâhın üzerindeki makineye gidip iki fincan kahveyle döndü. Kendisininkine şeker koydu, kaşıkla karıştırdı ve tadınca yüzünü buruşturdu.

– Bu tedavi merkezi kâr amacıyla kurulmuş bir yer değil, biliyorsunuz. Bu yüzden oldukça ucuz bir hastane gideri oluyor. Arazi vakfi kuran kişi tarafından bağışlanmış. Eskiden burası, o kişinin köşküymüş. Yaklaşık yirmi yıl öncesine kadar. Evi gördünüz, değil mi?

Gördüğümü söyledim.

– Eskiden bir tek bu yapı varmış, hastalar orada toplanıp grup halinde tedavi görürlermiş. Bu iş böyle başlamış, çünkü o kişinin oğlu akıl hastasıymış ve bir uzman, grup terapisi öngörmüş. Bu hekimin savunduğu tez, bazı hastalıkların dünyadan el etek çekerek, uzmanların yönetiminde ve tıbbî gözetim altında, bedeniyle çalışarak, karşılıklı yardımlaşarak iyileştirilebileceği doğrultusundaymış. İşte burası böyle başlamıştı. Gitgide daha önemli bir boyut kazandı, bir vakfa dönüştürüldü, arazi genişletildi ve beş yıl önce ana bina yapıldı.

– Demek ki tedavi sonuç vermiş.

– Evet, tüm hastalıklar bakımından olmasa ve durumu iyiye gitmeyen birçok hasta bulunsa bile. Gene de, bazı rahatsızlıkları olduğu için buraya gelen, ama buradan iyileşmiş olarak ayrılanların sayısı da az değil. Bizde en iyi şey, herkesin birbiriyle yardımlaşmasıdır. Her birimiz kusurlu olduğumuzu bildiğimiz için, birbirimize yardım ederiz. Ama ne yazık ki, her yerde böyle olmuyor. Başka yerlerde, hekim hekim olarak ve hasta da hasta olarak kalıyor. Hastalar hekimlerinden yardım bekliyor ve hekimler de hastalarına lütfen yardım ediyor. Ama burada biz, birbirimizi karşılıklı destekliyoruz. Birbirimiz için birer aynayız biz. Hekimler de arkadaş. Gözleri üstümüzde ve bir şeye ihtiyacımız olduğunu görünce, yardımımıza koşuyorlar, ama bazı durumlarda onlara yardıma giden, gene bizler oluyoruz. Çünkü, bazı şeylerde biz onlardan üstünüz. Örneğin ben içlerinden birine

piyano öğretiyorum, başka bir hasta da bir hastabakıcıya Fransızca öğretiyor ve bu iş böyle yürüyor. Bizim gibi hasta olanlar arasında yetenek sahipleri az değil. Bunun için burada hepimiz eşitiz. Hastalar, tedavi ekibi ve siz de. Siz bile, burada olduğunuz sürece, içimizden birisiniz, ben size yardıma geliyorum, siz de bana. (Reiko gülmeye başladı ve kırışıklıkları hafifçe derinleşti.) Siz Naoko'ya yardıma geliyorsunuz, o da sizin imdadınıza koşuyor.

– Peki, benim ne yapmam gerek, yani somut olarak?

– Her şeyden önce, başkasına yardım etmeye istekli olmalısınız. Sonra da, sizin de birinden yardım istemeniz gerekebileceğini düşünmelisiniz. Sonra da açık olmalısınız. Ne yalan söylemeli, ne durumu idare etmeli ne de olayları olduğundan başka türlü göstermeli. Hepsi bu.

– Elimden geleni yaparım, dedim. Ama siz neden yedi yıldır buradasınız? Sizi dinleyince, kafanızda yolunda gitmeyen bir şeyler olduğuna inanmak zor.

– Gündüzleri evet, dedi, yüzü kararmış gibiydi. Ama geceleri, hiç de öyle değil. Gece, salyalar akıtarak yatağımda yuvarlanır dururum.

– Sahi mi?

– Elbette hayır, dedi başını sıkıntıyla sallayarak. Şimdilik iyileşmiş durumdayım ben. Ama başkalarının iyileşmesine yardımcı olmak için burada kalmak istiyorum. Müzik öğretiyorum, bahçeyle uğraşıyorum. Burasını seviyorum, anlıyor musunuz? Burada hepimiz arkadaşız. O halde, dışarıda bundan fazla ne bulacağım ki? Otuz sekiz yaşındayım, yakında kırk olacağım. Naoko gibi değilim. Buradan çıkacak olursam bekleyenim yok, beni yanına alacak ailem yok, doğru dürüst bir işim yok ve hemen hiç arkadaşım, dostum yok. Üstelik, zaten yedi yıldır buradayım. Dünyada olup bitenler konusunda artık hiçbir şey bilmiyorum, anlıyor musunuz? Gerçi ara sıra kitaplıkta gazete okuduğum oluyor. Ama yedi yıldır dışarıya adımımı atmadım. Şimdi çıkarsam, başımın çaresine bakmayı beceremem.

– Ama belki de önünüzde yeni bir dünya açılır, diyecek oldum. Belki de denemeye değer.

– Evet, kuşkusuz haklısınız, diye karşılık verdi bana, çakmağını elinde evirip çevirerek. Ama Vatanabe, benim de kendime özgü nedenlerim var, biliyor musunuz? Eğer isterseniz, bir gün size uzun uzun anlatırım...

Başımı "evet" dercesine salladım ve sordum:

– Peki, Naoko, daha iyice mi bari?

– Evet, öyle gibi. Başlangıçta, kafası oldukça karışıktı ve nasıl olacak diye kaygılanıyorduk, ama şimdi daha sakin, daha çok konuşuyor ve gitgide daha iyi anlatıyor derdini... İyileşmeye başladığı kesin. Ama çok daha erken tedaviye başlanması gerekirmiş, biliyor musunuz? Arkadaşı Kizuki öldüğü sırada zaten hastalığı önbelirtilerini vermeye başlamış. Ailesinin ya da kendisinin mutlaka farkına varmış olması gerekiyor. Üstelik ailesel kalıtıma da bakılınca...

– Ailesel kalıtım mı? dedim, şaşırmıştım.

– Yoksa bilmiyor muydunuz? derken, o benden de çok şaşırmıştı.

Sessizce başımla "hayır" işareti yaptım.

– O halde bunu doğrudan Naoko'nun kendisiyle konuşursunuz, daha iyi. Zaten o da size her şeyi açık açık anlatmak niyetinde. (Reiko kahvesini gene kaşığıyla karıştırdıktan sonra bir yudum aldı.) Sonra bilmenizde yarar var: Naoko'yla yalnız kalmanız yasak. Kural böyle. Dışarıdan gelenler, görmeye geldikleri kişiyle yalnız kalamazlar. Bu yüzden, her zaman bir gözlemci olacak yanınızda, yani ben. Biliyorum hiç hoş değil, ama katlanmak zorundasınız. Sakıncası yok ya?

– Elbette yok, diye karşılık verdim gülerek.

– Korkmadan konuşabilirsiniz, biliyorsunuz, bana aldırış etmeyin. Nasıl olsa, Naoko'yla ilişkiniz hakkında zaten her şeyi biliyorum.

– Her şeyi mi?

– Evet, hemen hemen her şeyi. Unutmayın ki grup toplantıları yapıyoruz. Bu yüzden, genellikle haberimiz olur. Sonra, Naoko ve ben, birbirimize her şeyi anlatırız. Burada, hemen hiçbir şey gizli kalamaz.

Bir yandan kahvemi içerken, Reiko'nun yüzünü dikkatle süzüyordum.

– Doğruyu söylemek gerekirse, pek bilemeyeceğim. Tokyo'dayken ona yapmış olduğum şeyin iyi mi kötü mü olduğunu kestiremiyorum. O zamandan beri hiç aklımdan çıkmıyor ve hâlâ bilmiyorum.

– Ben de sizden fazlasını bilmiyorum ve Naoko da öyle. Herhalde tartışıp bir karara varmak, ikinize düşüyor, sizce de öyle değil mi? Biliyorsunuz, her şey olabilir, bir doğru yol her zaman bulunabilir. Birbirini anlamak yeter bunun için. İyi mi oldu, kötü mü, bunun üzerinde düşünmek için ileride bol zamanınız olacak, değil mi?

Başımla onayladım.

– Bana öyle geliyor ki, biz üçümüz karşılıklı birbirimize yardım edebiliriz. Siz, Naoko ve ben. Açık konuşmak ve yardımlaşmayı istemek yeter. Üç kişi, kimi zaman ilginç sonuçlar elde edebilir, biliyorsunuz. Ne kadar kalabileceksiniz burada?

– En geç öbür gün akşam Tokyo'ya dönmüş olmak istiyorum. Çünkü bir yerde çalışıyorum ve perşembe günü Almanca sınavım var.

– Çok iyi o halde, bizde kalırsınız. Hem para vermemiş olursunuz, hem de saate aldırış etmeden, rahat rahat çene çalabiliriz.

– "Bizde'' ne demek oluyor?

– Naoko ile bende, demek elbette, dedi Reiko. Odalar ayrı ve bir çekyat olduğu için rahat

uyursunuz, merak etmeyin.

– Ama sizi rahatsız etmez miyim? Yani bir ziyaretçinin sizde kalması size sıkıntı vermez mi?

– Herhalde sabahın birinde sırayla ırzımıza geçmek için odamıza zorla girmeye niyetiniz yoktur, değil mi?

– Kuşkusuz hayır!

– O halde sorun nerede, anlamadım. Bizde kalırsınız ve rahat rahat her şeyi konuşuruz. Böylesi çok daha iyi olur. Birbirimizi daha iyi tanımamıza yardım eder, sonra size gitar da çalarım. Fena çalmam, göreceksiniz.

– Ama gerçekten sizi rahatsız etmez miyim?

Reiko, üçüncü Seven Stars'ını ağzına götürüp yüzünü iyice buruşturarak, yaktı.

– Biz ikimiz bu konuyu tartıştık zaten. Ve özellikle sizi davet etmeye karar verdik. Bu yüzden, ısrar beklemeden kabul etseniz daha iyi olmaz mı?

– Çok mutlu olurum elbette, dedim.

Reiko bir an yüzüme baktı, gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar iyice derinleşti.

– Baksanıza, garip bir konuşma biçiminiz var sizin, dedi. Yoksa, *Gönülçelen* filmindeki çocuğu mu taklit ediyorsunuz, sakın ha!

– Daha neler, dedim gülerek.

Reiko da gülmeye başladı, sigarası ağzında.

– Ama açık sözlü birisiniz, değil mi? Bunu hemen anlamıştım. Yedi yıldır her tür insan gördüm burada, onun için, bilirsiniz ya... Kolayca açılan da vardır, açılmayan da. Siz, siz açıksınız. Ya da daha doğrusu, istediğiniz zaman açılabiliyorsunuz, değil mi?

– Peki, insan açılınca ne oluyor ki?

Sigarası ağzında Reiko, neşeyle iki elini masaya koydu:

– İyileşiyor!

Sigarasının külü masaya düştü, ama o farkına varmadı.

Ana binadan çıktık, küçük bir tepeyi aştık ve bir yüzme havuzu, bir tenis kortu ve bir basketbol sahası boyunca yürüdük. İki kişi kortta oynuyordu. Orta yaşlı, sıska bir adam ile daha genç, şişmanca biri. Fena oynamıyorlardı, ama bana göre oynadıkları oyun tenisten başka her şeye benziyordu. Oynamak yerine, topu inceliyor, esnekliğiyle ilgileniyorlardı sanki. Garip bir biçimde düşüncelere

dalmış, tümüyle top alışverişine vermişlerdi kendilerini. İkisi de kan ter içindeydi. Reiko'yu uzaktan görünce, bize daha yakında bulunan genç olanı, gülerek bir-iki şey söylemek için oyunu kesti. Kort boyunca, donuk yüzlü bir adam kocaman bir biçme makinesiyle çimleri biçiyordu.

Biraz daha ilerleyince, birbirinden epey uzakta, Batı tarzı yapılmış on beş-yirmi evin serpiştirildiği bir koruya geliniyordu. Çoğunun önünde, birer bekçi gibi aynı sarı bisiklet duruyordu. Reiko bana personelin ve ailelerinin bu evlerde oturduğunu söyledi.

– Şehre inmeye gerek yok, ihtiyaç duyduğumuz her şey burada var, diye anlatıyordu bir yandan yürürken. Az önce de söylediğim gibi, yiyeceğimizin hemen hemen tümünü üretiyoruz. Yumurtamız bile var, kümesimiz sayesinde. Kitaplarımız, plaklarımız, spor donanımımız hatta bir tür küçük süpermarketimiz, ayrıca her hafta gelen kuaförümüz var. Sonra, hafta sonları, film gösterilir. Gerektiğinde, şehre giden personelden bizim için alışveriş yapmalarını da isteyebiliriz ve katalogdan giysi seçmek için de bir sistem vardır, bu yüzden, inanın, hiçbir eksiğimiz yok.

– Şehre inemiyor musunuz? diye sordum.

– Hayır. Dişçiye gitmek ya da bu türden zorunluluklar dışında, ilke olarak gidemiyoruz. Buradan ayrılmakta tümüyle özgürüz, ama bir kez ayrılınca, artık geri dönemeyiz. Bu da doğal, sizce de öyle değil mi? Yoksa herkes, dilediğince girer çıkardı!

Korunun bitiminde, tatlı bir eğimi tırmanıp tepeye vardık. Bu eğim boyunca, düzensiz aralıklarla tek katlı ahşap evler sıralanmıştı ve insanda farklı bir etki bırakıyordu. Anlatamayacağım, ama gerçek şu ki bu evlerde, ne bileyim, kaygı verici bir şey vardı. Gerçekdışını hoşa gidecek bir biçimde yansıtmaya kalkışan bir tablo karşısındaymış gibi hissediyordu kendini insan. Aklıma birden, Munch'un tablolarından esinlenerek yapılmış bir Walt Disney çizgi filmi geldi. Tüm evlerin biçimi de, rengi de birbirinin eşiydi. Hemen hemen küp biçiminde, büyük kapılı ve bol pencereli. Bu evlerin arasından, bir sürücü okulunun eğitim alanına benzeyen, dolamabaçlı bir yol geçiyordu. Her evin önünde özenle bakıldığı belli çiçekler vardı. Ortalıkta tek bir canlı görünmüyordu ve pencerelerin perdeleri sımsıkı kapalıydı.

– Burası, kadınların, yani bizlerin oturduğu C mahallesi. Bunun gibi on ev var, her biri dörde bölünmüş ve her bölümde ikişer kişi yaşıyoruz. Böylece toplam seksen kişi barınabiliyor, ama şimdilik sadece otuz iki olsak da.

– Çok sakin bir yer, dedim.

– Bu saatte kimse yok da ondan, diye karşılık verdi. Benim özel bir konumum olduğu için, şu sırada boşum ama, diğerleri meşgul. Kimi sporda, kimi bahçeyle uğraşıyor, kimi grup terapisinde, hatta yiyecek toplamak için dağa çıkmış olanlar bile var. Kendin karar veriyor ve günlük programını ayarlıyorsun. Şimdi Naoko ne yapıyor? Herhalde ya duvar kâğıdı değiştirmektedir ya da boya yapıyordur. Bilmem artık. Sadece, saat yaklaşık beşe kadar bu tür birkaç etkinliği olduğunu biliyorum.

Kapısının üzerinde C–7 yazılı olan eve girdi, dipteki merdiveni çıkıp kilitli olmayan, sağdaki kapıyı açtı. Bana evi gezdirdi. Hoş ve basit bir konuttu, bir salon, bir oda, bir mutfak ve bir banyodan

oluşan, gereksiz süslemeden uzak, ama gene de boşmuş izlenimi vermeyen bir ev. Belki de pek önemi yoktur, ama insan burada kendini iyi ve rahat hissediyordu, Reiko'nun karşısında olduğu gibi. Salonda bir kanepe, bir masa ve bir sallanır koltuk vardı. Mutfaktaysa bir yemek masası. Her masanın üstünde büyük bir kül tablası bulunuyordu. Odada, iki karyola, iki yazı masası ve bir giysi dolabı. Her karyolanın başında üstünde bir başucu lambası, sayfaları açık, ters konmuş cep kitapları bulunan bir başucu masası vardı. Mutfakta, biraz yemek pişirmeye olanak veren elektrikli ocak ve bir buzdolabı bulunuyordu.

– Sadece bir duş var, küvet yok, ama fena sayılmaz, değil mi? dedi Reiko. Banyo ve çamaşırhane, ortak.

– Ama gerçekten şahane! Benim yaşadığım yurtta tavan ve pencerelerden başka hiçbir şey yoktur.

– Böyle söylüyorsunuz, çünkü burada kışın nasıl olduğunu bilmiyorsunuz, dedi, oturmam için beni kanepeye doğru iteklerken, sonra kendisi de oturdu. Burada kışlar uzun ve serttir, bilirsiniz. Rutubetlidir, kar göz alabildiğine uzanır ve soğuk insanın kemiklerine işler. Kışın, her gün kar küremek gerekir. Kış mevsiminde evi ısıtır ve zamanımızı, müzik dinleyerek, bir yandan da çene çalıp yün örerek geçiririz. Bu nedenle, soluk alacak bu kadarcık bir yerimiz olmasaydı, boğulurduk. Kışın buraya gelseydiniz bunu çok iyi hissederdiniz siz de.

Reiko derin derin iç geçirdi, uzun kış mevsimi aklına gelmiş gibi, sonra ellerini dizlerinde kavuşturdu.

– Bunu açıp yatağınızı yapayım, dedi ardından, üstünde oturduğumuz kanepeye pat pat vurarak. Biz odada uyuruz, siz de burada. Olur mu?

– Mükemmel.

– Öyleyse anlaştık. Saat beşe doğru döneriz sanıyorum. O zamana kadar yapılacak işlerimiz var, Naoko ile benim, bunun için, bizi burada yalnız başınıza beklemeniz iyi olur diye düşündük, tamam mı?

– Elbette, ben de Almanca çalışırım.

Reiko gidince, kanepeye uzanıp gözlerimi kapadım. Tam sessizlik içinde kendimi tatlı bir uykuya bırakacağım sırada, aklıma birden motosikletle yaptığımız gezi geldi, Kizuki ile ben. Yanılmıyorsam gene sonbahardı. Ama kaç yıl önceydi, tam olarak? Dört yıl; deri montunun ve pat pat ses çıkaran 125 m^3'lük Yamahasının kokusunu anımsıyordum. Çok uzağa, denize kadar gitmiştik ve akşam yorgunluktan bitkin bir halde dönmüştük. Özel hiçbir şey olmamıştı, gene de bu geziyi bugün gibi anımsıyordum. Güz rüzgârı kulaklarımda uğulduyordu ve var gücümle Kizuki'nin montuna yapışmış, göğü seyrediyordum, bedenim havaya firlayıp, uçacakmış gibi geliyordu.

Kanepenin üstünde uzun süre, duruşumu değiştirmeden, öylece kaldım, o zamanın anılarını birbiri ardından zihnimde canlandırdım. Neden bilmem, o odada öyle, uzanmış yatarken, hemen hemen tümüyle unuttuğum, geçmişin tüm o olayları ve sahneleri şimdi aklıma geliyordu. Bazıları gülünçtü, bazılarıysa biraz acıklı.

Böyle ne kadar zaman geçirdim? Hiç beklemediğim bir anda (zihnimden anılar fışkırıyordu, tıpkı bir kaya yarığından fışkıran pınar gibi) bu anılar çağlayanına gömülmüştüm, Naoko'nun usulca odaya girdiğini fark etmedim. Başımı kaldırdım ve bir an gözlerinin içine baktım. Kanepenin kol dayayacak yerine oturmuş, o da bana bakıyordu. Önce, hayal âlemimdeki anılarımın arasından fırlamış bir hayal sandım. Ama gerçekten Naoko'ydu.

– Uyuyor muydun? diye sordu bana, boğuk bir sesle.

– Hayır, sadece düşünüyordum, diye karşılık verdim. (Doğruldum.) İyi misin?

– Evet, iyiyim, dedi bana gülümseyerek. (Gülüşü bana solgun gibi geldi, uzak bir sahnedeymiş gibi.) Çok zamanım yok. Gerçekte, buraya gelmem yasak, ama birkaç dakikalığına kaçtım işte. Bu yüzden, hemen gitmek zorundayım. Baksana, saçlarımı iğrenç bulmuyor musun?

– Hayır, inan bana, pek sevimli, dedim.

Saçları pek düzgündü, bir öğrencininki gibi, yandan ayrılmış, eskiden taktığı tokayla tutturulmuştu. Bu saç biçimi ona gerçekten de yakışıyordu ve bana da tanıdık geliyordu. Ortaçağ'ın o, ahşap üzerine kazınmış gravürlerindeki güzel genç kızlara benziyordu.

– Öyle canım sıkıldı ki, Reiko'dan onları kesmesini istedim. Gerçekten çirkin bulmuyor musun?

– Hayır, gerçekten bulmuyorum.

– Ama annem iğrenç demişti bana...

Tokasını çıkartıp saçlarını birkaç kez sıvazladı. Tokası kelebek biçimindeydi.

– Seni mutlaka görmek istiyordum. Sana söyleyecek özel bir şeyim yok, ama senin yüzünü yeniden görmek ve sana alışmak istemiştim, Yoksa başaramazdım. Öyle beceriksizim ki!

– Alıştın mı bari?

– Biraz... (Elini gene tokasına götürdü.) Ama zamanım kalmadı. Gitmeliyim. (Başımla onayladım) Vatanabe geldiğin için teşekkür ederim. Çok mutlu oldum, biliyor musun? Ama burada olmak sana ağır geliyorsa eğer, hiç çekinmeden söylemeni isterim. Burası biraz özel bir yer, sistem de öyle ve kimileri buraya ayak uydurmakta zorlanıyor. Eğer sen de öyleysen, açıkça söyle bana. Darılmam. Burada hepimiz samimiyizdir. Açık açık her şeyi konuşuruz.

– Ben de açık olacağım, diye söz verdim ona.

Naoko kanepeye, yanıma oturup bana yaslandı. Kolumu ona doladım, başını getirip omzuma koydu, burnunu boynuma yapıştırdı. Ve böyle, kıpırtısız bir süre kaldı, ateşime bakmak istiyormuş gibi. Ona sarılınca yüreğimin ısındığını hissettim. Az sonra, hiçbir şey söylemeden kalktı ve geldiği gibi sessizce çıktı.

O gittikten sonra, kanepede uyuyakaldım. Uyumaya niyetim yoktu, ama Naoko'nun orada olmasının

verdiği huzurla derin bir uykuya dalmıştım. Kullandığı tabak çanak mutfaktaydı, diş fırçası banyoda ve karyolası odada. Bu odada öyle derin uyudum ki, bedenimde birikmiş olanca yorgunluğu, hücre hücre çıkartıp attım. Ve yarı karanlıkta dans eden kelebekler gördüm rüyamda.

Gözlerimi açtığımda, kolumdaki saat beşe yirmi beş kalayı gösteriyordu. Aydınlığın yoğunluğu değişmiş, rüzgâr susmuştu ve bulutlar eskisi gibi değildi artık. Ter içinde olduğumdan, çantamdan bir havlu çıkartıp yüzümü kuruladım, gömleğimi değiştirdim. Sonra biraz su içmek için mutfağa gittim ve musluğun üstündeki pencereden dışarı baktım. Karşıki evin pencerelerini gördüm. Camları, biçim biçim oyulup ipe asılmış kâğıtlarla içten süslenmişti. Kuş, bulut, inek ve kedi siluetleri, özenle kesilip birleştirilmişti. Çevre hep öyle kederli ve sessizdi. Çok iyi bakılan harabelerin arasında tek başına yaşıyormuş izlenimi bırakıyordu insanda.

Kadınlar C mahallesine dönmeye başladıklarında saat beşi biraz geçiyordu. Mutfak penceresinden bir göz atınca, tam bizim altımızdan geçen iki, sonra üç kadın gördüm. Başlarında şapka olduğu için yüzleri pek seçilmiyordu, ama seslerinden, sanıldığı kadar genç değillermiş gibi geldi bana. Evin köşesinden gözden kaybolur kaybolmaz, dört kadından oluşan başka bir grup daha gözüktü ve onlar da öyle, uzaklaştılar. Hava yavaş yavaş kararmaya başlıyordu. Salonun penceresinden, dağların doruğunu ve ağaçların tepesini görüyordum. Tepe çizgisi, soluk yeşil bir ışıkla harelenmişti.

Naoko ile Reiko beş buçukta, birlikte döndüler. Naoko ile ben, uzun zamandır ilk kez karşılaşıyormuşuz gibi selamlaştık. Naoko gerçekten utanmış görünüyordu. Reiko, okumakta olduğum kitaba eğilerek ne olduğunu sordu. Ben de Thomas Mann'ın *Büyülü Dağ*'ı olduğunu söyledim.

Reiko kahve yaptı, üçümüz içtik. Naoko'ya faşonun ansızın kayıplara karıştığını anlattım. Onu son gördüğüm gün bana bir ateşböceği verdiğini de söyledim. Naoko biraz hayal kırıklığına uğramış gibi, onun gitmesinin gerçekten yazık olduğunu çünkü onunla ilgili başka öyküler dinlemekten zevk alacağını söyledi. Reiko da faşoyu dinlemek istediğinden, eski öykülerimi çıkardım yeniden. Reiko da çok güldü anlatılanlara. Herkesin birdenbire huzura kavuşması ve neşelenmesi için ondan söz etmem yetiyordu.

Saat altıda, üçümüz ana binanın yemekhanesine akşam yemeğine gittik. Naoko ile ben, kızarmış balık, salata, hafif ateşte pişmiş sebze, pirinç yedik ve bir miso[8] çorbası içtik, Reiko ise sadece fırın makarnası yiyip kahve içti. Sonra, bir sigara yaktı.

– İnsan yaşlanınca, metabolizması değişir ve çok yemeye gerek kalmaz, bilirsiniz, dedi kendini haklı göstermek için.

Yemekhanede, yirmi kadar kişi, masaya oturmuş yemek yiyordu. Biz yerken de, bazıları girdi, bazıları çıktı. Yemek salonu, her yaştan insanın bulunması dışında, yurdun kafeteryasına hemen hemen benzer bir görünüm arz ediyordu. Tek fark burada herkesin az çok aynı ses tonuyla konuşmasıydı. Kimse sesini yükseltmiyor, kimse fısıltı halinde konuşmuyordu. Kimse kahkaha atmıyor, bağırmıyor, el kol sallayarak birini çağırmıyordu. Herkes sakin sakin konuşuyordu, tekdüze bir sesle. Masalarda üçlü beşli yemek yeniyordu. Biri konuşunca ötekiler başlarını sallayıp onaylayarak onu dinliyor ve o bitirince bir başkası alıyordu sözü. Konuşmalarının konusunun ne olduğunu pek bilmiyordum, ama aklıma, öğleden sonra görmüş olduğum o garip tenis maçı geliyordu. Naoko da onlarla birlikteyken böyle mi konuşuyor acaba diye merak ettim. Ve sonra, belki size garip gelebilir, ama birden,

kıskançlıkla karışık bir hüzün duydum içimde.

Arkamdaki masada, doktora benzettiğim, beyaz gömlekli ve saçı seyrelmiş bir adam, gözlüklü, oldukça sinirli bir delikanlı ile olgun yaşta, sincap suratlı bir kadına, yerçekiminin bulunmadığı durumlarda mide suyuna ne olduğunu ayrıntılarıyla açıklamaktaydı. İkisi de, ara sıra başlarını sallayarak dinliyorlardı, ama onların bu şekilde konuştuğunu duyunca acaba bu beyaz gömlekli ve seyrek saçlı adam gerçekten hekim mi, diye düşündüm.

Yemek salonunda kimse benimle ilgilenmedi. Kimse beni süzmedi hatta varlığımın farkına bile varmadılar. Onlar için, benim gelişim tümüyle doğal bir şeydi.

Sadece bir kez, beyaz gömlekli adam, bana bakmak için döndü:

– Ne kadar kalacaksınız?

– İki gün, çarşambaya gidiyorum, diye karşılık verdim.

– Bu mevsimde buraya gelmek çok hoş, değil mi? Ama kışın gene gelin. Her şey bembeyazdır, o da çok güzel olur, biliyor musunuz?

– Naoko belki de kar bastırmadan gitmiş olur, diye araya girdi Reiko.

– Evet ama kışın iyidir, diye, adam, ısrarla yineledi.

Gerçekten hekim miydi değil miydi, gene merak ettim.

– Bir aradayken genellikle nelerden konuşursunuz? diye Reiko'ya sordum.

Sorumu pek anlamış gibi gelmedi.

– Nelerden mi? Sıradan şeylerden işte. O gün yaptıklarımızdan, okuduğumuz kitaplardan, ertesi günkü havadan, her tür şeyden, nelerden olacak? Umarım birinin kalkıp da: "Yarın yağmur yağacak, çünkü beyaz ayı bugün yıldızları yedi!'' diye bağıracağını düşünmüyorsunuzdur?

– Elbette, söylemek istediğim o değil. Ama herkes pek sakin konuştuğu için, neler konuşabileceklerini merak ettim sadece.

– Burası öyle sakin bir yer ki herkes, ister istemez alçak sesle konuşur. (Naoko, balığının kılçıklarını tabağının kenarına güzelce dizmiş, mendiliyle ağzını siliyordu.) Üstelik, insanın sesini yükseltmesi gerekmez; çünkü ne karşısındakini inandırmaya ne de dikkatini çekmeye gerek duyar.

– Kuşkusuz haklısın, dedim ona.

Ama böyle sakin sakin yemek yerken, insan gürültüsünün, gariptir, eksikliğini hissetmeye başlıyordum. İnsanların güldüğünü, yok yere bağırdığını ya da el kol hareketleriyle derdini anlattığını duymak, görmek istiyordu canım. O güne kadar, o karmakarışık gürültüler, hep canımı sıkardı, ama şimdi, balığımı bu garip sessizlikte yemek canımı sıkıyordu işte. Bu yemek salonunun havası mekanik

aletlerin sergilendiği bir fuarı andırıyordu. Meraklılar, sıkışık bir yerde bir araya gelmişler, sadece onların anlayabileceği bir bilgi alışverişinde bulunuyorlardı.

Yemekten sonra eve dönerken Naoko ile Reiko, C mahallesinin ortak banyosuna yıkanmaya gideceklerini söylediler. Eğer ben de bir duşla yetinmek istersem, evdeki duşu kullanabileceğimi de eklediler. Ben de öyle yapacağım karşılığını verdim. Onlar gidince soyundum, bir duş yaptım ve saçlarımı yıkadım. Sonra saçlarımı kurutma aletiyle kuruturken, bir rafta duran plaklar arasından Bill Evans'ın bir plağını aldım ve anladım ki bu, doğum gününde Naoko'nun odasında onlarca kez dinlediğimiz plağın ta kendisiydi. Ağladığı ve onu kollarıma aldığım gece. O gece öylesine geçmişte kalmıştı ki, oysa üstünden henüz ancak altı ay geçmişti! Kuşkusuz o günden beri durmadan o geceyi düşündüğüm ve bu yüzden, geçen zaman kavramını yitirdiğim için bana öyle gelmişti.

Pencereden giren ay ışığı, her şeyin gölgesini uzatıyor ve duvarları, bir kat sulandırılmış mürekkep sürülmüş gibi, hafifçe boyuyordu. Çantamdan konyak dolu yassı metal mataramı çıkartıp bir yudum içtim. Boğazımdan mideme değin ağır ağır, yakarak indiğini hissettim. Ve bu sıcaklık tüm bedenime yayıldı. İkinci bir yudum aldıktan sonra mataramı kapatıp gene çantama koydum. Ay ışığı müziğin ritmine uyarak dans ediyor gibiydi.

Naoko ile Reiko yirmi dakika kadar sonra döndüler.

– Işık sönük, içerisi kapkaranlıktı, korktuk, dedi Reiko. Çantanızı toplayıp Tokyo'ya döndünüz sandık.

– Yok canım! Söndürdüm, çünkü epeydir böylesine parlak bir ay ışığı görmemiştim.

– Ama böyle çok güzel, diye söze girdi Naoko. Baksana Reiko, son elektrik kesintisinde kullandığımız mumlar duruyor mu?

– Mutfaktaki çekmecede olacaklar.

Naoko mutfağa gidip çekmeceyi açtı ve bize iki tane büyük, beyaz mum getirdi. Mumları yaktım ve yapışması için kül tablasına biraz akıttım. Reiko sigarasını oradan yaktı. Çevre hep öyle sessizdi ve mumlarımızla, sanki dünyanın bir ucuna terk edilmiş gibiydik. Ay ışığından doğan gölgeler ile mum ışığında titreyen gölgeler, beyaz duvarlarda birleşiyor, birbirine dolanıyordu. Kanepede Naoko'nun yanına oturdum, Reiko da karşımızdaki sallanır koltuğa kuruldu.

– Biraz şarap içmeye ne dersiniz? dedi Reiko.

– Burada içki içiliyor mu? diye sordum ben de, şaşırmıştım.

– Gerçekte, yasak ya, dedi kulakmemesiyle oynayarak, sıkılmış bir tavırla. Ama genelde, görmezden geliniyor. Biraya ve şaraba göz yumuluyor, aşırıya kaçmamak koşuluyla. Personelden beni tanıyan birinden istiyorum, azar azar alıyor bana.

– Ara sıra şenlik yapıyoruz da, dedi Naoko, muzip bir çocuk gibi.

– İyi, dedim.

Reiko gidip buzdolabından bir şişe beyaz şarap aldı, bir tirbuşonla açtı ve üç de bardak getirdi. Nefis bir şaraptı, öyle hafifti ki, hemen yakındaki bir bağdan geliyor sanılabilirdi. Plak biter bitmez Reiko, yatağın altındaki kutudan gitarını çıkardı, özenle akordunu yaptıktan sonra, ağır ağır, Bach'tan bir füg çalmaya başladı. Parmakları yer yer duraksıyordu ama, en iyi Bach yorumuydu, doğru çalınıyordu. Samimi ve sıcaktı, yorumundan neşe taşıyordu.

– Gitara buraya geldiğim zaman başladım; çünkü odalarda piyano yoktu. Kendi kendime öğrendim, ama parmaklarım gitar çalmaya elverişli değil, bu yüzden pek ilerlemiyorum. Gene de bu çalgıyı çok seviyorum, biliyor musunuz? Küçük, basit, kolay... Rahat bir odacık gibi.

Bach'tan bir kısa parça daha çaldı. Süitinden bir bölümdü. Mum ışığında şarap içerken dinliyordum ve giderek, farkına varmadan içimi bir huzur kapladı. Bach bitince Naoko, Reiko'dan, Beatles'tan bir parça çalmasını istedi.

– Dinleyici istekleri saati şimdi, dedi Reiko bana göz kırparak. Naoko geldi geleli, durmadan benden Beatles şarkıları çalmamı istiyor. Zavallı bir müzik kölesi oldum çıktım yahu!

Reiko, "Michelle" şarkısını, çok güzel çaldı.

– Güzel bir parça, değil mi? Çok seviyorum ben de, dedi ve sonra bir yudum şarap içerek bir sigara yaktı. Geniş bir ovaya usul usul yağan bir yağmur gibi.

Sonra bize "Nowhere Man"i, ardından "Julia"yı yorumladı. Çalarken ara sıra başını sallıyor, gözlerini kapatıyordu. Sonra sigarasından bir nefes daha çekti.

– "Norwegian Wood"u çalar mısın lütfen? diye sordu Naoko.

Reiko gidip mutfaktan kedi biçiminde bir kumbara getirdi ve Naoko da para çantasından bir yüz yen alıp kumbaraya attı.

– Bu da ne demek oluyor? diye sordum.

– Ondan "Norwegian Wood"u her isteyişimde, yüz yen vermek zorundayım, dedi Naoko. Veriyorum çünkü en sevdiğim parça bu benim.

– Sigara param da çıkmış oluyor böylece.

Reiko "Norwegian Wood"u çaldı. Çaldığı parçalar duygu yüklüydü, ama sulu gözlü bir duygusallık değil. Ben de cebimden bir yüz yen çıkartıp kumbaraya attım.

– Teşekkürler, dedi Reiko, içten bir gülüşle.

– Bu şarkıyı dinlediğimde, bazen bir hüzün çöküyor içime. Neden bilmem, ama sık ağaçlı bir ormanın ortasında geziniyormuşum izlenimine kapılıyorum, dedi Naoko. Yalnızmışım, üşüyormuşum, karanlıkmış ve kimse yardımıma gelmiyormuş. Bunun için, ben istemedikçe çalmaz hiç.

– Sanki *Kazablanka* filmi dedi Reiko, gülerek.

Sonra birkaç bossa nova çaldı. Bu sırada ben, Naoko'yu seyrediyordum. Mektubunda da bana yazdığı gibi, eskisinden daha sağlıklıydı, güneşten yanmış, idmandan ve açık havada çalışmaktan kasları gelişmişti. Sadece bir göl kadar derin gözleri ve utançtan titreyen dudakları değişmemişti, ama güzelliği, neredeyse olgunluk çağına erişmiş bir kadının güzelliğiydi. Eskiden güzelliğinin arkasında sizi buz gibi donduran, bir bıçak gibi kesen ve zaman zaman ortaya çıkan sivrilik gerilerde kalmış, yerini tatlı bir huzurdan kaynaklanan kendine özgü bir dinginliğe bırakmıştı. Bu güzelliği beni şaşırttı. Ve bir kadının sadece altı ayda bu denli değişebilmesi de aklımı karıştırdı. Naoko'nun yeni güzelliği bana, eskisi kadar ve belki de daha fazla, çekici gelse de, elimde olmadan, yitirdiklerime üzülmekten de kendimi alıkoyamıyordum. Kendi kanatlarıyla uçmanın arifesindeki yeniyetmelere özgü, başına buyruk parıltı, artık asla olmayacaktı.

Naoko bana neler yaptığımı sordu. Ona üniversitedeki grevi ve bir de Nagasava'yı anlattım. İlk kez ondan söz ediyordum. Onun garip insancıllığını, kendine özgü düşünme sistemini ve karışık ahlak anlayışını açıklamak hiç de kolay olmadı, ama sonuç olarak Naoko, ne demek istediğimi aşağı yukarı anladı. Onunla kız tavlamaya çıktığımı anlatmaktan kaçındım. Sadece kaldığım yurtta görüştüğüm bu tek çocuğun eşsiz kişiliğini dile getirmekle yetindim. Bu arada, gitarını yeniden eline alan Reiko da, Bach füglerine çalışıyordu. Her zamanki gibi, ara sıra durup bir yudum şarap içiyor, sigarasından bir nefes çekiyordu.

– Ne kadar tuhaf biriymiş, dedi Naoko.

– Gerçekten de ilginç bir çocuktur, dedim.

– Ama onu seviyorsun değil mi?

– Pek bilmiyorum. Ama sorun bu değil. O, sevilen ya da sevilmeyen olarak sınıflandırılacaklardan değil çünkü. Zaten bu onun için de önemsiz. Bu bakımdan, açık sözlü, dürüst ve sıkı biri o.

– Bu kadar çok kızla yattığı halde sıkı demen biraz garip kaçmıyor mu? dedi Naoko gülerek. Kaç kızla, demiştin?

– Galiba en az seksenmiş, dedim. Ama onun durumunda, kızların sayısı arttıkça eylem giderek önemini yitiriyor ve sanırım aradığı da bu zaten.

– Ve sıkı olmak bu mu? diye sordu Naoko.

– Onun açısından, evet.

Naoko, birkaç saniye düşündükten sonra, dedi ki:

– Galiba bu çocuk benden bile dengesiz.

– Evet, bana da öyle geliyor. Ama o, deformasyonunun çevresinde bir sistem kurmuş ve onu bir kurama dönüştürmüş. Çok zeki bir çocuk, biliyor musun? Buraya getirilseydi, iki güne kalmaz çeker giderdi. Size her şeyi bildiğini kanıtlardı. Böyle biri işte. Bu tür insanlar saygı görüyor.

– O halde ben aptal olmalıyım, dedi Naoko. Burada olup bitenleri hâlâ anlayabilmiş değilim. Tıpkı

kendimi de hâlâ anlayamadığım gibi.

– Bu, aptal olduğun için değil ama, normal. Benim de kendimle ilgili anlamadığım pek çok şey var, biliyor musun? Bu çok normal.

Naoko kanepede yukarı çektiği dizlerine çenesini dayadı.

– Seninle ilgili daha fazla şey bilmek isterdim, Vatanabe, dedi.

– Sıradan biriyimdir ben. Herkesin sıradan olduğu bir aileden geliyorum, beylik düşüncelerin, vasat notların silik çehresiyle alışılagelmiş biçimde yetiştirildim, diye yanıt verdim.

– Söylesene, senin o sevgili Scott Fitzgerald'ın değil midir sıradan olduğunu söyleyen insanlara inanmamak gerektiğini yazan? Bana verdiğin bir kitapta okumuştum, dedi hınzırca gülerek.

– Doğru, diye onayladım. Ama ben bile bile bu sonuca varmadım ki, sıradan biri olduğumu düşünürken samimiyim. Sen bende sıradan olmayan bir şey bulabilirdin mi?

– Elbette, dedi bana, şaşkındı. Gerçekten de ayırdında değil misin? Yoksa, neden seninle yataydım ki? Sarhoş olduğum ve her önüme çıkanla yapabileceğim için mi seninle yattığımı sanıyorsun?

– Elbette ki hayır.

Naoko bir an, ayaklarının ucuna bakarak sustu. Ne diyeceğimi bilemediğimden bir yudum şarap içtim ben de.

– Söylesene, Vatanabe, sen kaç kızla yattın? diye birden, alçak sesle sordu.

– Sekiz ya da dokuz, diye açık bir yanıt verdim.

Reiko gitarını gürültüyle dizlerine bıraktı:

– Henüz yaşınız yirmi bile değil, değil mi? Nasıl bir yaşam sürüyorsunuz siz yahu?

Naoko, dupduru gözleriyle, beni sessizce seyrediyordu. Reiko'ya ilk kez bir kızla hangi koşullarda yattığımı ve nasıl ayrıldığımızı anlattım. Onu bir türlü sevemediğimi de söyledim. Nagasava'nın peşinden sürüklenerek, art arda birkaç kızla nasıl yattığımı da anlattım ona.

– Kendimi temize çıkarmaya kalkışmıyorum, ama hiç de kolay değildi, inan, dedim Naoko'ya. Seni her hafta görüyordum, konuşuyorduk ve biliyordum ki kafanda sadece Kizuki vardı. Buna katlanmak çok zordu. Galiba bu yüzden tanımadığım kızlarla yattım ben.

Naoko birkaç kez başını salladıktan sonra gene bana baktı.

– Bana neden Kizuki'yle hiç yatmadığımı sormuştun, hatırlıyor musun? Hâlâ bilmek istiyor musun peki?

– Herhalde bilsem daha iyi olur.

– Ben de öyle düşünüyorum, dedi. Ölenle ölünmez; biz, yaşamayı sürdürmek zorundayız.

Başımla onayladım. Reiko gitar çalıyor, bıkıp usanmadan aynı zor bölümü yineliyordu.

– Onunla yatmayı gerçekten istiyordum... diye başladı Naoko. (Kelebek biçimindeki tokasını çıkartıp saçlarını açtı. Sonra, anlatmayı sürdürürken tokasıyla oynamaya başladı.) Kuşkusuz, o da benimle yatmayı istiyordu. Bunun için, birkaç kez denedik. Ama olanaksızdı. Asla başaramadık. Nedenini bilmiyorduk, ben hâlâ bilmiyorum. Onu seviyordum ve bakireliğime de öyle pek kafayı takmamıştım. Ve o, benim her istediğimi yapmaya hazırdı. Ama başaramadık bir türlü... (Naoko saçlarını toplayıp tokasıyla tutturdu.) Hiç ıslanmıyordum, diye alçak sesle sürdürdü. Açılamıyordum. O yüzden, canım çok yanıyordu. Kupkuruydum ve acıyordu. Oysa her pozisyonu denedik, ikimiz. Ama ne yapsak olmuyordu bir türlü. Canım çok yanıyordu, girişi kolaylaştıracak bir şeyler kullansak bile. Bunun için onu hep ellerimle ve ağzımla rahatlattım ben de... Anlıyorsun, değil mi?

Sessizce başımla onayladım.

Naoko pencereden aya bakıyordu. Ay bana eskisinden büyük ve aydınlık göründü.

– Eğer mümkün olsaydı, sana bunları anlatmamayı yeğlerdim. Bunu kendime saklamak isterdim. Ama olamadı. Anlatmak zorundayım. Tek başıma çıkamayacağım işin içinden. Hatırlıyor musun? Seninle yattığım zaman, çok ıslanmıştım, değil mi? Söyle, hatırlıyor musun?

– Evet.

– Yirminci yaş günümün akşamı, daha seni görür görmez, ıslanmıştım ve hep öyle ıslak kaldım. Ve durmadan, senin kollarında olmak istediğimi düşünüyordum. Beni almanı, beni soymanı, beni okşamanı ve içime girmeni istiyordum. İlk kez düşünüyordum bunu. Niçin? Niçin böyle şeyler olur? Oysa, Kizuki'yi gerçekten seviyordum ben, biliyorsun!

– Ama beni, beni gerçekten sevmiyordun, değil mi?

– Bağışla beni, dedi Naoko. Seni kırmak istemem, ama anlamanı istiyorum, hepsi bu. Gerçekten de kendine özgü bir ilişkimiz vardı, onunla benim. Kizuki'yle ilişkim gerçekten de özeldi. Hep ikimizdik ve her şeyden konuşur, birbirimizi anlardık; böyle büyüdük. İlk öpüştüğümüzde yedinci sınıftaydık ve harikaydı. İlk âdet gördüğümde, onun evine koşmuştum, ağlamak için. Biz böyleydik işte, ikimiz. Bu yüzden, o öldükten sonra başkalarına nasıl davranacağımı bilemedim. Başka biri nasıl sevilebilir bilmiyordum.

Masanın üstünde duran bardağını almaya davrandı, ama başaramadı ve bardak yere düştü. Şarap halıya döküldü. Başka bir tane ister mi, diye sordum. Bir an sustu; sonra birden, sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. İki büklüm, ellerini yüzüne kapatmış, âdeta soluğu kesilecekmiş gibi şiddetli hıçkırıklarla sarsılıyordu. Reiko gitarını bıraktı, geldi, usulca sırtını okşadı. Sonra elini omzuna koydu ve Naoko yüzünü, bir bebek gibi, onun göğsüne gömdü.

– Baksanıza Vatanabe, siz çıkıp yirmi dakika kadar şöyle bir dolaşsanız, ne dersiniz? Sanıyorum,

daha iyi olacak.

Başımla onaylayıp kalktım, gömleğimin üstüne bir süveter geçirdim. Özür diledim.

– Hayır hayır, ciddi bir şey değil. Üstelik bunda sizin hatanız yok. Üzülmeyin. Döndüğünüzde daha iyi olacak, göreceksiniz.

Ayın gerçekdışı ışığının aydınlattığı yoldan koruya daldım ve amaçsız yürüdüm. Bu tuhaf aydınlıkta, sesler garip biçimde yankılanıyordu. Ayak seslerim bambaşka bir yerden geliyormuş gibi çınlıyordu. Ara sıra arkamda, hafif, kuru bir çatırtı duyuluyordu. Koruda, geçip gitmemi bekleyen gece hayvanlarının tuttuğu soluklarla boğuculaşan bir hava egemendi.

Koruyu baştan başa geçip çıktığımda küçük bir tepenin yamacına oturdum ve Naoko'nun yaşadığı eve doğru baktım. Odasını kolayca kestirdim. Uzakta, öteki karanlık pencerelerin arasında küçük, titrek bir ışığı aramam yetmişti. Kıpırdamadan, uzun süre gözlerimi o ışıklı noktaya diktim kaldım. Bana ruhun son çırpınışlarını düşündürüyordu. O ışığa destek olup ellerimle korumak isterdim. Tıpkı Jay Gatsby'nin her gece karşı yakadaki o küçük ışığı seyretmesi gibi, ben de uzun süre o küçük, titrek alevi seyrettim.

Yarım saat sonra döndüm ve evin kapısına vardığımda Reiko'nun gitar çalıştığını duydum. Sessizce merdiveni çıkıp kapıyı vurdum. Naoko odada yoktu ve Reiko yalnızdı, halıya oturmuş, gitar çalıyordu. Bana yatak odasının kapısını işaret etti. Bu, Naoko orada demekti. Sonra Reiko gitarını yere bıraktı, kanepeye oturup beni de yanına çağırdı. Sonra da, kalan şarabı bardaklarımıza bölüştürdü.

– Şimdi iyi artık, dedi. dizime pat pat vurarak. Kaygılanmanıza gerek yok, biraz tek başına uzanırsa yatışır. Sadece biraz sinirliydi. Bu arada biz de çıkıp dolaşalım, ister misiniz?

– Olur.

Sokak lambalarının aydınlattığı yolda, yavaş yavaş, yan yana yürüdük ve tenis kortu ile basket sahasına varınca, gidip bir sıraya oturduk. Reiko, sıranın altındaki turuncu topu alıp elinde bir süre evirip çevirdi. Sonra bana tenis oynayıp oynamadığımı sordu. Oynadığımı ama çok kötü oynadığımı söyledim ben de.

– Peki ya basketbol?

– Usta olduğumu söyleyemem.

– O halde, neyde ustasınız, diye, gözlerini kısıp gülerek sordu. Kızlarla yatma dışında, demek istiyorum!

– O konuda da gerçekten usta sayılmam biliyorsunuz, dedim, hafifçe gocunmuştum.

– Hadi canım, kızmayın. Sadece şaka yaptım. Ama şaka bir yana, usta olduğunuz bir alan vardır herhalde?

– Var, diyemem, özellikle sevdiğim kimi şeyler olsa bile.

– Neleri, örneğin?

– Kırda yürüyüşü. Yüzmeyi. Okumayı.

– Yalnızlığı seviyorsunuz, değil mi?

– Evet... belki. Başkalarıyla oynanan oyunları asla sevmemişimdir. Kendimi tümüyle bir şeye vermeyi başaramadım. Her şeye ilgimi kaybettim.

– O halde bizi görmeye kışın gelin. Burada kışın, kayakla yürüyüş yapıyoruz, ter içinde kalıyoruz.

Sokak lambasının aydınlığında, sağ elini seyretmeye başladı, eski bir çalgıyı inceler gibi.

– Naoko hep böyle mi? diye sordum ona.

– Şey, zaman zaman oluyor, diye karşılık verdi, bu kez sol elini seyrederek. Zaman zaman böyle oluyor. Sinirleniyor ve ağlıyor. Ama bu, pek ciddi bir şey değil. Duygularını dışa vurabildiğinden. Bu yapılamazsa gerçek tehlike başlar. O zaman duygular insanın içinde birikir, katılaşır. Duygular bedende, donup kalır ve ölür. İşte bu, dehşet vericidir.

– Yoksa, söylenmemesi gereken bir şey mi söyledim, demin?

– Yok canım, inanın bana, her şey yolunda. Merak etmeyin, gereken her şeyi yaptınız siz. Düşündüğünüzü açık açık söyleyin. En iyisi budur. Kırılacak bile olsak ya da deminki gibi, birini sinirlendirecek bile olsak. Yapılacakların en iyisi, sabırlı olmak ve geleceğe cesaretle bakmaktır. Naoko'nun iyileşmesini gerçekten istiyorsanız, böyle davranmalısınız. Daha başından size söylediğim gibi, ona yardım etmeyi ummak yerine, onun iyileşmesiyle kendinizi iyileştirmeyi istemeniz gerek. Burada böyle davranıyoruz. Bunun içindir ki burada olduğunuzda siz de her şeyi açık açık konuşmalısınız. Dışarıda, herkesin ille de açık konuşması gerekmez, değil mi?

– Doğru.

– Yedi yılda burada gelen giden pek çok insanla karşılaştım. Hatta gereğinden fazla gördüm diyebilirim. Bunun içindir ki daha başından, iyileşecekler mi, iyileşmeyecekler mi, bilirim. Ama Naoko'ya gelince, işte onu, pek bilemiyorum. Onun başına neler geleceğini kimse söyleyemez. Gelecek ay tamamen iyileşebilir de, yıllar yılı böyle sürüp gidebilir de, bu yüzden, sizi pek aydınlatamayacağım bu konuda. Ancak genelleme yapabilirim, açık olmanızı veya ona yardım etmenizi istemek gibi.

– Niçin Naoko, ne olacağını kestiremediğiniz tek kişi oluyor?

– Muhtemelen onu çok sevdiğimden. Kuşkusuz bu yüzden onun gerçekten kim olduğunu anlayamıyorum bir türlü. Ona karşı yoğun duygular içindeyim. Biliyor musunuz, onu seviyorum, bu doğru. Üstelik, onun sorunları öylesine karmaşık ki, ipleri birbirine dolanmış bir yumak gibi, bu yüzden, ipleri tek tek çözmek kolay değil. Bir hiç onu çözüvermezse, muhtemelen uzun bir zaman

gerekecek. Bunun için, bir türlü bir karara varamıyorum.

Gene basketbol topunu yerden aldı, elinde evirip çevirdikten sonra yerde zıplattı.

– En önemlisi, biliyor musunuz sabırlı olmaktır, diye ekledi. Verdiğim öğütlerden biri de budur. Sinirlenmemek. Çok karmaşık ve içinden çıkılamaz bir durum söz konusu olsa bile, ne umutsuzluğa kapılmalı ne de fazla önemseyerek sinirlenmeli. İpleri tek tek çözmeli, sabırla, acele etmeden. Bunu yapabilecek misiniz?

– Denerim.

– Çok uzun sürebileceğini, bu sürenin sonunda bile tümüyle asla iyileşmeyebileceğini biliyor musunuz? Bunu da düşündünüz mü?

Başımla onayladım.

– Sabretmek zordur, dedi topu zıplatarak. Hele siz yaştakiler için. Onun iyileşmesini beklemelisiniz. Ve iyileşeceği garanti de değil, zaman geçse bile. Bunu yapabilir misiniz? Naoko'yu bunu yapabilecek kadar seviyor musunuz?

– Bilmiyorum, diye dürüstçe karşılık verdim. Naoko gibi ben de pek bilemiyorum birini sevmenin ne demek olduğunu. Bu, Naoko da olsa fark etmez. Ama elimden geleni yapmaya hazırım. Yoksa gideceğim yolu bilmiyorum demektir. Demin söylediğiniz gibi, birbirimize yardım etmeliyiz, Naoko ile ben; ve öyle sanıyorum ki, ancak böyle bu işin içinden sıyrılabiliriz.

– Karşınıza ilk çıkan kızla yatmayı sürdürecek misiniz?

– Söylemek istediğim de bu ya, ne yapmam gerektiğini pek iyi bilmiyorum. Siz ne dersiniz? Bu zaman boyunca mastürbasyon yaparak beklemek zorunda mıyım? Bu açıdan da çıkış yolu bulmakta zorlanıyorum, biliyor musunuz?"

Reiko topu yere bırakıp pat pat dizime vurdu.

– Biliyorsunuz, kızlarla yatmanıza bir diyeceğim yok. İşinize öyle geliyorsa, varsın öyle olsun. Yaşam sizin, öyleyse karar vermek de size düşer. Doğal olmayan bir biçimde kendinizi tüketmemeniz gerektiğini söylemek istiyorum. Anlıyor musunuz? Böylesi pek aptallık olur. On dokuz ile yirmi yaş arası dönem, kişiliğin biçimlenmesi açısından pek önemlidir ve bu dönemde atılan en ufak bir yanlış adım, yaş ilerledikçe ağır sonuçlar getirir. Doğru söylüyorum, inanın bana. Onun için, iyi düşünün. Eğer Naoko'yla ilgilenmek istiyorsanız, kendinizle de doğru dürüst ilgilenmelisiniz.

Ona, bu konuda düşüneceğimi söyledim.

– Ben de bir zamanlar yirmi yaşındaydım. Aradan çok uzun zaman geçmiş olsa bile, diye konuştu gene Reiko. Bana inanıyorsunuz değil mi?

– Elbette inanıyorum.

– Gerçekten inanıyor musunuz bana?

– Gerçekten inanıyorum size, dedim gülerek.

– O zamanlar epey güzeldim, Naoko kadar olmasam bile. Ve şu kırışıklıklar yoktu.

Ona kırışıklıkların çok hoşuma gittiğini söyledim. Bana teşekür etti.

– Ama bir daha, bir kadına, kırışıklıklarından hoşlandığınızı söylemenizi yasaklıyorum. Bana söylediğinizde hoşuma gitse bile.

– Peki dikkat ederim.

Pantolon cebinden bir cüzdan çıkartıp bana, abonman kartlarının bulunduğu bir göze sıkıştırılmış bir fotoğraf gösterdi. Bu, on yaşlarında kadar, pek sevimli bir kızın renkli fotoğrafiydı. Ayaklarında kayaklar, sırtında parlak renkli bir kayak kılığı, karlar üzerinde gülümsüyordu

– Güzel sayılır, değil mi? Benim kızım. Bu fotoğrafı bana yılbaşında gönderdi. Sekizinci sınıfta olmalı.

– Gülüşü size benziyor, dedim ve resmi geri verdim.

Cüzdanı gene cebine koydu, sonra hafifçe burnunu çekip bir sigara yaktı.

– Gençken konser piyanisti olmak istiyordum. Yetenekliydim, bu bir gerçek. Bu yüzden benimle çok ilgilenildi. Konservatuvarda hep birinciydim. Diplomamı alınca eğitimimi tamamlamaya Almanya'ya gitmem söz konusuydu. Giriştiğim işte başarılı oluyordum ve rastlantı sonucu bir iş yolunda gitmeyecek olursa, çevremdekiler, yoluna girmesi için gerekeni yapıyorlardı. Ama başıma bir şey geldi ve günün birinde, her şey bir anda rayından çıktı. Konservatuvarda dördüncü yılımdaydım. Oldukça önemli bir yarışmaya hazırlanıyordum, bu yüzden deli gibi çalışıyordum ki birden, sol elimin serçeparmağı kıpırdamaz oldu. Neden bilmiyordum, ama kıpırdamıyordu işte. Masajlar yaptım, sıcak suda tuttum, hatta iki üç gün piyano çalmadım, ama hiçbiri işe yaramadı. Allak bullak olmuş, hastaneye koştum. Bir sürü analiz yaptılar, ama doktorlar da anlayamamıştı. Parmağımda hiçbir anormallik olmadığını, parmak sinirlerimin yerli yerinde olduğunu ve bu parmağın kıpırdamaması için hiçbir neden bulunmadığını söylüyorlardı. Ruhsal bir neden olduğunu sanıyorlardı. Bunun üzerine ben de akıl hastalıkları servisine gittim. Ama orada da, neyim olduğunu pek anlayamadılar. Bana sadece bunun belki de yarışma öncesi geriliminden ileri gelmiş olabileceğini söylediler. Ve bir süre piyanomdan uzak yaşamamı öğütlediler.

Reiko sigaranın dumanını derin derin içine çektikten sonra koyverdi. Sonra da başını birkaç kez salladı.

– Bunun üzerine ben de İzu'da oturan büyükannemin yanına gidip bir süre dinlenme kararı aldım. O yarışmadan çekildim ve on beş gün süreyle piyanoya el sürmeden her istediğimi yapmaya karar verdim. Ama yürümedi. Her istediğimi yapsam da, kafam yalnızca piyanomla meşguldü. Aklıma başka hiçbir şey gelmiyordu. Serçeparmağım ömrüm boyu böyle mi kalacak diye merak ediyordum ve eğer öyle olursa, nasıl yaşayabileceğimi düşünüyordum. Hep kafamın içinde bu soruları evirip

çeviriyordum. Bunun başka türlü olamayacağını anlarsınız herhalde, çünkü o zamana değin yaşamım tümüyle piyanoya adanmıştı. Bu çalgıya dört yaşında başlamış ve sadece onu düşünerek yaşayagelmiştim. Onun dışında hemen hemen hiçbir şey düşünmemiştim. Ev işlerine hiç el sürmemiştim, ellerime bir şey olur bahanesiyle. Çevremdeki herkes ihtimam gösteriyordu bana, piyanoya yeteneğim var diye. Bu koşullar altında yetiştirilmiş bir genç kızın piyanosunu elinden almayı deneyin hele! Geriye nesi kalır ki. Çözüldüm, kafamın içi karmakarışık oldu ve her şey kapkara kesildi...

İzmaritini yere attı, ezdi ve birkaç kez başını salladı.

– İşte piyanist olma hayalim böyle son buldu. Hastanede iki ay kaldıktan sonra çıktım. Parmağım yavaş yavaş gene kıpırdamaya başladığından, konservatuvara dönebildim ve sonunda diplomamı aldım. Ama bir şey yok olmuştu. Enerji topunu andıran bir şey bedenimi terk etmişti. Doktorlara gelince, sinirlerimin piyanistliği meslek olarak sürdürebilmemi kaldıramayacak ölçüde zayıf olduğunu öne sürerek bu işten vazgeçmemi salık verdiler. Ben de, konservatuvardan sonra, evde ders vermeye başladım. Ama gerçekten de çok zordu, biliyor musunuz. Hayatımın sona ermiş olduğu gibi bir izlenim vardı bende. Henüz yirmi yaşıma gelmişken yaşamımın en güzel bölümü sona ermiş oluyordu. Sizce de bu, dehşet verici bir şey değil mi? Her türlü olanak elimdeyken, bunun ayırdına varır varmaz hiçbir şeyim kalmamıştı. Artık beni alkışlamıyorlar, beni pohpohlamıyorlar, bana övgüler yağdırmıyorlardı, evde oturuyor ve günlerimi çocuklara Beyer'in sonatinlerini öğretmekle geçiriyordum. Öyle dertliydim ki, hep ağlıyordum. Öylesine küçük düşürülmüştüm ki, ne zaman, benim kadar yetenekli olmayan birinin bir yarışmada ödül kazandığını ya da herhangi bir konser salonunda resital verdiğini duysam, gözyaşı döküyordum... Annem ve babam bana karşı olabildiğince anlayışlıydılar. Ama düş kırıklığına uğradıklarının pekâlâ bilincindeydim ben. Daha dün, kızlarıyla gurur duyarlarken işte birden, akıl hastanesinden çıkıyordu! Artık evlenmek bile söz konusu olamazdı. Onların yanında yaşarken bunu çok güçlü bir biçimde hissediyordum. Ve bu düşünceye dayanamıyordum. Üstelik, dışarı çıkmaktan da çok korkuyordum çünkü eğer çıkarsam mahallemdeki insanların arkamdan konuşacakları gibi bir izlenim vardı içimde. O zaman sigortam ikinci kez attı, iplik yumağı gene karıştı ve kafamın içinde her şey gene kapkara kesildi. Yirmi dört yaşımdaydım ve kendimi yedi aylığına bir dinlenmeevinde buldum. Burada değil, duvarları yüksek ve kapısı sımsıkı kapalı bir yerde. Pisti, piyanosu yoktu... Ne yapacağımı bilemez olmuştum. Ama bir an önce oradan çıkmaktan öte bir şey düşünmüyordum bunun için umutsuzca asıldım. Tam yedi ay... Çok uzun sürdü. Kırışıklıklarım da işte böyle çoğaldı.

Reiko, gergin bir yüzle, gülmeye başladı.

– Hastaneden çıktıktan kısa bir süre sonra kocamla tanışıp evlendik. Piyano öğrencilerimden biriydi, iç hatlar için uçak üreten bir fabrikada mühendisti ve benden bir yaş küçüktü. İyi bir insandı, az konuşurdu ama samimi ve sevecendi. Altı ay kadar benden ders aldıktan sonra birden, evlenme önerisinde bulundu. Günün birinde, öyle, ansızın, dersten sonra çayımızı içerken. İnanılır gibi değil, sizce de öyle değil mi? O güne değin hiç buluşmamıştık hatta elimi bile tutmamıştı hiç. Sevinçten ne yapacağımı şaşırdım. Sonra da evlenemeyeceğimi söyledim ona. Ondan hoşlandığımı ve onu nazik bulduğumu ekledim, ama çeşitli nedenlerle, onunla evlenemeyeceğimi söyledim. Öğrenmek isteyince de her şeyi açık açık anlattım. Aklımı kaçırdığımı ve iki kez hastaneye yattığımı söyledim. Her şeyi ayrıntılarıyla anlattım ona. Nedenin ne olduğunu, nasıl geliştiğini ve gelecekte yinelenebileceğini de.

Benden düşünmek için izin istedi ve ben de ona dilediği kadar zaman tanıdım. Hiç acelem olmadığını da ekledim. Ertesi hafta geldiğinde, gene vazgeçmediğini, benimle evlenmek istediğini söyledi. O zaman ben de ona üç ay daha beklemesini söyledim. Bu sürede görüşecek ve birlikte çıkacaktık. Sonra gene de benimle evlenmek isterse sakin sakin konuşacaktık bu konuyu. Üç ay süreyle, haftada bir kez çıktık. Aşağı yukarı her yere gittik, her şeyden konuştuk. Ve ben ona delicesine tutuldum. Onun yanındayken, yeniden yaşama dönmüşüm hissine kapılıyordum. Onun varlığı bana güven veriyor ve hoşa gitmeyecek her şeyi unutturuyordu. Piyanist olamadığım için ya da bir akıl hastalığı yüzünden hastaneye yattığım için yaşamımın bitmediğini ve yaşamda henüz tanımadığım bir sürü olağanüstü şey olduğunu anladım. Bunu hissetmemi sağladığı için de ona sonsuz gönül borcu duydum. Üç ay sonra, evlenme önerisini yineledi. Ona, eğer istediği buysa, onunla seve seve yatacağımı söyledim. Henüz hiçbir erkekle yatmamıştım, ama onu çok seviyordum, istemesi beni hiç rahatsız etmezdi. Ama benimle evlenmek apayrıydı. Benimle evlenmek sıkıntılarımı yüklenmek demekti. Onun tahmininden çok daha güç bir şeydi bu. Ama onu rahatsız etmiyordu... Bana, hayır dedi. Tek istediği benimle yatmak değildi, benimle evlenmek istiyordu, her şeyi paylaşmak istiyordu. Ve gerçekten de böyle düşünüyordu. Sadece düşündüğünü söyleyen ve söylediğini gerçekleştiren bir adamdı. O zaman ben de tamam, dedim, evlenelim. Başka ne diyebilirdim ki? Ve dört ay sonra evlendik. Bu yüzden, ailesiyle bozuştu ve darılıp onlardan ayrıldı. Şikokulu kökü eskiye dayanan bir köylü ailesinden geliyordu; annesi ile babası hakkımda titiz bir soruşturma yapınca, iki kez hastaneye yatırıldığımı öğrenmişlerdi. Bunun üzerine evliliğe karşı çıktılar, bu da kavgaya yol açtı. Bence gene de tümüyle haksız sayılmazlardı. Bu yüzden tören filan yapmadık. Belediyede nikâh kıydırmakla ve iki günlüğüne Hakone'ye gitmekle yetindik. Ama mutluluk içinde yüzüyorduk. Sonunda, evleninceye değin bakireydim ben, biliyor musunuz, yirmi beş yaşıma değin. İnanılır şey değil, değil mi?

Reiko içini çekti ve gene basketbol topunu aldı.

– O yanımda olduğu sürece her şeyin yolunda gideceğini sanıyordum, diye sözlerini sürdürdü. O yanımda oldukça hiçbir tehlike yoktu benim için. Biliyor musunuz ki, bu türden hastalıklarda en önemlisi işte bu güven duygusudur. Her şeyi ona bırakmam yetecekti, durumum biraz kötüye gidecek olursa, yani vidalar gevşemeye başlayacak olursa hemen anlayacak ve ustalıkla, cesaretle çaresine bakıverecekti. Bu tür güven oldukça, hastalık depreşmez. Bu duygunun varlığı bile her türlü patlamayı önler. Öyle mutluydum ki! Yaşamın olağanüstü bir şey olduğunu düşünüyordum. Sanki beni, fırtınalı buz gibi okyanustan çıkarmışlar da bir yatağa yatırıp sımsıcak bir battaniyeye sarmışlardı. Kızımız evlenmemizden iki yıl sonra doğdu ve ben artık yalnızca onunla ilgilenir oldum. Hasta olduğumu bile unutmuştum. Sabahleyin kalkıyor, ev işlerini yapıyor, çocuğuma bakıyordum ve kocam işten geldiğinde önüne yemeğini koyuyordum. Ve bu, her gün böyle yinelenip duruyordu. Ama mutluydum. Bu hiç kuşkusuz yaşamımın en mutlu dönemi oldu. Ne kadar sürdü? Otuz bir yaşıma değin sürdü. Sonra, yeniden başladı! Sigortalarım attı.

Reiko gene bir sigara yaktı. rüzgâr dinmişti. Dumanı dimdik yükseliyor, sonra geceye karışıyordu. Gökyüzünde parıldayan sayısız yıldız görüyordum.

– Ne oldu? diye sordum ona.

– Çok garip bir şey oldu işte, diye karşılık verdi. Sanki bir tür tuzak beni uzun süredir bekliyormuş. Bugün bile, düşündükçe ürperiyorum. (Sigarasız eliyle şakağını ovuşturdu.) Ama canınızı sıkıyorum, sürekli kendimden söz ederek. Siz Naoko için geldiniz buraya.

– Çok ilgimi çekti. Devam etmek istemez misiniz?

– Kızımız anaokuluna girdi ve yavaş yavaş, gene piyano çalmaya başladım, diye girdi söze. Sadece kendim için çalıyordum bu kez, başkaları için değil. Bach'tan, Mozart'tan, veya Scarlatti'den küçük parçalar çalıyordum. Gerçi, uzun süredir piyanoyu bıraktığım için, eski kıvraklığımı bulmakta zorlanıyordum. Parmaklarım, eskiye oranla, umduğum kadar esnek değildi. Ama mutluydum. Gene çalabileceğimi hissediyordum. Böyle, yeniden piyano çalarken, müziği ne kadar çok sevdiğimi anladım. Ve eksikliğini ne denli duyduğumu. Ama asıl inanılmaz olanı, salt kendim için müzik yorumlayabilmemdi. Demin de söylediğim gibi, dört yaşından beri piyano çalmıştım ve anladım ki tek bir kez bile, kendim için çalmamışım. Hep başkalarının gösterdiği parçaları yorumlayarak ya da başkalarına zevk vermek için çalmışım. Tüm bunlar da, elbette önemlidir, insan çalgısına hâkim olmak istiyorsa. Ama, belirli bir yaştan sonra, müziği salt kendisi için yorumlamalıdır. Ve ben bunu, otuz bir, otuz iki yaşlarımda, seçkin sınıf tarafından göz ardı edildikten sonra anlamıştım ancak. Kızımızı anaokuluna götürüyor, evin işlerini çarçabuk bitiriyor, sonra da, bir iki saat, sevdiğim parçaları çalıyordum. O zamana değin, hiçbir sorunum olmamıştı. Değil mi?

Başımla onayladım.

– Ama günün birinde sadece uzaktan tanıdığım ve sokakta karşılaştığımızda selam verdiğim bir kadın bana geldi ve acaba piyano çalmak isteyen kızına ders verebilir miyim diye sordu. Aynı mahallede oturuyorduk gerçi, ama evlerimiz uzaktı ve söz konusu genç kızı tanımıyordum; annesine bakılırsa, evimin önünden geçerken piyano çaldığımı duymuş ve çok etkilenmişti kızı. Beni uzaktan tanıyormuş ve çok beğeniyormuş. Dördüncü sınıftaymış, birkaç öğretmenden piyano dersi almış, ama çeşitli nedenlerle yürütememiş ve şimdi artık hiçbir öğretmen onunla ilgilenmiyormuş. Geri çevirdim öneriyi. Çünkü çalmayalı yıllar olmuştu ve bir yeni başlayana ders vermek zorunda kalsam bile, bunu onun için yapmam söz konusu bile değildi. Zaten, kızım tüm zamanımı alıyordu. Üstelik, bunu ona söylemedim, durmadan öğretmen değiştiren bir çocuğa ders vermek, olanaksızdır. Ama genç kadın, kızını hiç olmazsa bir kez görmem için üsteledi. Böylesine ısrar karşısında hayır demem zordu ve mademki benimle tanışmayı bu kadar istiyordu, sadece beni görmek içinse, sakıncası yok dedim. Üç gün sonra, genç kız geldi, yalnızdı. Bir melek kadar güzeldi. Tahmin edemezsiniz. Öyle güzeldi ki, âdeta saydamdı. O zamana değin de, ondan sonra da, böylesine güzel bir kız görmedim ömrümde. Upuzun ve kurumamış mürekkep kadar siyah saçları vardı, elleri, ayakları ince uzundu, gözleri pırıl pırıldı ve ağzı, henüz biçimlendirilmiş gibi, ince ve yumuşaktı. Onu gördüğümde, hemen konuşamadım, güzelliği beni öylesine sarsmıştı. Salondaki kanepeye oturttum ve oda hemen değişiverdi. İnsan ona bakınca gözleri öylesine kamaşıyordu ki elinde olmadan, gözlerini kısmak zorunda kalıyordu. Böyleydi işte. Dün gibi, hâlâ gözümün önünde.

Reiko bir an gözlerini kıstı, genç kızın yüzünü bir kez daha seyrediyormuş gibi.

– Kahve içerek, bir saate yakın konuştuk. Her şeyden. Müzikten, okuldan. Akıllıydı. Güzel konuşuyor, düzgün cümleler kuruyordu ve doğuştan bir çekiciliğe sahipti. Neredeyse ürkütücü bir şeydi bu. Ama bu izlenimin nereden geldiğini o zaman anlamamıştım. Sadece yüz ifadesinde, belli belirsiz kaygı verici bir şeyler olduğunu sezdim birden. Ama onunla konuşurken, normal olma kavramını yavaş yavaş yitiriyordu insan. Başka bir deyişle, güzelliğinin ve gençliğinin altında öylesine eziliyordu ki, sonunda kendini çok daha aşağı ve kaba buluyor; ona karşı olumsuz düşüncelere kapılacak olursa bunun da hiç kuşkusuz öfkeden ileri gelen kötü niyet olduğu izlenimine

kapılıyordu.

Birkaç kez salladı başını.

– Ben de o kız kadar güzel ve akıllı olsaydım, çok daha dürüst biri olurdum. Böylesine akıllı ve güzelken, daha ne istiyordu ki? Çevresi tarafından onca şımartılırken, niçin zayıf ve kendinden aşağı insanları ezmeye kalkışıyordu? Oysa bunu yapması için hiçbir nedeni yoktu, değil mi?

– Size bir kötülüğü mü dokundu?

– Şey, her şeyden önce şunu belirtmeliyim ki, yalan söyleme hastasıydı. Bu onda gerçekten bir hastalıktı. Her şeyle ilgili masal uyduruyordu. Sonunda da, söylediklerinin doğruluğuna kendi de inanıyordu. Anlattıkları inandırıcı olsun diye, kalan kısmı kendi tamamlıyordu. Ama kafası inanılmaz bir hızla çalıştığı için, herkesten önce davranıyor ve masalında, anlatırken değişiklikler yapıyordu, öyle ki sonunda aksayan yanını asla bulamıyordun. Ve yalan söylediğini de anlamıyordun. Zaten böylesine güzel bir kızın böylesine önemsiz şeyler üzerine yalan söyleyebileceğini kimse düşünemezdi bile. Benim başıma gelen de bu oldu. Tam altı ay beni dilediği gibi oynattı, ayırdına bile varamadım. Bana durmadan yalan söylemişti. Aptalca bir şey, gerçekten.

– Ne tür yalanlar, örneğin?

– Her türlü, diye karşılık verdi acı acı gülerek. Az önce de söyledim, değil mi? İnsan bir konuda yalan söyleyince, inandırıcı olması için başka bir sürü konuda da yalan söyler. İşte mitomania budur. Ama bu hastalığa tutulmuş olanların yalanlarının çoğu önemsenmez, çevresi kısa zamanda öğrenir çünkü, ona inanmamak gerektiğini. Ama onun durumu, değişikti. Kendini korumak için, bir yalanla başkalarını kırmaktan hiç çekinmiyor, kendi yararına olabilecek her şeyi kullanıyordu. Sonra da, karşısında bulunan kişiye göre, yalan söylüyor ya da söylemiyordu. Örneğin, annesine de yakın arkadaşlarına da çok yalan söylemiyordu, yalanını çarçabuk anlayabilecek kimselere de öyle; zaman zaman onlara da söylemek zorunda kaldığında, pek dikkatli davranıyordu. Yalanının ortaya çıkmaması için bir yol buluyordu. Ve yalan söylediği anlaşılacak olursa, bu kez güzel gözlerinden iri iri yaşlar dökülmeye başlıyor, ya bir bahane buluyor ya da yalvarır gibi bir sesle özür diliyordu. O zaman kimse ona kızamıyordu artık. Kancayı neden bana taktığını hâlâ bilmiyorum. Beni kurban olarak mı seçti yoksa yardım istemek için mi? Bugün bile anlayabilmiş değilim. Zaten önemi de yok artık. Her şey bittiğine ve sonuç, işte böyle olduğuna göre.

Araya kısa bir sessizlik girdi.

– Annesinin söylediklerini yineledi bana. Evimin önünden geçerken, piyano çalışımı duyduğunda çok etkilenmişti. Sonra da sokakta birkaç kez karşılaşmıştı benimle ve hoşuna gitmiştim. Bana, hoşuna gittiğimi söylüyordu, düşünebiliyor musunuz? Kızardım, biliyor musunuz. Bir bebek kadar güzel bir kızın hoşuna gitmek! Ama sanıyorum bu gerçekten de yalan değildi. Kuşkusuz, otuz yaşımı geçmiştim; ne onun kadar güzel ne onun kadar akıllıydım ve özellikle yetenekli de değildim. Ama herhalde bende, onu çeken bir şey vardı. Onda eksik olan bir şey ya da buna yakın bir şey işte. Ne bileyim? Herhalde bu yüzden benimle ilgilendi. Şimdi böyle düşünüyorum. Ama sakın övünüyorum sanmayın!

– Sizi anlıyorum galiba.

– Bir nota getirmişti ve onu çalmak için izin istedi benden. Evet, dedim. Ve Bach'tan bir parça yorumladı. Ve bu, nasıl demeli, ilginç bir yorumdu. İlginç ya da garip, ama en azından, herhalde sıradan değildi. Gerçi pek yeteneği yoktu. Hiçbir müzik okuluna devam etmiyordu ve derslerine keyfine göre, gidiyor ya da gitmiyordu. Düzenli çalışmadığı anlaşılıyordu. Bu piyanosuyla, onu bir konservatuvara almazlardı. Ama gene de fena sayılmazdı pek, anlıyor musunuz? Yani çalışının yüzde doksanı beş para etmezdi, ama geri kalan yüzde onu, iyi bile denebilirdi. Onun gerçekten kim olduğunu merak ediyordum. Kuşkusuz, dünyada, Bach'ın parçalarını pek iyi yorumlayabilen bir yığın genç vardır. İçlerinde, ondan bin kez daha iyi çalabilenler de vardır. Ama genelde onların çalışında ağırlık yoktur. İçi kof, bomboştur. Bu kız ise, yetenekli değildi, ama insanları çeken bir şeye sahipti, en azından beni çeken. O zaman belki de ona ders vermeyi bir kez denemenin, zahmetime değeceğini düşündüm. Elbette ki onu bir profesyonel yapmak için her şeye başından başlamak söz konusu değildi benim için. Ama öyle sanıyordum ki onu mutlu bir piyanist yapabilirdim, en azından, benim o zaman olduğum gibi; şimdi de hâlâ olduğum gibi, çaldığından zevk alabilecek bir piyanist. Ama sonuç olarak bu, saçma bir düşünceydi. Çünkü o, bir şeyi sadece kendisi için, sessizce yapacak türden bir insan değildi. Her şeyi en ufak ayrıntısına değin hesap eden, başkalarında hayranlık uyandırmak için her yola başvuran bir çocuktu. Başkalarının onu beğenmesi ve kutlaması için ne yapılması gerektiğini çok iyi biliyordu. Beni baştan çıkarmak için nasıl çalacağını da biliyordu. Her şeyi hesaplamıştı. Ve kuşkusuz bana dinletmek istediği parçaya da çok sıkı çalışmış olmalıydı. Gözümle görüyor gibiyim. Gene de, şimdi bile, her şeyi anlamış olmama karşın, o parçayı hâlâ çok ilginç biçimde çaldığını düşünüyorum ve bana gene çalacak olsa, aynı derecede etkileneceğimi de biliyorum. Kurnazlığını, yalanlarını ve kusurlarını göz önüne alsam bile. Yaşamda böyle şeylerle sık karşılaşılır, görülür, değil mi?"

Hafifçe öksürdükten sonra sustu ve bir süre sessiz kaldı.

– Peki, onu öğrenci olarak kabul ettiniz mi? diye sordum.

– Elbette. Haftada bir kez. Okulu olmadığı gün. Bulunmaz bir öğrenciydi, tek bir ders bile kaçırmayan ve hiç geç kalmayan. Ve derse gelmeden çalışan. Ders bitince, bir pasta yiyerek çene çalıyorduk. (Birden saatine göz attı.) Baksanıza, dönmemiz gerekmez mi sizce? Naoko'yu merak ediyorum da. Onu unutmadınız ya?

– Elbette hayır, diye yanıt verdim gülerek. Sadece, söyleşimize dalmışım işte.

– Gerisini dinlemek isterseniz, yarın devam ederim. Öyle uzun ki, bir defada hepsini anlatamam size zaten.

– Şehrazad gibi, desenize!

– Öyle de denebilir, sonra bir daha Tokyo'ya dönemezsiniz, dedi gülerek.

Gene ormandan geçen yoldan döndük. Mum yanmıyordu ve salonun ışığı sönmüştü. Odanın kapısı açık, başucu lambası yanıyordu ve hafif ışık salona vuruyordu. Naoko yarı karanlıkta kanepede oturuyordu. Sabahlığını giymişti. Çenesine değin düğmelerini iliklemişti, bacaklarını kanepeye

çekmiş, kıvırmış oturuyordu. Reiko onun yanına gidip elini başına koydu.

– Daha iyisin, değil mi?

– Evet, özür dilerim, diye alçak sesle karşılık verdi. (Bana doğru döndü.) Şaşırttım mı seni?

– Evet, biraz dedim ona gülerek.

– Gel buraya.

Gidip yanına oturdum. O zaman, bacakları hep öyle kanepede kıvrılmış, bana yaklaştı bir sır vermek istiyormuş gibi ağzını hafifçe kulağıma dayadı:

– Özür dilerim, dedi gene. Bazen böyle, nerede bulunduğumu kestiremediğim oluyor işte.

– Bu benim de hep başıma gelir, biliyor musun?

Naoko gülümseyerek bana baktı. Ona, acaba kendisinden söz etmek ister mi, diye sordum. Burada sürdürdüğü yaşamdan. Günler günleri kovalarken, olup bitenlerden, buradaki insanların kimler olduğundan.

Konuşmaya başladı, bölük pörçük, ama anlaşılır biçimde, günlerini nasıl geçirdiğini anlattı. Saat altıda kalkıyor, kahvaltısını yapıyor, sonra da kümesi temizleyip bahçede çalışmaya gidiyormuş. Sebzelere bakıyormuş. Öğle yemeğinden önce ya da sonra, doktoruyla bir saatlik bir görüşmesi ya da bir grup tartışması oluyormuş. Öğleden sonra, serbestmiş, dilerse derslere giriyor, dışarıdaki etkinliklere katılıyor ya da spor yapıyormuş. Fransızca, örgü, piyano ve Eskiçağ tarihi dersleri alıyormuş.

– Reiko'yla piyano dersi yapıyorum, dedi bana. Ama biliyor musun, gitar da öğretiyor. Hepimiz öğrenci ve öğretmen oluyoruz, sırayla. Fransızca bilenler Fransızca öğretiyor, tarih dersini veren, eski bir tarih öğretmeni, örgüye eli yatkın olanlar için örgü; doğru dürüst bir okulumuz olmasına yetiyor. Ne yazık ki benim başkalarına öğretecek bir şeyim yok.

– Bende de yoktur.

– Bir şey varsa o da, burada üniversitede olduğumdan çok daha iyi öğreniyorum. Çok ciddi çalışıyorum ve bu da beni çok eğlendiriyor.

– Akşam yemeğinden sonra ne yapıyorsun genelde?

– Reiko'yla konuşuyorum, okuyorum, plak dinliyorum, öteki odaları dolaşıyorum, işte böyle.

– Ben de, gitar çalışıyorum ve anılarımı yazıyorum, diye söze karıştı Reiko.

– Anılarınızı mı?

– Şaka yapmıştım, dedi gülerek. Ve saat ona doğru da yatıyoruz. Sağlıklı bir yaşam, değil mi? Pek

derin uyuyoruz, biliyor musunuz?

Saatime baktım, dokuza geliyordu.

– O halde uykunuz gelmek üzere?

– Ama bugün, olağandışı bir gün, biraz daha geç yatabiliriz, dedi Naoko. Görüşmeyeli o kadar uzun zaman geçince canım biraz konuşmak istiyor. Bize bir şeyler anlatsana.

– Az önce, yalnızken, aklıma bir yığın şey gelmişti. Hatırlıyor musun, Kizuki ile ben, seni görmeye gelmiştik hani? Sen deniz kıyısında bir hastanedeydin. Birinci sınıftaki yazımız olmalı, değil mi?

– Göğsümden ameliyat olduğumda, dedi gülerek. Çok iyi hatırlıyorum hem de. İkiniz motosikletle gelmiştiniz. Bana çikolata getirmiştiniz de hepsi erimişti yolda. Yemek ne denli güç olmuştu o çikolatayı! Ama bana, sanki aradan çok, çok uzun zaman geçmiş gibi geliyor şimdi.

– Doğru, o zamanlar sen uzun şiirler yazardın, değil mi?

– O yaştaki tüm kızlar şiir yazar, biliyorsun, dedi usulca gülerek. Nereden aklına geldi şimdi bu?

– Bilmem. Sadece, işte aklıma geliverdi öyle. Ya denizden esen rüzgâr ya da defne ağaçları yüzünden. Söylesene, o dönemde seni sık sık görmeye gelir miydi?

– Yok canım, gelmedi aslında. Hatta bir gün bu yüzden kavga bile etmiştik. İlk seferinde, yalnız gelmişti, sonra bir de seninle, hepsi bu. Sence korkunç bir şey değil mi? Üstelik, ilk gelişinde, yerinde duramıyordu ve on dakika sonra da çekti gitti. Bana portakal getirmişti ve kızmaya başladı, neden bilmem, sonra da bir portakal soydu, bana yedirmek için ve gene homurdanmayı sürdürdü, hem daha da kızarak, sonra geldiği gibi çekti gitti. Hastanelere dayanamadığını söylemişti bana. (Gülmeye başladı.) O açıdan çocuk kalmıştı, biliyorsun. Sence de öyledir değil mi? Hastaneyi kimse sevmez, değil mi? Bunun için hastaları ziyarete gidilir, onlara destek olmak için. Onların iyileşmesine destek olmak için. Kizuki böyle düşünmüyordu, değil mi?

– Ama birlikte geldiğimizde, öyle rahatsız görünmüyordu. Her zamanki gibiydi.

– Sen vardın da ondan. Senin önünde, daima öyle davranırdı. Zayıf noktalarını göstermemeye çalışırdı hep. Hiç kuşkusuz seni sevdiğinden. Bu yüzden sana sadece en iyi yönlerini göstermeye çabalıyordu. Ama baş başa olduğumuzda böyle değildi. Biraz gevşerdi. Gerçekte, değişken bir yaradılışı vardı. Konuşmaya başladıktan hemen sonra, kabuğuna çekilirdi. Bu başına gelirdi hep. Daha çok küçüklüğünden beri, böyleydi. Ama gene de, daima değişmek, gelişme kaydetmek istemiştir, biliyor musun. (Naoko kanepenin üstünde, oturuşunu değiştirdi.) Değişmek ve ilerlemek istiyordu, ama başaramıyordu bir türlü; işte onu üzen, kızdıran, buydu. İyi ve güzel pek çok şeye sahipti, ama gene de, sonuna değin, ihtiyaç duyduğu güveni asla duyamadı, kimi şeyleri yapmaya ya da değişmeye zorunlu olduğunu düşünüyordu. Zavallı Kizuki!

– Ama, bana sadece iyi yönlerini göstermek için elinden geleni yapmışsa, başarmış anlaşılan. İnan bana, ben onun sadece iyi yönlerini gördüm.

Naoko gülümsedi:

– Bu sözlerini duyabilseydi eğer, çok sevinirdi. Onun tek dostuydun sen, biliyorsun.

– Ama o da benim tek dostumdu, ondan başka hiç dostum olmadı ve olmayacak.

– Üçümüzün bir arada olması çok hoşuma gidiyordu. Çünkü onun yalnızca iyi yönlerini görüyordum. Ve kendimi iyi hissediyordum. İçim rahat oluyordu. Ya senin?

– Bense, senin bu konuda ne düşündüğünü merak ederdim, dedim hafifçe başımı sallayarak.

– Ama sorun, bunun uzun süremeyeceği sorunuydu. Bizimki gibi küçük bir çember, sonsuza dek süremezdi, biliyorsun; Kizuki, sen ve ben bunu biliyorduk, değil mi?

Başımla onayladım.

– Doğrusunu söylemek gerekirse, onun zayıf yönlerini çok severdim. Hemen hemen iyi yönlerini sevdiğim kadar, diyebilirim. Sen de benim gibi biliyordun ki içinde en ufak bir kötülük ya da kurnazlık yoktu onun. Sadece zayıf bir insandı, ama bunu ona söylediğimde bana inanmazdı. Bana ne yanıt verirdi biliyor musun? Üç yaşımızdan beri beraber olduğumuzdan onu çok iyi tanıyormuşum ve işte yüzden her şey birbirine karıştırıyormuşum, artık iyi yönlerini kusurlarından ayırt edemiyormuşum. Bunu hep söylüyordu. Ama ben onu her şeye karşın, seviyordum ve asla ondan başka kimseyle ilgilenmedim diyebilirim.

Naoko bana dönüp acı acı gülümsedi.

– Bizim ilişkimiz, sıradan bir oğlanın ve kızın kurabileceği ilişkiden çok değişikti. Sanki bizi birbirimize somut bir bağ, bağlamıştı. Uzaklaşır uzaklaşmaz, bilinmeyen bir güç, bizi birbirimize çekiyordu sanki. Bunun içindir ki, birbirimize sevgimiz doğaldı. Düşünmeye ya da seçmeye yer yoktu ki! On iki yaşımızdayken öpüştük ve on üçümüzde kırıştırmaya başlamıştık. Ya ben ona giderdim ya da o bana gelirdi ve onu elimle rahatlatırdım... Ama bu işe zamanından erken kalkıştığımızı hiç sanmıyorum. Bunun kaçınılmaz bir şey olduğunu düşünüyorduk. Canı istediğinde göğsümü ya da cinsel organımı okşaması beni utandırmıyordu ve elbette, eğer isterse zevk almasına yardımcı olmak da canımı sıkmıyordu. Ve eğer bu yüzden biri bizi ayıplayacak olsaydı, hiç kuşkusuz, şaşırır ya da kızardım. Ayıplanacak hiçbir şey yapmıyorduk ki, değil mi? Yapmamız gerekeni yapıyorduk sadece, hepsi bu. Bedenlerimizin en ufak kuytusuna değin, her yanını tanıyorduk, birimiz ötekinin bedeninin sahibi gibiydi, en azından, bende bu etkiyi bırakıyordu. Ama bir süre, daha ileri gitmemeye karar vermiştik. Gebe kalmaktan korkuyordum, o dönemde, çocuk yapmamak için nelerden kaçınılması gerektiğini pek bilmiyorduk... Her neyse, böyle büyüdük işte, bir çift olarak ve el ele. Sıradan çocukların büyürken hissettiği cinsel baskıyı ve kişilik gelişmesi sırasında yaşanan o bir tür eziyeti hemen hemen hiç çekmeden. Az önce de sana söylediğim gibi, cinsellikte açık olduğumuz ve birbirimizin kişiliğini özümseyebildiğimiz ve paylaşabildiğimiz için cinselliğin hemen hemen hiç bilincinde değildik. Ne demek istediğimi anlıyor musun?

– Galiba anlıyorum.

– Birbirimizden hiç ayrılmıyorduk. Bunun için de, Kizuki yaşasaydı, birlikte kalacaktık, birbirimizi sevecektik ve giderek mutsuz olacaktık.

– Neden?

Naoko birkaç kez saçlarını sıvazladı. Tokasını çıkarmış olduğundan, başını eğdiğinde saçları önüne düşüyor ve yüzünü tümüyle gizliyordu.

– Herhalde bu dünyada ödememiz gereken bir borç vardı da ondan, dedi başını kaldırarak. Büyümenin yol açtığı acı gibi bir şey. Bedelini zamanında ödemediysek de er geç ödemek zorundaydık. Bunun içindir ki Kizuki, yaptığı şeyi yaptı ve ben de buradayım. Issız adada büyümüş iki çıplak çocuk gibiydik. Acıktığımızda muz yiyorduk ve üzgün olduğumuzda da birbirimizin kollarında uyuyorduk. Ama bu, sonsuza dek böyle süremezdi. Çok çabuk büyüyorduk ve er geç toplum içindeki yerimizi almamız gerekecekti. Bu yüzden, senin varlığın bizim için çok önemliydi. Sen bizim dış dünyayla bağlantımızdaki eksik halkaydın. Kendimizce, senin aracılığınla dış dünyaya uyum sağlamak için elimizden geleni yapıyorduk, biliyorsun. Ama sonunda, yürümedi işte.

Başımla onayladım.

– Ama sakın seni kullandığımızı sanmayasın. Kizuki seni gerçekten çok seviyordu ve senin, bizim için, dış dünyayla ilişki kurmamızda aracılık eden ilk insan olman, tümüyle rastlantı sonucudur. Bugün de bu böyle. Kizuki artık burada değil çünkü öldü, ama sen hâlâ beni dış dünyaya bağlayan tek bağsın. Ve ben de seni, Kizuki'nin seni sevdiği gibi seviyorum. Sonra da, hiç istemezdik, ama sonunda belki seni kırdık biz. Bunu yaptığımızın da ayırdına varmadık.

Naoko gene sustu, başını öne eğdi.

– Bir kakao içmek ister misiniz? diye sordu Reiko.

– Evet, içeriz ya, diye karşılık verdi Naoko.

– Ben, yanımda getirdiğim konyağı içmeyi yeğlersem, kızmazsınız umarım, diye sordum.

– Elbette hayır, dedi Reiko. Bana da bir yudum verir misiniz acaba?

– Vermez miyim hiç, dedim, gülerek.

Reiko iki bardak getirdi ve sağlığımıza kadeh kaldırdık. Sonra Reiko, kakao pişirmek için mutfağa gitti.

– Daha neşeli bir konu açsak, nasıl olur, diye önerdi Naoko.

Ama ortaya atabileceğim eğlenceli bir tane bile konum yoktu ki. Faşoyu özlemle andım. O hâlâ yurtta olsaydı belki birkaç yeni olayını anlatabilirdim ve bu da neşemizi yerine getirirdi. Başka türlüsü elimden gelmediği için, yurttaki berbat yaşamımızı uzun uzadıya anlatıp durdum. Öyle pisti ki sözünü etmek bile huzurumu kaçırmaya yetiyordu, ama bu onları öyle eğlendirdi ki gülmekten katılarak dinlediler beni. Sonra Reiko birkaç akıl hastasını taklide başladı. Buna da çok güldük. Saat

on bire doğru, Naoko uyku gözünden akıyormuş gibi göründüğünden, Reiko yatağımı yapmak için kanepeyi açtı.

– Gece belki de aklınıza birinin ırzına geçmek gelebilir aman sakın karıştırmayın, dedi Reiko. Naoko, diri bedeniyle, soldaki yatakta yatar, unutmayın.

– Doğru değil bu. Benim yatağım sağdaki diye söze karıştı Naoko.

– Yarın birlikte piknik yapmaya ne dersiniz? Öğleden sonraki birçok etkinlikten kurtulmayı başardık da, dedi Reiko.

– İyi düşünmüşsünüz, diye karşılık verdim.

Dişlerini fırçalamak için sırayla banyoya girdiler, sonra odalarına çekildiler, ben de biraz konyak içtim, sonra yatağıma uzanıp sabahtan beri geçen olayları sırasıyla anımsamaya çalıştım. Gün bana çok uzun görünmüştü. Oda hâlâ ay ışığı içinde yüzüyordu. Naoko ile Reiko'nun uyudukları oda sessizdi ve artık kulağıma hiçbir gürültü gelmiyordu. Sadece, ara sıra karyolalardan birinin gıcırdadığını duyuyordum. Gözlerimi kapatınca, karanlıklar içinde minicik geometrik şekiller dans etmeye başladı, kulaklarımda hâlâ Reiko'nun gitarı yankılanıyordu, ama tüm bunlar uzun sürmedi. Uyku bastırdı, beni ılık bir batağa çekti. Ve düşümde salkımsöğütler gördüm. Bir dağ yolu boyunca sıralanmışlardı. İnanılmaz derecede çoktular. Sert bir rüzgâr esiyordu, ama dalları ürpermiyordu bile. Kendi kendime, neden acaba diye sordum ve daha yakından bakınca, gördüm ki dalların her birine küçücük kuşlar konmuşlar. Ağırlıkları dalların kıpırdamasını engelliyor. En yakın dala vurmak için yerden bir sopa aldım. Kuşları kovmak istiyordum, dallar kıpırdayabilsinler diye. Ama kuşlar uçmadılar. Madenî kuşlara dönüşüp tangır tungur yere düştüler.

Gözlerimi açtığımda, düşüm devam ediyormuş izlenimine kapıldım. Oda, ayın solgun ışığında yüzüyordu. İçgüdümle, yerde madenî kuşları aramaya başladım, ama kuşkusuz, yoktu. Sadece Naoko, yatağımın ayakucunda dimdik oturmuş, dışarıyı seyrediyordu. Bacaklarını kıvırmış çenesini dizlerine dayamıştı, acıkmış bir çocuk gibi. Saatin kaç olduğunu görmek için, başucuma bıraktığım kol saatimi aradım, ama olması gereken yerde bulamadım. Ayışığına bakarak, sabahın ikisi, üçü olması gerektiğini düşündüm. Boğazım kupkuruydu, ama kıpırdamadan Naoko'yu seyretmeye karar verdim. Az önceki gibi, mavi bir sabahlık giyiyordu ve saçlarını yandan, kelebek biçimli tokasıyla tutturmuştu. Böylece, ay ışığının aydınlattığı güzel alnını iyice seçebiliyordum. Bunu garip buluyordum. Uyumadan önce, tokasını çıkarmıştı.

Duruşunu bozmuyor, kıpırdamıyordu. Ay ışığının çekimine kapılmış küçük bir gece hayvanına benziyordu. Dudaklarının gölgesi ay ışığının vuruş açısıyla genişlemişti. Öylesine kırılgan görünen bu gölge, yürek atışlarının ritmiyle ürperiyordu. Dudakları, karanlığa, duyulmaz sözcükler fısıldıyormuş gibiydi.

Kurumuş gırtlağımı ıslatmak için yutkununca çıkardığım gürültü, gecenin sessizliğinde yankılandı. O zaman, Naoko, bir çağırıya karşılık verir gibi, kalktı ve hafif bir kumaş hışırtısıyla, gelip başucuma diz çöktü, gözlerimin içine baktı. Gözbebekleri, neredeyse yapay bir duruluktaydı ve sanki onların gerisinde, öbür dünyayı görebilecekmişim gibi bir hisse kapıldım, ama ne kadar baktıysam da, bir şey göremedim. Yüzlerimiz birbirinden ancak otuz santim uzaktaydı, ama bana öyle geldi ki aramızda

sanki ışık yılları bulunuyordu.

Ona dokunmak için elimi uzattımsa da, çabucak geri çekildi. Dudakları titredi. Ellerini kaldırıp ağır ağır sabahlığının düğmelerini birbiri ardından çözmeye başladı. Hepsi hepsi yedi düğmeydi. O güzelim, incecik parmaklarını, düğmeleri teker teker çözerken seyrediyordum ve düş gördüğümü sanıyordum. Bu yedi küçük beyaz düğmenin hepsini çözdüğünde, sabahlığını kalçaları üzerinde kaydırarak, bıraktı; kabuk değiştiren bir böcek gibi, çırılçıplak kaldı. Sabahlığın altında hiçbir şey yoktu. Üstünde kalan tek şey, bu, kelebek biçimli tokaydı. Şimdi sabahlığını çıkarmış, hep öyle yere diz çökmüş, beni seyrediyordu. Aydan gelen o tatlı ışıkla aydınlanan çıplak bedeni, yepyeni, henüz doğmuş bir beden gibiydi. Belli belirsiz kıpırdadıkça, bedeninin ay ışığıyla aydınlanan kesimleri, garip bir biçimde yer değiştirdiler ve kıvrımlarını belirgin kılan gölgeler değişti. Göğsünün yuvarlakları, küçük meme uçları, göbek çukuru, kalçaların ve edep yeri tüylerinin pürtüklü gölgesi, tıpkı sakin bir gölün yüzeyinde birbiri ardından menevişlenerek açılan halkalar gibi, biçim değiştiriyordu.

O gece, usulca giysilerini çıkardığımda o ağlarken bedeni henüz tamamlanmamış gibi gelmişti bana. Göğsünü sert bulmuştum, göğüs uçları, tam olması gereken yerde dikilmiyordu ve kalçaları esneklikten yoksundu. Gerçi kuşkusuz, gene de güzeldi ve bedeni pek çekiciydi. Beni cinsel bakımdan kışkırtmış ve az bulunur bir güçle alıp sürüklemişti. Ama gene de, çıplak bedenini kollarımda sıkarken, okşar ve dudaklarımı dokundururken birdenbire nedense, olanca dengesizliğini ve beceriksizliğini duyumsamıştım. Onu kollarımdan bırakmadan, bu durumu açıklamak isterdim. Onunla sevişiyordum. Onun içindeydim. Ama bu, gerçekten hiç önemli değildi. Başka şey de yapabilirdik, hiç önemi yoktu. Bedensel bir ilişki dışında bir şey değildi, bir hiçti. Ancak bedenlerimizin birleşmesi, başka türlü söyleyemeyeceğimiz bir şeyi açıklamamızı sağlıyordu. Bunu yaparken, eksiklerimizi paylaşıyorduk. Ama elbette, açıklayamıyorduk bir türlü. O zaman ben de onu sessizce kollarımda sıkmakla yetiniyordum. Onu kucaklarken, bir türlü yola gelmeyen yabancı bir bedenin pürüzlerini hissedebiliyordum. Beni ona âşık eden ve erkekliğimi harekete geçiren işte buydu.

Ama şimdi karşımda duran beden o zamankinden tümüyle başkaydı. Öyle anlıyordum ki birkaç değişim evresinden sonra şimdi ay ışığında tamamlanmış görünüyordu. O tombul küçük kız bedeni, Kizuki'nin ölümüyle yontulmuş, olgunluk çağında yeniden biçimlenmişti. O derece kusursuz bir güzellik olup çıkmıştı ki, artık hiçbir cinsel uyarım hissetmiyordum. Gözlerim kamaşmış, onu seyretmekle yetiniyor, kalçalarının eşsiz kıvrımına, göğsünün dolgunluğuna, soluk alıp verdikçe kıpırdayan esnek karnına, ve biraz aşağıda, edep yeri kıllarının bulutsu karasına bakıyordum.

Çıplak bedenini bakışlarıma sunarak böyle, sanırım beş altı dakikadan çok kalmadı. Hemen tekrar sabahlığını giyip yukarıdan başlayarak düğmeleri iliklemeye koyuldu. Sonra birden kalktı, usulca odanın kapısını açtı ve yok oldu.

Yatağın üzerinde kıpırtısız, oldukça uzun süre kaldım, sonra yataktan çıkmaya karar verdim, yere düşmüş olan saatimi aldım ve ay ışığına tuttum. Dörde yirmi vardı. Mutfakta birkaç bardak su içtikten sonra yeniden yatağa girdim, ama sonunda, ayın soluk ışığı yerini, en ufak köşelerine varıncaya dek odayı aydınlatan gün ışığına bırakmadan, uyku gelmek bilmedi. Çok geçmeden Reiko, gelip yanaklarıma vurdu: "Sabah oldu, sabah oldu!" diye bağırarak. Uyumuş muydum, uyumamış mıydım, bilemedim.

Reiko kanepeyi toplarken Naoko da mutfakta, kahvaltı hazırlıyordu. Bana döndü ve yüzü bir gülüşle aydınlanarak günaydın, dedi. Ben de ona günaydın, dedim. Bir an süzdüm onu, su kaynatır ve bir şarkı mırıldanarak ekmek keserken, yanında ayakta dikilip bir gece önce karşımda çırılçıplak kalmış mıydı, kalmamış mıydı anımsamakta zorlandım.

– Gözlerin kızarmış. Ne oldu ki? dedi kahvemi koyarken.

– Gecenin ortasında uyandım ve bir daha uyuyamadım da.

– Sakın horlamış olmayalım? diye sordu Reiko.

– Hayır.

– İyi öyleyse, dedi Naoko.

– Terbiyelidir de ondan böyle söylüyor işte, dedi Reiko esnemesini zor tutarak.

Önce, sandım ki Naoko, Reiko yüzünden, bir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyor ya da utandığından böyle yapıyor, ama Reiko bir anlığına odadan çıktığında bile, davranışında bir değişme olmadı, gözleri her zamanki gibi duruydu.

– İyi uyudun mu bari? diye sordum.

– Evet, derin derin, diye karşılık verdi.

Saçlarını sapsade, hiç süsü olmayan bir tokayla tutturmuştu.

Tüm kahvaltı boyunca bu çelişkili duyguyu içimden atamadım. Ekmeğime tereyağı sürerken de yumurtamı kırarken de ara sıra karşımda oturan Naoko'ya göz atıyordum, herhangi bir belirti yakalayabilirim umuduyla.

– Söylesene, Vatanabe, neden sabahtan beri gözlerini benden ayırmıyorsun? diye şaşkın, sordu bana.

– Sana âşık olmalı, diye Reiko araya girdi.

– Sahi mi, âşık mısın? diye yineledi Naoko da.

Gülerek, belki de öyle olduğumu söyledim. Ve benimle dalga geçmeyi sürdüren iki genç kadından gözlerimi ayırmadan, bir gece önce olup bitenleri artık düşünmekten vazgeçip ekmeğimi yedim ve kahvemi içtim.

Kahvaltı bitince, kümese, hayvanlara yem vermeye gideceklerini söylediler, ben de onlara eşlik etmeye karar verdim. Bir blucin ve bir iş gömleği giyip ayaklarına beyaz çizmeler çektiler. Kümes, tenis kortunun arkasındaki küçük bir parkın ortasında, duvarla çevrili bir yerdeydi ve içinde her türlü kümes hayvanı bulunuyordu, tavuktan güvercine, tavuskuşuna ve papağana varıncaya değin. Çepeçevre çiçek tarhları, taflanlar ve sıralar vardı. İki adam, kuşkusuz iki hasta, yoldaki kuru

yaprakları süpürmekteydiler. Kırk ile elli yaşları arasında görünüyorlardı. Reiko ile Naoko onların yanına giderek günaydın, dediler ve Reiko, her zamanki gibi, bir şaka yaptı, onları güldürdü. Tarhlarda kozmoslar çiçek açmıştı ve taflanlar özenle biçilmişti. Reiko'yu uzaktan görünce, kuşlar kafeslerinde tiz çığlıklar atarak oradan oraya koşuşturmaya başladılar.

Bizimkiler kümesin yanındaki araç gereç kulübesine girip ellerinde bir tahıl torbası ve bir lastik boruyla çıktılar. Naoko boruyu takıp musluğu açtı. Sonra, hayvanların kaçmamasına dikkat ederek, kümese girdi ve bol suyla yıkadı, bu arada Reiko da yerleri bir güverte fırçasıyla sıkı sıkı fırçalıyordu. Su damlacıkları güneşte göz alıyordu ve tavuskuşu, tüyleri ıslanmasın diye, kanat çırparak kümesin içlerine doğru kaçıyordu. Hindi boynunu uzatıp öfkeli bir ihtiyar gibi, karanlık bakışlarını yüzüme dikerken dalına tünemiş olan papağan da tiksinmiş gibi, gürültüyle kanat çırpıyordu. Reiko, kedi gibi miyavlayarak ona döndü ve hayvan, boynunu içine çekerek bir köşeye sindi ama biraz sonra, bağırdı: "Sağol, deli, aptal!"

– Bunu ona kim öğretti merak ediyorum, dedi Naoko, içini çekerek.

– Herhalde ben değil. Ben böyle aşağılık sözcükler öğretmem, diye karşılık verdi Reiko da.

Sonra gene miyavlamaya başladı. Papağan sesini çıkarmadı.

– Bir defasında bir kediyle kavga etmişti de, o günden beri, bilemezsiniz ne kadar korkuyor kediden, dedi Reiko gülerek.

Temizlik bitince, araçlarını yerine koyup yemliğe tahıl doldurdular. Hindi su birikintilerine bata çıka, çevresine sular sıçratarak gelip kafasını yemliğe daldırdı. Naoko onun arkasına ne denli vurduysa da, oralı olmadı, ona hiç aldırış etmeden yemeyi sürdürdü.

– Bunu her sabah yapıyor musunuz?

– Evet, genelde yeni gelen kadınların yaptığı iştir bu. Zor olmadığı için. Tavşanları görmek ister misin?

– Evet, karşılığını verdim, görmek istiyordum. Kafesleri kümesin arkasındaydı ve on beş kadar tavşan, samanların içine büzülmüş uyuyordu. Naoko pisliklerini süpürdü, onlara yiyecek verdi, sonra da bir yavru tavşanı eline alıp okşadı.

– Ne şirin, değil mi? dedi bana, mutlu mutlu.

Yavruyu bana verdi. Bu küçük, ılık tüy yumağı kucağımda kıpırtısız büzüldü, kulakları titriyordu.

– Korkma. Bir şey yapmaz, dedi, yavrunun başını parmaklarının ucuyla okşayarak, bir yandan da içtenlikle gülerek bana bakıyordu.

Yüzü öylesine aydınlık ve art niyetsizdi ki, ben de gülmekten kendimi alamadım. Sonra kendi kendime, bir gece önce gördüğüm Naoko'nun gerçekten kim olduğunu sordum. Hiç kuşkusuz, gerçek Naoko oydu, ben düş görmemiştim; önümde soyunan gerçekten oydu.

Reiko bir yandan "Proud Mary" şarkısını ıslıkla ustaca çalarken, çöpleri topladı, bir plastik torbaya doldurup ağzını kapattı. İş gereçlerini ve tahıl torbasını kulübeye taşımasına ve yerleştirmesine ben de yardım ettim.

– En çok sabahı seviyorum, dedi Naoko. Sanki her şey yeniden başlıyor. Ama öğleden itibaren, içime hüzün çöküyor. Ve en çok da akşamdan nefret ediyorum. İşte her gün, böyle yaşayıp gidiyorum.

– Ve böyle, sen de benim gibi yaşlanıyorsun. Gündüzün ardından gecenin geldiğini düşünürken, dedi neşeyle Reiko. Farkına bile varmadan.

– Ama sanki yaşlanmaktan memnun gibisin sen, dedi Naoko.

– Yaşlanmanın hoş bir şey olacağını düşünmesem de yeniden genç olmak niyetinde de değilim.

– Niçin? diye sordum.

– Çünkü eğlenceli değil de ondan. Açık değil mi? diye yanıt verdi Reiko.

Sonra, ıslıkla "Proud Mary"yi çalarak süpürgeyi kulübeye attığı gibi kapıyı kapadı.

Eve döndüğümüzde, lastik çizmelerini çıkartıp günlük, spor ayakkabılar giydiler ve tarlalara gideceklerini söylediler bana. Başkalarıyla ortaklaşa yapılacak, üstelik seyrinden de zevk alınmayacak bir çalışma olduğundan evde kalmamın, örneğin kitap okumamın kuşkusuz daha iyi olacağı hissini uyandırdı bende Reiko.

– Sonra da, banyoda bir sepet dolusu kirli çamaşırımız var, onları yıkar mısınız lütfen? diye ekledi.

– Şaka ediyorsunuz, değil mi? diye karşılık verdim, çok şaşırmıştım.

– Elbette, dedi Reiko, gülerek. Elbette şakaydı. Siz tam bir çıtkırıldımsınız. Sence de öyle değil mi, Naoko.

– Evet, dedi o da gülerek.

– Ben de Almancamı çalışayım bari, diye içimi çektim.

– Uslu durun, iyi çalışın. Öğleye kalmadan döneriz biz, diye güvence verdi Reiko.

Sonra kıkır kıkır gülerek odadan çıktılar. Birkaç kişinin pencerenin altından, konuşarak geçtiğini duydum.

Banyoya girdim, bir kez daha yüzümü yıkadım; sonra da orada duran bir tırnak makasını aldım. Bu, iki kızın paylaştığı bir banyo olmasına rağmen son derece yalındı. Sadece birkaç krem ile losyon vardı o kadar, makyaj malzemesi olarak adlandırılabilecek bir şey yoktu denebilir. Tırnaklarımı kestikten sonra, mutfağa gidip kendime kahve yaptım ve masaya oturup Almanca kitabımı önüme açtım, kahveyi içtim. Güneş ışığının doldurduğu mutfağın ortasında, üzerimde tişörtle oturmuş, Almanca gramerden bir fiil tablosunu ezberlerken, birden garip bir duyguya kapıldım. Almanca

düzensiz fiiller ile şu mutfak masasının arasında inanılmaz bir uzaklığın olduğu hissi uyandı içimde.

İkisi de saat on bir buçukta döndüler, sırayla duş yaptılar ve üstlerini değiştirdiler. Üçümüz birlikte öğle yemeği için yemekhaneye gittik sonra da giriş kapısına değin yürüdük. Bu kez kapıcı, kulübesindeydi, masasına oturmuş, herhalde yemekhaneden getirilmiş yemeğini iştahla yiyordu. Raftaki tranzistorlu radyo halk şarkıları çalıyordu. Geldiğimizi görünce, elini kaldırıp selamladı ve biz de ona günaydın dedik.

Reiko ona, biraz gezmek için dışarı çıkacağımızı ve saat üçten önce dönme niyetinde olduğumuzu haber verdi.

– Elbette, çıkın, gezin hadi, hava öyle güzel ki. Unutmayın, geçen günkü yağmurdan sonra yer yer kaymalar olduğundan vadi boyunca uzanan yol tehlikeli, ama onun dışında, her şey yolunda, sorun yok.

Reiko kendi adını ve Naoko'nun adını, bir de çıkış gün ve saatini bir deftere kaydetti.

– Görüşürüz! dedi bekçi.

– Sevimli birine benziyor, dedim.

– Biraz çatlaktır, dedi Reiko, parmağıyla başına dokunarak.

Gerçekten, bekçinin de söylediği gibi, hava pek güzeldi. Gökkubbeye hafif fırça vuruşlarıyla resmedilmiş beyaz bulutlar dışında gök masmaviydi. Bir süre Dostlar Pansiyonu'nun alçak taş duvarı boyunca yürüdük, sonra biraz uzaklaşıp birbirimizin peşi sıra, daracık ve dimdik bir keçiyolunu tırmanmaya başladık. Başta Reiko gidiyordu, ardından Naoko, en arkada da ben. Reiko, dağın bu köşesini avucunun içi gibi bildiğini bize kanıtlamak istercesine hızlı hızlı yürüyordu. Tek sözcük konuşmadan var gücümüzle yürüyorduk. Naoko, blucini ve beyaz gömleğiyleydi, ceketini çıkartıp eline almıştı. Ben onun dümdüz saçlarının omuzlarında sağa sola savruluşunu seyrederek yürüyordum. Ara sıra dönüyor, göz göze geldiğimizde bana gülümsüyordu. Bu tırmanış öyle uzun sürdü ki gücüm tükenmek üzereydi, ama Reiko yavaşlamadı ve Naoko da pes etmeden, zaman zaman alnındaki teri silerek, onun peşinden gitti. Uzun bir süredir bu hızla tırmanmadığımdan soluk soluğa kalmıştım.

– Hep böyle mi tırmanırsınız? diye sordum Naoko'ya.

– Haftada bir kez, belki, diye karşılık verdi. Çok dik, değil mi?

– Evet, oldukça...

– En azından üçte ikisini geçtik sayılır, çok yolumuz kalmadı. Hadi, erkek değil misin dayan! dedi Reiko.

– İdmansızım da, ondan.

– Çünkü zamanını kızlarla geçiriyorsun, dedi Naoko, alçak sesle, kendi kendine konuşuyormuş gibi.

Bir şey söylemek istedim, ama yorulmuştum ve ne söyleyeceğimi bilemiyordum. İkide birde, kafası tüylü kırmızı kuşlar, gözlerimin önünden geçiyordu. Mavi göğün üzerindeki karaltıları göz kamaştırıcıydı. Çevredeki kırlarda, sayısız çiçek beyaz, mavi, sarı lekeler oluşturuyor ve her yerden arı vızıltıları geliyordu. Çevremdeki manzarayı seyrederek yürüyordum, artık hiçbir şey düşünmeden.

Derken, on dakika sonra, yol bitti ve bir tür yaylayı andırır düz bir yere geldik. Terimizi silmek, soluklanmak ve mataralarımızdan su içmek için mola verdik. Reiko gidip bir yaprak buldu, bir tür flüt gibi üfledi.

Hafifçe inişe geçen yolun iki yanı boyunca susuki bitkisinin upuzun başakları uzanıyordu. On beş dakika kadar yürüdükten sonra belki yirmi evden oluşan bir köye vardık. Ortalıkta kimseler yoktu. Evler bel yüksekliğinde otlarla sarılmıştı ve duvarlardaki delikler bembeyaz güvercin gübresiyle dolmuştu. Kimi evler tümüyle yıkılmış, sadece direkleri ayakta kalmışken kimileri, kepenkleri açılır açılmaz, oturulabilir gibi gözüküyordu. Bu sessiz ve ölü evlerin arasından yolumuza devam ettik.

– Daha yedi sekiz yıl önce, burada insanlar yaşıyordu, biliyor musunuz, dedi Reiko. Ve göz alabildiğine, tarlalar vardı. Ama artık herkes gitti. Yaşam fazlasıyla çetin. Kışın, kar yüzünden, bir yere kıpırdanamıyor ve toprak da pek verimli sayılmaz. Gidip kentte çalışılınca daha çok kazanılıyor.

– Yazık. Oysa kimi evler henüz pek iyi durumda.

– Bir süre, burada hippiler bile yaşadı, ama kış bastırır bastırmaz, çekip gittiler.

Köyden çıkar çıkmaz, bir çitle çevrilmiş geniş bir otlakta, otlayan birkaç at gördük, uzaktan. Çit boyunca yürüyorken, iri bir köpek kuyruğunu sallayarak, koşa koşa geldi. Reiko'nun üstüne atılıp yüzünü kokladı sonra oynamak için Naoko'ya saldırdı. Ben ıslık çalınca bana geldi, uzun, pürtük pürtük diliyle elimi yaladı.

– Haranın köpeği bu, dedi Naoko hayvanın başını okşayarak. Neredeyse yirmi yaşında; dişleri dökülmeye başladığından beri katı şeyler pek yiyemiyor. Hep dağevinin önünde uyur ve adım sesleri duyar duymaz, kendini okşatmak için koşar gelir.

Reiko torbasından bir parça peynir çıkardı ve köpek, kokuyu alınca, onun üzerine atlayıp peyniri sevinçle yuttu.

– Kısa bir süre sonra onu hiç göremeyeceğiz, diyen Reiko köpeğin başını okşadı. Ekim ayının ortasına doğru, atları ve inekleri kamyonlara yükleyip az aşağıdaki ahıra götürürler. Sadece yazın böyle yükseklerde özgürce otlamalarına izin verilir; turistler için bir tür küçük çayhane bile vardır. Günde ancak yirmi kadar turist gelir, ama olsun. Bir şey içmek ister miydiniz?

– İsterim ya, dedim.

Köpek önümüze düşüp bizi dağevine götürdü. Bu, önünde verandasıyla beyaza boyalı küçük bir evdi. Boyası solmuş, kahve fincanı biçiminde bir levha saçağından sallanıyordu. Köpek önümüz sıra verandaya vardı ve hemen yatıp gözlerini kapadı. Biz bir masaya oturur oturmaz beyaz blucin ve tişörtlü, saçlarını atkuyruğu yapmış bir genç kız gelip Reiko ile Naoko'yu güler yüzle selamladı.

– Naoko'nun bir arkadaşı, diye Reiko beni tanıttı.

– Günaydın, dedi genç kız.

– Günaydın!

Üç kadın, her şeyden ve hiçbir şeyden, konuşup dururlarken, masanın altındaki köpeğin başını okşuyordum. Ensesinin sert yerlerini kaşıyordum, o da mutlu, homurdanarak gözlerini kapatıyordu.

– Adı ne bunun? diye genç kıza sordum.

– Pepe.

– Pepe! diye seslendim.

Köpek hiç tepki vermedi.

– Sağırdır, sesinizi yükseltmezseniz sizi duymaz, dedi genç kız, Kyoto şivesiyle.

– Pepe! diye bağırdım.

Köpek gözlerini açtı ve havladı.

– Hadi, tamam, Pepe, çok uyu, çok yaşa, dedi genç kız.

Pepe gene ayaklarımın dibine uzandı.

Naoko ile Reiko kaymaklı dondurma ısmarladılar, bense bir bira istedim. Reiko genç kızdan radyoyu açmasını rica etti ve o da FM kanalını açtı. Blood, Sweat and Tears topluluğunun "Spinning Wheel" parçasını dinledik.

– Doğrusunu söylemek gerekirse, buraya, radyo dinlemeye geliyorum, dedi Reiko, mutluydu. Odamızda radyo yok ve ara sıra buraya gelmezsek şu sıra moda olan parçalardan haberdar olamayacağız.

– Siz hep burada mı kalıyorsunuz? diye sordum genç kıza.

– Deli misiniz! dedi gülerek. Gece burada kalacak olursam yalnızlıktan ölürüm. Akşamları, buralılar, beni şununla şehre bırakırlar ve sabah gelirim gene.

Konuşurken, az ötedeki çiftliğe park edilmiş bir cipi gösteriyordu.

– Yakında tatile gireceksiniz, değil mi? dedi Reiko.

– Evet, mevsim sona ermek üzere.

Reiko ona bir sigara ikram etti, ikisi birer tane tüttürdüler.

– Siz gidince burası pek boş kalacak, dedi Reiko.

– Gelecek mayısta gene geleceğim ama, diyerek güldü genç kız.

Cream topluluğunun "White Room"u çaldı, arkasından bir reklam sonra da Simon ve Garfunkel'ın "Scarborough Fair" adlı parçası. Şarkı bitince, Reiko bana, bu şarkıyı çok sevdiğini anlattı.

– Filmi de görmüştüm, dedim.

– Kim oynuyordu?

– Dustin Hoffman.

– Tanımıyorum, dedi başını acı acı sallayarak, dünya olanca hızıyla değişiyor da ben ayırdında değilim.

Sonra genç kızdan gitarını ödünç istedi. Kız da radyoyu kapatıp eski bir gitarla geldi. Köpek başını kaldırdı, gitarı kokladı.

– Yiyecek bir şey değil ki, dedi Reiko.

Ot kokulu bir esinti verandayı yalayıp geçti. Dağların zirvesi gözlerimizin önünde iyice belirginleşti.

– Sanki *Neşeli Günler*'den bir sahne, değil mi? dedim gitarı akort etmekte olan Reiko'ya.

– Ne demek istediniz? diye karşılık verdi.

"Scarborough Fair"in başını çaldı. Anlaşılan, ilk kez notasız çalıyordu, bu yüzden temayı bulmadan önce biraz zorlandı, ama deneye deneye, tamamını çalmayı başardı. Üçüncü kez, hiç zorlanmadan çaldı, yer yer süslemeler ekleyerek.

– Kulağım iyidir, biliyor musunuz, dedi Reiko, göz kırparak ve parmağıyla başını göstererek. Bir parçayı, hemen hemen yanlışsız çalabilmem için üç kez dinlemem yeter.

"Scarborough Fair"i baştan sona oldukça iyi çaldı hem de sözlerini mırıldanarak. Üçümüz birden alkışladık. Reiko zarif bir hareketle başını eğip selam verdi.

– Ben eskiden Mozart konçertoları çalarken alkışlar çok daha kuvvetli olurdu, dedi.

O zaman çayhanenin genç kızı, Beatles'tan "Here Comes the Sun"ı çalarsa dondurmaların parasını almayacağını söyledi. Reiko da başparmağını kaldırarak tamam işareti yaptı. Sonra gitarının eşliğinde "Here Comes the Sun"ı söyledi. Sesi pek güçlü değildi ve çok sigara içtiğinden, kuşkusuz biraz kısılmıştı da, ama vakarlı ve çok güzeldi. Bira içerek dağları seyrederken, onu dinlemek, güneşin gerçekten doğacağı hissini uyandırıyordu. Sesin yarattığı duygu, tatlı ve sıcacıktı.

Reiko, şarkısını bitirince gitarı genç kıza geri verdi, radyoyu yeniden açmasını istedi. Sonra

Naoko'yla, bir saat kadar çevrede dolaşmamızı önerdi.

– Ben radyo dinleyerek onunla çene çalarım, siz de saat üçe doğru dönersiniz.

– Bu kadar uzun bir süre ikimizi yalnız bırakmak, sizi kaygılandırmaz mı? diye sordum.

– Gerçi buna izin yok, ama bu defalık, olsun. Onun bekçisi değilim ya, hem de ara sıra benim de canım biraz dinlenmek ister, tek başıma. Sonra öyle uzaktan geldiniz ki, birbirinize söyleyecek çok şeyiniz vardır kuşkusuz, diye karşılık veren Reiko, yeniden bir sigara yaktı.

– Hadi gidelim, dedi Naoko, ayağa kalkarak.

Ben de ardından gitmek için kalktım. Köpek uyandı ve bir süre bizi izledi, ama az sonra vazgeçti. Otlağı kuşatan çit boyunca bir süre konuşmadan yürüdük. Zaman zaman Naoko, elimi tutuyor ya da koluma giriyordu.

– Böyle, eski günlerdeki gibiyiz değil mi? dedi bana.

– Eski günler denemez, biliyorsun. Geçen ilkbahardı, dedim gülerek. İlkbahara değin böyleydik. Eğer eski günler derken kastettiğin buysa, on yıl önce olup bitenlere de Eskiçağ denir.

– Gene de çok eski bir tarih sanki, dedi. Ama bağışla beni, dün için. Sinirlerim pek gergindi. Salt beni görmek için geldin, sana davranışım nazik sayılmaz.

– Önemli değil. Galiba hissettiklerinden de ötesini dile getirmen gerekecek, kuşkusuz, benim de. Dile getireceğin böyle duyguların varsa bana açılabilirsin. Böylece birbirimizi daha iyi anlayabiliriz.

– Beni daha iyi anlarsan ne olacak?

– Baksana, sen beni dinlemiyor musun, dedim. Sorun, ne olacağında değil ki. Tren tarifelerine bakmayı seven, her gün onları okuyan; kibritlerden, bir metre uzunluğunda gemiler yapanlar varken seni anlamaya çalışan en azından bir kişinin olması pek o kadar olağanüstü sayılmaz, değil mi?

– Anlıyorum yani bir tür eğlence mi, zaman geçirmek için? dedi, şirin bir tavırla.

– Evet, öyle de diyebilirsin. Genelde, sıradan insanlar buna daha çok yakınlık ya da dostluk derler, ama sen zaman geçirtecek eğlence diyorsan, diyebilirsin.

– Söylesene Vatanabe, diye başladı, Kizuki'yi severdin, değil mi?

– Elbette.

– Peki Reiko'yu, sevdin mi?

– Çok sevdim, onu da. İyi bir kız.

– Söyle bana niçin hep böyle insanları seviyorsun? dedi Naoko. Biz üçümüz de biraz çatlağız, biraz

kaçığız, yüzme bilmiyoruz ve ayaklarımız yavaş yavaş suyun dibine değmez oluyor. Ben, Kizuki ve Reiko. Üçümüz de böyleyiz. Neden daha normal insanları sevemiyorsun?

– Çünkü düşündüğüm bu değil, dedim bir an duraksadıktan sonra. Senin, Kizuki'nin ve Reiko'nun kaçık olduğunuza bir türlü inanamıyorum. Benim çatlak bulduklarımın tümü de dışarıda ve keyifleri yerinde.

– Ama biz kaçığız çok iyi biliyorum.

Bir süre sessiz yürüdük. Yol otlağın çitinden uzaklaşıp, baltalıklarla kuşatılmış yuvarlak, küçük bir göle benzeyen çayırlığın ortasına vardı.

– Zaman zaman gece uyanıp müthiş korktuğum oluyor, dedi koluma sıkı sıkı yapışarak. Bana öyle geliyor ki kaçık olmayı sürdürür ve eski halime dönemezsem, yaşlanacağım ve burada öleceğim. Bu düşünceyle iliklerime kadar donuyorum. Berbat bir şey, anlıyor musun. Dayanması çok zor, o soğuğa... (Kolumu omuzlarına doladım.) Bana öyle geliyor ki Kizuki gölgelerin arasından çıkacak ve beni ille de peşinden sürükleyecek. Onun bana, birbirimizden ayrılamayız, dediğini duyar gibi oluyorum ve ne yapacağımı bilemiyorum.

– Öyle durumlarda ne yapıyorsun?

– Bak, Vatanabe, benimle alay etmeyeceksin, değil mi?

– Yok canım, elbette etmem.

– Reiko'dan beni sıkı sıkı kucaklamasını istiyorum. Onu uyandırıyorum, yanına süzülüyorum ve bana sarılmasını istiyorum. Sonra da ağlıyorum. O beni okşuyor. Isıtıncaya değin. Bu garip mi sence?

– Hayır, sadece, Reiko'nun yerinde olmak isterdim diye düşünüyorum.

– O halde sarıl bana, şimdi.

Kuru otların üzerine oturduk ve onu kollarıma alıp sıktım. Biz böyle yapar yapmaz bedenlerimiz tümüyle otlara gömülüp gizlendi ve artık gökten ve bulutlardan başka bir şey göremez olduk. Naoko'yu usulca çimene uzatıp kucakladım. Bedeni esnek ve ılıktı ve elleri beni arıyordu. Tatlı tatlı öpüştük.

– Söyle bana, Vatanabe... diye kulağıma fısıldadı.

– Evet?

– Benimle yatmak istiyor musun?

– Elbette.

– Ama bekleyebilir misin?

– Elbette bekleyebilirim.

– Bunu yapmadan önce, kendime biraz çekidüzen vermek istiyorum da. Beni çekici bulman için toparlanmak istiyorum. Bekleyebilir misin acaba?

– Elbette beklerim.

– Sert mi, şimdi?

– Tabanlarımı mı kastediyorsun?

– Hadi oradan, aptal, dedi gülerek.

– Erkekliğimin uyanıp uyanmadığını sormak istiyorsan eğer, elbette, evet.

– Söylesene, elbette demekten vazgeçer misin?

– Tamam, vazgeçtim.

– Dayanması zor mu?

– Neye?

– Sertleşince.

– Zor mu? diye yineledim.

– Yani şey... acı veriyor mu?

– Kim için olduğuna bağlı.

– Seni bundan kurtarayım ister misin?

– Elinle mi?

– Evet.

– Doğrusunu söylemek gerekirse, deminden beri istiyorum, ama biraz da utanıyorum...

Hafifçe yer değiştirdi.

– Böyle, daha iyi mi? diye sordu.

– Evet, sağol... Bilirsin, Naoko... dedim.

– Ne?

– Onu yapmanı nasıl istediğimi...

– Tamam, dedi gülümseyerek.

Sonra pantolonumun fermuarını açtı ve sertleşmiş penisimi eline aldı.

– Sıcak, dedi.

Beni okşamaya başladığında onu durdurdum, gömleğinin düğmelerini çözüp elimi sırtına kaydırarak sutyenini açtım. Sonra da o yumuşak pembe meme uçlarını öptüm. Gözlerini kapadı ve gene beni okşamaya başladı.

– Bakıyorum bu işte pek ustasın, dedim ona.

– Uslu çocuk ol da sus, diye karşılık verdi.

Boşaldıktan sonra, onu sevecenlikle kollarıma aldım ve gene öptüm. Sonra sutyenini taktı, gömleğini giydi, ben de pantolonumun önünü kapadım.

– Böyle, yürümen daha kolay, değil mi? diye sordu.

– Evet, sayende.

– Öyleyse, biraz daha dolaşalım ister misin?

– İsterim ya.

Çayırı geçtik, sonra küçük bir korudan, sonra gene bir kırdan geçtik. Hem yürüdük, hem de Naoko bana, ölen ablasını anlattı. O zamana değin ondan hemen hemen kimseye söz etmediğini söyledi, ama daha doğru olacağını düşündüğünden şimdi bana anlatıyordu.

– Aramızda altı yaş vardı ve huylarımız hemen hemen hiç benzemezdi, ama gene de çok iyi anlaşıyorduk, dedi. Tek bir kez bile kavga etmemişizdir. İnan bana. Hiç kavga etmememizin nedeni, aramızda büyük yaş farkı olmasıydı belki de.

Sonra anlattı, ablasının elinden her şey gelirmiş, bir kusursuzluk örneğiymiş. Derslerde de, sporda da birinciymiş, hem beğenilen ve saygı uyandırmayı bilen hem de içten ve nazik bir kız olduğundan, erkek çocuklar da onu sever, öğretmenleri ise pohpohlarmış. Yani, yüz tane diploması olacak türden bir kızmış. Her lisede bu türden en az bir kız bulunur zaten. Bunları ablası için söylemek kolay değilse de hiç de şımarık, kendini beğenmiş biri sayılmazmış ve göze çarpmaktan da hoşlanmazmış, sadece her şeyi iyi yapmakla yetinirmiş, doğası gereği.

– Bu yüzden ben de sevimli bir kız olmaya karar vermiştim çocukken, dedi Naoko, bir susuki başağını evirip çevirerek. Anlıyorsun, değil mi, herkesin akıllı, sporcu ve pek çalışkan dediği bir ablayla büyüdüğümü? Sanıyorum ki ne yaparsam yapayım, daha peşinen kaybetmiştim zaten. Bu yüzden, yüzüm güzel olduğu için annem ile babam herhalde beni özenle yetiştirmek istediler. Bunun içindir ki daha birinci sınıftan o okula verdiler. Ardından, kadife elbiseler, dantelli bluzlar, siyah ruganlar, piyano ve dans dersleri geldi. Ama tüm bunlar, ablamın o sevimli küçük kardeşle çok ilgilenmesine yol açtı. Bana bir sürü armağan verir, beni her yere götürür, derslerime yardım ederdi.

Erkek arkadaşıyla buluşmalarına bile birlikte giderdim. Bulunmaz bir ablaydı.

Niçin canına kıydığını kimse anlamadı. Kizuki gibi. Zaten tıpkı onun gibi oldu. İhtihar edeceğini hiç belli etmedi, vasiyetname de bırakmadı... Aynı şey, değil mi?

– Doğru, dedim.

– Herkes, çok akıllı olduğu için ya da fazla kitap okuduğu için dedi. Çok okuduğu doğru. Birçok kitabı vardı ve ölümünden sonra, ben de birçoğunu okudum, ama bu beni üzüyordu. İçlerinden, notları, kurutulmuş çiçekler, erkek arkadaşının yazdığı pusulalar çıkıyordu. Ben de ağlıyordum.

Naoko bir an, susuki başağını elinde evirip çevirerek, sustu.

– Genelde, kendi başının çaresine bakardı. Asla ne öğüt istedi, ne de yardım. Bu gururundan değildi. Böyle davranmayı normal bulduğundandı. Annemiz ve babamız buna alışkındılar ve onu bırakırlardı kendi işini kendi görsün. Bense ona her zaman dayanır, öğüt vermesini isterdim ve bana pek çok şeyi büyük bir içtenlikle öğretirdi ama o, kimseden öğüt istemezdi. Kendi kendine görürdü işini. Hiçbir zaman öfkelenmez hatta surat bile asmazdı. İnan bana. Abartmıyorum. Sen de bilirsin ki, kızlar, aybaşı olacakları zaman, yanlarına yaklaşılmaz. Onda, bu bile yoktu işte. Surat asacak yerde, hüzünlenirdi. Her iki üç ayda bir, bir kez odasına kapanır iki gün uyurdu. Okula gitmez, ağzına hemen hemen lokma koymazdı. Öyle, hiçbir şey yapmadan, karanlık odasında otururdu. Ama öfkeli olmazdı. Okuldan döndüğümde beni odasına çağırır yanına oturtur ve o günümü anlattırırdı. Çok ilginç olmazdı söylediklerim. Arkadaşlarımla ne oyunlar oynadığımı, öğretmenimin neler söylediğini ya da aldığım notları anlatırdım ona. Beni ilgiyle dinler, bu konuda düşündüklerini söyler, bana öğütler verirdi. Ama ben yanından ayrılır ayrılmaz. Örneğin arkadaşlarımla oynamaya ya da dans dersime gittiğimde gene yalnızlığına gömülürdü. Ve, iki gün sonra, hiçbir şey olmamış gibi toparlanır ve keyfi yerinde, okulun yolunu tutardı. Galiba bu durum, dört yıl böyle sürdü. Başlangıçta annem ile babam kaygılanmış hatta bir doktora bile danışmışlardı, ama, iki günde bittiğine göre, onu rahat bırakmayı düşündüler, kendiliğinden yoluna girer dediler. Üstelik sağlam yapılı ve akıllı bir kızdı. Ama, ölümünden sonra, annem ve babam arasındaki bir konuşmaya tanık oldum. Çok çok uzun zaman önce ölmüş olan, babamın küçük erkek kardeşinden söz ediyorlardı. O da çok akıllıymış, ama on yedi ile yirmi yaş arasında, kendini odasına kapatmış ve sonunda günün birinde, çıkıp kendini bir trenin altına atmaya gitmiş. O zaman babam "Bu herhalde ailemle ilgili bir kalıtım sorunu olacak'' demişti.

Naoko, konuşurken, ayırdına varmadan susukiyi parmaklarıyla yoluyor, rüzgâra savuruyordu. Bitirince, başak sapını bir ip gibi parmaklarına doladı.

– Ablam öldüğünde onu bulan bendim, diye sürdürdü konuşmasını. Sonbahardı ve ilkokulun son sınıfındaydım. Kasım. Karanlık, kasvetli, yağmurlu bir gün. Ablam son sınıftaydı. Piyano dersimden döndüğümde, saat altı buçuktu ve annem mutfaktan seslendi, gidip ablamı akşam yemeğine çağırmamı söyledi. Üst kata çıktım, odasının kapısını vurdum ve yemeğe oturuyoruz diye bağırdım. Ama yanıt alamadım, şaşılacak şey, içerisi çok sessizdi. Bunu garip buldum, bir kez daha vurdum kapıyı ve usulca açtım. Uyuduğunu sanmıştım. Ama pencerenin önünde ayaktaydı, başı hafifçe eğik, inatla dışarıyı seyrediyordu. Düşüncelerine dalıp gitmişti sanki. Oda yarı karanlıktı, lamba yakılmamıştı ve iyi göremiyordum. Ne yaptığını sordum ona ve yemeğe gelmesini söyledim. Ama o an boyunun her zamankinden daha uzun olduğunu fark ettim. Buna bir anlam veremedim, neler olup bittiğini merak

ettim. Belki de yüksek topuklu pabuç giymiştir ya da bir şeye tırmanmıştır, diye düşündüm ve onunla konuşmak için yanına yaklaştığımda anlayabildim. Boynuna bir ip dolanmıştı. İp tavandan sarkıyordu ve nasıl dümdüzdü, tahmin edemezsin; cetvelle boşluğa çizilmiş bir çizgiydi sanki.

Basit, biraz benim bugün giydiğime benzeyen, beyaz bir gömlek ile kurşunî bir etek giymişti ve ayakları dümdüz sarkmıştı, bale yaparken parmakuçlarında yükselmiş gibi; ayaklarının ucu ile yer arasındaki mesafe, yirmi santimden fazla değildi. Tüm bunları ayrıntısıyla gördüm, biliyor musun? Yüzünü bile. Yüzünü de gördüm. Görmeden edemezdim. Hemen gidip anneme haber vermem gerektiğini, bağırmam gerektiğini düşündüm. Ama bedenim sözümü dinlemiyordu. Bilincimin dışında davranıyordu. Bilincim hemen aşağı koşmamı isterken, bedenim ablamı ipinden kurtarmayı denemeye kalkıştı. Ama kuşkusuz, bir çocuğun gücü yetmez bu işi yapmaya ve sanırım beş altı dakika böyle kalmış olmalıyım, hiçbir şey düşünmeden, bir yokluğun kurbanı olarak. Nerede olduğumu hiç bilmiyordum. Orada öyle kaldım ablamla, annem, ne yaptığımı sormak için gelinceye değin. O karanlık ve soğuk yere...

Naoko başını salladı.

– Ve tam üç gün, konuşamadım. Konuşamıyordum. Yatağımda bir ölü gibiydim, kıpırtısız, gözlerim açık. Nerede olduğumu artık hiç bilmiyordum. (Naoko koluma yapıştı.) Sana mektubumda yazmıştım, değil mi, sandığından çok daha kusurlu bir yaratık olduğumu? Senin sandığından çok daha fazla etkilenmiş durumdayım ben ve hastalığın kökleri çok derinde. Bunun için, sen ilerleyebileceksen, bunu kendi başına yapmanı istiyorum. Beni beklemeden. Başka kızlarla yatmak istersen, yat. Bana aldırma, canın neyi istiyorsa onu yap. Yoksa seni peşimden sürükleyebilirim ve bunu, ne olursa olsun, istemiyorum. Senin yaşamına bir engel olmak istemiyorum. Kimsenin yaşamında engel olmak istemiyorum. Az önce de söylediğim gibi, ara sıra beni görmeye gel ve beni hiç unutma. Tek isteğim bu.

– Ama benim istediğim, sadece bu değil.

– Benim yüzümden yaşamını boşa harcıyorsun.

– Hiçbir şeyi boşa harcadığım yok.

– Ama ben hiç iyileşmeyebilirim. Beni gene de beklemek ister misin? Beni on ya da yirmi yıl bekleyebilir misin?

– Sen fazla korkuyorsun, dedim. Karanlıktan, karabasanlardan, ölülerden. Tüm bunları unutmalısın ve en ufak bir kuşkum yok, iyileşeceksin.

– Unutmak mümkünse eğer, dedi başını sallayarak.

– Buradan ayrılabilir duruma gelir gelmez, benimle yaşamak istemez misin, diye önerdim ona. O zaman seni karanlıktan da, karabasanlardan da koruyabilirim; Reiko olmasa da, çok zorlaştığında seni ben kollarıma alırım.

Naoko koluma sımsıkı asıldı.

– Keşke olabilse, ne güzel olurdu, dedi.

Saat üçe gelirken çayhaneye döndük. Reiko, FM'de Brahms'ın ikinci piyano konçertosunu dinleyerek kitap okuyordu. Göz alabildiğine bomboş uzanan bir otlağın kıyısında, Brahms'ın bu müziği, kulağa pek hoş geliyordu. Üçüncü bölümün başındaki viyolonsel parçasına ıslıkla eşlik etti.

– Backhaus ile Böhm, dedi. Bir zamanlar bu plağı, yıpranıncaya değin dinlemiştim. Çizik çizik olmuştu. Başından sonuna dek dinledim. Nasıl da içime işledi.

Naoko ile ben, birer kahve ısmarladık.

– Konuşabildiniz mi? diye Reiko, Naoko'ya sordu.

– Evet, hem de çok, diye karşılık verdi Naoko.

– Umarım sonra bana nasıl geçtiğini ayrıntılarıyla anlatırsın.

– Ama hiçbir şey yapmadık ki, diyen Naoko, kızardı.

– Sahi mi? dedi Reiko, bana dönerek.

– Sahi!

– Pek eğlenceli değil, dedi Reiko, canı sıkılmış gibi.

- Haklısınız, dedim kahvemden bir yudum içerek.

Akşam yemeğinin önceki akşamdan pek farkı yoktu.

Ortam, sesler, yüz ifadeleri, hep aynıydı ve sadece yemekler değişikti. Yerçekiminin olmadığı durumda mide sularından söz eden beyaz gömlekli adam masamıza geldi ve durmadan, beynin işlerliği ile büyüklüğü arasındaki karşılıklı ilişkiden söz etti. Bir yandan soyalı hamburgerimizi yerken, Bismarck'ın ve Napolyon'un beyin kapasitesi üzerine anlattıklarını dinledik. Tabağını kenara çekti ve bir bloknot yaprağı üzerine, dolmakalemle, bir beyin çizdi. Sonra onu düzeltirken birkaç kez yineledi: "Hayır, tam olarak bu değil" diye. Sonra da çizimini tamamlayınca, bloknot yaprağını özenle beyaz gömleğinin cebine yerleştirdi ve dolmakalemini de göğüs cebine taktı. O cepte zaten üç tükenmezkalem, bir kurşunkalem ve bir cetvel bulunuyordu. Sonra da yemeğini bitirince dün söylediklerinin aynısını söyleyerek yanımızdan ayrıldı: "Burası iyidir, kışın. Gelecek sefer, kışın gelmelisiniz..."

– Bu adam doktor mu yoksa hasta mı? diye sordum Reiko'ya.

– Sizce hangisi?

– En ufak bir fikrim yok. Bana pek anlaşılır biri gibi görünmediğinden olacak.

– Bir doktor o. Profesör Miyata, dedi Naoko.

– Oysa burada içimizde en delisi odur. En azından bana pek aklı başında görünmüyor, dedi Reiko.

– Ama bekçi, Bay Omura da hiç fena sayılmaz, dedi Naoko.

– Evet, doğru, o da delidir, diye onaylayan Reiko, çatalını bir brokkoliye batırdı. Onu sabahleyin gördün mü, gelişigüzel jimnastik yaparken, nasıl da anlaşılmaz sözcükler haykırıyordu. Sonra sen gelmeden önce, bir kız vardı muhasebede, Bayan Kinoşita adında. Bir depresyon sırasında intihara kalkışmıştı, bir de Tokuşima adında hastabakıcı kadın vardı, o da öylesine ayyaş olmuştu ki, uzaklaştırmak zorunda kaldılar.

– Demek ki hastalar ile personel yer değiştirebilir, dedim hayranlıkla.

– Çok haklısınız, dedi Reiko da çatalını sallayarak, dünyanın nasıl kotarıldığını anlamaya başlıyorsunuz sanırım.

– Öyle ya, diye onayladım.

– Bizim iyi yönümüz, dedi Reiko. Biz, hiç olmazsa kaçık olduğumuzu biliyoruz.

Eve döndüğümüzde, Naoko ile ben bir el kâğıt oynadık, Reiko ise gitarla Bach çalıyordu.

– Saat kaçta gidiyorsunuz yarın? diye, çalmasını kesip bir sigara yakarken, sordu.

– Kahvaltıdan sonra. Zaten otobüs saat dokuza doğru geçiyor, böylece akşam işime yetişebileceğim.

– Yazık, biraz daha kalabilirdiniz.

– Kalırsam, bir daha buradan hiç ayrılamam.

– Doğru, diye onaylayan Reiko, Naoko'ya döndü bu kez. Sahi, unutmuşum, üzüm almak için Bay Oka'ya gitmemiz gerekiyordu hani?

– Seninle geleyim ister misin? dedi Naoko.

– Senden Vatanabe'yi bir süreliğine alsam daha iyi olmaz mı acaba?

– Elbette.

– O halde ikimiz bir gece gezmesi yaparız, diyen Reiko elimi tuttu. Dün uzağa gitmemiştik, onun için, bu akşam, niyetim sonuna dek gitmek.

– Aman rica ederim, buyurun, diyen Naoko, gülmemeye çalışıyordu.

Rüzgâr soğuk estiği için, Reiko, gömleğinin üstüne bir mavi hırka giymişti. Elleri pantolon ceplerinde, gökyüzüne bakarak ve bir köpek gibi havayı koklayarak yürüyordu. Sonra havanın yağmur koktuğunu söyledi. Ben de onun gibi koklamayı denedimse de hiç koku alamadım. Sadece, gökyüzünün, ayı gizleyen bulutlarla yüklü olduğunu gördüm

– İnsan burada uzun süre yaşayınca, sadece koklayarak bile, havanın nasıl olacağını aşağı yukarı kestiriyor, dedi Reiko.

Personel konutlarının bulunduğu ormana girdiğimiz sırada, Reiko benden beklememi isteyerek tek başına gidip evlerden birinin kapısını çaldı. Bir kadın, eşikte belirdi, bir süre onunla konuştu, gülmeye başladı ve bir an içeri girip elinde kocaman plastik bir torbayla çıktı. Reiko ona teşekkür etti, iyi akşamlar dileyerek yanıma döndü.

– Bak, bana üzüm verdi, derken torbanın içindekileri gösterdi, tıka basa üzüm salkımı doluydu. Üzüm sever misiniz?

– Evet.

Torbanın üstündekilerden bir salkım alıp bana verdi.

– Yıkanmıştır, yiyebilirsiniz.

Hem yürüdüm, hem üzüm yedim, kabuğunu ve çekirdeklerini yere tükürerek. Nefisti ve çok suluydu. Reiko da yedi.

– Ara sıra oğullarına piyano dersi veririm, onlar da teşekkür için bana böyle, öteberi sunarlar. Dünkü şarap da onlardan geliyordu. Şehirden de ufak tefek siparişlerimi getirirler ayrıca.

– Dünkü hikâyenin devamını dinlemek isterdim, dedim.

– Peki, dedi. Ama her akşam geç dönersek Naoko bir şeylerden kuşkulanmaz mı?

– Eee, ne olmuş? Hikâyenin gerisini dinlemek istiyorum ben.

– Pekâlâ, o halde kuytu bir yere sığınalım. Bu akşam hava soğuk.

Tenis kortunun önüne gelince sola saptı, dar bir merdiveni tırmandı, herhalde ambar ödevi gören bir dizi barakaya geldik. Önümüzdeki kulübenin kapısını açtı, içeri girip elektriği yaktı.

– Buyurun, girsenize. Pek bir şey yok, ama...

Kulübenin içinde kayaklar, kayak sopaları, ve botlar özenle dizilmişti ve yerde kar küremek için araç gereç yığılıydı.

– Eskiden, buraya sık sık gelirdim, gitar çalışmak için. Ya da yalnız kalmak istediğim zaman. Sıcacık, tam da aradığımız yer, değil mi?

Reiko bir tuz torbasının üstüne oturup beni de yanına çağırdı. Gittim oturdum ben de.

– Havası pek temiz değil, ama bir sigara içebilir miyim acaba?

– Elbette, buyurun rica ederim.

– Vazgeçemediğim tek şey bu işte, diyerek Reiko yüzünü buruşturdu.

Sigarasını tutkuyla yaktı. Böylesine zevk alarak sigara içeni, pek seyrek görmüşümdür. Ben de üzümlerimi birbiri ardına, özenle yiyor, kabuğunu ve çekirdeklerini çöp kutusu işini gören bir teneke kutuya atıyordum.

– Dün nerede kalmıştım?

– Fırtınalı bir gece, bir kara yelyutan yuvası bulmak için engebeli bir akarsu yatağından tırmanıyordunuz.

– Böyle ciddi ciddi yaptığınız şakalarla gerçekten hoşsunuz, dedi, çok şaşırmıştı. Galiba o kıza cumartesi sabahları piyano dersleri vermeye başladığım yerdeydim bana öyle geliyor.

– Tam üstüne bastınız.

– Eğer insanlar öğretmeyi bilenler ile bilmeyenler diye ayrılacak olursa, ben kuşkusuz birincilere girerim. Ama gençken öyle olduğumu bilmiyordum. Gerçi kendime itiraf etmek istemiyordum, ama belirli bir yaşa geldiğimden ve hakkımda bir yargıya varabildiğimden beri böyle düşünmekteyim. Öğretme yeteneği var bende. İnanın bana, bu yetenek bende gerçekten var.

– İnanıyorum.

– Başkalarına karşı, kendime olduğumdan çok daha sabırlıyım ve başkalarının iyi yönlerini,

kendiminkilerden çok daha kolayca bulabiliyorum. Ben böyleyim işte. Kısacası bir kibrit kutusunun kibrit sürtme yerine benziyorum. Ama önemli değil. Beni özellikle rahatsız etmiyor. İkinci sınıf bir kibrit olmaktansa, birinci sınıf bir kibrit kutusu olmayı yeğlerim. O kıza ders vermeye başladığımda gerçekten anlamışımdır bunu. O zamana değin, çok daha gençken, hayatımı kazanmak için birçok öğrencim olmuştu, ama böyle düşünmüyordum. O kıza ders vermeye başladığımda bu geldi aklıma. O zaman anladım öğretmek için yaratılmış olduğumu. Derslerim öyle iyi gidiyordu ki, başka türlüsü gerçekten düşünülemezdi...

Dün de size söylediğim gibi, o kızın tekniği olağanüstü değildi ve bir profesyonel olmaya niyetli olmadığından, ben de fazla üstüne gitmiyordum zaten. Üstelik, devam ettiği kız okulunu bitirmesi, üniversiteye girmesi için yeterliydi bu yüzden de fazla sıkı çalışmasına gerek yoktu, zaten annesi de ona "Alıştırmalarını sakin sakin yapmasını" söylüyordu. Bunun içindir ki onu fazla zorlamadım. Üstelik, daha ilk buluşmamızda, zorlanmayı sevmediğini sezmiştim. Her şeye seve seve peki, diyordu, ama gerçekte, sadece canının istediğini yapıyordu. Tam istediği gibi. Sonra da ben ona tüm parçaları, olabilecek ve akla gelebilecek her biçimde çalıyordum. Sonra ikimiz, onun beğendiği ya da iyi bulduğu biçem üzerinde tartışıyorduk. Ardından, parçayı ona yeniden çaldırıyordum. O zaman çok daha iyi çalıyordu. İşine gelen bölümleri kavramış ve benimsemiş oluyordu.

Reiko bir soluk aldı ve sigarasının yanan ucuna daldı bir süre. Ben, sessizce üzüm yemeyi sürdürüyordum.

– Galiba benim müzik kulağım zaten yeterince gelişmişti, ama onunki benden çok üstündü. Bu yüzden, üzülmüyor da değildim. Kendi kendime, küçükken onu doğru dürüst çalıştıracak iyi bir öğretmeni olsaymış, iyi bir düzeye erişebilirmiş, diye düşünüp hayıflanıyordum. Ama benim elimden bir şey gelemezdi. Çünkü, ne de olsa, daha derin bir öğrenim alabilecek durumda değildi. Böyle insanlar vardır. Olağanüstü bir yeteneğe sahiptirler, ama onu değerlendirmeye yetecek enerjiden yoksundurlar ve sonunda hep yeteneklerini ziyan ederler. Böylelerini çok görmüşümdür. Başlangıçta, göz kamaştırırlar. İçlerinden sözgelimi, çok zor bir parçayı, notasına bakar bakmaz çalabilecek yetenekte olanlar vardır. Hem de oldukça iyi. İnsan şaşar kalır. Çok çok üstün birinin karşısında olduğunu sanır. Ama hepsi bu kadar. Asla daha ileri gitmezler. Niçin? Çünkü devam edecek yüreklilik yoktur onlarda. Çünkü asla çalışmaya zorlanmamışlardır. Şımartılmışlardır hep. Yetenek sahibi olmak gibi bir bahtsızlığa uğradıklarından ve daha çok küçüklüklerinden beri, çalışmasalar bile, çok iyi çaldıkları için övgüler alageldiklerinden, çalışmak onlara, ayrıntıymış gibi gelir. Başkalarının üç haftada öğrendikleri bir parçayı onlar bunun yarısı kadar bir zamanda kaparlar, o zaman da öğretmen, başarabileceklerini sanarak bir başka parçaya geçirir onları. Onu da başkalarının öğrendiğinin yarısı kadar bir zamanda bitirirler. Böylece hiçbir zorlukla karşılaşmayınca, insan kişiliğinin biçimlenmesi için kaçınılmaz olan bir öğe onlarda eksik kalır. Çok acı bir durumdur bu, biliyor musunuz? Gerçi ben de az çok bu olgunun kurbanı oldum, ama neyse ki benim öğretmenim oldukça sert biriydi bu yüzden fazla zorlanmadım, acı çekmedim...

Ama biliyor musunuz, ona ders vermek hoşuma gidiyordu. Kusursuz denecek derecede geliştirilmiş bir spor arabayla bir otoyolda gitmek gibi bir şeydi bu, parmakları hafifçe oynatmak yeter, arabanın tepki göstermesi için. Kimi zaman bu tepki, fazla çabuk gösterilse bile. Bu gibi çocukları eğitmenin püf noktası, her şeyden önce, onlara aşırı övgü yağdırmamaktır. Daha çok küçükten, pohpohlanmaya, kutlanmaya alıştırılmıştır onlar, bu yüzden, ne denli övülseler de onlarda hiçbir etki yaratmaz. Bu

yüzden, sadece, ara sıra ve yerinde, beğenilmeleri, övülmeleri doğru olur. Sonra da, asla zorlanmamalıdırlar. Daha ileri, daha ileri gitmeleri için itilmemeli ve düşünmek için soluklanmalarına izin verilmelidir. Hepsi bu. Böyle yapılırsa, oldukça iyi gelişebilirler.

Reiko sigarasını yere atıp ayağıyla ezdi, söndürdü. Sonra, sakinleşmek ister gibi, derin bir soluk aldı.

– Ders bitince, çay içerek çene çalıyorduk. Zaman zaman, ona bir caz parçası çalıyordum. Ona Pat Powell veya Thelonious Monk'un çalışını gösteriyordum. Ama çok zaman, konuşan oydu. Ve biliyordu da, sizi istediği yere nasıl götüreceğini. Size dün de söylediğim gibi, sanırım anlattıklarının pek çoğunu uydursa bile, ilgi çekici olduğunu da söylemek zorundayım. Pek gelişmiş bir gözlem becerisine sahipti, derdini doğru düzgün anlatıyordu, iğneleyici bir zekâsı ve şaka anlayışı vardı, söyleşiyi ilginç hale getirmeye yetecek kadar. Herhalde, başkalarında coşku uyandırmakta gerçekten yetenek sahibiydi. Ve neleri yapabileceğini çok iyi bildiğinden, bu yeteneğini de amacına ulaşmak için ustaca kullanıyordu. Başkalarına hemen hemen her istediğini yaptırabiliyordu. Onları öfkelendirebiliyor, üzebiliyor, acıma uyandırabiliyor, umutlarını kırabiliyor ya da mutlu edebiliyordu. Başkalarının duygularıyla nedensiz oynuyordu, salt bunu yapabilecek mi, öğrenmek için. Gerçi sonradan bunun ayırdına varılıyordu, ama o sırada, anlaşılmıyordu.

Reiko, başını salladı, sonra birkaç tane üzüm yedi.

– Bu bir hastalık, bilirsiniz, diye sürdürdü konuşmasını. Hastaydı o. Çevresindeki her şeyi berbat eden çürük bir elma gibi hastaydı. Ve kimse de onu iyileştiremezdi. Ömür boyu böyle kalacaktı. Bunun içindir ki, bir bakıma, acınacak durumdaydı. Sanırım eğer kurbanı olmasaydım böyle düşünürdüm. O da kendine göre bir kurban çünkü.

Sonra gene üzüm yedi. Bana olayları nasıl anlatacağını düşünüyor gibiydi.

– Uzun sözün kısası, altı ay oldukça eğlenceli geçti bu ders verme işi. Gerçi zaman zaman beni şaşırtan ya da biraz garip bulduğum şeyler olmuyor değildi, ama özellikle önemsemiyordum onları. Sonra, konuşmalarımız ilerledikçe, birine karşı şiddetli bir kin duyabileceğini gördüğümde, biraz ürker gibi oldum, bu huyu bana tümüyle anlamsız ve mantıkdışı geldi. Ama genelde içgüdüm öylesine sağlamdır ki gerçekten ne düşündüğünü kendi kendime sorar oldum. Hepimizin kusurları vardır, değil mi? Öte yandan, ben onun piyano öğretmeninden öte bir şeyi olmadığımdan onun huyları da, iyiliği de beni kaygılandırmamalıydı. Doğru düzgün çalışsın, benim için yeterliydi. Sonra da açık söylemek gerekirse, onu enikonu seviyordum... Ne var ki, fazla kişisel konulara girmemeye karar vermiştim. İçgüdümle, bunu yapmamam gerektiğini seziyordum. Bu yüzden, bana benimle ilgili ne sorarsa sorsun, aşırı bir merak gösterse bile, ona sadece önemsiz şeyleri söylüyordum. Nasıl yetiştiğimden, hangi okula gittiğimden öteye gitmiyordu anlattıklarım. O, hakımda daha çok şey bilmek istediğini söylüyordu bana. Ona, bunun pek bir işe yaramayacağı, sıradan bir koca ve çocukla, alelade bir yaşam sürdüğüm ve zamanımı evimle ilgilenerek geçirdiğim yanıtını veriyordum. O zaman bana yakarır gibi bakıyor ve beni sevdiğini söylüyordu. Bana böyle baktığını görmek, bende bir sarsıntı yaratıyordu. Ama hoşuma da gitmiyor değildi. Gene de ona asla gerektiğinden fazlasını söylemedim. Bir gün, aylardan mayıstı galiba, ders sırasında birdenbire bana, kendini iyi hissetmediğini söyledi. Yüzü sararmış ve boncuk boncuk terlemişti. O zaman ona eve dönmeyi mi yoksa başka bir şey yapmayı mı istediğini sordum, ama o, toparlanmak için birkaç dakika uzanmayı yeğledi. Ben de onu

odama götürmeyi önerdim ve yatağıma kadar neredeyse taşımak zorunda kaldım. Onu odama götürmüştüm, çünkü salondaki kanepe çok küçüktü. Başıma dert açtığı için benden özür diledi; ben de ona bunun için kaygılanmamasını söyledim. Sonra da bir şey içmek ister mi, diye sordum. İstemedi ve benden sadece yanından ayrılmamamı rica etti; ben de, gerektiği sürece yanında kalıp bekleyeceğimi, söyledim. Az sonra, benden, özür dileyerek, sırtını ovmamı istedi. Acı çekiyor gibiydi. Öyle ter döküyordu ki hemen istediğini yaptım, o zaman bana dedi ki: "Bağışlayın ama lütfen sutyenimi çıkartır mısınız? Beni rahatsız ediyor da.'' Çıkardım, siz yerimde olsaydınız ne yapardınız? Gömleği çok dar olduğu için, sutyeninin kancalarını açmadan gömleğin iliklerini çözdüm. On üç yaşında bir kız için, göğsü adamakıllı gelişmişti, benimkinin en az iki katıydı. Zaten sutyeni de büyüklere göre, epey kaliteli bir modeldi. Ama ne de olsa, bunun da önemi yoktu, değil mi? Ve ben de onun sırtını ovmayı sürdürdüm, aptal gibi. O hep öyle özür diliyordu, gerçekten samimi bir sesle ve her defasında da ben ona, bunun önemli olmadığını yineliyordum.

Reiko sigarasının külünü ayaklarının dibine silkti. O sırada üzüm yemekten vazgeçmiştim ve kulak kesilmiş, onu dinliyordum.

– Çok geçmeden, hıçkırmaya başladı, "Ne var?" diye sordum ona. "Hiç." "Mutlaka bir şey var. Bana söyle, açıkça." "Bazen böyle olur bana. Elimden bir şey gelmez. Kendimi üzgün ve yalnız hissederim, kimse bana yardım edemeyecekmiş ve herkes benim varlığımla alay ediyormuş izlenimine kapılırım. Öyle acıdır ki işte sonucu böyle olur. Geceleri uyuyamaz olurum, iştahım kaçar. Tek avuntum size gelmek." "Anlatsana bana neden böyle oluyorsun. Seni dinliyorum.'' Bana ailesel sorunları olduğunu açıkladı. Annesini ve babasını bir türlü sevemiyormuş ve onlar da onu sevmiyorlarmış. Babasının yaşamında bir başka kadın varmış ve eve pek seyrek gelirmiş, ve bu durumun yarı yarıya delirttiği annesi ise hırsını kızından çıkartırmış, annesinden dayak yemediği gün neredeyse yok sayılırmış. Evine dönmek istemiyordu. Ve bunu söylerken hıçkırıyordu. O güzel gözlerine yaşlar dolmuştu. Tanrılar bile kayıtsız kalamazdı bu manzaraya. Bense onunla işte şöyle konuştum: ona, eve dönmemesinin gerçekten çok zor olduğunu söyledim ve biraz oyalanmak için ara sıra, derslerin dışında da bana gelmesinin yeterli olacağını ekledim. O zaman özür dileyerek ve eğer ben olmasaydım, ne yapacağını bilemediğini söyleyerek bana sımsıkı yapıştı. Onu terk etmemem için yalvarıyordu bana, çünkü eğer onu bırakırsam, gidecek başka yeri yokmuş. Onu bir çocuk gibi yatıştırmaya çalışmak için, başını okşayarak kucaklamaktan başka bir şey yapamazdım. O sırada o da beni okşamak için elini sırtıma sokmuştu bile. Ve, yavaş yavaş kendimi çok garip duygulara kaptırmaya başladım. Sanki bedenim alev alıyordu. Kendinizi benim yerime koyunuz: kollarımın arasında dosdoğru bir dergiden fırlamışa benzeyen güzel bir kız vardı ve bu kız, olağanüstü kösnül bir biçimde, sırtımı okşamaktaydı. Kocam bile bu kızın tırnağı olamazdı, bu açıdan. Her okşayışta, bedenimin çivilerinin biraz daha oynadığını duyumsuyordum. İnanılmaz bir şeydi, anlıyor musunuz. Kendime geldiğimde, ne gömleğim vardı ne de sutyenim ve göğsümü okşamaktaydı. İşte ancak o zaman, bir lezbiyenin eline düştüğümü anlayabildim. Bu önceden de başıma bir kez gelmişti. Lisede, üst sınıftan bir kızla. Bu yüzden ona, bunu yapmamasını söyledim ve durmasını istedim. "Ne olursunuz. Sadece birazcık. Öyle mutsuzum ki. Size yalan söylemiyorum. Sizden başka kimsem yok. Benden yüz çevirmeyin.'' Sonra elimi tutup göğsüne koydu. Olağanüstü göğüsleri vardı, o kadar ki, onlara dokununca boğazıma bir şey tıkandı. Artık ne yapacağımı bilemiyordum, anlıyor musunuz ve daha ileri gitmemek gerektiğini aptal gibi yinelemekten öte bir şey yapmak gelmiyordu elimden. Bedenimin neden kendini geri çekmediğini bilmiyorum. Lisedeyken, kendimi kolayca kurtarabilmiştim ama burada, olanaksızdı. Bedenim artık beni dinlemiyordu. Sol eliyle elimi

göğsünde tutuyordu sıkı sıkı, bir yandan da, meme uçlarımı yalar ve hafif hafif ısırırken, sağ eli sırtımı, kalçalarımı ve kabaetlerimi okşuyordu. Düşünüyordum da, inanılmaz bir şey bu, kendini, perdeleri kapatılmış bir odada, on üç yaşında bir kız tarafından çırılçıplak soyulmuş –çünkü ben ayırdına varmadan, giysilerimi teker teker çıkarmıştı– okşamalarının altında kıvranır bir durumda bulmak! Aptallık değil mi? Ama o sırada, biliyor musunuz, büyülenmiş gibiydim. Bir yandan meme uçlarımı emerken bir yandan da bana durmadan: "Öyle kederliyim ki. Sizden başka kimsem yok. Beni kendinizden uzaklaştırmayınız. Gerçekten çok yalnızım'' diyordu ve ben de hep, bunu yapmaması gerektiğini söylemeyi sürdürüyordum.

Reiko sustu ve sigarasından bir nefes çekti.

– Biliyor musunuz bunu ilk kez bir erkeğe anlatıyorum, dedi yüzüme bakarak. Böyle yapmam gerektiğine inandığım için size anlatsam da yine de utanç duyuyorum.

– Özür dilerim, dedim ona.

Başka ne söyleyeceğimi bilememiştim.

– Bu epey sürdü, sonra sağ eli yavaş yavaş aşağı indi. Çamaşırımın üzerinden dokundu bana. O sırada, zaten bir süredir ıslanmış durumdaydım. Bundan utanıyorum, ama ilk kez böylesine ıslanıyordum ve zaten böyle bir şey bir daha hiç olmadı. O zamana değin kendimi hep, cinsel açıdan oldukça basit sayardım. Bu yüzden, bu olanlar beni oldukça şaşırtmıştı. Sonra, o tatlı ve incecik parmaklarını çamaşırımın içine soktu ve... Söylesenize, aşağı yukarı gözünüzde canlandırabiliyorsunuz, değil mi? Açıklaması zor, biliyor musunuz? Bir erkeğin o iri, pürtüklü parmaklarıyla yapabileceğinden tümüyle farklı bir şey. Sizi temin ederim, inanılır gibi değil. Sanki sizi bir kuştüyüyle gıdıklıyorlar. Çözülmeye hazırdım. Ama o yarı bilinçli durumumda bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Tek bir kez kendimi tehlikeye atacak olursam, bunu hep sürdürürdüm ve böyle bir sırla yaşantımı büsbütün Arap saçına döndürürdüm, besbelli bir şeydi. Sonra da kızımı düşündüm. Beni görse, ne olurdu? Her cumartesi saat üçe değin benim ailemi ziyarete giderdi kızım, ama ya bir şey çıkarsa da habersizce döner gelirse ne yapardım? Bunu düşündüm. Ve olanca gücümü toplayarak doğruldum, bağırdım: "Yalvarırım, dur!" Ama durmadı. İç çamaşırımı çıkarmış ve beni yalamaya başlamıştı, öyle utangaçtım ki kocamın bile bunu yapmasına izin vermemiştim ve işte on üç yaşındaki bir kız beni coşkuyla yalıyordu şimdi. Tümüyle kendimden geçmiştim, biliyor musunuz? Ağlamak üzereydim. Üstelik, olağanüstü bir şeydi bu yaşadığım, sanki cennete yükseliyordum. "Dur!'' diye bağırdım gene ve onu tokatladım. Var gücümle. Ve o da sonunda durdu. Sonra doğruldu ve uzun uzun baktı bana. O sırada, ikimiz de çırılçıplaktık ve yatakta yarı doğrulmuş, birbirimizin yüreğini okumak istercesine, bakışıyorduk. O on üç yaşındaydı, bense otuz bir... Ama vücudunu görseydiniz! Altüst olmuştum. Şimdi bile, çok iyi anımsıyorum, biliyor musunuz? Bunun on üç yaşında bir kızın bedeni olduğuna hiç inanamıyordum ve hâlâ da inanamıyorum. Onunkinin yanında, benim vücudum ağlanacak kadar çirkindi. Bu doğru, inanın.

Ne diyeceğimi bilemediğim için, sessizliğimi korudum.

– Niçin durmamız gerektiğini sordu bana. "Bundan hoşlandınız, değil mi? Başından beri biliyorum. Hoşunuza gidiyor, değil mi? Bunu hemen anlamıştım, biliyor musunuz? Bir erkekle yapmaktan çok daha zevkli, siz de öyle düşünmüyor musunuz? Zaten, bakın nasıl ıslandınız. Size daha da çok zevk

verebilirim. Bakın bu doğru. Sizi öyle mutlu edebilirim ki artık bedeninizi duyumsamaz olursunuz. Bunu istiyorsunuz değil mi?'' Ama biliyor musunuz, tam da söylediği gibiydi. İnanın bana. Kocamla olduğundan çok daha iyiydi ve devam etmesini istiyordum. Ama bu, olanaksızdı. "Haftada bir kez yapalım bunu. Yeter. Kimse bilmeyecek. İkimizin arasında sır olarak kalacak, istersiniz, değil mi?'' dedi o zaman bana. Ama ben kalktım, sabahlığımı giydim, sonra da ona, gitmesini ve bir daha hiç gelmemesini söyledim. İşte o zaman baktı bana. Gözlerinde, her zamankinin tersine, hiç derinlik yoktu. Bir kartona çizilmiş gibi dümdüzdüler. Bomboştular. Bir süre bana baktıktan sonra, sessizce giysilerini aldı, inadına yavaş yavaş giyindi, karşımda kendini sergilemek istercesine, sonra da piyanonun olduğu odaya döndü, çantasını karıştırıp fırçasını aradı, saçlarını fırçaladı, dudaklarındaki kanı mendiliyle sildi, çıkmak için ayakkabılarını giydi. Gitmeden önce, bana dedi ki: "Siz lezbiyensiniz, biliyorum, İstediğiniz kadar anlamazlıktan gelin, ömür boyu öyle kalacaksınız."

– Bu doğru mu? diye sordum ben.

Reiko bir an, yüzünü buruşturarak düşündü.

– Hem evet hem hayır. Gerçek şu ki ondan, kocamla aldığımdan daha çok zevk aldım. Bu doğru. Bunun için de bir süre, lezbiyen olup olmadığımı kendi kendime sorup durdum ve bu durum kafamı çok kurcaladı. Sadece bunun ayırdına varmamış olduğumu sanıyordum. Ama, bir süredir artık inanmıyorum böyle olduğuma. Gerçi elbette böyle bir eğilimim olmadığını söylemiyorum. Kuşkusuz var. Ama sözcüğün tam anlamıyla lezbiyen değilim. Çünkü bir kadını ilkin arzulayan, ben değilim. Anlıyor musunuz?

Başımla onayladım.

– Kimi kadınlar evet, bana karşı duyarsız değiller ve ben de bu duyarlılığı hissetmekten öte bir şey yapmıyorum. Ama sadece pek sınırlı durumlarda duyarlı oluyorum. Örneğin, Naoko'yu kollarıma alabilirim, özel hiçbir şey hissetmem. Hava sıcak olduğunda, odamızda hemen hemen çırılçıplak yaşarız, birlikte banyoya gireriz, hatta bazen aynı yatakta uyuduğumuz bile olur... Ama aramızda hiçbir şey geçmez. Oysa kusursuz bir bedeni var onun, ama daha ileri gitmeyiz. Biliyor musunuz, bir kez ikimiz denedik de. Naoko ile ben. Belki de size bundan söz etmemi istemezsiniz?

– Yok canım, anlatın.

– Başıma geleni ona anlattığımda, çünkü aramızda her şeyi konuşuruz biz, Naoko benim bedenimi her yönden okşamayı denedi, üzerimde etkisi olacak mı, görmek için. İkimiz de çıplaktık. Ama olmadı,. Biliyor musunuz, hem de hiç. Öyle gıdıklanmıştım ki, neredeyse ağlayacaktım. Şimdi bile, gülesim geliyor. Gerçekten de bu tür şeylere becerisi yok onun, biliyor musunuz. Şimdi içiniz rahat etti mi?

– Doğrusunu söylemek gerekirse, evet.

– İşte aşağı yukarı, olan bitenler, diye serçeparmağıyla alnını kaşıyarak ekledi. Kız gittikten sonra, bir süre hiçbir şey düşünmeden, oturdum kaldım. Nerede olduğumu bile artık kestiremiyor gibiydim. İçimin ta derinlerinde, yüreğimin küt küt atışlarını duyuyordum, ellerim ve ayaklarım son derece ağırlaşmıştı ve boğazım da, güve yutmuşum gibi kurumuştu. Ama kızım birazdan döneceği için, banyo

yapmaya karar verdim. Özellikle de bedenimin, o kız tarafından okşanmış ve yalanmış yerlerini yıkamak istiyordum. Ama ne kadar sabunlanırsam sabunlanayım, gene de o vıcık vıcıklıktan bir türlü arındıramadım kendimi. Gerçi bu sadece bir izlenimdi, ama olmuyordu işte. Bunun üzerine, o gece kocamla seviştim. O pislikten kurtulmak için. Elbette kocama hiçbir şey söylemedim. Konuşamazdım zaten bu konuyu. Ondan sadece benimle sevişmesini istedim ve o da seve seve bu isteğimi yerine getirdi. Ondan yavaş olmasını ve her zamankinden daha uzun sürdürmesini istemiştim. Çok nazik davrandı. Olabildiğince uzun sürdürdü. Ve son derece zevk aldım. Evlendiğimizden bu yana ilk kez böyle şiddetli zevk alıyordum. Sizce neden acaba? Çünkü bedenim o kızın parmaklarının anısını korumuştu da ondan. Hepsi bu. Müthiş zevk aldım, diyorum. Bunu itiraf etmekten utanıyorum. Beni çileden çıkartıyor. İşte "sevişmek" bu olmalı, ya da "haz!" (Reiko yüzünü buruşturarak gülmeye başladı.) Ama biliyor musunuz, bu da bir işe yaramadı. İki üç gün sonra, hâlâ kız tenime yapışmış gibi hissediyordum. Sonra da, gitmeden önce söyledikleri, kafamın içinde dönüp duruyordu. Ertesi cumartesi, gelmedi. Evde titreyerek bekledim onu, gelecek olursa ne yapacağımı bilemeden. Onu beklemekten başka bir şey yapamaz olmuştum. Ama gelmedi. Bu normaldi. Gururlu bir kızdı ve onuruna dokunmuştu. Ne ertesi hafta geldi ne daha sonraki hafta ve bu, bir ay böyle sürdü. Zamanla unutacağımı sanıyordum, ama başaramadım. Evde yalnızken, bir türlü sakin olamıyordum çünkü o yanımdaymış gibi hissediyordum. Ne piyano çalabiliyor ne doğru dürüst düşünebiliyordum. Hiçbir şey yapamaz olmuştum. Ve, bu böyle bir ay gittikten sonra, bir gün farkına vardım ki, dışarı çıktığımda çok garip bir şey oluyordu. Çevremdekiler bana özel bir ilgi gösteriyorlardı. Gözleri tuhaf tuhaf parlıyor ve sanki benden kaçıyorlardı. Gerçi bana selam veriyorlardı, ama sesleri de davranışları da o zamana değin olduğundan değişikmiş gibi geliyordu. Ve ara sıra bana ziyarete gelen komşum da artık benden kaçıyor gibiydi. Ama ben bunu önemsemez görünmeye kararlıydım. Çünkü başkalarının ne düşündüğünden kaygılanmaya başlamak, hastalığın habercisi belirtilerden biridir. Bir gün, yakın arkadaşım bir kadın beni görmeye geldi. Epey yakındık, çünkü benim yaşımdaydı ve annemin bir arkadaşının kızıydı, çocuklarımız da aynı anaokulundaydılar. Ansızın çıkageldi ve bana sordu, hakkımda berbat bir dedikudunun dolaştığından haberim var mı, diye. Ona hayır yanıtını verdim ve sordum: "Ne gibi dedikodu?" "Söylemesi kolay değil de." "Kolay olmasa bile söylemelisin, mademki başladın bir kez, sonuna dek gitmen gerekir.'' Bana anlatmayı hiç istemiyordu, ama öyle üstüne vardım ki sonunda her şeyi söyledi. Gene de unutmamalı ki salt bunun için gelmişti ve nasıl olsa sonunda anlatacaktı. Ona bakılırsa, dedikodulara göre, ben akıl hastanesine birkaç kez girip çıkmış olan, tanınmış bir lezbiyenmişim, piyano dersi verdiğim öğrencilerimden birine de saldırmaya kalkışmışım ve o bana direnince de öyle dövmüşüm ki suratında izi kalmış. Anlatılan, yeterince korkunçtu, ama asıl şaşırtıcı olanı, benim hastaneye yattığımı bilmesiydi ve bunu nasıl öğrenmiş olabileceğini anlayamamıştım. "Seni uzun zamandır tanıdığım için, herkese, bunun doğru olmadığını söyledim" dedi arkadaşım. "Ama o kızın ana babası buna inanıyorlar ve mahallede herkese anlatıyorlar. Kızlarına saldırdığın için, bir soruşturma yaptıklarını ve akıl hastanelerine girip çıktığını öğrendiklerini söylüyorlar boyuna.'' Anlattıklarına göre, bir gün, yani o olayın geçtiği gün, kızı piyano dersinden ağlayarak döndüğünde annesi ne olduğunu sormuş. Sözde kızın yüzü şişmiş, dudağı kanıyormuş, gömleğinin bir düğmesi kopukmuş ve iç çamaşırları da yırtılmış. İnanılır gibi değil, değil mi? Kuşkusuz. Bunların hepsini kız kendi yapmış olmalı, anlattıklarının inandırıcı olması için. Gömleğine özellikle biraz kan bulaştırmış, sonra da düğmesini kopartıp sutyeninin dantelini yırtmış, gözleri kızarsın diye de kendini ağlamaya zorlamış, saçlarını karıştırmış, sonra evine gidip yalanlarını anasına sergilemiş. Gözümle görmüş gibi biliyorum hepsini. Ama ona inandı diye başkalarını kınamak doğru olmaz. Onların yerinde olsaydım, ben de aynı tepkiyi gösteririm. Bir içim su gibi güzel ve zehir dilli bir kız size hıçkırarak: "Hayır, hiçbir şey söylemek istemiyorum. Çok

utanıyorum" derse, herkes ister istemez ona inanır. Üstelik, akıl hastanesine girip çıkmışlığım da doğruydu. Onu tokatlamaktan hiç çekinmediğim de. Bu yüzden, neden bana inansınlardı ki? Bana inanabilecek tek kişi, olsa olsa, kocamdı. Uzun süre duraksadıktan sonra, olanları ona anlatmaya karar verdim ve bana inandı. O gün neler olup bittiğini anlattım ona. Bana lezbiyen tarzı şeyler yapmaya zorladığı için kızı tokatladığımı da söyledim. Kuşkusuz, bu yaptıklarının beni etkilediğini söylemeye değin vardırmadım durumu. Kocam şiddetle tepki gösterdi ve dedi ki "Bunlara pabuç bırakmamalı. Gidip onlarla konuşacak her şeyi yüzlerine vuracağım! Ne de olsa sen, benimle evlisin, hatta bir de çocuğun var! Bu yüzden neden sana lezbiyenmişsin gibi davransınlar ki? İnanılmaz bir şey bu!'' Ama ona engel oldum. Gitmemesini istedim. Durumu büsbütün Arap saçına çevirmekten öte bir işe yaramayacaktı bu. Söylediğim doğruydu, biliyordum. Kızın hasta olduğunu biliyordum. Biliyordum, çünkü onun gibi pek çok hasta görmüşlüğüm vardı. İliklerine varıncaya değin çürümüştü. O benzersiz tenin altında, ruhu tümüyle yozlaşmıştı. Böyle konuşmak belki dehşet verici gelebilir, ama gerçek buydu. Sıradan insanlar bunun ayırdına varmamışlardı ve ben bunu değiştiremezdim. Erişkinlerin duygularıyla oynama sanatında bu kızın üstüne yoktu ve elimizde hiçbir geçerli kanıt bulunmuyordu. On üç yaşındaki bir kızın otuzunu geçmiş bir kadını böyle baştan çıkarmaya kalkıştığına kim inanırdı ki? Ne denirse densin, insanlar yalnızca inanmak istediklerine inanırlar. Biz de ne denli debelenirsek, o denli batağa gömülecektik. Kocama, başka yere taşınmayı önerdim. Yapacak başka hiçbir şey olmadığını ve orada kalırsak, baskının giderek ağırlaşacağını ve kafamın zembereğinin boşalmakta gecikmeyeceğini anlattım. Zaten yeterince sarsılmış durumdaydım. Herhalde, çekip uzaklara gitmek gerekiyordu, bizi kimsenin tanımadığı bir yere. Ama kocam kıpırdamak istemiyordu. Durumun ne denli ciddi olduğunu henüz anlamamıştı. Çalıştığı şirketteki işinin pek yolunda gittiği bir dönemdi, prefabrik de olsa sonunda bir ev sahibi olabilmiştik ve kızımız da anaokuluna alışmıştı. Kocam bana, bu kadar çabuk taşınamayız, karşılığını verdi. Tekrar iş öyle kolay bulamazdı, evi satmak, küçük için başka bir anaokulu aramak gerekecekti ve bu da en azından iki ay isterdi. Ona, eğer bunu yapmazsak, bir daha düzelemeyecek derecede etkileneceğimi söyledim. Bunu onu korkutmak için söylememiştim; gerçekti. Kendim de çok iyi biliyordum. Kulaklarım uğuldamaya başlamıştı bile, sanrılar görüyordum ve uyku tutmaz olmuştu. O zaman benden, önden gitmemi istedi ve her şeyi yoluna koyar koymaz arkamdan geleceğine ilişkin güvence verdi. Ben de ona, bunu hiç istemediğimi söyledim. Yalnız başıma gitmek istemiyordum. Şimdi ondan ayrılırsam, paramparça olacaktım, biliyordum. Ona ihtiyacım vardı. Beni yalnız bırakmasını istemiyordum. O zaman beni kollarına aldı. Sonra biraz sabırlı olmamı istedi. Sadece bir ay. O süre içinde, her şeyi yoluna koyacaktı. İşini tasfiye edecek, evi satacak, kızımızın anaokuluyla ilgilenecek ve yeni bir iş bulacaktı. Hatta biraz şansı varsa, belki Avustralya için bile bir iş önerisi alabilirdi. Bunun içindir ki benden bir ay beklememi istiyordu. O zaman her şey yoluna girecekti. Ona daha fazla ne söyleyebilirdim ki? Onunla konuştukça kendimi büsbütün yalnız hissediyordum.

Reiko içini çekti ve tavandaki lambaya baktı.

– Ama bir ay bekleyemedim işte. Günün birinde, kafamın içindeki zemberek boşaldı. Oldukça ciddi bir durumdu: uyku ilacı alıp havagazını açtım. Ama ölemedim ve kendimi bir hastane yatağında buldum. Ve bu, sonumuz oldu. Birkaç ay sonra, aklımı başıma toplayabildiğimde, boşanma isteminde bulundum. Kocama tek çıkar yolun bu olduğunu söyledim, benim için de kızımız için de. Bana, boşanmaya niyeti olmadığı karşılığını verdi. "Yeniden başlayalım. Üçümüz birden, yeni bir yerde, baştan başlayalım" önerisinde bulundu. "Artık çok geç" dedim ona. "Artık bitti. Benden bir ay beklememi istemeyecektin. Gerçekten her şeye baştan başlamak olsaydı niyetin, bana bunu

söylemezdin. Nereye gidersek gidelim, ne denli uzağa taşınırsak taşınalım, aynı şey yeniden başlayacak. Ve senden aynı şeyi yeniden ve yeniden isteyerek sana yeniden ve yeniden acı çektireceğim ki artık bunu yapmak istemiyorum.'' Ve boşandık. Daha doğrusu, onu boşanmaya zorladım. İki yıl önce yeniden evlendi ve şimdi de bunun, onun adına yapılacak en iyi şey olduğunu düşünmekteyim. Doğru söylüyorum, biliyor musunuz? O dönemde, yaşamımın hep öyle geçeceğini sanıyor ve kimseyi peşimden sürüklemek istemiyordum. Kimsenin, her an, kafamın içindeki zemberek ne zaman boşalacak korkusuyla yaşamasını istemiyordum. Bana çok iyiliği oldu, biliyor musunuz. Dürüst, enerjik ve sabırlı bir adamdır, güvenilir biridir ve benim için de ideal erkekti. İyileşmem için elinden gelen her şeyi yaptı ve işin içinden sıyrılmam için gereken gücü verdi bana. Hem kendi için, hem de kızımız için. Ve gerçekten de iyileşmiş olduğumu sandı. Altı yıllık evliydik ve mutluydum. Kusursuz biriydi diyebilirim. Ama bir hiç yetti, küçücük bir hiç, her şeyin birdenbire rayından çıkması için. Bin bir güçlükle kurmuş olduğumuz her şey, bir anda çöktü, hiç oldu. Bir kız yüzünden.

Reiko ayaklarının dibine biriktirdiği sigara izmaritlerini toplayıp teneke kutuya attı.

– Dehşet verici bir öykü bu, siz de öyle bulmuyor musunuz? Ben ki, yavaş yavaş bir şey kurmak için onca acı çekmişim. Yıkılışı gerçekten göz açıp kapayacak kadar kısa bir sürede olur, biliyorsunuz. Her şey bir an içinde silinir... (Reiko kalktı ve ellerini pantolon ceplerine soktu.) Dönelim. Zaten, geç oldu.

Gök, az öncesine oranla daha da bulut yüklüydü ve ay hepten görünmez olmuştu. Şimdi, ben de yağmur kokusunu alabiliyordum. Torbada taşıdığım taze toplanmış üzüm kokusuna karışıyordu.

– İşte bunun içindir ki bir türlü buradan çıkamıyorum, dedi Reiko. Gidip dış dünyanın içinde erimekten korkuyorum. Yeni insanlarla karşılaşmaktan ve yeni duygular yaşamaktan korkuyorum.

– Neler hissettiğinizi anlıyorum, dedim. Ama öyle sanıyorum ki bunu yapabilirsiniz. Dışarıda başınızın çaresine bakabileceğinize yürekten inanıyorum ben.

Reiko içtenlikle güldü, ama konuşmadı.

Naoko, kanepede oturmuş, okuyordu. Bacak bacak üstüne atmış, parmakları şakaklarında, okuyordu, kafasına dolan sözcükleri, daha iyi anlamak için, parmağıyla dokunmak istiyormuş gibi. İri damlalar halinde yağmur yağmaya başlamıştı ve lambanın ışığı bedenini incecik bir tozla sarıyordu. Reiko'yla bunca uzun zaman konuştuktan sonra, onu görünce ne denli genç olduğunun bir kez daha ayırdına varmaktan kendimi alıkoyamadım.

– Geciktiğimiz için bizi bağışla, dedi Reiko onun başını okşayarak.

– Eğlendiniz mi bari? diye Naoko, başını kaldırarak sordu.

– Elbette, diye karşılık verdi Reiko.

– Ne yaptınız ikiniz, diye bu kez bana sordu.

– Sana söylemeyeceğim, dedim.

Naoko gülerek elindeki kitabı bıraktı. Sonra da yağmuru dinleyerek üzüm yedik.

– Böyle yağınca, dünyada yalnız üçümüz varmışız gibi geliyor bana, dedi Naoko. Yağmur dinmezse, sonsuza dek böyle kalabiliriz.

– Ve siz birbirinizin kollarındayken, ben, uzun saplı bir yelpazeyi sallayan, gitarla ortama hava vermek için müzik yapan aptal bir zenci köle olacağım değil mi? Yok öyle şey, bana güvenmeyin, dedi Reiko.

– Üzülme canım, ara sıra onu sana ödünç veririm, dedi Naoko, gülerek.

– O zaman pek de fena olmaz hani, diye karşılık verdi Reiko. Yağmur varsın yağsın, öyleyse!

Yağmur hâlâ yağıyordu. Ara sıra gök bile gürlüyordu. Reiko, üzüm yemeyi bitirince, her zamanki gibi bir sigara yaktı ve yatağın altından gitarı çıkartıp çalmaya başladı. "Desafinado"yu, arkasından da "Garota de İpanema"yı çaldı, ardından Bacharach'tan, Lennon ve McCartney'den birkaç parça. Onunla ben, biraz daha şarap içtik ve şarap bitince, mataramda kalan konyağı paylaştık. Sonra, şundan bundan, her şeyden konuştuk, oldukça samimi bir havada. Ben de yağmur sonsuza dek yağsa hiç de fena olmaz, diye düşündüğümü fark edince şaşırdım.

– Beni görmeye gene gelecek misin? diye Naoko, dimdik gözlerimin içine bakarak, sordu.

– Elbette.

– Bana yazacak mısın?

– Haftada bir yazacağım.

– Bana da yazar mısınız? diye sordu Reiko.

– Eğer isterseniz. Size yazmaktan zevk duyarım, dedim ona.

Saat on birde, Reiko bir akşam önce yaptığı gibi, yatağımı hazırlamak için kanepeyi açtı. Sonra birbirimize iyi geceler diledik, ışığı söndürdük ve yattık. Bir türlü uyku tutmadığı için, çantamdan cep fenerimi ve *Büyülü Dağ*'ı çıkardım, okumaya başladım. Geceyarısına doğru, odanın kapısı usulca açıldı, Naoko girip yanıma süzüldü. Bir önceki gecenin tersine, gerçekten oydu bu kez, her zamanki gibi. Bakışları boş değildi ve davranışları kendinden emindi. Ağzını kulağıma yaklaştırdı ve alçak sesle dedi ki:

– Neden bilmem ama bir türlü uyuyamıyorum.

Bana da aynı şeyin olduğunu söyledim. Kitabımı bıraktım, cep fenerimi söndürdüm, onu kollarıma alıp öptüm. Karanlıklar ve yağmurun sesi bizi tatlı tatlı kuşatıyordu.

– Ya Reiko?

– Merak etme, derin derin uyuyor. Bir kez uyudu mu, artık uyanmaz, dedi bana. Beni gene görmeye

geleceksin, değil mi?

– Geleceğim.

– Senin için bir şey yapamasam da mı?

Karanlıkta başımla evet dedim. Göğüslerinin biçimini göğsümün üzerinde açık seçik hissediyordum. Sabahlığının içinden, bedeninin kıvrımlarını avucumla izliyordum. Avucumu birkaç kez ağır ağır omuzlarından sırtına doğru gezdirdim. Naoko, bir süre beni sevgiyle kucakladıktan sonra alnıma hafif bir öpücük kondurup yataktan dışarı kaydı. Gök mavisi sabahlığı karanlıkta bir balık gibi yüzmeye başladı.

– Hoşça kal, dedi bana alçak sesle. Ve tatlı bir uykuya daldım, yağmurun sesini dinleyerek.

Ertesi sabah, yağmur hâlâ yağıyordu. Önceki gecenin tersine, bir güz yağmuruydu, öyle inceydi ki belli belirsizdi. Su birikintileri ve ağaçlardan süzülen damlalar olmasa, yağdığı anlaşılmayacaktı. Gözlerimi açtığımda, gökyüzü, süt mavisiydi ve kapalıydı, ama güneş yükseldikçe rüzgâr sisi dağıttı; ağaçların tepeleri ve dağların doruğu yavaş yavaş görünmeye başladı.

Önceki sabah gibi, üçümüz kahvaltımızı yaptıktan sonra kümese bakmaya gittik. Naoko ile Reiko kapüşonlu bir yağmurluk giyiyorlardı. Bense kazağımın üzerine bir rüzgârlık geçirmiştim. Hava soğuk ve rutubetliydi. Kuşlar da yağmurdan sakınmak için kümesin dibine kümelenmişlerdi.

– Soğuk oluyormuş yahu, yağmur yağınca, dedim Reiko'ya.

– Her yağmurda hava biraz daha soğur ve çok geçmeden de kara dönüşür, dedi bana. Japon Denizi'nden gelen bulutlar karını buraya bıraktıktan sonra yoluna devam eder.

– Kışın kuşları ne yapıyorsunuz?

– Onları kapalı yere alıyoruz elbette. Yoksa ilkbaharda donmuş kuşları çıkartmak için karları kürememizi, canlandırmak için de ısıtıp: ''Hadi gelin de yiyin yeminizi!'' dememizi mi umuyordunuz?

Parmağımla kafese vurunca papağan kanat çırpıp "Budala, sağol, deli" diye bağırmaya başladı.

– Bak, bunun donmasını isterdim işte, dedi Naoko, acı bir sesle. İnsanın her sabah bunları duydukça, gerçekten de deli olması işten değil...

Kümesin temizlenmesi biter bitmez eve döndük ve ben eşyamı toplamaya başladım. Onlar da tarlaya gitmeye hazırlandılar. Evden birlikte çıktık ve tenis kortunu biraz geçince durduk. Vedalaştık. Onları gene görmeye geleceğime söz verdim. Onlar sağdaki bir yola saptılar, bense dümdüz yürüdüm. Naoko, köşeyi dönüp gözden yitmeden önce, dönüp bana gülümsedi.

Kapıya varıncaya değin birkaç kişiye rastladım yolda ve herkesin arkasında Naoko ile arkadaşının giydiği sarı yağmurluktan vardı, kapüşonlar iyice kafaya geçirilmişti. Yağmur sayesinde tüm renkler daha göze çarpar olmuştu. Toprak siyahtı, çam dalları parlak yeşil ve sarı yağmurluklarına bürünmüş

insanlar, şu yağmurlu sabahta yeryüzünde gezmek için olağanüstü bir izin almış şeytanlara benziyordu. Hiç gürültü çıkarmadan ellerinde aletleri, bir sepet ya da bir torba, oradan oraya gidiyorlardı.

Bekçi beni hatırladı ve çıkarken ziyaretçiler listesindeki adıma işaret koydu.

– Tokyo'dan geliyorsunuz, değil mi? dedi adresime bakarak. Bir kez gitmiştim oraya ve domuz eti nefis, orada.

– Ya öyle mi? dedim bir şey anlamadan.

– Genel olarak, Tokyo'da yediğim her şey nefisti diyemeyeceğim, ama domuz etine gelince, işte ona sözüm yok! Herhalde özel bir semirtme yöntemine sahip olmalılar.

Bu konuda bir şey bilmediğimi ve Tokyo'da domuz etinin iyi olduğunu ilk kez duyduğumu söyledim ona.

– Ne zaman gitmiştiniz Tokyo'ya? diye sordum.

– Ne zamandı acaba, diye söze başladı yaşlı adam, başını, düşünüyormuş gibi önüne eğerek. Galiba veilaht prensin düğünü sırasında olacak. Orada yaşayan oğlum bir kez olsun gelmemi istiyordu, biz de düğün zamanını seçmiştik.

– Herhalde o dönemde Tokyo'da domuz eti iyiydi, dedim.

– Peki, şimdi nasıl?

Pek bilgim yoksa da bu konuda kulağıma bir şey çalınmış da değil, dedim. Bu yanıtım onu biraz hayal kırıklığına uğratmış gibi oldu. Besbelli benimle gevezeliği sürdürme niyetindeydi, ama otobüs saatimin geldiğini söyleyerek konuşmayı kesip yola doğru yürümeye başladım. Akarsu boyunca uzanan yolun, şurasında burasında hâlâ sis bulutları oyalanıyor ve rüzgârın önünde dağ yamaçlarında geziniyordu. Yolda birkaç kez arkama bakmak için durdum ve her defasında anlamsız biçimde içimi çektim. Basıncın biraz farklı olduğu bir gezegene geldiğim izlenimine kapılmıştım çünkü. Ve dış dünyaya döndüğümün bilincine varınca birdenbire içimi bir hüzün kapladı.

Yurda geldiğimde saat dört buçuktu ve eşyamı odama bıraktım üstümü değiştirip hemen Şincuku'daki plakçıya, işyerime gittim. Sonra, saat altıdan on buçuğa değin mağazayı bekledim ve plak sattım. Bu sırada mağazanın önünden geçen insanları da dalgın dalgın gözlemledim. Akla gelebilecek her sınıftan bireylerin sürekli bir geçidiydi bu, aileler vardı, çiftler, sarhoşlar, yakuzalar, mini etekli sağlıklı kızlar, uzun saçlı hippi erkekler, bar kızları ve daha pek çok insan. Rock müziği çaldığımda, hippiler ile evsizler mağazanın önünde yığılıyor, dans ediyor, tiner kokluyor ya da bir şey yapmadan oturuyorlardı. Tony Bennett'in bir plağını koyacak olursam, hemen dağılıyorlardı.

Mağazanın yanında bir sex-shop vardı, sahibi, uykulu gibi görünen yaşlı bir adamdı; erişkinler için oyuncaklar satıyordu. Bu tür şeylere kimin heves edebileceğini bir türlü anlamıyordum, ama gerçek şuydu ki dükkânına giren çıkan çok oluyordu. Karşıda, mağazanın hafifçe çaprazında kalan dar sokakta, fazla kaçırmış bir üniversiteli, kusmakla meşguldü. Sokağın karşısındaki oyun merkezinde

ise komşu lokantanın aşçıları boş zamanlarından yararlanarak nakit parayla bingo oynuyorlardı. Benzi kül rengi bir serseri, kapalı bir dükkânın kepenginin altına, kıpırtısız, çömelmişti. Soluk pembe dudak boyasına karşın bana liseli gibi gelen bir kız, mağazaya girip Rolling Stones'in "Jumping Jack Flash"ini çalmamı istedi benden. Plağı buldum, koydum, o da müziğe uyup kalçalarını kıvırarak ve parmaklarını şaklatarak dans etti. Sonra bir sigara istedi benden. Mağaza sahibinin bırakmış olduğu Lark sigaralarından bir tane verdim. Çok mutlu bir yüzle içti sigarasını, sonra da, plak bitince, bir teşekkür bile etmeden çekti gitti. Her on beş dakikada bir, cankurtaran ya da bir polis arabası sireni duyuluyordu. Hepsi birbirinden sarhoş üç işçi, bir telefon kulübesinde telefon etmekte olan uzun saçlı, güzel bir kadına gülerek ayıp şeyler söylüyor, laf atıyorlardı.

Gittikçe daha karışıyordu kafam ve tüm bunların ne anlama geldiğini kendi kendime soruyordum.

Mağaza sahibi akşam yemeğinden sonra geldi ve köşedeki dükkândaki kadınla önceki gün yattığını söyleyerek övündü. Uzun süredir onu gözüne kestirmişmiş ve ara sıra, raflardan aldığı plakları armağan ediyormuş. Onu kutladım ve bana her şeyi ayrıntılarıyla anlattı. Sonra da bilgiç bilgiç bana, eğer ben de bir kız ayarlamak istiyorsam, ona önce armağan vermem, sonra da tümüyle kafayı buluncaya değin içirmemin yeterli olacağını söyledi. Sonra da, eyleme geçmek kalıyordu. Çok basitti, değil mi?

Trene binip kafam hep öyle karışık yurda döndüm. Odamın perdelerini çektim, ışığı söndürüp yatağıma uzandım, Naoko gelip yanıma giriverecekmiş hissine kapıldım hep. Gözlerimi kapattığımda, göğsümün üzerinde memelerinin esnek yuvarlaklığını hissettim, fısıldadığını duydum, hatta ellerimi bedeninin kıvrımlarında gezdirebildim. Karanlığın ortasında, bir kez daha onun küçük dünyasına döndüm. Ot kokusunu duydum ve yağmurun sesini işittim. Naoko'yu, öyle, ay ışığında çıplak, gördüğüm gibi gözlerimin önüne getirdim, o kusursuz ve kıvrak bedenini, sarı yağmurluğuna bürünmüş, kümesi temizler ve sebzelerle uğraşırken görür gibi oldum. O zaman, sertleşmiş penisimi kavradım ve Naoko'yu düşünerek boşalmaya çalıştım. Bu iş bitince, kafamın içindeki kargaşa biraz diner gibi oldu, ama uykuya dalmakta çok zorlandım. Korkunç yorgundum ve gerçekten uyumak istiyor, ama bir türlü uyuyamıyordum.

Kalktım ve bir an pencerenin önünde dikilerek dalgın dalgın, bahçede, sabahları bayrak çekilen gönderi seyretmeye koyuldum. Bembeyaz direk, bayrağı olmayınca gecenin karanlığını delen dev bir kemiği andırıyordu. Naoko'nun şu sırada ne yaptığını merak ettim. Herhalde uyuyor olmalıydı. Pek derin uyuyordu mutlaka, o garip minyatür dünyanın karanlığı ortasında. Karabasan görmemesi için dua ettim.

Ertesi perşembe günü, sabah beden eğitimi dersim vardı, elli metrelik yüzme havuzunda birkaç kez gidip geldim. Bu ağır çalışma beni kendime getirmiş ve çok acıkmıştım. Ucuz bir lokantada iyice karnımı doyurduktan sonra, araştırma yapmak için Edebiyat Fakültesi'nin kitaplığına giderken Midori Kobayaşi'yle karşılaştım. Yanında gözlüklü, ufak tefek bir kız vardı ama, uzaktan beni görür görmez. Kızı bırakıp yanıma geldi.

– Nereye gidiyorsun? diye sordu.

– Kitaplığa.

– Gitmesen de benimle yemeğe gelsen?

– Şimdi yemekten geliyorum zaten.

– Ne olacak, zarar yok, benimle gene yersin!

Sonunda onunla birlikte bir kahveye gittim, o, körili tavuk yedi, ben de kahve içtim. Uzun kollu beyaz bir gömlek, üzerine balıklar işlenmiş sarı bir yelek giymiş, boynuna altın bir zincir, koluna da Disney marka bir saat takmıştı. Tavuğunu gerçekten beğenmiş gibi yedi ve üç bardak da su içti.

– Şu son günler, ortalarda yoktun, değil mi? Birkaç kez telefon ettim de.

– Benden bir şey mi isteyecektin?

– Hayır, öylesine aradım işte.

– Yaa, iyi öyleyse.

– Ne demek oluyor, bu "Yaa, iyi öyleyse?''

– Özel bir anlamı yok, sadece onayladım, dedim. Demek son zamanlarda yangın mangın çıkmadı?

– Sahi, ne kadar eğlenmiştik değil mi? Zaten pek bir zarar da olmamış, ama gene de o dumanla filan, gerçek gibiydi, hoş olan da buydu ya. (Midori bir bardak su daha içti. Sonra içini çekti ve bana ciddi ciddi baktı.) Anlatsana, Vatanabe, neler oldu? Bir garipsin sanki. Sonra bakışlarını da hiç beğenmedim.

– Yolculuktan döndüm ve çok yoruldum da ondan. Ama önemli değil.

– Sanki hayalet görmüş gibisin.

– Yaa, öyle mi?

– Söylesene Vatanabe, öğleden sonra dersin var mı?

– Evet, Almanca ve dinler.

– Kırabilir misin?

– Hayır, Almanca'yı olmaz. Bugün sınav var da.

– Kaçta bitiyor?

– İkide.

– Sonra biraz kafa çekmek için şehre inelim ister misin?

– Öğleden sonra saat ikide mi?

– Arada bir olsa ne çıkar ki? Öyle berbat görünüyorsun ki, benimle içki içmek sana iyi gelecektir. Ben de, seninle birlikte içerek kendimi toparlamak istiyorum.

– İyi ya, pekâlâ, gidip içeriz, dedim içimi çekerek. Saat ikide seni Edebiyat Fakültesi'nin bahçesinde bekleyeceğim

Almanca dersinden sonra, otobüse binip Şincuku'ya gittik ve Kinokuniya Kitabevi'nin arkasındaki bir sokakta, bodrumda bulunan Dug'a gidip ikişer votka tonik içtik.

– Ara sıra buraya gelirim çünkü gündüz de utanıp sıkılmadan burada içilebiliyor.

– Öğleden sonra sık mı içiyorsun?

– Bazen, dedi bardağını sallayıp içindeki buzları şıngırdatarak. Dünya kimi zaman fazlasıyla sertleştiğinde, buraya geliyorum ve votka tonik içiyorum.

– Dünya fazla mı sert?

– Bazen, evet, dedi Midori. Benim de kendime göre bin türlü sorunum var, biliyorsun.

– Hangi sorunlar, sözgelimi?

– Ev, erkek arkadaşım, düzensiz aybaşlarım, görüyorsun, çeşit çeşit sorun.

– Bir tane daha içmek ister misin?

– Elbette isterim.

Elimi kaldırıp garsonu çağırarak iki votka tonik daha ısmarladım.

– Geçen pazar, beni öpmüştün ya, diye söze başladı. Sonra bunun üzerinde düşündüm ve çok hoşuma gittiğini anladım.

– Ne iyi.

– “Ne iyi” diye yineledi. Gerçekten de olağanüstü bir konuşma biçimin var.

– Sence öyle miydi?

– En azından, o sırada öyle düşündüm. Bunun gerçekten pek hoş bir ilk öpücük olabileceğini söylüyordum kendi kendime. Yaşamımın dönüm noktaları olan olayların tarihsel akışını değiştirmek elimde olsaydı, hiç kuşkusuz bunun ilk öpüşmem olmasına karar verirdim, eminim. Ve yaşamımın geri kalanı da ona bağlı olurdu. Elli sekiz yaşıma geldiğimde, hâlâ kendi kendime sorardım, acaba ne oldu şu Vatanabe’ye, beni ilk kez verandada öpen o gence diye. Ne dersin? Sen de bunu pek hoş bulmuyor musun?

– Öyle, dedim, bir fıstığın kabuğunu ayıklarken.

– Neden bu kadar dalgınsın? Bak ikinci kez soruyorum bunu.

– Herhalde dünyaya yeniden alışmakta zorlanıyor olmalıyım, dedim bir an düşündükten sonra. Burada, gerçek dünyada olmadığımı hissediyorum. Çevremdeki insanlar da, manzaralar da gerçek değilmiş gibi geliyor bana.

Midori dirseklerini tezgâha dayadı ve yüzüme dikkatle baktı.

– Galiba Jim Morrison’un bir şarkısında buna benzer bir şey vardı.

– “*People are strange when you are a stranger...*”

– *Peace*, dedi Midori.

– *Peace*, diye karşılık verdim.

– Benimle birlikte Uruguay’a gelsen ne iyi olurdu, dedi o zaman. Hep öyle, tezgâha abanmış duruyordu. Her şeyi terk edip, sevdiğin kızı da, aileni de, üniversiteyi de.

– Belki de dediğin gibi, hiç de fena olmazdı, diye, gülerek karşılık verdim.

– Her şeyi bırakıp kimse tarafından tanınmadığın bir yere gitmek dâhice olmaz mı? Zaman zaman, bunu yapmayı canım çok istiyor. Eğer beni, çok uzaklarda bir yere götürseydin; istersen, ben de sana bir sürü sağlıklı çocuk doğururdum. Ve hep bir arada mutlu olurduk. Gülmekten yerlerde yuvarlanırdık.

Üçüncü votka toniğimi gülerek bitirdim.

– Demek henüz bir sürü sağlıklı çocuk istemiyorsun, öyle mi?

– Gerçi hiç de fena gelmiyor ama. Neler olacağını görmek isterdim doğrusu.

– Ama önemli değil, biliyor musun, eğer istemiyorsan, dedi bir fıstık yiyerek. Zaten bunlar, içtikten sonra, gün batarken aklıma rasgele takılan düşünceler işte. Her şeyi bırakıp bir yerlere kaçmak ister

canım. Sonra, üstelik, Uruguay'da, eşek pisliğinden başka hiçbir şey yok ki.

– Belki de haklısındır.

– Her yerde pislik var zaten. Burada da başka yerde de. Dünya pislikle dolu. Al, bunu sana veriyorum, fazla sert, diyerek bana bir fıstık uzattı.

Kabuğunu güçlükle açtım.

– Ama senin yanında öyle iyiydim ki geçen pazar, verandada içki içip şarkı söyleyerek yangını seyrederken. Uzun zamandır kendimi böylesine iyi hissetmemiştim. Çevremde herkesin beni bir sürü şey yapmaya nasıl zorladığını bilsen. Boyuna ne yapmam gerektiğini söylüyorlar bana. Sen, en azından beni rahat bırakıyorsun.

– Seni henüz, yeterince tanımıyorum ki herhangi bir şey yapmaya zorlayayım.

– Demek ki beni daha iyi tanıdığında, sen de başkaları gibi, beni bir sürü şey yapmaya zorlayacaksın, öyle mi?

– Evet, olabilir, dedim. Çünkü yaşam böyledir, insanlar birbirlerine müdahale ederler.

– Ama senin bunu yapman beni hiç şaşırtmaz. Bunu hissediyorum. Bu konuda oldukça duyarlıyımdır. Sen öyle değilsin ve bunun içindir ki senin yanında iyiyim. Biliyor musun dünyada müdahale etmekten de müdahale edilmesinden de hoşlanan pek çok insan var. Sonra da tutar ilan ederler çevreye, "Bana müdahale edildi" ya da "Ona müdahale ettim" diye! Bundan hoşlanırlar, Ama ben, hoşlanmam. Sadece katlanırım, başka türlüsü elimden gelmediği için.

– Peki, nedir o katlandığın?

Midori ağzındaki bir buz parçasını bir süre emdi.

– Beni daha iyi tanımak ister misin?

– Neden olmasın!

– Sana beni daha iyi tanımak ister misin, diye sordum! Sence verdiğin yanıt biraz fazla hafif, değil mi?

– Senin hakkında daha çok şey bilmek isterim, diye düzelttim sözlerimi.

– Sahi mi?

– Sahi.

– Gözlerini kaçırmak zorunda kalsan bile mi?

– O kadar korkunç mu ki?

– Evet, bir bakıma, dedi Midori, yüzünü buruşturarak. Bir tane daha istiyorum.

Dördüncü kez sipariş vermek için garsonu çağırdım. Midori, içkilerimiz gelinceye değin öyle, tezgâha dayanmış kaldı. Ben sessizce Thelonious Monk'tan "Honeysuckle Rose" parçasını dinliyordum. Barda beş-altı müşteri daha vardı, ama bizden başka içki içen yoktu. Yoğun kahve kokusu, bu loş yere sessiz bir öğlesonrası havası veriyordu.

– Gelecek pazar boş musun? diye sordu bana.

– Söylemiştim ya, pazar günleri hep boşum. Akşam altıda işim başlayana dek.

– O halde gelecek pazarını benimle geçirmek ister misin?

– Elbette.

– Pazar sabahı gelir seni yurttan alırım. Saatini tam olarak söyleyemeyeceğim. Sence sakıncası var mı?

– Rica ederim, önemli değil.

– Vatanabe... Şu anda canım ne yapmak istiyor, biliyor musun?

– Aklıma hiçbir şey gelmiyor.

– Her şeyden önce, koskocaman yumuşacık bir yatağa uzanmak istiyorum. Kendimi iyi hissedebileceğim kadar sarhoşum sadece, çevremde tek bir eşek pisliği yok ve sen de yanıma uzanmışsın. Sonra da üstümdekileri teker teker çıkartıyorsun. Usulcacık. Çocuğunu soyan bir anne gibi sevecenlikle.

– Hımm...

– Bir noktaya değin bırakıyorum kendimi, pek hoşlanarak. Ama çok geçmeden, aklımı başıma topluyorum ve bağırıyorum: "Dur, Vatanabe! Seni seviyorum, ama bir başkası var ve bunu yapamam. Bu konuda epey tutucuyum, biliyor musun. Onun için, dur, rica ederim!'' Ama sen, durmuyorsun...

– Hayır, duruyorum.

– Bunu tabiî ki biliyorum. Ama hayalî bir sahne bu. Böyle çok daha iyi, dedi Midori. Sonra onu bana gösteriyorsun. İyice sertleşmiş. Hemen gözlerimi kaçırsam da görecek zamanım oluyor. Bunun üzerine bağırıyorum: "Hayır, olamaz bu, asla giremez, öylesine kocaman ve sert ki!"

– Söylediğin kadar kocaman değildir. Normaldir, seni temin ederim.

– Önemli değil. Gene söylüyorum, hayalî bir sahne işte. O zaman sen çok üzülüyorsun, öyle mutsuz görünüyorsun ki, sana acıyorum ve seni avutmaya çalışıyorum.

– Gerçekten de, demek canın istiyormuş.

– Tastamam öyle.

– Vay canına be... diye içimi çektim.

Beşer votka tonik içtikten sonra kalktık. Hesabı ödemek istediğimde Midori elime vurdu ve hesabı, cüzdanından çıkardığı yepyeni on bin yenlik bir banknotla ödedi.

– Tamam, dedi. Biliyor musun, çalışmamın ücretini aldım. Hem, seni ben davet etmiştim zaten, dedi. Tabiî eğer sen kız parasıyla içki içmeye katlanamayan bir faşist sayıyorsan kendini, o başka?

– Hayır. Sanmıyorum.

– Üstelik yapmana da izin vermedim ya.

– Kocaman ve sertti de ondan, dedim.

– Evet, diye yineledi. Kocaman ve sertti de ondan.

Hafifçe kafayı bulmuş olan Midori, bir basamağı atlayıverince kendimizi neredeyse merdivenin dibinde buluyorduk. Dışarıda, hava açmıştı ve şehir, tatlı bir akşam güneşinde yüzüyordu. Bir süre sokaklarda rasgele yürüdük. Midori bana, canının ağaçlara tırmanmak istediğini sölyedi, ama ne yazık ki Şincuku'da ağaç yoktu ve Şincuku Gyoen Parkı da kapanmıştı.

– Yazık, ağaca tırmanmayı öyle severim ki! dedi.

Midori'yle, vitrinlere bakarak yürürken kentin görünümünün, o güne dek sandığım kadar yapay olmadığı izlenimine kapıldım.

– Senin sayende, bana öyle geliyor ki, şu dünyaya yeniden biraz alıştım galiba, dedim.

Midori durup dik dik yüzüme baktı.

– Ama bu doğru! Bakışların önceki kadar dalgın değil. Sen de görüyorsun ki yanımda olman o kadar da kötü değil...

– Haklısın.

Saat beş buçukta Midori bana, artık eve döneceğini, çünkü akşam yemeğini hazırlaması gerektiğini söyledi. Ben de ona yurda otobüsle döneceğimi söyledim. Ve onu Şincuku Garı'na değin geçirdim, orada ayrıldık.

– Şu an canım ne yapmak istiyor, biliyor musun? diye sordu bana gitmeden.

– Aklıma bir şey gelmiyor.

– Korsanların bizi tutsak etmesini bizi soyup bağlamasını isterdim, birbirimize sıkı sıkı yapışık.

– Nedenmiş o?

– Sapık korsanlar onlar.

– Asıl sapık olan sensin, sanırım.

– Bizi ambara tıkıyorlar ve bir saat sonra denize atmak üzere geleceklerini, o zamana değin hoşça vakit geçirmemizi söylüyorlar.

– Peki sonra?

– Bir saat boyunca yerde alt alta üst üste yuvarlanarak eğleniyoruz.

– Şu sırada canının en çok istediği şey bu mu?

– Evet.

– Vay canına be... diyerek başımı salladım.

Pazar sabahı Midori saat dokuz buçukta beni almaya geldi. Henüz uyanmıştım ve banyoya bile gitmemiştim. Biri gelip güm güm kapıma vurmuş, aşağıda bir kızın olduğunu bağırarak haber vermişti, girişe indiğimde karşımda Midori'yi bulmuştum, koridorda bir iskemleye oturmuş, bacak bacak üzerine atmış, esniyordu ve blucin eteği inanılmaz derecede kısaydı. Kahvaltıya giden çocuklar önünden geçerken gözlerini uzun bacaklarından, bir türlü alamıyorlardı. Gerçekten de çok güzeldi bacakları.

– Çok mu erken geldim yoksa? Henüz uyanmış gibisin.

– On beş dakika bekleyebilir misin? diye sordum. Yüzümü yıkayıp tıraş olacağım.

– Elbette bekleyebilirim, ama deminden beri herkes bacaklarıma bakıp duruyor...

– Ne akıl ama, bir erkekler yurduna böylesine kısa bir etekle gelmek! Bundan yararlanmaları da normal.

– Öyleyse merak etme. Bugün, iç çamaşırlarım çok güzel. Pembe, dantelli. Çok da ince.

– Tamam işte, daha da kötü, diye içimi çektim.

Odama dönüp bir an önce işimi bitirdim, tıraş oldum. Sonra, yakası düğmeli mavi bir gömleğin üstüne bir tüvit ceket giydim, Aşağı inip Midori'yi yurttan dışarı sürükledim. Soğuk terler döküyordum.

– Sence burada kalan çocuklar mastürbasyon yapar mı? diye sorarken Midori başını kaldırmış, çıktığımız binaya bakıyordu.

– Kuşkusuz.

– Erkekler kızları düşünerek mi yaparlar bunu?

– Muhtemelen. Borsayı, fiil çekimlerini ya da Süveyş Kanalı'nı düşünerek yapanlar varsa eğer, çok şaşarım. Sanıyorum genellikle kızları düşünürler.

– Süveyş Kanalı'nı mı?

– Öylesine söyledim, örnek vermek için.

– Yani belli bir kızı düşünürler mi demek istiyorsun?

– Bunu gidip sevgiline sorsana sen, diye önerdim ona. Söyler misin bana, bir pazar sabahı tüm bunları niçin sana açıklamak zorunda olayım?

– Sadece bilmek istemiştim, dedi. Ve eğer ona soracak olursam, müthiş kızar. Hiç kuşkusuz bana, bunu sormanın kızlara düşmeyeceğini söyler.

– Çok da haklı olur.

– Ama bilmek istiyorum, ben. Salt meraktan. Söylesene, mastürbasyon yaparken, belirli bir kızı mı düşünürsünüz?

– Evet. En azından benim için, bu böyledir. Ama başkalarının nasıl yaptığını pek bilemeyeceğim, diye karşılık verdim ona, inatlaşmaktan vazgeçerek.

– Sen beni düşünerek yaptın mı hiç? Açıkça yanıt ver bana, kızmayacağım.

– Hayır, açık söylemek gerekirse, asla, diye samimi bir karşılık verdim.

– Neden? Hoşuna gitmiyor muyum?

– Sorun bu değil. Çok çekicisin, güzelsin ve kışkırtıcı bir tarzda giyiniyorsun ve bu da sana yakışıyor.

– O halde niçin beni düşünmüyorsun?

– Her şeyden önce sana arkadaş gözüyle bakıyorum ve seni bu tür şeylere karıştırmak istemiyorum. Yani, bu tür hayallere. Ve sonra da...

– Düşünülecek başka biri var...

– Evet, bir bakıma.

– Bu konuda bile, pek terbiyelisin, değil mi? İşte sende sevdiğim bu. Ama hiç olmazsa bir defacık başrolü bana bırakamaz mısın? Hayallerinde ve günahkâr düşüncelerinde? Onlarda ben de bir rol oynamayı isterdim. Rica ederim, mademki arkadaşız. Benim gibi sen de, bunu bir başkasından isteyemeyeceğimi kabul edersin. Bu, rasgele birinden istenebilecek bir şey değil. Sana söylüyorsam

eğer, arkadaşım olduğun için söylüyorum işte. Sonra da nasıl geçtiğini bana anlatmanı isterdim. Ve ne yaptığını, örneğin.

İçimi çektim.

– Ama eyleme geçmemeli. Çünkü arkadaşız, anlıyor musun? İnsan her istediğini düşünebilir ve yapabilir, eyleme geçmediği sürece.

– Öyle mi sanıyorsun? Ben bu gibi baskılara hedef olmak zorunda pek kalmadım da, biliyor musun.

– Üstünde düşünmek ister misin?

– Evet.

– Şunu iyi bil ki, Vatanabe, ben ne nimfoman ne yozlaşmış ne de kışkırtıcı biriyim. Sadece pek meraklıyım ve bilmeyi çok istiyorum. Bir kız okulunda yetiştirilmişim ya. Bu yüzden erkeklerin ne düşündüğünü ve bedensel olarak nasıl yaratıldıklarını bilmeyi çok istiyorum. Ama kadın dergilerinde bize sunuldukları gibi değil, anlıyor musun, daha çok, bir olayın incelenmesi gibi.

– Bir olayın incelenmesi... diye umutsuz, mırıldandım.

– Ama bilmek istediğim için, birtakım şeyleri yapmaya kalkışınca, arkadaşımın suratı asılıyor ve öfkeleniyor. Bana yoldan çıkmışım gibi davranıyor. Hatta bana deli bile diyor. Asla ağzıma almama izin vermedi. Oysa, onu daha yakından incelemeyi çok istiyorum.

– Hımmm...

– Sen ağza alınmasından nefret eder misin?

– Nefret etmem...

– Hoşuna gider mi?

– Evet, gider, dedim. Ama bunu başka zaman konuşuruz, ne dersin? Bugün mastürbasyondan ve ağza almaktan konuşarak şu güzelim pazar sabahını berbat etmeyelim. Başka şeylerden konuşalım. Sevgilin seninle aynı üniversitede mi?

– Hayır. Başka bir üniversitede elbette. Ben bir kız lisesindeydim, o da erkek lisesinde ve bu da sık sık olan bir şey, değil mi? Birlikte konser verilir ya da başka bir şey yapılır. Biz liseyi bitirdikten sonra arkadaş olduk, o da başka. Söyler misin, Vatanabe?

– Evet?

– Yaparken beni düşünecek misin, hiç olmazsa bir kez?

– Bir dahaki sefere denerim, dedim ona, çaresiz.

Trenle Oşanomizu'ya gittik. Henüz kahvaltı etmediğim için, Şincuku Garı'nda aktarma yaparken, perondan incecik bir sandviç ile tatsız bir kahve aldım. Bu pazar sabahı, trenler gezmeye çıkmış ailelerle ve çiftlerle doluydu. Beyzbol sopaları ellerinde, aynı beyzbol formasını giymiş bir grup delikanlı, trende şamata yapıyorlardı. Aralarında mini etekli kızlar da vardı, ama hiçbirininki Midorininki kadar kısa değildi. Zaten o da ara sıra eteğini çekiştirip duruyordu. Birçok çocuğun şaşkın şaşkın kabaetlerine bakmasından huzursuz olmuştum, ama o aldırmıyor gibiydi.

– Şu anda canım ne yapmak istiyor, biliyor musun? diye alçak sesle bana sordu İşigaya yakınlarında.

– En ufak bir fikrim yok, diye karşılık verdim. Ama yalvarırım sana, bana trende bundan söz etme. Başkaları duyarsa canım çok sıkılır.

– Yazık. Oysa, bu kez hiç de fena değildi, dedi gerçekten üzülmüş bir tavırla.

– Sen bana asıl Oşanomizu'da bizi neyin beklediğini söylesene.

– Bekle, görürsün.

Oşanomizu Garı, bu pazar gününde, bütünleme sınavlarına ya da kursa giden okullularla ve liselilerle doluydu. Sol eli omzundan geçirdiği çantasının sapına takılı, sağ eli benimkinin içinde, Midori bu öğrenci kalabalığını komplekssiz yardı.

– İngilizce'de şimdiki zaman ile şartlı geçmiş arasındaki farkı bana doğru olarak anlatabilir misin? diye ansızın sordu.

– Sanırım evet, karşılığını verdim.

– Günlük yaşamda bunun ne işe yarayabileceğini bilmek isterdim doğrusu.

– Evet, orası doğru, pek yararlı değil, ama öyle sanıyorum ki, elle tutulur yararını aramaktansa bunu, olayların yöntemiyle algılanmasını öğretmeyi hedefleyen bir alıştırma saymak gerekir.

Midori, ona söylediklerim üzerinde ciddi ciddi düşündü.

– Gerçekten olağanüstü bir insansın, dedi biraz sonra. Şimdiye değin bunu hiç düşünmemiştim ben. Sadece merak ederdim, şartlı geçmiş kipinin, diferansiyel hesabın ya da kimya sembollerinin ne işimize yarayabileceğini. Bunun içindir ki onları hep bilmezlikten gelmişimdir, o güç zırıltıları. Sence hayatım boyunca hata mı yaptım?

– Bilmezlikten mi geliyordun?

– Evet. Tüm bunlar hiç yokmuş gibi davranıyordum. Bilir misin ki ben sinüsten de kosinüsten de hiçbir şey anlamam.

– Ve, buna karşın gene de lise öğrenimini tamamlayıp üniversiteye girmeyi başardın, öyle mi? dedim, şaşırmıştım.

– Budalanın tekisin sen, dedi. Bilmiyor musun ki, eğer önsezin varsa, üniversite giriş sınavını kazanmak için bir şeyler bilmek zorunda değilsindir? Benim önsezilerim pek güçlüdür. Üç yanıt içinden doğru olanı seçmem istendiğinde, hep doğrusuna seçerim.

– Benim önsezilerim seninkiler kadar güçlü olmadığı için, ben az çok sistemli bir düşünceye sahip olmak zorundayım. Parlak nesneleri yuvasında biriktiren bir saksağan gibi.

– Peki bu ne işine yarıyor?

– Bilmem. Kuşkusuz bazı şeylerde bana yardımı oluyor.

– Örneğin?

– Örneğin fizikötesi düşünceyi algılayabilmekte ya da birkaç yabancı dil öğrenmekte.

– Peki, bu bir işe yarıyor mu?

– İnsanına göre değişir. Yararlananlar da yaralanamayanlar da vardır. Ama sadece bir alıştırmadır söz konusu olan ve yararlı mı değil mi, bunu öğrenmek sorunu geriden gelir. Başlangıçta da sana söylediğim gibi.

Midori, hayranlığını belirtir bir çığlık attı ve elimi tutarak, yokuş aşağı inmeyi sürdürdü.

– Bir şeyi gerçekten çok iyi açıklama becerisine sahip olduğunu, biliyor musun?

– Sahi mi?

– Seni temin ederim. Şimdiye değin, İngilizce şart kipinin yararı sorusunu epey kişiye sormuşumdur, ama hiçbiri bana senin kadar doğru bir yanıt verememiştir. İngilizce öğretmeni bile. Soruyu sorduğumda aldığım tepki ya sıkıntı ya öfke ya da küçümsemeydi. Kimse beni aydınlatmaya tenezzül etmiyordu. Eğer biri beni doğru dürüst aydınlatabilmiş olsaydı, senin gibi, belki de şart kipiyle ilgilenirdim, neden olmasın?

– Hımm...

– *Kapital*'i okudun mu? diye sordu.

– Evet. Tamamını değil elbette. Çok kimsenin yaptığı gibi.

– Anladın mı?

– Kimi yerlerini, evet, ama hepsini değil. *Kapital*'i doğru düzgün okumak için özel bir düşünce sistemine sahip olmak gerekir. Gerçi öyle sanıyorum ki Marksizm'i bir bütün olarak anlamış sayılırım.

– Sence bu konuda kitap okumamış olan bir üniversite öğrencisi, *Kapital*'i anlayabilir mi?

– Anlarsa şaşarım.

– Biliyor musun, üniversiteye girdiğimde bir halk müziği kulübüne yazıldım ben. Şarkı söylemek istiyordum. Ama öyle bir güruhtu ki bilemezsin, aklıma geldikçe hâlâ ürperiyorum! O kulübe girmek için, önce Marx'ı okumak gerekiyordu. Bize şu sayfadan şu sayfaya kadar okumamız söyleniyordu. Halk müziğinin toplumla ve köktencilikle ilgisini açıklamak için bize söylevler çekiliyordu... Buna, zorunlu tutulduğumdan, eve dönünce ben de Marx okumayı denedim. Ama hiçbir şey anlamadım, şart kipinden de beterdi bu. Üç sayfa sonunda vazgeçtim. Ve ertesi haftaki toplantıda onlara, okuduğumu, ama hiçbir şey anlamadığımı söyledim. O günden beri beni budala yerine koyuyorlar. Sözde sınıf mücadelesinin eleştirel bilinci eksikmiş bende. Ne akıl! Ben onlara sadece metni anlamadığımı söyledim. Sen bunu biraz kaba bulmuyor musun?

– Hımm, dedim ben gene.

– Ve tartışmaları görecektin! Bilgiç bir tavırla zor sözcükler kullanıyorlar. O zaman, ben de, anlamadığım için, onlara sorular soruyordum. Onlara emperyalist sömürünün ne olduğunu ve Doğu Hindistan toplumuyla ne gibi bir bağlantısı bulunabileceğini soruyordum. Ya da eğitim-endüstri işbirliğini ortadan kaldırmanın üniversiteden sonra toplumda iş aramamak gerektiği anlamına mı geldiğini soruyordum. Ama kimse bana bir açıklama yapmak istemiyordu. Onun yerine, gerçekten gazaba geliyorlardı. Bana inanıyor musun?

– Evet.

– Bir adam "Bunu anlamıyorsan eğer, ne yapmak istiyorsun? Ne düşünerek yaşıyorsun?" diye bağırdı. Ve sonra hepsi bu işte. Ama gene de. Elbette pek akıllı olmadığımı ben de biliyorum. Halktan biriyim ben. Ve dünyayı ayakta tutan da halk. O halde halkın anlamadığı sözcüklere dayandırılmış bu devrim de neyin nesi oluyor! Nedir bu toplumsal devrim! Kuşkusuz ben de dünyanın iyiye gitmesi için çabalamak isterim. Biri baskı görüyorsa eğer, buna son verilmesini isterim. İşte bunun içindir ki sorular soruyorum. Değil mi?

– Doğru.

– O zaman anladım ki hepsi de rasgele işler yapıyorlar. O koca koca söylevleriyle, sadece ve sadece yeni kız öğrencilerde hayranlık uyandırmak ve ellerini eteklerinden içeriye sokmak için böbürlenip duruyorlar. Bundan başka bir şey düşündükleri yok. Sonra da, dördüncü yıla geldiklerinde, Mitsubishi'de, İBM'de veya Fuji Bankası'nda işe alınmak için saçlarını kestiriyorlardı, sonra da Marx'ı hiç okumamış güzel bir genç kadınla evleniyorlar ve çocuklarına olmadık, gülünç adlar veriyorlardı. Bütün bunların içinde, eğitim-endüstri işbirliğinin yok edilmesi, nerede kalıyor? Öylesine gülünç ki, insanın ağlayası geliyor. Ve öteki genç öğrenciler, onlar da yamandı. Hiçbir şey anlamadıkları halde, bilgiç bilgiç gülüyorlardı. Ve sonra da, bana aptalmışım gibi davranıyorlar, anlamasam bile anlıyormuş gibi görünmemi öğütlüyorlardı. Ve biliyor musun, beni daha da sinirlendiren bir şey var, ne olduğunu öğrenmek ister misin?

– Evet.

– Bir gün, akşam yemeğinden sonra bir siyasal toplantıya gideceğimize karar verildi ve kızlardan,

hazırlık yapmaları ve her birinin yemek için yirmi pirinç köftesi getirmesi istendi. Bizimle dalga geçiyorlardı değil mi? Bu gerçek anlamıyla, cinslerarasında bir ayrımdı. Ama her zaman maraza çıkaran ben olmak istemediğim için, hiçbir şey söylemedim ve yirmi pirinç köftemi hazırladım. İçinde bir erik şekerlemesi ve çevresinde bir yosun yaprağıyla. Ve sonra ne deseler beğenirsin. İçinde sadece erik var da başka şey yok diye yakındılar. Öteki kızların köftelerinde ya somon ya balık yumurtası varmış, hatta omlet ekleyenler bile olmuş. Öylesine aptalca bir şeydi ki, tepki bile göstermedim. Söyler misin bana, neden devrimi tartışan herifler, her defasında akşam yemeğinde yiyecekleri pirinç köftelerini de tartışmaya koyulsunlar? Yosun yaprağına sarılmış ve içinde bir erik şekerlemesi olması nelerine yetmiyor ki, öyle değil mi? Kendilerini kızılderili çocukların yerine koysunlar, yeter.

Gülmeye başladım.

– Sonra ne yaptın o kulüp işini?

– Öyle bıkmıştım ki haziranda bıraktım, dedi. Ama fakültedeki heriflerin hemen hemen tümü sahtekâr. Bilmedikleri bir şeyin olduğunun öğrenileceği saplantısıyla yaşıyorlar. Bu yüzden, aynı kitapları okuyorlar, aynı ağızla konuşuyorlar, John Coltrane dinliyorlar; Pasolini'nin filmlerine gidiyorlar. Sence bu mu devrim?

– Bilemem. En azından, hiçbir şey söyleyemem; çünkü gerçekte devrimin nasıl oluştuğunu hiç görmedim.

– Eğer devrim buysa, eksik olsun, istemem. Herhalde pirinç köftelerimin içine sadece erik şekerlemesi koyduğum için beni kurşuna dizerler. Zaten, kesin, seni de kurşuna dizeceklerdir. Sadece şart kipini çok iyi anlamış olman yeterli bir nedendir.

– Olabilir...

– Biliyor musun, anladım ben. Çünkü halktan geliyorum. Devrim olsun olmasın, halk tatsız, küçük yaşamını sürdürmekten öte bir şey yapmayacak ki. Nedir, devrim? Sadece belediyenin adını değiştirir. Ama onlar, devrimden hiçbir şey anlamıyorlar. Öylesine iyi konuştukları için kasım kasım kasılan tüm o insanlar! Sen hiç vergi memuru gördün mü?

– Hayır.

– Ben çok gördüm. Eve ellerini kollarını sallayarak, sıkılmadan girerler. "Nedir bu muhasebe defteri. Rasgele çiziktirmişsiniz! Peki bunlar, bunlar gerçekten, giderleriniz mi? Faturalar, faturaları gösterin bana!'' İşte bizi böyle hırpalarlar. Hepimiz bir köşeye büzülürüz ve öğle yemeği için ona en güzel suşileri ısmarlarız. Ama babam asla vergi kaçırmamıştır, biliyor musun. İnan bana. O böyledir, kimse değiştiremez, modası geçmiş bir alışkanlık. Ama vergi memuru onu bıkıp usanmadan sıkıştırır durur. "Geliriniz biraz fazla düşük değil mi acaba?'' Ne akıl ama, inanılmaz! Gelirimiz yoksa, müşteriler satın almadığı için. Bunu duyunca çılgına dönüyorum ben. İçimden gidip daha zenginlerle hesaplaşmasını yüzüne bağırmak geliyor. Biliyor musun acaba, eğer devrim olursa vergi memurlarının tutumu değişir mi?

– Hiç sanmam.

– O halde ben de devrime inanmıyorum. Sadece aşka inanıyorum!

– *Peace*! dedim ona.

– *Peace*!

– Aklıma gelmişken, nereye gidiyoruz, o zaman diye sordum.

– Hastaneye. Babam orada ve bugün, günümü onunla geçirmek zorundayım. Sıra bende.

– Baban mı? dedim, çok şaşırmıştım. Bana onun Uruguay'a gittiğini söylememiş miydin?

– Yalandı, dedi hemen, hiç istifini bozmadan. Durmadan Uruguay'a gideceğini söyler, ama bunu asla yapamayacak. Tokyo'dan bile ayrılacak durumda değil!

– Sağlığı nasıl?

– Doğruyu söylemek gerekirse, artık sadece bir zaman sorunu.

Bir süre sessizce yürüdük.

– İyi biliyorum, çünkü onunki de annemin hastalığından. Beyinde tümör. İnanılır gibi değil. Annem bundan öldü, tam tamına iki yıl önce. Ve şimdi de, beyninde tümör olma sırası babamda!

Üniversite hastanesi, kuşkusuz pazar olduğu için, az çok kalkabilen hastaların ziyaretçileriyle dolup taşıyordu. Ve kuşku götürmez bir hastane kokusu yüzmekteydi havada. Bir mikrop öldürücü, ziyaretçilerin getirdiği çiçek demetleri, idrar ve yatak kokusu karışımı ve hastabakıcılar sandaletlerini takırdatarak dolanıp duruyorlardı.

Midori'nin babası iki kişilik bir odada, birinci yatakta yatıyordu. Ağır yaralı küçük bir hayvana benziyordu. Yan dönmüş, büzülmüştü, kıpırdamadan. Uzatılmış sol koluna serum iğnesi takılıydı. Ufak tefek ve zayıftı, ama daha da ufalıp zayıflayacağı seziliyordu. Kafasına beyaz bir sargı sarılmıştı ve solgun kolları iğne ve serum izleriyle doluydu. Yarı aralık gözlerini, boşlukta bir noktaya dikmişti, ama biz gelince, kan çanağına dönmüş gözlerini bize bakmak için hafifçe oynattı. On saniye sonra, sönük bakışını boşluktaki aynı noktaya sapladı yeniden.

Gözlerini görünce, yakında öleceği anlaşılıyordu. Bedeninde artık hiçbir canlılık kalmamış gibiydi. Sadece pek hafif bir yaşam belirtisi. Eşyaları ve içinde oturanlar çıkartılmış, yıkılmayı bekleyen eski bir ev gibiydi. Kurumuş dudaklarının çevresinde yabanî otlar gibi birkaç kıl uzamıştı. Kendi kendime, kalan azıcık canına karşın, sakalının gene de uzamayı sürdürdüğünü düşündüm.

Midori, pencerenin yanında yatan, orta yaşlı, topluca adama günaydın, dedi. Adam herhalde konuşamıyordu ki sadece gülümseyerek, başıyla selam verdi, o kadar. İki üç kez öksürdükten sonra, başucu masasındaki sudan içti sonra dışarı bakmak için ağır ağır pencereye doğru döndü. Elektrik direkleri ile teller görünüyordu. Başka hiçbir şey görünmüyordu. Gökte tek bulut yoktu.

– Baba, nasılsın bakalım? dedi babasının kulağına yaklaşarak Midori. (Tıpkı bir mikrofonu deniyormuş gibi konuşuyordu.) Nasılsın, bugün?

Babası yavaş yavaş dudaklarını kıpırdattı.

– İyi değil, dedi. (Sanki konuşmuyordu da gırtlağının dibindeki kuru havadan sözcükleri geçiriyordu.) Başım...

– Başın mı ağrıyor? diye sordu Midori.

– Evet, dedi babası.

Dört heceyi aşkın sözcükleri söyleyemiyor gibiydi.

– Elden bir şey gelmiyor, biliyorsun. Ameliyat ertesi başının ağrıması normalmiş. Hoş değil, ama biraz daha katlanman gerekecek. Bu, Vatanabe. Bir arkadaş.

Onunla tanışmaktan mutluluk duyduğumu söyledim ona. Dudaklarını araladı, sonra gene kapadı.

– Şuraya otur, derken Midori bana yatağın ayakucunda duran, yuvarlak plastik bir iskemleyi gösterdi.

Söyleneni yaptım. Midori babasına su içirdi; bir meyve ya da biraz meyve peltesi ister mi diye sordu.

– Hayır, dedi adam.

O zaman Midori, biraz yemesi gerektiğini söyledi ve o da karşılık verdi:

– Yedim.

Yatağın yanında bir başucu masası duruyordu, üzerinde bir sürahi su, bir bardak, bir tabak ve küçük bir çalar saat vardı. Midori, masanın altında bulunan büyük bir kesekâğıdından, bir pijama, çamaşır ve birkaç öteberi çıkartıp oda kapısının yanındaki, üzerinde anahtar olan dolaba yerleştirdi. Kesekâğıdının dibinde hastanın yiyeceği vardı. İki greyfurt, meyve peltesi ve üç salatalık.

– Salatalık mı? diye Midori, şaşırmış bağırdı. Neden salatalık? Ablam ne düşündü acaba? Oysa telefonda ona söylemiştim alması gerekenleri. Herhalde salatalık alsın dememiştim!

– Sakın kiviyle[9] karıştırmış olmasın? dedim.

Midori parmaklarını şaklattı.

– Doğru ya, ona kivi almasını söylemiştim. Herhalde bu yüzden. Ama düşünebilirdi, gene de! Hasta hiç salatalık yer mi ki? Baba, salatalık ister misin?

– Hayır, dedi babası.

Midori başucuna oturdu ve şuradan buradan konuşmaya başladı. Televizyonun görüntüsü kaybolduğundan tamirciyi çağırdığını, Takaido'nun teyzesinin birkaç gün sonra onu görmeye geleceğini, eczacı Bay Miyagi'nin bisikletten düştüğünü anlattı. Babası onun tümcelerini homurtuyla noktalamakla yetiniyordu.

– Gerçekten bir şey yemek istemiyor musun, baba?

– Hayır, diye karşılık verdi.

– Vatanabe, sen bir greyfurt yemez misin?

Benim yanıtım da olumsuzdu.

Az sonra beni televizyon salonuna götürdü, bir kanepeye oturup sigara içtik. Pijamalı üç hasta daha vardı orada, politik bir tartışma izliyorlardı, onlar da sigara içerek.

– Şuradakini görüyor musun, şu koltuk değnekliyi? Deminden beri kalçalarımdan gözlerini ayırmıyor. Şu mavi pijamalı herif, gözlüklü!

Midori bundan memnun görünüyordu.

– Hiç şaşmadım, şu eteğinle...

– Ama sonuç olarak, hiç fena değil. Burada herkesin canı sıkıldığına göre, ara sıra bir genç kızın kalçalarını seyredebilmek pek de fena olmamalı. Belki de böyle, kışkırtılmak onların daha çabuk iyileşmesine yardımcı olur....

– Tam tersi olmasın da! Midori bir an sigarasından dümdüz yükselen dumana daldı.

– Babama gelince, diye söze başladı, hain biri değildir. biliyor musun. Zaman zaman berbat şeyler söyler ve beni sinirlendirir, ama aslında, iyi bir adamdır, annemi içtenlikle severdi. Üstelik, kendince, yapabildiğince hayattan zevk almaya çalıştı. Zayıf yönleri vardı, ticarete yatkın değildi ve asla pek sevilen biri olmadı ama, çevresinde dolanan yalancılarla ve riyakârlarla karşılaştırıldığında, onlardan çok daha ciddiydi. Ve ben de oldukça açık sözlü bir yapıda olduğumdan, onunla boşuna tartışırdık. Ama kötü bir adam değildir, biliyor musun.

Midori yerden bir şey alıyormuş gibi elimi tuttu ve kendi dizine koydu. Elimin yarısı eteğinin kumaşında, öteki yarısı bacağındaydı. Bir an gözlerimin içine baktı.

– Benimle biraz daha kalır mısın, burası pek hoş bir yer olmasa da?

– Beşe kadar kalırım, sorun yok. Seninle olmak hoşuma gidiyor, hem sonra başka yapacak şeyim de yok zaten.

– Genelde ne yaparsın, pazar günleri?

– Çamaşır yıkarım. Sonra da ütü.

– O kızdan bana söz etmeyi canın pek istemiyor, değil mi? Yani, sevgilinden.

– Doğru. Canım pek istemiyor. Karmaşık bir iş ve sana kolayca anlatabilir miyim bilemiyorum.

– Anlatmasan da önemli değil. Ama ben sana hayalimdekileri söylemeyi deneyebilir miyim?

– Elbette. Ne düşündüğünü bilmek benim hoşuma gider.

– Bence o, evli.

– Hımm...

– Otuz iki, otuz üç yaşlarında, güzel ve zengin bir kadın, kürk mantolar, Charles Jourdan ayakkabılar ve ipek çamaşırlar giyiyor ve ayrıca yaman bir cinsellik gereksinmesi var. Sonra da, pek sapıkça işler yapıyor. Hafta içinde akşamları seninle buluşuyor ve gününü gün ediyor. Ama pazarları seni göremiyor çünkü kocası var. Yanılıyor muyum?

– Yorum olarak oldukça gülünç.

– Kuşkusuz kendini kıskıvrak beğlatıyordur, gözlerinde bir bant, bedenini baştan başa yalatıyordur, en ücra köşelerine değin. Sonra da garip şeyler giyiyor, akrobatik pozlar takınıyor ve tüm bunların, Polaroid makineyle fotoğrafını çektiriyordur.

– Pek eğlenceliye benziyor.

– Eksikliğini öyle duyuyor ki, ne olursa olsun, yapmaya hazır. Hep bunu düşünüyor. Çünkü yapacak başka hiçbir şeyi yok. Kendi kendine, seni bir daha gördüğünde, şunu veya bunu yapacağını söylüyor. Ve yatağa girer girmez açgözlülüğü onu, farklı pozisyonlarda art arda üç kez orgazma götürüyor. Sonra, sana şöyle diyor: “Söyle bakalım, beni nasıl buluyorsun, olağanüstü değil mi? Artık asla genç kızlarla doyum sağlayamazsın, biliyor musun? Sanıyor musun ki benim şu anda yaptığımı onlar sana yapabilir? Söylesene, hoşuna gidiyor mu? Bir şey hissediyor musun? Ama, duralım artık, yoksa yeniden başlayacak.”

– Bence sen çok fazla porno film seyrediyorsun, dedim gülerek.

– Belki evet. Çok severim biliyor musun? Beni götürmek istemez misin, gelecek sefer?

– Tamam, sen boş zaman bulur bulmaz gideriz.

– Sahi mi, ister misin? Çok sevindim buna. Bir sadomazoşist filme gideriz. İnsanlar kırbaçlanır, herkesin önünde kadınlara çiş yaptırılır filan, işte böyle şeyler yani. Ben bunu severim...

– Anlaştık.

– Porno film oynatan sinemalarda en çok hoşlandığım nedir, biliyor musun?

– Hiç bilmiyorum.

– Seks sahneleri olunca etraftaki herkesin gürültüyle yutkunduğu duyulur, dedi bana. Bu yutkunma gürültüsünü çok seviyorum. Pek hoş.

Hastanın odasına döndüğümüzde, Midori gene, hem ordan burdan, hem de incir çekirdeğini doldurmayan şeylerden söz etmeye başladı, babası da onu bir "ya" veya bir "hımm"la onaylıyor ya da susuyordu. Saat on bire doğru yandaki yatakta yatan adamın karısı geldi, pijamasını değiştirdi, ona bir meyve soydu. Yusyuvarlak yüzlü, sevimli bir kadıncağızdı ve Midori'yle çene çalmaya başladı. Hemşire serumu değiştirmeye geldi ve Midori'yle ve öteki kadınla birkaç kelime konuştuktan sonra gitti. Bu süre içinde ben, hiçbir şey yapmadan odanın ortasında dikilmiş, hem çevremde olup bitenlere hem de dışarıda gözüme ilişen elektrik direklerine aptal aptal bakıyordum. Kırlangıçlar zaman zaman tellere konuyordu. Midori babasıyla konuşuyor, onun terini siliyor, balgam çıkarmasına yardım ediyor, kadınla, hemşirelerle ve benimle çene çalıyor ve serumun akışını denetliyordu.

Doktorun vizitesi on bir buçuğa doğru olduğundan, Midori ile ben, koridorda beklemek için çıktık. Doktor çıktığında Midori ona, hastayı nasıl bulduğunu sordu.

– Ameliyattan henüz çıktığı ve yatıştırıcıların etkisi henüz geçmediği için, pek iyi durumda değil, dedi doktor. Ameliyat sonucu iki üç gün içinde alınır. Eğer durum iyiyse, ne âlâ, yok değilse, o zaman düşünürüz.

– Herhalde kafasını yeniden açacak değilsiniz, değil mi?

– Şimdilik yapacak hiçbir şey yok, dedi doktor. Vay vay vay, bugün eteğiniz epey kısa...

– Güzel, değil mi?

– Merdivenleri nasıl çıkıyorsunuz?

– Her zamanki gibi. Her şeyi gösteriyorum, karşılığını verdi Midori.

Arkamızda duran hemşire, gülmeye başladı.

– Unutmayın, gelin de bizi bir görün, kafanızın içini açıp bakayım, neler var görelim, dedi doktor, çok şaşırmıştı. Sonra da, bu hastanede bulunduğunuz sürece asansöre binmeyi yeğleyin. Hastaların sayısının artmasını istemem. Şu sırada işim başımdan aşkın zaten.

Vizitenin bitmesinden kısa süre sonra öğle yemeği saati geldi. Hemşire, yemek arabasıyla odadan odaya geçerek yemekleri dağıttı. Midori'nin babasının yemeği çorba, meyve ve sebzeyle birlikte çekilmiş balıktan ibaretti. Midori babasının sırtüstü uzanmasına yardım etti, karyolanın ayakucunda bulunan kolu çevirerek başını yükseltti ve kaşıkla içirdi çorbasını. Beş altı yudumdan sonra, hasta, başını öte yana çevirerek dedi ki:

– Artık istemem.

– Ama biraz yemen gerek, dedi kızı.

– Daha sonra, diye karşılık verdi babası.

– Olmaz. Doğru dürüst yemezsen eski gücüne kavuşamazsın. Peki, dışarı çıkabiliyor musun bari?

– Evet, karşılığını verdi babası.

– Vatanabe, ikimiz inip aşağıda yiyelim mi? diye sordu bana dönerek.

Ona peki, dedim, ama gerçekte pek acıkmamıştım. Kafeterya, ziyaretçiler, doktorlar ve hemşirelerle tıka basa doluydu. Bodrumdaki penceresiz, geniş bir hole masalar ve sandalyeler sıralanmıştı, herkes bir yandan, herhalde hastalıklardan konuşarak, yemeğini yiyor ve bu, bir yeraltı geçidindeymiş gibi yankı yapıyordu. Ara sıra hoparlörden, bir doktoru veya bir hemşireyi çağıran bir ses yükseliyor, bu şamatayı bastırıyordu. Ben bir masa tutarken Midori, bir alüminyum tepside getirdi yemeklerimizi. Hastalarınkine benzeyen beyaz plastik kaplar içinde, patates ve lahana salatasıyla birlikte kremalı köfte, haşlanmış sebze, pirinç ve miso çorbası vardı. Ben neredeyse yarısını bıraktım. Midori hepsini iştahla yedi.

– Anlaşılan pek de aç değilsin? dedi bana, sıcak çayını küçük yudumlarla içerken.

– Hayır, pek değilim...

– Hastane yüzündendir, diye, çevresine bir göz atarak yorumda bulundu. İnsan alışık değilse böyle olur. Koku, gürültü, ağır hava, hastaların suratı, gerilim, öfke umutsuzluk, acı ve yorgunluk yüzündendir. Tüm bunlar mideyi büzer, iştahı keser. Ama bir kez alışılınca artık hiç etkilemez. Üstelik, bir hastaya bakmak için de yemek gerekir. İnan bana. Bunu iyi biliyorum çünkü, dedeme baktım, anneanneme baktım, anneme baktım ve şimdi de babama bakıyorum. Çünkü bakarsın beklenmedik bir şey, yemek yemeni engeller. Bunun içindir ki, yiyebildiğinde yemelisin, yoksa inecek olan darbeyi, savuşturamazsın.

– Ne demek istediğini anlıyorum.

– Aile ziyarete geldiğinde de, burada birlikte yenir. O zaman herkes yemeğinin neredeyse yarısını tabağında bırakır, tıpkı senin gibi. Ve ben de her şeyi iştahla yediğim için, onlar lokma yutamayacak derecede üzgünken beni böyle iştahlı görünce şaşarlar. Ama hastaya bakan, benim. Güldürmesinler beni! Ötekiler ara sıra bir kez, acınmak için gelmekle yetinirler. Ama ona ihtiyacını gördüren, balgamını toplayan, onu yıkayan, benim. Tüm bunların yapılması için acınmak yeterli olsaydı sen de bilirsin ki bunu ilk yapacak ben olurdum. Onlarsa tutar, kınayan bir tavırla, benim iştahla yemek yiyişimi seyreder ve sağlığımın yerinde olmasına şaşarlar. Beni kuşkusuz araba çeken bir tür eşek sanırlar. Bir türlü anlayamam neden, belirli bir yaşa geldikleri halde tüm bu insanlar dünyanın gerçekliğini daha iyi anlamazlar. İnsan aşağı yukarı her istediğini söyleyebilir. Önemli olan sorun, çorbada tuzunun olmasını istiyor mu, istemiyor mu. Benim de kırıldığım olur, biliyor musun. Benim de içimden ağlamak geldiği olur. Biraz kendini benim yerime koymayı dene, doktorların onun kafasını açtıklarını görmeye nasıl katlanılır; bir daha, bir daha açtıklarını, hem de artık umut kalmadığını bildikleri halde, aklını kaçırmak işten bile değil, değil mi? Hayat pahalılığı, böyle gittikçe artarken, üniversite öğrenimimi tamamlayabilecek miyim acaba, onu bile bilmiyorum, önümde daha üç buçuk yılım var ve bu durumda ablamın düğün yapmayı düşünmesi bile olanaksız.

– Burada haftada kaç gün geçiriyorsun? diye sordum.

– Yaklaşık dört. Burada, ilke olarak, her şeyle ilgileniliyor, ama gerçekte, hemşireler yalnız başlarına başa çıkamıyorlar. Çok çalışıyorlar, ama hem sayıları yetersiz ve hem de, işleri başlarından aşkın. Bu yüzden, ailenin de katkıda bulunması mutlaka gerekli, hiç olmazsa bir dereceye kadar. Ablam dükkânla ilgilenmek zorunda, bu yüzden ben de ders aralarında bir yolunu bulup gelmeye bakıyorum. Gene de ablam haftada üç gün geliyor, bense dört. Ve biraz zaman bulur bulmaz, onu buluşmalarımız için kullanıyoruz. Gördüğün gibi, çok yüklü bir günlük programımız var bizim.

– Öyleyse, mademki bu kadar işin var, neden benimle bu kadar sık buluşuyorsun?

– Çünkü seninle olmayı çok seviyorum, dedi, boş plastik fincanıyla oynayarak.

– Hadi, git de biraz dolaş öyleyse, dedim. Bu arada babanla ben ilgilenirim.

– Neden?

– Hastaneden bir anlığına da olsa uzaklaşmak ve biraz yalnız kalmak sana iyi gelecektir de ondan. Kafanın içini iyice boşalt ve kimseyle konuşma.

Midori bir an düşündü, sonra peki dedi.

– Evet, belki de haklısın. Ama ne yapılacağını biliyor musun? Bir hastaya nasıl bakılacağını?

– Seni gördüm ya, galiba başarabilirim. Serumu denetlenecek, su içirilecek, teri kurulanacak, balgamı atılacak. Ördeğe gelince, karyolanın altında ve acıkırsa yemeğin kalanı yedirilecek. Sonra da, anlamadığım bir şey olursa, hemşireye sorarım.

– Bu kadarı bol bol yeter, dedi gülümseyerek. Tek bir şey var, saçmalamaya başladı ve bazen garip şeyler söylüyor. Başı sonu olmayan şeyler. Eğer böyle olursa, sakın önemseme.

– Merak etme sen.

Hastanın odasına döndüğümüzde, Midori babasına bir işi olduğu için çıkması gerektiğini ve bu arada, onunla benim ilgileneceğimi söyledi. Hasta bunu düşünüyormuş gibi görünmedi. Ya da belki Midori'nin ona söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştı. Sırtüstü uzanmış, kıpırdamadan tavana bakıyordu. Ara sıra gözlerini kırpıştırmasa, ölü sanılabilirdi. Gözleri, sarhoş gibi, kan çanağına dönmüştü ve derin soluk aldığında burun kanatları hafifçe şişiyordu. Kılını kıpırdatmıyordu ve Midori onunla konuştuğunda, karşılık vermeye bile kalkışmıyordu. O kararmış bilincinin derinliklerinden neler geçiyor olabileceğine ilişkin en ufak bir fikrim yoktu.

Midori gittikten sonra, ona bir şey söylemek istedim, ama ne diyeceğimi bilmediğim için, sonunda sesimi çıkarmadım. Çok geçmeden de gözlerini kapadı ve uyumakta gecikmedi. Başucunda bir iskemleye oturmuş, burnunun düzenli kasılmalarını izlerken bir yandan da gözlerimin önünde ölmemesi için dua ediyordum. Ve düşünüyordum ki eğer bu adam, ben yanındayken son nefesini verirse, çok tuhaf olur bu. Ne de olsa onunla az önce ilk kez karşılaşmış bulunuyordum, bizi birbirimize sadece Midori bağlıyordu ve o da üniversitede, "Tiyatro Tarihi II" dersinde sınıf arkadaşım olmak dışında bir şeyim değildi.

Ama adam can çekişmiyordu. Sadece derin bir uykudaydı. Kulağımı yüzüne yaklaştırınca, zayıf soluğunun sesini duyabiliyordum. O zaman, içim rahatlamış, yandaki kadınla söyleşiye girişti. Beni besbelli Midori'nin sevgilisi sandığı için kadın, durmadan ondan söz ediyordu.

– Gerçekten çok iyi bir kız, dedi bana. Babasına pek güzel bakıyor, sevecen, tatlı, dikkatli, yürekli ve üstelik güzel. Onu kaçırmamaya özen göstermelisiniz. Çünkü, böyle kızlara çok rastlanmıyor!

– Özen gösteriyorum, karşılığını verdim, suyuna gitmiş olmak için.

– Benim de yirmi bir yaşında bir kızım ve on yedisinde bir oğlum var, ama ikisi de gelmez hastaneye. Tatildelerken hep bir bahane bulurlar, sörf yapacağız, randevumuz var diye bir yerlere eğlenmeye giderler. İnanılır gibi değil, değil mi? Cep harçlıklarını bizden kopartıyor ve bizi kolayca yüzüstü bırakıyorlar.

Bir buçuk saat sonra, alışveriye gideceği bahanesiyle odadan çıktı. İki hasta da derin derin uyuyordu. Öğle sonrasının tatlı güneşi odaya doluyordu, öyle ki neredeyse ben de iskemlemde uykuya yenik düşecektim. Pencerenin yanındaki masanın üstünde bir vazoya yerleştirilmiş beyaz ve sarı kasımpatları sonbaharda olduğumuzu bize hatırlatıyordu. Odada, öğleden kalma, kimsenin el sürmediği balığın yavan kokusu yüzüyordu. Hemşireler koridorlarda gürültüyle gidip gelmeyi sürdürüyor, ta uzaktan birbirlerine sesleniyorlardı. Ara sıra odaya uğruyor, iki hastanın da derin derin uyuduğunu görünce, bana gülümseyerek çekip gidiyorlardı. Okuyabilmeyi isterdim, ama odada ne kitap vardı, ne dergi ne gazete. Sadece duvarda bir takvim asılıydı.

Naoko'yu düşünüyordum, Onun, sadece saçlarındaki tokayla süslenmiş çıplak bedenini anımsıyordum. Kalçalarının kıvrımını ve edep yerindeki tüylerin gölgesini hayal ediyordum. Neden karşımda çırılçıplak soyunmuştu? Bir uyurgezerlik nöbetinin kurbanı mı olmuştu? Yoksa ben hayal gücümün oyuncağı mı olmuştum? Zaman geçtikçe ve beni o küçücük dünyadan uzaklaştırdıkça o gece olan bitenler gerçek miydi, artık bilemez oluyordum. Eğer gerçek olduklarını söyleyebilseydim gerçek olduklarına inanırdım. Hayal olduklarını söyleyebilseydim hayal gibi görünürdü. Tüm bunlar, çok açık ve ayrıntılı bir hayal, gerçek olamayacak kadar güzel şeylerdi. Naoko'nun bedeni ve ay ışığı.

Midori'nin babasının birden gözlerini açması ve öksürmeye başlaması, düşüncelerimin akışını kesti. Bir kâğıt mendille balgamını aldım ve sonra da bir havluyla alnında biriken teri sildim.

Su içmek isteyip istemediğini sordum, başını dört milimetre kadar eğdi. Küçük cam sürahiden yavaş yavaş içirdim ve kurumuş dudakları titremeye başladı, boğazı da ürperiyordu. Sürahideki ılık suyun tümünü içti.

– Daha ister misiniz? diye sordum,

Bana bir şey söylemek istedi ve kulağımı yaklaştırdım.

– Hayır teşekkür ederim, dedi bana hafif, kuru bir sesle.

Sesi eskisinden de boğuk ve alçaktı.

– Bir şey yemek ister misiniz? Acıktınız mı? diyecek oldum. Başını gene hafifçe eğdi. Midori'nin yaptığı gibi, karyolayı yükseltmek için kolu çevirdim ve ona bir karışık sebzeden, bir balıktan, kaşık kaşık yedirdim. Yarısını yemek için sonsuz bir zaman geçirdikten sonra, yeter demek için başını hafifçe eğdi. Başını kımıldatınca canı acıyor olmalıydı, çünkü yaptığı hareket, neredeyse belirsizdi. Ona meyve ister mi diye sorduğumda bana "Hayır" diye karşılık verdi. Bunun üzerine havluyla ağzını sildim, karyolayı gene yatay duruma getirdim ve tepsiyi koridora bıraktım.

– İyi miydi? diye sordum döndüğümde.

– Hayır, diye karşılık verdi.

– Gerçekten de pek bir şeye benzemiyordu, dedim gülerek.

Dalgın bir halde, bir şey söylemeden gözlerini bana dikmişti, gözlerini açması mı kapatması mı gerektiğini pek bilemiyormuş gibi. Birden merak ettim, acaba bu adam benim kim olduğumu biliyor muydu. Çünkü benimle yalnızken, Midori'yle olduğundan daha rahatmış gibi bir hisse kapılmıştım sanki. Ya da belki beni bir başkası sanıyordu. Böyle olmasını yeğlerdim.

– Dışarıda hava gerçekten çok güzel, diyerek söze giriştim. İskemlemde bacak bacak üzerine atıp oturmuştum. Mevsimlerden sonbahar, günlerden pazar, hava güzel ve her yer tıklım tıklım, biliyor musunuz. Böyle günlerde en iyisi, içeride böyle dinlenmek; çünkü insan böylelikle yorulmuş olmuyor. Kalabalık yerlerde çabuk yorulunuyor ve soluk alınamıyor. Genelde pazar günleri çamaşır günümdür benim. Çamaşırımı sabah yıkarım, yurdun damına asarım ve akşam olmadan alır hemen ütülerim. Ütüden nefret etmediğimi biliyor musunuz? Buruşmuş şeyleri düzeltmek hiç de hoşa gitmeyecek bir şey değil. Üstelik, bu işte de oldukça becerikliyimdir. Gerçi önceleri, pek başaramıyordum. Bir sürü yanlış çizgi yapıyordum ütüyle. Ama bir ay geçmeden, iyice alışmıştım. Ne diyordum, pazar, çamaşır ve ütü günüdür. Ama bugün, olmadı işte. Yazık, çünkü çamaşır ve ütü için ideal bir hava. Ama merak etmeyin, yarın sabah daha erken kalkar yıkarım çamaşırımı. Bu sizi kaygılandırmasın. Çünkü genellikle pazar günü yapacak hiçbir şeyim yoktur. Yarın, yıkayacak olduğum çamaşırı astıktan sonra, saat ondaki derse giderim. Bu derste Midori'yle birlikteyim. "Tiyatro Tarihi II" dersi bu, ve şu sırada Euripides'teyiz. Euripides'i bilmiyor musunuz? Bir Yunanlıdır; Aishilos, Sofokles ve o, üç büyük tregedya şairidir. Makedonya'da köpeklerin saldırısına uğrayıp öldüğünü söylerler, ama değişik savlar vardır. İşte Euripides bu. Ben şahsen Sofokles'i yeğlerim, ama bu bir zevk sorunu. Onun tragedyalarının özelliği şu ki sürüyle karmaşık olay geçer ve sonunda artık kimse kıpırdayamaz olur. Anlıyor musunuz? Kendilerine ait nedenleri ve düşünceleri olan, kimi durumlarda bir sürü kişi vardır ve her biri, kendine göre mutluluk ve adalet arayışı içindedir. Ve bu yüzden herkes kendini bir çıkmazda bulur. Bu anlaşılıyor, değil mi? Çünkü ilke olarak hiç kimse kendi adaletini de, kendi mutluluğunu da değerlendiremez bu da anlatılmaz bir kargaşaya sürükler. Ve sonunda ne olabilir sizce? Bu gerçekten çok basittir, çünkü sonunda Tanrı gözükür. Ve gidişgelişleri yönetir. Kimilerini gönderir, kimilerini getirtir, kimilerini yeniden bir araya toplar ve kimilerine de rahat durmalarını buyurur. İpleri çeken biri gibi. Ve her şey böylesine kesin sonuçlanır. İşte *deus ex machina* dedikleri, budur. Euripides tiyatrosunda, hep *deux ex machina*'lar vardır ve onun tragedyaları işte bununla tanınır. Ama gerçek dünyada da böyle bir *deux ex machina* olsaydı eğlenceli olurdu, değil mi? İnsan bir çıkmaza girdiğinde ve artık adım atamaz duruma geldiğinde, Tanrı rahat rahat inip her şeyi yoluna koyardı. Çok basit. En azından, işte bize "Tiyatro Tarihi II" dersinde öğretilen, bu. İşte, genel olarak üniversitede biz bu tür şeyler okuyoruz.

Ben konuşurken Midori'nin babası, dalgın dalgın yüzüme bakıyor, bir şey söylemiyordu. Bakışlarından söylediklerimi anlamış mı, anlaşılmıyordu.

– *Peace*, dedim sözlerimi noktalamak için.

Sadece konuşmak bile karnımı acıktırmıştı. Çünkü, hemen hemen hiç kahvaltı etmemekle kalmamış öğle yemeğimin de neredeyse yarısını bırakmıştım. Doğru dürüst yemek yemediğim için acı bir pişmanlık duyuyordum, ama bunun bana hiç yararı olmadı. Ağza atılacak bir şey bulmak için dolabı karıştırdım, ama sadece bir kutu deniz yosunu, Vicks pastilleri ve soya sosu bulabildim. Kesekâğıdında greyfurt ve salatalıklar vardı.

– Acıkmaya başladım da, salatalıkları yersem sizce sakıncası olmaz değil mi? diye sordum.

Midori'nin babası bir şey söylemedi. Üç salatalığı muslukta yıkadım. Sonra bir tabağa biraz soya sosu döktüm, bir salatalığı yosun yaprağına sararak sosa batırdıktan sonra afiyetle mideye indirdim.

– Biliyor musunuz, nefis bir şey bu, dedim. Basit, taze ve yaşam kokusu saçıyor. Güzel salatalıklar bunlar. Benim düşüncemi sorarsanız, bence kividen çok daha iyi...

Birinci salatalığı bitirince, ikincisine giriştim. Isırırken çıkardığım sevimli gürültü tüm odada yankılanıyordu. Ancak bu ikinci salatalığı da yeyip yuttuktan sonra soluklanabildim. Sonra gidip koridorda bulunan gaz ocağında su kaynattım, çay içmek için.

– Su mu istersiniz, yoksa bir meyve suyu mu? diye sordum ona.

– Hıyar, diye karşılık verdi.

Elimde olmadan gülümsedim.

– Tamam. Yosunlu mu olsun?

Başıyla hafifçe onayladı. Karyolayı gene yükselttim, yemesi daha kolay olsun diye salatalığı, bir meyve soyma bıçağıyla küçük parçalara doğradım, bu parçaları bir yosun yaprağına sardım ve ağzına götürmek için bir meze kürdanı sapladım. Yüz ifadesini değiştirmeden, uzun süre çiğnedi, sonra yuttu.

– Eee, ne diyorsunuz? Güzel, değil mi? diye sordum.

– Güzel, dedi.

– Yiyeceğin güzel gelmesi iyi şey. İnsanın yaşadığının kanıtı.

Sonunda, salatalığın tamamını yedi. Sonra, susamış gibi göründüğünden, ona sürahiden gene su içirdim. İçtikten az sonra bana küçük bir ihtiyacını gidermek istediğini söyledi, ben de ördeği karyolanın altından çıkardım, deliğini penisinin ucuna yaklaştırdım. Sonra tuvalete gidip idrarı döktüm ve kabı muslukta çalkaladım. Sonra da hastanın odasına dönüp çayımın kalanını içtim.

– Nasılsınız? diye sordum ona.

– Başım... dedi.

– Başınız ağrıyor mu?

Hafifçe yüzünü buruşturdu ağrıdığını söylemek ister gibi.

– Ameliyattan sonra, normal bu biliyor musunuz. Ama ben nasıl olduğunu pek bilemeyeceğim hiç ameliyat olmadığıma göre.

– Bilet, dedi o zaman.

– Bilet mi? Hangi biletten söz ediyorsunuz ki?

– Midori, dedi. Bilet.

Ne demek istediğini pek anlamadığım için, susmayı yeğledim. O da sustu bir süre. Sonra dedi ki:

– Lütfen.

Benden yardım istiyor gibiydi, Gözlerini fal taşı gibi açmış bana dikmişti. Bana söyleyecek bir şeyi vardı da ben anlamıyordum.

– Ueno, dedi. Midori.

– Ueno Garı mı?

Başını hafifçe sallayarak onayladı.

Ben de yeniden aklımdan geçirdim: "Bilet. Midori. Lütfen. Ueno Garı." Ama ne demek istediğini hiç anlamıyordum. Onun herhalde biraz aklının karışmış olabileceğini düşünüyordum, ama bakışları bana az öncesine oranla çok daha kararlı görünüyordu. Seruma bağlı olmayan kolunu bana doğru uzattı. Bunun için çok çaba harcaması gerekmiş gibi eli titriyordu. Kalktım ve bu buruşmuş, parşömene dönmüş eli elime aldım. O da elimi hafifçe sıktı, sonra yineledi:

– Lütfen.

Ona Midori'yle de, biletle de ilgileneceğimi, her şeyin yoluna gireceğini ve kaygılanmaması gerektiğini söyler söylemez elini bıraktı ve bitkin, gözlerini kapadı. Sonra, horlayarak uyudu. Nefes alıyor mu diye baktım, yaşadığını anladıktan sonra, çıktım. Su kaynatıp bir çay daha içtim. Ve anladım ki ölmek üzere olan bu kırılgan adama bir yakınlık duyuyorum.

Az sonra komşu yataktaki hastanın karısı döndü, bana her şey yolunda mı, diye sordu. Evet karşılığını verdim. Horlamakta olan kocası da rahat rahat uyuyor gibiydi.

Midori döndüğünde saat üçü geçiyordu.

– Parkta öyle, başıboş gezindim, dedi. Öğüdünü tuttum, kimseyle konuşmadım ve kafamın içini

boşalttım.

– Nasıldı peki?

– Sana teşekkür ederim. Daha rahatlamış gibiyim. Gerçi kendimi hâlâ biraz yorgun hissediyorum, ama bedenim eskiye oranla çok daha hafif. Sandığımdan da çok yorgunmuşum meğer.

Babası derin derin uyuyordu ve yapacak hiçbir şey de olmadığından kahve makinesinden kahve aldık, televizyon salonuna, içmeye gittik. Ve ben ona, yokken neler olup bittiğini tek tek anlattım. Hasta derin derin uyumuş, uyandığında öğle yemeğinden artanın yarısını yemiş, sonra da benim karşısında kıtır kıtır salatalık yediğimi görünce o da yemek istemiş ve son olarak da uyumadan önce çişini yapmıştı.

– Vatanabe, gerçekten olağanüstü birisin, biliyor musun? dedi bana hayranlıkla. Ona bir salatalık yedirmişsin, oysa kimse ona, ne olursa olsun, bir şey yutturamıyor. İnanılır gibi değil!

– Ben de pek anlamadım, ama belki de karşısında iştahla yediğim içindir.

– Ya da belki başkalarını rahatlatmak gibi özel bir becerin var.

– Amma yaptın! dedim gülerek. Pek çok kimse de bana tam tersini söyler.

– Babamla ilgili ne düşünüyorsun?

– Onu sevdim, biliyor musun. Belli bir şey konuşmadık, ama bende, iyi bir insan izlenimi bıraktı.

– Sakin miydi?

– Çok.

– Oysa, bir hafta önce, korkunçtu biliyor musun, dedi başını sallayarak. Saçmalamaya başlamıştı ve zapt edilemez olmuştu. Suratıma bir bardak fırlattı ve bana söylemediğini bırakmadı. Ara sıra böyle oluyor, bu hastalıkta. Neden bilinmiyor, ama bir an geliyor, pek acımasız oluyorlar. Annem de öyle olmuştu. Bana ne dese beğenirsin? Onun kızı olmadığımı ve benden nefret ettiğini söyledi. O zaman gözlerim kararmıştı. Bu hastalığın özelliklerinden biri bu. Beynin kimi kesimlerinde bir basınç oluşuyor hastaları tedirgin ediyor ve ağızlarına geleni söyletiyor onlara. Biliyorum bunu. Ama gene de kırılıyorum çok. Elimden geleni yapmaya çalıştığım halde niçin bana böyle söylendiğini merak ediyorum. Gerçekten berbat bir şey!

– Seni anlıyorum, dedim.

Sonra da aklıma babasının söylediği tutarsız şeyler geldi ve ona aktardım.

– Bir bilet ha? Ueno Garı? diye yineledi. Ne demek olduğunu hiç anlamadım.

– Ve ‘’Lütfen, Midori’’ diye de ekledi.

– Belki de beni sana emanet etmek istiyordu?

– Ya da belki Ueno Garı'na gidip bir bilet almanı istiyordu, dedim. Herhalde, dört sözcük sırasız söylendiği için ne demek istediğini pek anlayamadım. Ueno Garı, sana bir şey hatırlatmıyor mu?

– Ueno... diye düşünceli, yineledi. Bana sadece ikinci kaçışımı anımsatıyor. Henüz ilkokuldaydım, üçüncü ve beşinci sınıfta. Her ikisinde de, Ueno'dan trene bindim, Fukuşima'ya gitmek için. Kasadan para çalmıştım. Öfkemden yapmıştım bunu. Ve Fukuşima'ya gittim, çünkü çok sevdiğim bir teyzem orada oturuyordu. Beni babam alıp getirdi. Fukuşima'ya değin geldi. İkimiz Ueno'ya döndük, yemeğimizi yolda yiyerek. Böyle zamanlarda babam bana bir sürü şeyden söz ederdi, kopuk kopuk konuşsa da. Büyük Kanto depremini,[10] savaşı, doğduğum dönemleri anlattı, kısacası, genellikle konuşulmayan birçok şeyden söz etti. Diyebilirim ki, onunla rahat rahat konuşabildiğim tek zaman budur. İnanılmaz, değil mi sence de? Büyük Kanto depremi sırasında, Tokyo'nun ortasındaymış ve hiçbir şeyin farkına varmamış, biliyor musun.

– Doğru olamaz! dedim, çok şaşırmıştım.

– Ama inan, doğru. O sırada Koişikava Mahallesi'nde römorklu bir bisikletteymiş ve hiçbir şey duymamış, ama hiç. Evine döndüğünde bakmış tuğlalar yerde, tüm ailesi de korku içinde evin sütunlarına sarılmış durumda. Bir şey anlamamış ve galiba, orada öyle ne yaptıklarını sormuş. İşte babamın büyük Kanto depreminden anısı bu... (Gülmeye başladı.) Babamın anıları hep bu türdendir zaten. Hiçbir şeyi büyütmez o. Hep biraz sapma olur. Onu dinlerken, sanırsın son elli-altmış yılda, Japonya'da ciddi ve önemli hiçbir şey olmamış. Neredeyse, 26 şubat hükûmet darbesi[11] de, Pasifik Savaşı da hiç olmamış sanacaksın. Gülünç bir şey, sence de öyle değil mi?.. İşte benimle böyle, bölük pörçük konuştu. Fukuşima'dan Ueno'ya dönüşümüzde. Ve sözlerini noktalamak için bana hep aynı şeyi söylüyordu. Nereye gidersen git, Midori, hiçbir şey değişmeyecektir. Çocuk ruhumla, buna inanasım geldi.

– Bunlar mı, senin Ueno Garı anıların?

– Evet. Ya sen, Vatanabe, sen hiç evden kaçtın mı?

– Hayır.

– Neden?

– Aklıma hiç gelmedi, hepsi bu.

– Ne değişik bir insansın, dedi bana hayranlıkla, biraz da şaşırmış gibiydi.

– Sence öyle miyim sahiden?

– Eminim. Bu tür şeyleri önsezimle anlarım. Peki sen babama ne karşılık verdin?

– Pek iyi anlamadığım için, ona kaygılanacak bir şey olmadığını, her şeyin yolunda gideceğini, seninle de, biletle de ilgileneceğimi söyledim.

– Demek babama, benimle ilgileneceğine söz verdin, öyle mi? dedi, ciddi ciddi gözlerini gözlerime dikerek.

– Hayır, öyle değil, diye telaşla atıldım. O sırada, sözü nereye getirmek istediğini pek anlamamıştım da...

– Merak etme, şaka yaptım. Seninle dalga geçmek için, diyerek güldü. Öyle hoş oluyorsun ki, böyle zamanlarda.

Kahvemizi içtikten sonra, hastanın odasına döndük. Hâlâ derin derin uyuyordu. Kulağını yaklaştırınca, zayıf soluğunu alabiliyordun. Akşam yaklaştıkça, pencerenin dışındaki aydınlık, sonbahara özgü o tatlı ve sakin renge bürünüyordu. Bir küme kuş gelip elektrik tellerine kondu, sonra uzaklaştı. Midori ile ben, odanın bir köşesinde yan yana oturmuş, şuradan buradan laflıyorduk. El falıma baktı ve yüz beş yaşıma değin yaşayacağımı, üç kez evleneceğimi ve bir trafik kazasında öleceğimi haber verdi. Bana çizdiği bu yaşamın hiç de fena olmadığını söyledim ona.

Saat dördü geçtiğinde, babası uyandı ve Midori gidip başucuna oturdu terini kurulamak, su vermek ve başı hâlâ ağrıyor mu, diye sormak için. Hemşire gelip ateşine baktı, kaç kez idrar yaptığını sordu ve serumu denetledi. Televizyon salonundaki kanepeye oturmuş, bir futbol maçı izliyordum.

– Artık gitmeliyim, dedim saat beşe doğru. (Babasına söylüyordum). İşe gitmem gerekiyor da, diye açıklamada bulundum. Altıdan on buçuğa kadar, Şincuku'da plak satıyorum.

Gözlerini bana çevirdi ve başıyla usulca onayladı.

– Vatanabe... dedi bana Midori, dışarı çıktığımızda. Şu sıradaki duygularımı pek iyi anlatamayacağım, ama bugün yaptıkların için sana gerçekten minnettarım, hem de çok. Teşekkür ederim...

– Ama pek bir şey yapmadım ki, diye karşılık verdim. Ama eğer sana yardımı olursa, haftaya da gelebilirim. Zaten, babanı gene görmek isterim.

– Sahi mi?

– Nasıl olsa yurtta yapacak pek bir şeyim olmadığına göre, en azından, buraya gelirsem, salatalık yerim.

Midori, kollarını kavuşturmuş ayakkabısının topuğuyla yere vurdu.

– Gene seninle içmeye gitmek isterdim, dedi başını düşünceli, hafifçe yana eğerek.

– Ya porno filmler?

– Bir porno film seyrettikten sonra içeriz, dedi. Sonra da, her zamanki gibi, bir sürü sapık şeyden konuşuruz.

– Ben pek konuşmam, diye karşı çıktım.

– Nasıl istersen. Herhalde, sarhoş oluncaya değin gevezelik ederek içeriz, sonra da birbirimizin kollarında uyuruz.

– Ardından neler olacağını hayal edebiliyorum... dedim içimi çekerek. Ben eyleme geçeceğim, sen olmaz diyeceksin, değil mi. (Sırıttı.) Her durumda, gelecek pazar da, bu sabah yaptığın gibi, uğrayıp beni alırsın. Buraya birlikte geliriz.

– Biraz daha uzun bir etekle, değil mi?

– Evet.

Ama, sonuç olarak, ertesi pazar hastaneye gelemedik. Çünkü Midori'nin babası cuma sabahı öldü.

Midori, haberi bana o sabah saat altı buçukta telefonda verdi. Beni çağırdıklarını belirten zil çalmaya başlayınca pijamamın üstüne bir yelek geçirip telefona bakmak için aşağıya, hole indim. Soğuk ve sessiz bir yağmur yağıyordu. Midori sakin ve alçak bir sesle bana babasının az önce öldüğünü söyledi. Ona, yapabileceğim bir şey var mı, diye sordum.

– Teşekkür ederim. Gerek yok. Cenazelere alışkınız biz. Sadece sana haber vermek istemiştim de... (İçini çekti.) Gelme sakın. Cenaze törenlerinden nefret ederim. Seninle orada karşılaşmak istemiyorum.

– Anladım.

– Beni porno filme götüreceksin, değil mi?

– Elbette.

– İyice sapık bir film olsun, olmaz mı?

– Arayıp bulurum senin için.

– Anlaştık. Seni gene ararım.

Ve telefonu kapattı.

Ama ertesi hafta, sesi sedası çıkmadı. Onu derste görmedim ve bana telefon da etmedi. Yurda her dönüşümde, hep soruyordum beni arayan oldu mu diye, ama ne arayan vardı, ne telefon eden. Bir gece, verdiğim sözü yerine getirmiş olmak için, onu düşünerek mastürbasyon yapmayı denedim, ama yürümedi. Mastürbasyon yaparken, Naoko'yu bile aklıma getirmeye çalıştım, ama hiçbir yararı olmadı bana. Ben de vazgeçtim, bu yaptığımı saçma bularak. Sonra viski içtim, dişlerimi fırçalayıp yattım.

Pazar sabahı, Naoko'ya mektup yazdım. Ona Midori'nin babasından söz ettim. Sınıf arkadaşım olan bir kızın babasını görmeye gittiğimi ve bir salatalık yediğimi söyledim ona. Ben yiyince o da imrenmişti. Ama, sonunda, benim ziyaretimin ardından beşinci gün sabahı ölmüştü hasta. Salatalığı yerken çıkardığı hafif gürültüyü hâlâ hatırlıyordum. Birinin ölmesinin garip anılar bıraktığını da

ekledim.

Sabahleyin uyandığımda, yatağımda onu, Reiko'yu ve kümesi düşündüğümü yazdım ona. Tavuskuşu, güvercinler, papağan ve hindiler, hatta tavşanlar, hep gözümün önündeydi. Yağmur yağdığı sabah giydikleri kapüşonlu sarı yağmurlukları da anımsıyordum. Sıcacık yatağımda onu düşünmek çok hoş oluyordu. Bana iyice sokulmuş, top gibi büzülmüş uyuyormuş hissine kapılıyordum. Ve bu gerçek olsa ne iyi olurdu, diyordum kendi kendime.

Zaman zaman müthiş kederlere boğulsam bile, genelde keyfim yerinde sayılırdı. Her sabah, tıpkı onun kuşlarla ve sebze bahçesiyle ilgilendiği gibi, ben de zembereğimi kuruyordum. Yataktan çıkar çıkmaz, en az otuz altı kez kuruyordum onu, dişlerimi fırçalarken, tıraş olurken, kahvaltımı yaparken, giyinirken ve üniversiteye gitmek için yurttan çıkarken. Bir gün daha doğru dürüst yaşamak için kendimi yüreklendiriyordum. Kendim ayırdına varmıyordum, ama şu son zamanlarda sık sık kendi kendime konuştuğumu söylüyorlardı. Herhalde zembereğimi kurarken edindiğim bir alışkanlık olmalıydı bu, tek başına konuşmak.

Onu görememek çok zordu, ama düşünüyordum ki eğer o olmasaydı Tokyo'da yaşamak daha da ağır gelirdi. Sabahları yatağımda onu düşündüğüm içindir ki, zembereğimi kurma ve olağan yaşamımı sürdürme gücünü buluyordum. Bunu yapmayı kendime borçluydum, onun da yaptığı gibi.

Ama bugün, pazar, zembereğimi kurmadığım sabahtı. Çamaşırımı yıkamıştım ve şimdi de odamda mektubumu yazıyordum. Bu mektubumu bitirip de pulunu yapıştırınca ve mektup kutusuna atınca, artık akşama dek yapacak işim kalmayacaktı. Çünkü, pazar günleri, ders de çalışmıyordum. Hafta içinde ders aralarında kitaplıkta oldukça sıkı çalıştığım için pazarları yapacak işim olmuyordu. Pazar öğlesonrası her yer sakin, sessiz ve ıssızdı. Ya okuyor ya da müzik dinliyordum, yalnız başıma. Tokyo'da yaşadığı dönemde, pazarları birlikte dolandığımız sokakları da teker teker anımsadığım oluyordu. O zaman giydiği giysileri açık seçik hatırlıyordum. Pazar öğlesonrası, gerçekten pek çok şeyi anımsıyordum.

Reiko'ya selamımı iletmesini rica ettim. Akşam, onun gitarını özlemle anıyordum.

Mektubumu bitirince, gidip iki yüz metre ötedeki posta kutusuna attıktan sonra yakındaki bir bakkaldan bir sandviç ile bir Coca-cola alıp parktaki bir sıraya yerleştim. Çocuklar beyzbol oynuyordu, bir süre onları seyrettim. Sonbahar ilerledikçe gök giderek yükseliyor ve mavileşiyordu. Birden başımı kaldırdığımda, iki uçak izi gördüm, tren rayları gibi birbirine koşut, batıya doğru gidiyorlardı. Ayağımın dibine yuvarlanan bir topu onlara geri gönderdiğimde çocuklar, bana teşekkür etmek için kasketlerini çıkardılar. Her zamanki gibi, gençler beyzbol oynadığında toplar hep oraya buraya kaçıyor, hedefi şaşırıyordu. Öğleden sonra, okumak için odaya döndüm. Bir süre sonra, kafamı toplayamadığımdan, gözlerimi tavana dikip Midori'yi düşündüm. Kendi kendime sordum, babası gerçekten de onu bana emanet etmek istemiş miydi diye. Ama kuşkusuz, ne demek istediğini öğrenebilmemin hiç mi hiç yolu yoktu. Kuşkusuz beni başkası sanmıştı. Gerçek olan bir şey varsa, soğuk bir yağmurun yağdığı bir cuma sabahı ölmüştü ve artık bunu öğrenmemin hiçbir yolu yoktu. Öleceği sırada daha da büzülüp dertop olduğunu hayal ettim. Ve, cesedi yakıldığında, kül olmuştu. Arkasında küçük bir mahalle kitabeviyle, en azından bir tanesi sıradışı olan iki kızdan başka bir şey bırakmamıştı. Yaşamını nasıl geçirmiş olduğunu merak ettim. Beni nasıl bulmuştu acaba, hastane yatağında, başından geçirdiği ameliyatla sersemlemişken?

Böyle Midori'nin babasını düşünmekten biraz bunaldığım için, damda kurumakta olan çamaşırlarımı biraz daha erken topladım, çünkü Şincuku Mahallesi'nde dolanarak vakit geçirmeye karar vermiştim. Pazar günü kalabalık olan bu mahalle, beni yatıştırdı. İş çıkışı saatlerinde trenlerin olduğu kadar kalabalık Kinokuniya Kitabevi'nden Faulkner'in *Ağustos Işığı* kitabını satın aldım, bir caz barına girdim, ama müzik bana çok yüksek geldi, Ornette Coleman'ın ve Bud Powell'ın plaklarını dinler ve satın aldığım kitabı okurken, kaynar, koyu, ama iyi olmayan bir kahve içtim. Saat beş buçukta, kitabımı kapatıp hafif bir akşam yemeği yemek için çıktım. Birden kendime sordum, böyle pazarlar daha kaç on ya da yüz kez yinelenecek diye. "Sakin, sessiz ve yalnız bir pazar" dedim yüksek sesle. Pazar günleri zembereğimi kurmuyordum.

Hafta ortasına doğru, elimi bir cam parçasıyla, hem de oldukça derin kestim. Plak raflarından birinin kenarının kırılmış olduğunu fark etmemişim. Elim öylesine kanadı ki şaşırdım ve kan damlaları çok geçmeden ayağımın dibinde, yerde kırmızı bir leke oluşturdu. Patronum birkaç küçük havlu getirip elimi sıkı sıkı sardı. Sonra da gece açık bir ilkyardım servisi aramak için telefon etti oraya buraya. Pek ilgi çekici bir çocuk değildi ama, bu tür işlerde becerikliydi. Neyse ki yakında bir hastane varmış, ama ben oraya gidinceye değin, havlular kıpkırmızı olmuştu ve kan damlaları, iri iri, asfalta damlıyordu. İnsanlar bana yol vermek için telaşla çekiliyorlardı. Bir kavga sırasında yaralandığımı sanıyorlardı herhalde. Pek acı duymuyordum. Sadece bir türlü dinmeyen bu kan vardı işte.

Doktor, kanlı havluları, önemsemeden, açtı, kanı durdurmak için bileğimi kuvvetle sıktı ve yarayı mikrop öldürücüyle temizledikten sonra dikmeye başladı. Sonra da ertesi gün gene gelmemi söyledi. Plakçıya döndüğümde patron, bana izin verdi, eve gitmemi söyledi, gündeliğimi kesmeyecekmiş gene de. Otobüse binip yurda döndüm. Sonra Nagasava'yı görmeye, odasına gittim. Yaralanmak beni heyecanlandırmıştı, biriyle konuşmak istiyordum, üstelik arkadaşımı görmeyeli de epey zaman olmuştu.

Televizyonda İspanyolca dersi izleyerek birasını içiyordu. Sargımı görünce, ne olduğunu sordu, ben de yaralandığımı ama önemli olmadığını söyledim. Bir bira önerdi, istemedim.

– Bekle, şimdi bitiyor, dedi.

Ve İspanyolca telaffuza çalışmayı sürdürdü. Poşet çay yapmak için su kaynattım. Bir İspanyol kadın bir tümce okudu: "İlk kez böyle şiddetli yağmur yağıyor. Barcelona'da birkaç köprüyü sürüklemiş.'' Nagasava, önce tümceyi yineliyor, sonra da, hiç de ilgi çekici olmadığından yakınıyor ve zaten tüm yabancı dil derslerinin hep böyle olduğunu söylüyordu.

İspanyolca dersi biter bitmez Nagasava televizyonu kapadı, küçük buzdolabından bir bira daha alarak içmeye koyuldu.

– Seni rahatsız etmiyorum ya? diye sordum.

– Beni mi? Yok canım. Benim de canım sıkılıyordu zaten. Gerçekten de bira istemiyor musun?

Hayır dedim ona.

– Ha, sahi, geçen günkü sınavların sonuçları geldi. Kazanmışım, dedi.

– Dışişleri Bakanlığı sınavlarını mı?

– Resmî adı Dışişleri Bakanlığı'na memur alma sınavı. Aptalca bir şey, değil mi?

– Kutlarım, dedim ben, sol elimle elini sıkarak.

– Teşekkür ederim.

– Sınavı kazanman normal.

– Kuşkusuz, diye gülerek karşılık verdi. Ama artık sınavı kazanmış olduğuma göre sanki biraz rahatladım, soluk aldım.

– Peki, yurtdışına gidecek misin?

– Hayır, ilk yıl yurtiçinde bir staj yapılıyor. Sonra, uzun bir süre için yurtdışına gönderiyorlar.

Çayımdan bir yudum aldım, o da tadını çıkara çıkara birasını içti.

– Eğer istersen, giderken bu buzdolabını sana verebilirim. İster misin? Hiç olmazsa soğuk bira içersin.

– Evet, isterim doğrusu. Ama herhalde sana da gerekecektir. Kuşkusuz bir daire tutarsın.

– Saçmalama! Buradan gittiğimde, çok daha büyüğünü alırım ve lüks içinde yaşarım. Dört yıldır burada kendi kendimi yiyip durdum, bu yüzden de kullandığım her şey bana batar oldu zaten. Ne istersen hepsini veririm sana televizyonu da, termosu da, radyoyu da, hepsini!

– İstediğini ver o zaman, dedim ben de. (Masasının üzerinde duran İspanyolca kitabını aldım elime.) İspanyolca'ya mı başladın?

– Evet, özel bir dil yeteneği var bende ve birkaç dil bilmek çok yararlı olacak. Fransızca'yı kendi kendime öğrendim ve mükemmel konuşurum, biliyorsun. Çok kolay. Kuralları öğrenmek yeter, gerisi kendiliğinden geliyor, nasıl olsa, hep aynı şey. Kızlarla olduğu gibi, görüyorsun ya.

– Oldukça içedönük bir yaşam biçimi bu, dedim alaylı alaylı.

– Ha, aklıma gelmişken, bu yakınlarda benimle akşam yemeğine gelmek ister misin? diye sordu.

– Gene kız tavlamaya mı çıkacağız yoksa?

– Hayır, bilemedin. Sadece yemek yemeye. Hatsumi'yle üçümüz başarımı kutlamak için iyi bir lokantaya gideriz. Olabilirse, pek pahalı bir yere. Nasıl olsa, parayı babam ödüyor!

– Öyleyse neden Hatsumi'yle yalnız gitmiyorsun?

– Sen bizimleyken, o da ben de daha iyi vakit geçiriyoruz da ondan.

Bu durumdan bıkıp usanmıştım artık. Kizuki ve Naoko'yla da böyle olmamış mıydı?

– Yemekten sonra, yatmaya, ona giderim ben. Ama üçümüz yemek yiyebiliriz değil mi!

– İkiniz için de sakıncası yoksa, gelirim. Ama sen, Nagasava, Hatsumi konusunda niyetin nedir, ne yapmayı düşünüyorsun? Stajın bitince, birkaç yıl görev için yurtdışında olacaksın, değil mi? Peki o ne olacak?

– Bu onun sorunu, benim değil.

– Ne demek istediğini pek anlayamadım...

Birasını, hep öyle, bacakları yazı masasının üstünde, içti bitirdi, sonra esnedi.

– Gerçekte, kiminle olursa olsun, evlenmeye hiç niyetim yok, zaten Hatsumi de bunu çok iyi biliyor. Bu yüzden, o da istediğiyle evlenebilir. Ona engel olacak değilim. Demek istediğim, işte bu.

Hayran hayran içimi çektim.

– Beni berbat biri olarak görüyorsun, değil mi? dedi bu kez.

– Doğru.

– Dünya, temelinden haksız, biliyorsun. Bu da benim suçum değil. Başından beri böyle. Hatsumi'yi aldatmak gibi bir niyetim hiç olmadı. Ona dedim ki, mademki bu konuda ben pek güvenilir biri sayılmam, işine gelmezse beni bırakırsın, olur biter.

Nagasava, birasını bitirmişti, bir sigara yaktı.

– Ara sıra yaşamdan korktuğun olmaz mı senin? diye sordum.

– O kadar da aptal değilimdir, biliyorsun, diye karşılık verdi. Elbette ara sıra olur. Bu da normal, sanırım. Ama bu korku benim, yapmam gerekeni yapmamı engellemez. Olanaklarımın sonuna değin gitmek isterim. İstediğimi alırım, gerisini bırakırım. Böyle yaşamak istiyorum. Olanaksız olduğunda, düşüneceğim. Haksız bir toplum, aynı zamanda, tersinden bakıldığında, olanaklarının ta sonuna değin gidebileceğin bir toplumdur.

– Bu bana, bakış açısı olarak, oldukça bencil görünüyor.

– Ama armut piş ağzıma düş diye de beklemem. Kendime göre, ben de az çaba harcamıyorum, biliyorsun. Senin harcadığının en az on katı çaba harcıyorum.

– Evet, belki de, diye hak verdim.

– Bu yüzden de, ara sıra, çevreme baktığımda, gerçekten umudum kırılıyor. Kendi kendime her zaman sorarım, insanlar neden daha çok çabalamazlar diye. Hiçbir şey yapmaz ve zamanlarını yaşamın haksızlığından yakınarak geçirirler.

Şaşkınlıkla bakakaldım yüzüne.

– Bendeyse, daha çok, ellerinden geldiğince çalışıp çaba gösteriyorlar izlenimi vardır, ama belki de yanılıyorum...

– Bu durumda, söz konusu olan, çaba değil, çalışmaktır, dedi sadece. Bunun benim sözünü ettiğim çabalarla uzak yakın ilgisi yok ki. Çaba, daha etkin ve belirli bir amaca yönelik harcanır.

– Örneğin, başkaları bir iş buldular diye rahat bir soluk alırken, senin kalkıp İspanyolca öğrenmeyi seçmendir, değil mi?

– Tastamam öyle. Gelecek ilkbahar, İspanyolca'yı mükemmel öğrenmiş olacağım. İngilizce, Almanca ve Fransızca'yı zaten biliyorum, İtalyanca'da da başımın çaresine bakıyorum sayılır. Sence bunlar, çaba harcanmadan başarılabilir mi?

Sigarasını içiyordu, bense Midori'nin babasını düşünüyordum. Asla televizyodan İspanyolca öğrenmek aklına gelmemiştir. Herhalde çaba ile çalışma arasındaki farkın ne olduğunu da hiç sormamıştır kendine. Kuşkusuz bunu düşünmeye zaman bulamayacak derecede işi başından aşkındı. Çok işi vardı, çok, üstelik bir de evden kaçmış kızını getirmek için kalkıp ta Fukuşima'ya gitmesi gerekiyordu.

– Yemek için, gelecek cumartesi uygun mu sana?

Olumlu yanıt verdim.

Nagasava'nın seçtiği yer, Azabu'nun arkasında, sapa bir sokakta, Fransız yemekleriyle ün salmış, lüks bir lokantaydı. Nagasava kendini tanıtınca bizi lokantanın dibinde özel bir salona aldılar. Burası küçük bir odaydı, duvarları, on beş kadar taşbasması resimle süslenmişti. Hatsumi'yi beklerken. onunla ikimiz bir yandan Joseph Conrad'ın romanlarından konuşup bir yandan da nefis bir şarap içtik. Nagasava, pahalı, kurşunî renkli takım giymişti, bendeyse sade bir lacivert blazer ceket vardı.

Hatsumi bir çeyrek sonra geldi. Özenle makyaj yapmış, altın küpeler takmıştı, koyu mavi zarif bir elbise ve pek şık, kırmızı iskarpinler giymişti. Elbisesinin rengini beğendiğimi söyledim ve o da bu renge "*midnight blue*" dedikleri karşılığını verdi.

– Ne kadar hoş bir yer.

– Babam Tokyo'ya geldiğinde hep burada yer. Ben de bir kez onunla gelmiştim. Ama bu tür cafcaflı mutfağı pek sevmem, dedi Nagasava.

– Gene de, ara sıra hiç de fena olmuyor, sence de öyle değil mi, Vatanabe? dedi Hatsumi.

– Haklısın hele paralar benden çıkmıyorsa, diye karşılık verdim.

– Genelde babam hep yanında biriyle gelir, diye sözlerini sürdürdü Nagasava. Tokyo'da bir metresi var da.

– Sahi mi? dedi Hatsumi.

Duymazlıktan gelerek şarabımı içmeyi sürdürdüm.

Az sonra garson geldi ve siparişimizi verdik. Bir çorba ile meze istedik, ana yemek olarak, Nagasava ördek aldı, Hatsumi ile ben de levrek istedik. Yemek servisi yavaş yapıldığından, şarabımızı içerken pek çok şeyden konuştuk. Önce Nagasava bize Dışişleri'ndeki sınavını anlattı. Adayların çoğu öyle berbatmış ki onları seve seve dipsiz bir bataklığa atabilirmiş, ama aralarında

pek de fena sayılmayacak birkaç tanesi varmış gene de. Toplumun genelinde berbat olanların oranının iyilere göre daha mı yüksek, daha mı düşük olduğunu, ona sordum.

– Kuşkusuz, aynı, diye çok doğal bir biçimde yanıt verdi. Her yerde aynı şey. Hiç değişmez.

Şarap bitince, Nagasava bir şişe daha istedi ve kendine de duble viski ısmarladı.

Sonra da Hatsumi, her zamanki gibi bana, benimle tanıştırmak istediği bir kızdan söz etmeye başladı. Onunla benim aramda, bitmek bilmeyen bir konuşma konusuydu bu. Hep bana, "pek cici, kendisinden genç ve kulüp etkinliklerine katılan bir kız" tanıştırmak isterdi ve ben de her zaman bir yolunu bulur kaytarırdım.

– Ama gerçekten de çok sevimli, biliyor musun. Üstelik, güzel de. Gelecek defa, onu getiriyorum, kendin konuşursun. Hoşuna gideceğinden eminim.

– Olanaksız, diye karşılık verdim. Senin üniversitenden bir kızla çıkacak kadar zengin değilim ki ben. Yeterli param yok, ayrıca, konuşma yeteneğim de yok ya.

– Hiç de değil! Aklı başında bir kız o, üstelik pek de açık görüşlü, inan bana. Senin sandığın kadar kendini beğenmiş biri değil.

– Hiç olmazsa bir kez görmeyi denesen, Vatanabe, diye araya girdi Nagasava. Üstelik onunla yatmak zorunda da değilsin.

– Umarım. Yatmasan iyi olur, çünkü henüz bakire, diye söze karıştı Hatsumi de.

– Senin eskiden olduğun gibi.

– Evet, benim eskiden olduğum gibi, diye gülerek yineledi. Ama biliyor musun, Vatanabe, bunun ne zenginlikle ne de bilmem aklına ne geliyorsa, onunla ilgisi filan yok. Gerçi evet, sınıfta, inanılmayacak derecede havalı birkaç kız yok değil, ama genelde, son derece sıradan kızlarız hepimiz. Öğleyin, kafeteryada, iki yüz yenlik yemeği yeriz...

– Ama, Hatsumi, benim okulumda üç mönü var. A mönüsü yüz yirmi yen, B mönüsü yüz ve C mönüsü seksen yen. Ve A mönüsü alacak olursam, herkes bana yan yan bakar. C mönüsü bile yiyemeyenlere gelince, onlar da altmış yenlik *ramen*'le[12] yetinirler. İşte böyledir, bizim okulumuz. Bu koşullarda, anlaşabileceğimizi sanıyor musun?

Hatsumi bir kahkaha patlattı.

– Hiç de pahalı değilmiş. Bir gün gelip ben de yiyeyim bari. Ama, Vatanabe, sen sevimli bir çocuksun ve eminim onunla iyi anlaşırsın. Zaten, belki de yüz yirmi yenlik yemek hoşuna gider kızın.

– Şaşarım doğrusu, dedim gülerek. Kimse o yemeği isteyerek yemez. Başka türlüsünü alamadığı için yer.

– Ama dışarıdan bakıp yargılamamanı rica ederim. Biraz uçuk bir okul olsa bile, gene de orada

ciddi ciddi geleceğini düşünen kızlar da var. Hepsi sadece ve sadece spor arabası olan bir gençle çıkmaktan başka bir şey düşünmeyen kızlar değil.

– Biliyorum.

– Vatanabe'nin zaten sevdiği bir kız var, diye araya girdi Nagasava. Ama ondan hiç söz etmez. Bu konuda dut yemiş bülbül kesilir. Büyük sır.

– Doğru mu? diye sordu Hatsumi.

– Doğru. Ama öyle pek de gizemli değil. Sadece kolay anlatılamayacak kadar aşırı karmaşık bir öykü.

– Yoksa yasak bir aşk mı? Benden öğüt isteyebilirsin.

Bir yudum şarap içerek konuşmaktan kaytardım.

– Görüyor musun? Hiçbir şey söylemeyecek. (Nagasava üçüncü viskisini yudumluyordu.) Hiçbir şey söylememeye karar verdiyse, hiçbir şey söylemez.

– Yazık, dedi Hatsumi, çatalının ucundaki küçük bir et parçasını ağzına götürürken. Dördümüz bir arada çıkabilirdik.

– İçtikten sonra eş de değiştirebilirdik, diye ekledi Nagasava.

– Saçmalamasana sen.

– Ama saçmalık değil ki, çünkü biliyor musun bilmem, ama Vatanabe sana abayı yakmış.

– Aynı şey değil ki, dedi kız açık açık. O bunu yapacak türden biri değil. Kendisine ait olanı özenle koruyan bir çocuk o. Görüyorum. Bu yüzden ona birini tanıştırmak istedim ya.

– Ama biz daha önce de, aramızda kızları değiştirmiştik, onunla ben, bilmiyor muydun?

Nagasava viski bardağını, hiç de önemli bir şey söylememişçesine kafasına dikip bir tane daha ısmarladı.

Hatsumi bıçağını çatalını bıraktı ve ağzını usulca peçetesine sildi. Sonra bana baktı.

– Vatanabe, doğru mu bu?

Ne karşılık vereceğimi bilemediğim için, sustum.

– Her şeyi anlatabilirsin, önemli değil, dedi Nagasava.

Kapana kıstırılmış gibi oldum. Ara sıra, içtiği zaman, Nagasava acımasız oluyordu. Ve bu akşam, acımasızlığı bana değil, Hatsumi'ye yönelikti. Onun oyununu apaçık gördüğüm için de büsbütün

huzurum kaçmıştı.

– Anlatsana, bana çok eğlenceli gibi göründü, dedi Hatsumi.

– Sarhoştum, dedim.

– Önemli değil. Sana sitem etmiyorum. Sadece anlatmanı istiyorum.

– Şibuya'da bir barda içiyorduk ki, iki kızla tanıştık. Yüksekokulda öğrenciydi kızlar ve tanıştığımızda zaten epey kafayı bulmuşlardı, mahalledeki otellerden birinde bulduk kendimizi. Yan yana odalar aldık. Ve gece, Nagasava benim kapımı vurup kızları değiştirmemizi önerdi, bunun üzerine ben onun odasına geçtim, o da benimkine.

– Kızlar bir şey demediler mi, kızmadılar mı?

– Onlar da sarhoştu, sonra da, bu durum onları da rahatsız etmedi.

– Bir de, kendimize göre nedenlerimiz vardı bizim, diye ekledi Nagasava.

– Ne gibi?

– Kızlar birbirinden çok farklıydı. Biri güzeldi, ama öteki değildi ve ben bunu haksızlık sayıyordum. Çünkü güzel olanı ben almıştım ve bu da Vatanabe'ye karşı kibarlık sayılmazdı, değil mi? İşte bunun içindir ki değiş tokuş yaptık. Böyle olmuştu, değil mi, Vatanabe?

– Evet, diye onayladım. Ama, doğruyu söylemek gerekirse, güzel olmayandan çok hoşlanmıştım. Güler yüzlü ve iyi huyluydu. Seviştikten sonra yatakta tatlı tatlı çene çalıyorken Nagasava gelip değiş tokuş önerisinde bulunmuştu. Kıza ne düşündüğünü sormuştum, o da tamam demişti, eğer ben de istiyorsam. Herhalde daha güzel olan arkadaşıyla sevişmek istediğimi düşünmüştü.

– İyi miydi bari? diye sordu bana Hatsumi.

– Evet, yani. Pek sayılmaz. Sevişmek gibi. Bu tarz yapıldığı için ille de daha hoşa gitmesi gerekmez.

– Öyleyse niçin yaptın bunu?

– Çünkü ona ben önerdim, diye araya girdi Nagasava.

– Ben Vatanabe'ye soruyorum, diye kestirdi attı Hatsumi. Niçin yaptın bunu?

– Çünkü, zaman zaman, kızlarla yatmayı canım çok ister de ondan, dedim.

– Mademki yaşamında sevdiğin bir kız var, onunla sevişmenin bir çaresini bulamıyor musun? diye sordu biraz düşündükten sonra.

– Ama benim durumum fazlasıyla karışık.

Hatsumi içini çekti.

O sırada kapı açıldı ve yemeği getirdiler. Kızarmış ördek servisi yapıldı, arkasından da levrek tabakları Hatsumi ile benim önümüze kondu. Yemeklerle birlikte sıcak sebze ve sos da getirilmişti. Sonra, servis yapanlar çekildiler ve üçümüz gene baş başa kaldık. Nagasava ördeğini bıçağıyla kesip iştahla yedi, sonra da viski içti. Ben ıspanakların tadına baktım. Hatsumi tabağına dokunmadı bile.

– Biliyor musun, Vatanabe, niçin yaptığını bilmiyorum, ama bu tür işler sana göre değil, ve bence sana yakışmıyor da, sen de böyle düşünmüyor musun? dedi.

Ellerini masanın üstüne koymuş, gözlerini bana dikmişti.

– Evet, bazen ben de öyle düşünüyorum.

– O halde niçin devam ediyorsun acaba?

– Çünkü ara sıra şefkate gereksinme duyuyorum, dedim açık açık. İnsan sıcaklığı olmayınca, kendimi müthiş yalnız hissediyorum.

– Neler olup bittiğini ben sana kısaca anlatayım, diye söze karıştı Nagasava. Vatanabe bir kızı seviyor, ama bazı nedenlerle birlikte yatamıyorlar. Bu yüzden, cinsellik sorununu da başka yollardan çözümlüyor, işte hepsi bu. Ciddi bir şey değil, değil mi? Öte yandan, tepki olarak da tamamen akla yakın. Odasına kapanıp mastürbasyon yapmaktan daha iyi, değil mi?

– Ama o kızı eğer gerçekten seviyorsan, kendini tutmayı bilmelisin, değil mi, Vatanabe?

– Evet, belki, dedim ağzıma krema soslu bir lokma balık götürürken.

– Bir erkeğin cinsel isteğinin ne olabildiği konusunda en ufak bir fikrin yok ki senin, dedi Nagasava, Hatsumi'ye. Örneğin, üç yıldır seninle çıkıyorum, ama gene de, bu süre içinde başka pek çok kızla yattım ben. Ve hiçbirini anımsamıyorum bile. Adlarını bilmiyorum, yüzleri gözümün önüne gelmiyor. Her biriyle sadece bir kez yattım. Karşılaştık, seviştik ve ayrıldık. Hepsi bu. Bunda ayıplanacak ne var ki?

– İşte dayanamadığım, sendeki bu küstahlık. dedi Hatsumi, sakin sakin. Sorun, başka kızlarla yatıp yatmadığını bilmek değil. Bugüne değin, başka kızlarla yattın diye ben hiç kızmadım, değil mi?

– Buna kızlarla yatmak bile denemez. Bir oyun işte, hepsi bu. Kimseye zararı olmuyor ki, dedi Nagasava.

– Ama beni kırıyor, dedi Hatsumi. Ben niçin sana yetmiyorum?

Nagasava bir süre, viski bardağını çalkalayarak, sustu.

– Bana yetmediğinden değil. Söz konusu olan, bambaşka bir şey. Sanki içimde ancak bu tür şeylerle giderilebilecek bir susuzluk varmış gibi. Ve bu seni kırıyorsa eğer, gerçekten üzgünüm. Senin bana yetmediğini asla söylemedim. Ama bu susuzlukla yaşamaya mahkûmum, o benim bir parçam. Başka

türlüsü mümkün değil, anlıyor musun?

Hatsumi sonunda, balığını yemeye başlamak için çatal ve bıçağını eline almaya karar verdi.

– Ama, hiç olmazsa, Vatanabe'yi de sürüklememeliydin.

– Ortak yönlerimiz var, onunla benim, dedi Nagasava. Benim gibi o da , temelde kendi kişiliğine bağlı biri. Tek fark, kendini beğenmişlikte. O sadece kendi düşündüğüyle, kendi hissettiğiyle, kendi yaptığıyla ilgilenir. Bunun içindir ki olaylara kendini başkalarından soyutlayarak bakabilir. İşte bu yüzdendir ki onu beğeniyorum. Ama henüz bunun tam olarak bilincinde olmadığından, yolunu bulamıyor ve kendini yaralıyor.

– Çünkü sence öyle insanlar var mı, her zaman yolunu bulabilen veya hiç yara almamış insanlar? dedi Hatsumi. Yoksa sen, bize, yolunu hiç şaşırmadığını ya da hiç yaralanmadığını mı söyleyeceksin?

– Yok canım, elbette ki evet, benim de başıma gelmiştir. Ama, kendini biraz eğitmekle, bu gibi durumların yarattığı acıları hafifletmek olasıdır. Elektrik şoku uygulanan fareler, sonunda en az acı duyacakları yolu bulmayı başarırlar.

– Ama fareler sevdalanmaz.

– "Fareler sevdalanmaz'' diye yineleyen Nagasava, bana döndü. Çok güzel. Bir fon müziğimiz kalıyor eksik. Çift arplı, büyük bir orkestra...

– Şakaya vurarak işin içinden sıyrılmaya kalkışmasana. Ben ciddi konuşuyorum, diye çıkıştı Hatsumi.

– Akşam yemeğindeyiz yahu, dedi Nagasava. Vatanabe bizimle, bu yüzden, bence, bu konuşmayı sonraya bıraksak daha doğru olacak.

– Gitmemi ister misiniz? diye öneride bulundum.

– Hayır, bence kalsan daha iyi, dedi Hatsumi.

– Mademki salt bunun için geldin, hiç olmazsa tatlını ye, dedi Nagasava.

– Bana göre hava hoş.

Ve sessizce yemeğimizi yemeyi sürdürdük. Ben balığımın hepsini bitirdim, Hatsumi kendisininkinin yarısını bıraktı. Ördeğini çoktan bitirmiş olan Nagasava ise viski içmeyi sürdürdü.

– Balık nefisti, diyecek oldum.

Kimse karşılık vermedi. Dipsiz bir kuyuya bir taş atmıştım sanki.

Tabaklarımızı aldılar, sonra bize limonlu dondurma ile kahve getirdiler. Nagasava dondurmanın sadece tadına bakıp hemen bir sigara yaktı. Hatsumi dondurmasına elini bile sürmedi. Bense,

dondurmamı bitirdim, kahvemi de içtim. Hatsumi, yan yana masanın üstüne koyduğu ellerini seyrediyordu. her şeyi gibi, elleri de zarifti, şıktı. Naoko ile Reiko'yu düşündüm, şu sırada ne yapıyorlardı acaba? Belki de Naoko kanepeye uzanmış, okuyor ve Reiko da gitarla "Norwegian Wood"u çalıyordu. Birdenbire, onların yaşadığı o küçük odaya dönmek için dayanılmaz bir istek duydum. Burada ne işim vardı benim yahu?

– Bizi Vatanabe ile beni, birbirimize benzer kılan, başkalarından anlayış beklememiz, dedi Nagasava. Bu yüzden farklıyız biz. Herkeste çevrelerindekiler tarafından anlaşılma isteği, bir saplantıya dönüşmüş, ama ne ben ne de Vatanabe, böyleyiz. Başkaları bizi anlamış, anlamamış, umurumuzda bile değil. Biz biziz, başkaları da başkaları.

– Doğru mu bu? diye sordu bana Hatsumi.

– Güldürme insanı, diye karşılık verdim. Ben böyle olabilecek kadar güçlü değilim ki. Başkalarının beni anlamaması pekâlâ umurumda. Anlaşılmak istediğim insanlar var. Ne var ki, bence başkalarının bir dereceye kadar beni anlamamaları, kaçınılmaz. Ben onların beni anlamasını sağlamaya uğraşmaktan vazgeçtim. Ama bu demek değildir ki, Nagasava'nın söylediği gibi, anlaşılmamak umurumda değil...

– Bu söylediklerin benim dediklerimden pek farklı sayılmaz, dedi Nagasava, kahve kaşığını eline alırken. Tıpatıp aynı şey. Geç yapılmış bir kahvaltıyla erken yenmiş bir öğle yemeği arasında da bu kadar fark olur. Aynı saatte aynı şey yenir, sadece adı değişiktir.

– Nagasava, ben de seni anlamadım dersem, kızar mısın bana? diye sordu Hatsumi.

– Anlaşılan, insanların, anlaşılmak istendiği için diye değil de zamanı geldiği için birbirini anlaması gerektiğini sen de pek kavrayamamışsın.

– O halde, başkasının, beni anlayacağını ummakla yanlış mı yaptığımı söylemek istiyorsun? Örneğin senin.

– Hayır, sen yanlış yapmadın, dedi kıza Nagasava. İnsanlar buna aşk diyorlar. Senin de beni anlamaya niyetin varsa eğer. Benim sistemim başkalarınkinden oldukça farklıdır, bilirsin.

– Ama sen bana âşık değilsin, değil mi?

– İşte, benim sistemimle, sen...

– Senin sisteminden bana ne be! diye bağırdı Hatsumi.

Onun bağırdığını ilk ve son kez duyuyordum.

Nagasava masanın yanındaki zile bastı ve bir garson hesabı getirdi. Nagasava kredi kartını çıkartıp ona verdi.

– Bugün için beni bağışla, Vatanabe, dedi bana. Hatsumi'yi evine götüreceğim, yurda yalnız dönersin, olur mu...

– Tamam, merak etme, yemek nefisti.

Garson kredi kartını getirdi ve Nagasava toplamı kontrol ettikten sonra tükenmezkalemle imzaladı. Sonra kalkıp lokantadan ayrıldık. Nagasava sokağa çıktı ve bir taksi çevirmek istedi, ama Hatsumi onu önledi.

– Sağol ama bugün daha fazla seninle kalmayı canım istemiyor. O yüzden, beni eve götürmek için zahmet etme. Yemek için teşekkür ederim.

– Nasıl istersen, dedi Nagasava.

– Vatanabe beni evime götürür.

– Nasıl istersen, ama Vatanabe de benden pek farklı değil, bilirsin. Sevimlidir, naziktir ama aslında, kim olursa olsun, sevmek elinde değildir. Hep uyanıktır, susuzdur, hepsi bu. Onu ayna gibi okurum ben.

Bir taksi durdurdum, önce Hatsumi'yi bindirdim ve Nagasava'ya, onu eve bırakma görevini üstlendiğimi söyledim. Bana bir "Sence sakıncası yoksa eğer''le teşekkür etti, ama bambaşka şeyler düşünmekte olduğu izlenimini bıraktı bende.

– Nereye gidiyorsun? Ebisu'ya mı dönüyorsun? diye sordum Hatsumi'ye.

Evi o mahalledeydi. Başı salladı.

– Öyleyse, bir yerlerde bir şey içmek ister misin?

Başıyla onayladı.

Şoföre, Şibuya'ya çekmesini söyledim.

Hatsumi, kollarını kavuşturmuş, gözleri kapalı, taksinin arka koltuğuna büzülmüştü. Küçük altın küpeleri, otomobil sarsıldıkça, zaman zaman parlıyordu. Sanki geceyarısı mavisi elbisesi, bir taksinin kuytu köşesi için, özellikle ısmarlanmıştı. Güzel biçimli, solgun dudakları, son anda söylemekten vazgeçiyormuş gibi kıpırdıyordu birden. Onu böyle görünce, Nagasava'nın niçin ayrıcalıklı kız arkadaş olarak onu seçtiğini anlıyordum. Hiç kuşkusuz ondan daha güzel pek çok kız vardı, hepsi de, insanın adı Nagasava olunca, elde edilmesi birbirinden kolaydı, ama bu kızda sizi derinden sarsan bir şeyler vardı işte. Ve bu heyecan içinizde zorla yaratılmıyordu. Ondan yayılan enerji, sakindi ve ortak bir titreşim yaratıyordu. Taksi Şibuya'ya gelinceye değin gözlerimi ondan ayırmadım, bir yandan da bende yarattığı bu duygusal titreşimin ne tür bir şey olduğunu soruyordum kendi kendime.

Bunun ne olduğunu ancak on iki, on üç yıl sonra öğrendim. New Mexico eyaletinde, Santa Fe'ye gelmiştim, bir ressamla söyleşi yapmaya; akşam olduğunda bir pizacıya girdim, orada biramı içer ve pizzamı yerken mucize denilecek kadar olağanüstü güzel bir günbatımı seyrediyordum. Dünya kırmızıya kesmişti baştan başa. Ellerim, tabağım, bakışlarımın değdiği her yer kıpkırmızıydı. Canlı bir kırmızı, değişik bir meyve suyunun içine düşmüşüm gibi. Bu ezici günbatımında birden

Hatsumi'yi düşündüm. Ve sonunda anladım, onun yol açtığı yürek titreşiminin neden ibaret olduğunu. Bir tür gençlik özlemiydi bu, asla doyurulmayacak ve doyurulmamış olan. Bu tertemiz ve saf özlemi ben bir yana bırakalı çok olmuştu hatta bir zamanlar içimde yaşadığını bile unutmuştum artık. Hatsumi işte, tüm bu zaman süresince içimde uyuyagelmiş olan bu "parçayı" uyandırmıştı. Bunu anlayınca, öylesine üzüldüm ki, neredeyse ağlayacaktım. Hatsumi gerçekten de çok özel bir kızdı. Birinin onun imdadına koşması gerekirdi.

Ama ne Nagasava ne ben yapabilmiştik bunu. Hatsumi de, tanıdığım pek çok kişi gibi, yaşamının belirli bir eşiğine vardığında, birdenbire onu yarıda kesmeye karar verdi. Nagasava'nın Almanya'ya gidişinden iki yıl sonra bir başkasıyla evlenmişti, birkaç ay sonra da bileklerini kesti.

Ölümünü bana haber veren, elbette, Nagasava oldu. Bonn'dan bana bir mektup yazdı. "Hatsumi'nin ölümüyle, yaşamımdan bir şey kayboldu ve bu, beni dayanılmaz bir kedere gömdü. Oysa, sen beni tanırsın." Mektubu yırttım ve Nagasava'ya bir daha hiç yazmadım.

Bir bara girmiş, ikimiz de birkaç kadeh alkol almıştık. Hemen hemen hiç konuşmuyorduk. Öyle, karşı karşıya oturmuş, sessizce içki içip fıstık yerken, bıkkınlık dönemine girmiş bir çifte benziyorduk. Az sonra, içerisi dolmaya başlayınca, çıkıp dolaşmaya karar verdik. Parayı Hatsumi ödemek istedi, ama onu davet edenin ben olduğumu söyleyerek buna izin vermedim.

Dışarıda, gece havası epey soğumuştu. Hatsumi, açık kurşunî renkteki hırkasını omuzlarına aldı. Yanımda sessizce yürüyordu. Hiçbir hedefimiz yoktu ve ellerimi pantolon ceplerime daldırmış, karanlık sokaklarda ağır ağır yürüyordum. Birden, Naoko'yla da böyle yürüdüğümüz aklıma geldi.

– Vatanabe, buralarda bir bilardo salonu biliyor musun? diye bir ara sordu bana.

– Bilardo mu? diye şaşkın, yineledim. Sen bilardo oynamayı bilir misin ki?

– Evet, hem hiç de fena sayılmam. Ya sen?

– Dört topla, idare ederim. Ama pek becerikli değilimdir.

– O halde, ne duruyoruz, hadi gidelim!

Yakınlarda bir bilardo salonu bulduk. Küçük bir sokağın dibindeki bu salon, daracıktı. Bu salonda göze batıyorduk, Hatsumi şık elbisesi ve ben lacivert blazer ceketim ve ciddi boyunbağımla, ama Hatsumi, hiç oralı olmadan bir ıstaka alıp ucuna sıkı sıkı tebeşir sürdü. Sonra da çantasından bir toka çıkartıp topa vurarken rahatsız olmamak için saçlarını topladı.

Dört topla iki oyun oynadık ama, söylediği gibi, Hatsumi oldukça ustaydı; bense, elimdeki kocaman sargıyla topa vurmakta zorlanıyordum. Bu yüzden, iki oyunu da o kazandı.

– Pek ustaymışsın meğer! dedim hayranlıkla.

– Hiç belli olmuyor, değil mi? diye gülümseyerek karşılık verirken topların yerini, durumunu dikkatle ölçüyordu.

– Nerede öğrendin?

– Büyükbabam yani babamın babası, oynardı, evine de bir bilardo masası koydurmuştu. Ona gittiğimizde, ağabeyim ve ben, toplara vurarak eğlenirdik. Sonra da, biraz büyüyünce, doğru dürüst oynamayı öğretti bana. İyi bir insandı. Yakışıklı ve zarifti. Şimdi, öldü. Bir zamanlar New York'ta Deanna Durbin'le tanışmış olmaktan pek gurur duyardı.

Üçüncü oyunu da kazandı, dördüncüsünü kaybetti. Bin bir güçlükle birkaç sayı yapmayı başardıktan sonra, kolay bir vuruşu yapamadım, kaçırdım.

– Elin sarılı da ondan, dedi beni avutmak için.

– Çok uzun zamandır oynamadım da ondan. Tam tamına iki yıl beş ay.

– Neden böyle, günü gününe hatırlıyorsun?

– Çünkü bilardo oynadığım arkadaşım o gece ölmüştü ve bundan çok etkilenmiştim.

– Ve bu yüzden bir daha hiç oynamadın, öyle mi?

– Hayır, pek de öyle sayılmaz, diye bir an düşündükten sonra yanıt verdim. Ama ondan sonra bir daha hiç fırsatım olmadı. Hepsi bu.

– Arkadaşın neden ölmüştü?

– Trafik kazasından, dedim.

Birkaç kez topa vurdu. Topun gidişini izleyen bakışları, ciddiydi ve vuruş gücü doğruydu. Onu bu, güzel ince parmaklarını kibarca çuhanın üzerine koymuş, dengeli, saçları, parıltılar saçan küpelerini açıkta bırakacak biçimde geriye toplanmış görünce, şu pis salon gözüme birdenbire, yüksek sosyetenin rağbet ettiği bir yer gibi gözüktü. Onunla ilk kez yalnız kalıyordum ve bu benim için eşi bulunmaz bir deneyim oldu. Onun yanında, yükseklere çekiliyormuş gibi bir izlenime kapılıyordum. Üç oyun sonra –kuşkusuz, üçünü de kazanmıştı– yaram zonklamaya başladığı için oyunu bıraktık.

– Bağışla, sana hiç bilardo oynayalım demem gerekirdi, dedi çok canı sıkılmış.

– Yok canım, yaram ağır değil ki, üstelik de eğlendim, hem de çok, dedim.

Giderken, orta yaşlı, sıska bir kadın, galiba salonun yöneticisi, Hatsumi'ye dedi ki:

– Küçükhanım, iyi vuruyorsunuz.

Hatsumi ona gülümseyerek teşekkür etti. Sonra parayı ödedi.

– Acıyor mu? diye sordu dışarı çıktığımızda.

– Hayır, pek sayılmaz.

– Belki de yaran yeniden açılmıştır.

– Hayır, sanmıyorum.

– Bana gelsen mi acaba? Yarana bakar ve sargını değiştiririm, önerisinde bulundu. Evde gereken her şey var, sargı, mikrop öldürücü ilaç, sonra, çok da yakındayız.

Ona gene, ciddi bir durum olmadığını ve kaygılanacak bir şey bulunmadığını söyledim ama o, yara açılmış mı açılmamış mı bunu öğrenmenin çok önemli olduğu konusunda diretiyordu.

– Yoksa benimle gelmek istemiyor musun? Bir an önce evine mi dönmek istiyorsun? diye yarı şaka, sordu sonra.

– Delisin sen!

– O halde yalvartma da gel bana. Yürüyerek, çok yakın.

Evi, Şibuya'dan, yürüyerek bir çeyreklik mesafedeydi. Ebisu yönünde. Lüks değildi, ama güzel bir apartımandı, küçük bir holü ve asansörü vardı. Hatsumi beni iki odalı dairesinin mutfak masasına oturtup üstünü değiştirmek için yan odaya geçti. Döndüğünde, keten bir pantolon ile üstünde Princeton Üniversitesi yazılı kapüşonlu svetşört giymişti ve altın küpeleri yoktu. Bir ilkyardım çantası getirmişti ve masanın üstünde, sargımı çıkardı, yaranın açılmadığını gördü, gene de mikrop öldürücü ilaç sürerek yeni bir sargı sardı. Pek becerikliydi.

– Neden tüm bu işlerde bunca beceriklisin? diye sordum ona.

– İlkyardım gönüllülerinde öğrenmiştim bunu. Orada hastabakıcılığı az çok öğretirler, diye karşılık verdi.

Pansumanımı bitirir bitirmez, gidip buzdolabından iki kutu bira getirdi. Birinin yarısını içti, ben de bir buçuk kutu içtim. Sonra bana, kulüpteki genç arkadaşlarının bir fotoğrafını gösterdi. Gerçekten de aralarında pek hoş birkaç kız vardı.

– Eğer canın arkadaş isterse, gel beni gör, sana hemen bir tane tanıştırırım.

– Anlaştık.

– Ama, söylesene, Vatanabe, sen beni herhalde aracı sanıyorsun, değil mi? Açık konuş bak.

– Biraz, diye, gülerek başımı salladım.

O da gülmeye başladı. Güldüğünde yüzü pek çekici oluyordu.

– Nagasava ve benimle ilgili ne düşünüyorsun?

– Ne demek istiyorsun?

– Sence, ben ne yapmalıyım?

– Sana herhangi bir şey söylememin hiç yararı yok ki, diye karşılık verdim, buz gibi biramı içerken.

– Sen gene de ne düşündüğünü söyle.

– Ben senin yerinde olsaydım, onu bırakırdım. Sonra biraz daha aklı başında birini arardım, mutlu yaşamak için. Çok iyi anlarsın ki, ona karşı ne denli hoşgörülü davranılırsa davranılsın, onunla mutlu olunamaz. O, mutlu olmak için veya başkalarını mutlu etmek için yaratılmamış. Onunla yaşarken insan aklını kaçırabilir. Bana göre, üç yıl boyunca onun yaşamını paylaşmayı başarman bile bir mucizedir. Ben de elbette ki onu kendimce severim, onu eğlenceli bulurum ve çok iyi yönleri olduğuna da inanırım. Sonra da, sahip olduğum yetenekler açısından, onun tırnağı bile olamam. Ama düşünme biçimi ve yaşama biçimi hiç de normal değil. Onunla konuşurken kimi zaman bana, hep olduğum yerde dönüp dolaşıyormuşum gibi gelir. O hep aynı süreç uyarınca ilerlemeyi sürdürür bense hep olduğum yerde döner dururum. Bunun için, gerçekten de boşuna olduğuna inanıyorum. Son olarak da, tümüyle farklı olan, onun sistemi. Ne demek istediğimi anlıyor musun?

– Çok iyi anlıyorum.

Gidip buzdolabından bana bir bira daha çıkardı.

– Ayrıca da, mademki Dışişleri Bakanlığı'na girdi, bir yıllık stajını tamamlayınca uzun süre için yurtdışına gidecek, değil mi? O zaman sen ne yapacaksın? Onca zaman onu beklemeyi mi düşünüyorsun? Biliyorsun, evlenmeye hiç mi hiç niyeti yok...

– Bunu ben de senin kadar iyi biliyorum.

– O halde sana söyleyecek bir şeyim kalmadı demektir.

– Haklısın.

Yavaş yavaş bardağıma bira doldurdum.

– Az önce, seninle bilardo oynarken, aklıma bir şey geldi, diye başladım. Kardeşim yok benim, yalnız büyüdüm, ama bu yüzden hiç üzülmedim, çevremde kız ya da erkek kardeş de aramadım. Yalnız olmak beni rahatsız etmiyordu. Ama, demin seninle bilardo oynarken, birden senin gibi bir kız kardeşim olsaydı ne iyi olurdu diye geliverdi aklıma. Zarif ve şık bir kız kardeş, geceyarısı mavisi elbiseleri altın küpeleri pek güzel taşıyan ve iyi bilardo oynayan.

Hatsumi, mutlu mutlu gülerek baktı bana.

– Geçtiğimiz yıl boyunca bana söylenenler içinde en çok hoşuma giden, seninkiler oldu. Doğru söylüyorum, inan.

– Çünkü ben, senin mutlu olmanı istiyorum da ondan, dedim hafifçe kızararak. Ama çok garip bir şey var. Bana öyle geliyor ki, kiminle olursa olsun, mutlu olabilirsin, o halde niçin Nagasava gibi birine bağlanıp kalıyorsun ki?

– Herhalde başka türlüsü elimden gelmediği için. Bu, karşı koyamadığım bir güç işte. Ona bakılırsa da, benim sorunummuş ve onu ilgilendirmezmiş.

– Evet, kuşkusuz böyle söylerdi, diye onayladım.

– Ama, biliyor musun, Vatanabe, ben sandığın kadar akıllı değilim. Hatta aptal ve modası geçmiş biri bile sayılırım. Sistemmiş, sorumluluklarmış, tüm bunlar umurumda değil benim. Evlenmek, her akşam sevdiğim adamın kollarında uyumak, çocuk sahibi olmak, bu bana yeter. Başka bir şey istemem. Tek istediğim bu.

– Onun beklentilerinin tam tersi.

– Evet ve üstelik, uzun bir süre birbirimizden ayrı kalınca, belki de bana karşı duyguları da değişir değil mi?

– Bu, normal insanlar söz konusu olduğunda böyle. Genelde böyle tepki gösterilir. Ama o, başka, normal sayılmaz.. Bizim sandığımızdan daha fazla irade sahibi ve ayrıca da her gün iradesini güçlendirmek için kendini eğitiyor. Sonra da bir terslik çıktığında daha güçlü olmayı isteyen türden biri o. Düşmana arkasını dönmemek için, ne olursa olsun her şeyi göze alabilecek yaradılışta. Onun gibi bir çocuktan ne umabileceğini söyler misin bana?

– Ama Vatanabe, şu sırada benim için beklemekten başka çözüm yok, dedi çenesi avuçlarında, dirseklerini masaya dayamış.

– Onu bu kadar çok mu seviyorsun?

– Seviyorum, evet, dedi hemen.

– Vay be, diye içimi çekip biramı bitirdim. Hiç kuşkusuz birini kendinden bunca emin olarak sevmek, çok güzel bir şey olmalı.

– Ben sadece aptal ve modası geçmiş biriyim, dedi. Bir bira daha ister misin?

– Hayır sağol. Artık yurda dönmeliyim. Pansuman için de, bira için de teşekkürler.

Holde ayakkabılarımı giyiyorken telefon çalmaya başladı. Hatsumi bana baktı, telefona bir göz attı, sonra gene bana baktı. Ona iyi geceler dileyip kapıyı açtım ve çıktım. Kapıyı usulca kapatırken, almacı eline aldığını gördüm. Bu, onu son görüşüm oldu.

Yurda döndüğümde saat on bir buçuktu. Hemen Nagasava'nın odasına gidip kapısını yumrukladım. On kez kadar vurduktan sonra, günlerden cumartesi olduğunu anımsadım. Cumartesi akşamları Nagasava, çıkış izni alırdı, geceyi sözde akrabalarının yanında geçiriyormuş bahanesiyle.

Odama döndüm, kravatımı çıkardım, pantolonumu ve ceketimi elbise askısına astım pijamamı giydim ve dişlerimi fırçaladım. Ve ertesi günün pazar olduğunu düşününce içime sıkıntı bastı. Bana öyle geliyordu ki, her dört günden biri, pazardı. Ve iki pazar sonra, yirmi yaşımda olacaktım. Yatağıma uzandım, yüreğimde bir sıkıntı, takvime baktım.

Pazar sabahı, yazı masamın başına geçtim ve her zamanki gibi, Naoko'ya mektup yazdım. Hem eski bir Miles Davis plağı dinler, hem de kocaman bir fincan çay içerken, ona upuzun bir mektup yazdım. Dışarıda, yağmur çiseliyordu ve odam bir akvaryum kadar soğuktu. Henüz sandıktan çıkardığım kalın kazağım hâlâ naftalin kokuyordu. Camın yukarısına, iri bir sinek konmuş, kıpırdamıyordu. Doğan Güneş bayrağı, rüzgârsızlıktan, kıpırdamıyor, yaşlı bir Roma senatörünün togası gibi, direğine sarılmış, sarkıyordu. Ürkek bakışlı, kahverengi, sıska bir köpek bahçeye girmiş, çiçek tarhlarını koklayarak geziniyordu. Kendi kendime sordum, o köpek yağmur altında çiçekleri koklayarak orada ne yapıyor acaba, diye.

Masama oturmuş, mektubumu yazarken dolmakalemi tutan sağ elim ne zaman iyice acıyacak olsa, yağmur altındaki o bahçeyi seyre dalıp gidiyordum.

Önce ona, plakçıda çalışırken avucumu derin kestiğimi ve cumartesi akşamı, Nagasava ve Hatsumi'yle Nagasava'nın Dışişleri sınavındaki başarısını kutladığımızı yazdım. Ona, nereye gittiğimizi ve neler yediğimizi anlattım. Yemeklerin nefis olduğunu, ama yemek sırasında havanın hafifçe bozulmaya yüz tuttuğunu yazdım.

Hatsumi'yle oynadığımız bilardo yüzünden ona Kizuki'den söz etme konusunda biraz duraksadımsa da sonunda, yazmaya karar verdim. Yazmam gerekiyor gibi gelmişti bana.

O gün, yani Kizuki'nin öldüğü gün demek istiyorum, onun oynadığı son topu pek iyi anımsıyorum. Kolay değildi ve kaçıracak sandım. Ama, galiba rastlantı sonucu, çok başarılı oldu, beyaz top ile kırmızı top, yeşil çuhanın üzerinde usulca vuruştular ve o da oyunu kazandıran sayıyı yaptı. Çok güzel ve etkileyici bir vuruş olmuştu bu, hâlâ bugün gibi aklımda. Ve iki buçuk yılı aşkın bir süredir, bir daha hiç bilardo oynamamıştım.

Ama Hatsumi'yle bilardo oynadığım akşam da, birinci oyunun sonuna değin, tek bir kez bile Kizuki'yi düşünmedim ve bu benim için sarsıcı oldu. Yani demek istediğim, onun ölümünden sonra, sanırdım ki her bilardo oynayışımda onu hatırlayacağım. Ama, birinci oyunun sonunda oyun salonundaki otomatik makineden alınmış bir Pepsi'yi içtiğim ana değin bir kez bile düşünmedim Kizuki'yi. Neden o sırada geldi aklıma? Çünkü onunla ikimizin sık sık bilardo oynamaya gittiğimiz yerde de bir kola makinesi vardı ve çoğu zaman bir kutu Pepsisine oynardık.

Kizuki'yi hatırlamamış olmam, ona karşı bir hakaret gibi geldi bana. Onu terk etmiş gibi oldum. Ama o akşam odama döndüğümde şunu düşündüm: o acı olayın üzerinden iki buçuk yıl geçti ve o hâlâ on yedi yaşında. Ama bu, onun bendeki anısının silinmiş olması anlamına gelmez gene de. Onun ölümünün anlamı her zaman aklımda ve kimi şeyler şimdi, o zaman olduğundan daha da belirgin. Söylemek istediğim, şu: yirmi yaşında olacağım; on altı ve on yedi yaşındayken sahip olduğumuz ortak yönler silindi gitti bile. Ve ne kadar çağırırsak çağıralım, bir daha asla geri gelmeyecek. İşte. Başka bir şey söyleyemiyorum ve bana öyle geliyor ki sen, benim hissettiklerimi anlayabilirsin, uzun uzun açıklamalara girmeme gerek kalmadan. Ayrıca, bana öyle geliyor ki, senden başka hiç kimse bu tür şeyleri anlayamaz.

Seni şimdiye değin düşündüğümden daha çok düşünüyorum. Bugün, yağmur yağıyor. Yağmurlu pazarlar beni biraz tedirgin ediyor. Çünkü çamaşırımı yıkayamıyorum ve dolayısıyla, ütümü de yapamıyorum. Ne gezebiliyor ne terasta vakit geçirebiliyorum. Masamın başına geçmekten başka yapacak şeyim olmuyor, yağmur altındaki bahçeyi seyrederek "Kind of Blue"yu dinlerken hayallere dalmak için. Sana önce de yazmış olduğum gibi, pazar günü zembereğimi kurmuyorum. Bu yüzden, mektubum, sonunda korkunç uzun bir mektup oluyor. Peki, bitiriyorum. Kahvaltı için kafeteryaya gideceğim. Sağlıcakla kal.

Ertesi gün, pazartesi, Midori derse gelmedi. Ne yaptığını merak ettim. Son telefon konuşmamızın üzerinden on gün geçmişti. Evine telefon edebilirdim, ama ondan haber beklememi söylediği aklıma gelince vazgeçtim.

O hafta perşembe günü, kafeteryada Nagasava'yla karşılaştım. Tepsisiyle yanıma oturdu ve son görüşmemizde olanlardan dolayı özür diledi.

– Önemli değildi, üstelik yemeğe, sen bizi davet etmiştin, dedim, ama gene de Dışişleri Bakanlığı sınavındaki başarını kutlayış biçimin biraz garip oldu sayılır...

– Haklısın, dedi bana.

Ve sessizce yemeyi sürdürdük.

– Hatsumi'yle barıştım.

– Ben de öyle düşünmüştüm.

– Galiba olmayacak şeyler söylemiş, sana da.

– Ne oldu? Şimdi de kendini mi suçluyorsun? Hasta filan değilsin, değil mi?

– Evet, belki de öyleyim, dedi başını iki üç kez sallayarak. Ama söylesene, ona beni bırakmasını salık vermişsin, öyle mi?

– Bu normal, değil mi?

– Şey, ne de olsa, belki de haklısın.

– İyi bir kız o, biliyor musun? dedim miso çorbamı içerken.

– Biliyorum, dedi, içini çekerek. Bana göre biraz fazla iyi.

Aşağıdan telefona çağırıldığımı bildiren zil çaldığında, çok derin uyuyordum. Henüz dalmıştım uykuya. Nerede olduğumu, neler olup bittiğini bir süre anlayamadım. Sanki beynimin içine su dolmuştu. Saatim altıyı çeyrek geçeyi gösteriyordu, ama sabah mı, akşam mı olduğunu kestiremiyordum. Günü de, tarihi de anımsayamıyordum. Pencereden bakınca bayrağın direkte olmadığını gördüm. O zaman saat on sekizi çeyrek geçiyor olmalı diye düşündüm. Demek ki, bayrak çekme töreninin de işe yaradığı olabiliyormuş.

– Boş musun? diye soruyordu bana Midori.

– Bugün günlerden ne?

– Cuma.

– Akşam mı oldu?

– Elbette evet. Garipsin. Şey, saat akşam on sekizi onsekiz geçiyor.

Demek akşamdı. Şimdi aklıma geliyordu. Yatağıma uzanmış okurken derin bir uykuya dalıp gitmiştim. Cuma... Çarçabuk düşündüm. Cuma akşamı çalışmıyordum.

– Boşum. Sen neredesin şimdi?

– Ueno Garı'nda. Şinyuku'ya gidiyorum. Bir yerlerde buluşalım ister misin?

Buluşma yerimizi ve yaklaşık zamanını saptadıktan sonra telefonu kapadık.

Ben geldiğimde, Midori oradaydı, tezgâhın ta ucuna oturmuş, içmekteydi. Buruşuk, beyaz bir erkek yağmurluğunun altına blucin ile bir sarı kazak giymişti. Ve bileğinde iki bileziği vardı.

– Ne içiyorsun? diye sordum.

– Bir Tom Collins.

Bir viski soda ısmarladıktan sonra ayaklarının dibindeki büyük torbayı gördüm.

– Yolculuğa çıkmıştım da. Şimdi döndüm, diye açıklamada bulundu.

– Nereye gittin?

– Nara'ya ve Aomori'ye.

– Aynı seyahatte mi? diye şaşkın, sordum.

– Deli misin? Gerçi garipliklerim olur, ama gene de aynı zamanda hem Nara'ya, hem Aomori'ye gitmem. İki seferde gittim. Arkadaşımla Nara'ya, sonra da tek başıma Aomori'ye.

Viski sodamdan bir yudum içtim ve ağzına götürdüğü sigarasını yaktım.

– Çok zor geldi mi? Cenaze filan?

– Cenaze, basit. Alıştık artık. Siyahlar giyinip yüzünü asarak oturman yeter, çevrendekiler, her şeyin yolunda gitmesi için ne gerekirse yaparlar zaten. Aile, komşular, herkes yarışır bunun için. Sake, suşi filan ısmarlarlar, seni avuturlar, ağlarlar, oradan oraya koşuştururlar, ölenin anılarını paylaşırlar aralarında, görüyorsun, kolaydır. Pikniğe gider gibi. Hastaya bakarken her gün çekilenlerden, o yorgunluklardan sonra bu, piknik gibidir, inan bana. Ablam ve ben, öyle yorgunduk ki, artık ağlayamıyorduk bile. Bu yüzden, yakınlarımız, gidip her yerde, pek ilgisiz kaldığımızı söylemiş durmuşlar. Sonra da, inadına ağlamamıştık zaten. Ağlar gibi yapabilirdik, ama bile bile, yapmadık işte. Salt sinirimize dokunduğu için. Ama hepsi de bizim ağlamamızı bekliyordu. Bu bakımdan, ablam ve ben, çok iyi anlaşıyoruz. Oysa, huylarımız birbirinden çok farklıdır.

Midori bileziklerini şıngırdatarak barmene bir işaret çaktı ve hem bir Tom Collins daha ve hem de bir tabak fıstık ısmarladı.

– Cenazeden sonra, herkes çekip gittiğinde, sabah oluncaya dek ikimiz oturup sake içtik, en azından iki litre. Ve bu insanlar konusunda aklımıza gelen her şeyi söyledik, onları bol bol çekiştirdik. Onlara aptal, budala, uyuz köpek, domuz, ikiyüzlü, hırsız filan dedik. Bu, içimizi epey rahatlattı.

– İnanırım.

– Sonra da, iyice kafayı bulduğumuzda yattık ve hemen kurşun gibi ağır bir uykuya dalıp gittik. Gerçekten de iyi uyumuşuz. Telefonu duymamışız bile. Uyanınca, suşi getirttik ve hem tartıştık, hem yedik, sonra da bir süre kitapçıyı kapatma ve canımızın istediğini yapma konusunda anlaşmaya vardık. Şimdiye değin, yapılabileceklerin hepsini yapmıştık biz, bu yüzden kendimize biraz dinlenme hakkı tanıyabilirdik. Ablam nişanlısıyla biraz eğlenmeye niyetli olduğu için ben de benimkiyle iki gün kadar bir yolculuğa çıkabileceğimi düşündüm. (Midori bir an susup kulağının arkasını kaşıdı.) Bağışla, derdimi pek anlaşılır biçimde anlatamıyorum.

– Önemli değil. Demek böyle, Nara'ya gittiniz...

– Evet. Nara'yı öteden beri severim.

– Ve iyi vakit geçirdin mi?

– Ne gezer, dedi içini çekerek. Tam otele varıp çantamı bıraktığımda, aybaşı oldum.

Elimde olmadan güldüm.

– Gülünecek bir şey yok, biliyorsun. Bir hafta önce. Neredeyse ağlayacaktım! Herhalde şu son günler yaşadığım gerginliklerden ötürü günü değişti. Ve arkadaşım da öfkeden deliye döndü! Zaten tepesi çabuk atan biridir. Ama kabahat benim değildi ki, herhalde ben istememiştim bunu! Üstelik bu durum, beni oldukça altüst eden bir şeydir. İlk iki gün, hiçbir şey yapamam. Bu yüzden, o günlerimde beni görmesen daha iyi olur.

– Peki, ama nasıl?

– Aybaşı olduğumun ilk iki üç gününde kırmızı bir şapka giyeyim ister misin, böylece anlarsın bari? dedi gülerek. Ve beni kırmızı şapkalı görünce, hiçbir şey söylemeden, çarçabuk sıvışırsın.

– Tüm kızlar böyle yapmalı aslında. Peki o zaman Nara'da neler yaptınız?

– Yapacak başka bir şey olmadığından, karacalarla eğlendik, dolaştık. Öfkemiz tepemizdeydi. Onunla kavga ettim, bir daha da görmedim. Tokyo'ya dönüp iki üç gün dinlendikten sonra canım tek başına, sakin bir yolculuk yapmak istedi ve bu kez Aomori'ye gittim. Hirosaki'de arkadaşlarım var, orada iki gün kaldım, sonra Şimokita'ya ve Tappi'ye uğradım. Pek güzel yerlerdir. O bölge konusunda bir harita yorumu yaptım. Sen hiç gitmiş miydin oralara?

Gitmediğimi söyledim.

– Sonra da... diye başladı (Tom Collins'inden bir yudum aldı, bir fıstık soydu) tek başıma gezerken, sürekli seni düşündüm. Yanımda olsaydı ne iyi olurdu, diyordum kendi kendime.

– Neden?

– Neden mi? diye bana, şaşkın, sordu. Ne demek neden?

– Sana soruyorum işte, neden beni düşündün?

– Elbette seni sevdiğimden. Başka bir neden görüyor musun? Sevmediğim, tanımadığım biriyle birlikte olmak isteyeceğimi sanıyor musun?

– O değil de, nasıl olsa bir erkek arkadaşın var senin, bu yüzden beni düşünmeye ihtiyacın yok, dedim, ağır ağır viski sodamı içerken.

– Bir arkadaşım varsa seni düşünmeye hakkım yok mu?

– Hayır, söylemek istediğim bu değil.

– Biliyor musun, Vatanabe diye işaretparmağını bana uzatarak söze başladı. Bak seni uyarıyorum, bu, bir aydır sürüyor ve iyiye gidiyor. Onun için, bana aptalca ve haince şeyler söylemekten vazgeç. Yoksa, ağlamaya başlarım ve bir kez başlarsam, gece boyu susmak bilmem artık. Buna hazır mısın? Biliyor musun, hayvan gibi ağlarım ben, çevremdekilere hiç aldırış etmeksizin. İnan bana!

Başımı salladım ve sustum. Bir viski soda daha ısmarladım ve fıstık yedim. Bir yandan Sarah Vaughan eski bir aşk şarkısı söylüyor, bir yandan şeykır şangırdıyor, bardaklar birbirine vuruyor ve buz kırma makinesi çalışıyordu.

– Gerçekte, tampon olayından sonra bozuldu ilişkilerimiz, dedi Midori.

– Tampon olayı mı?

– Evet, bir ay kadar oluyor, onunla ve arkadaşlarıyla beş altı kişi eğleniyorduk ki mahallemdeki bir kadının öyküsünü anlattım, aksırırken tamponu birden çıkıvermiş. Gülünç, değil mi?

– Evet, gülünç diye onayladım gülerek.

– Bunu anlatınca herkes çok güldü. Ama o, öfkelendi. Böylesine adi şeyler anlatmamı yasakladı bana. Bu da soğuk bir hava estirdi.

– Hımm... dedim.

– Kibar bir çocuktur ama biraz dar kafalıdır, diye sürdürdü sözlerini. Örneğin, beyazdan başka renk çamaşır giyersem öfkelenir. Sen bunu biraz dar kafalı bir tepki bulmuyor musun?

– Belki, ama zevk sorunudur, diye karşılık verdim.

Beni asıl şaşırtan, onun gibi bir çocuğun Midori'ye abayı yakmasıydı, ama bu konuda bir şey söylememeyi yeğledim.

– Peki sen, sen ne yaptın?

– Hiç. Hep böyle olur zaten.

Sonra hatırladım, ona verdiğim sözü tutarak, onu düşünerek mastürbasyon yapmayı denemiştim. Bunu alçak sesle söyledim ona, çevremizdekiler duymasın diye.

Midori parmaklarını şaklattı, yüzü birden aydınlanmıştı.

– Ee, nasıl gitti peki?

– Tam ortalık yerinde pek utandım ve sonuna dek götürmedim.

– Yani sertliğini mi kaybetti?

– Bir bakıma.

– Olamaz, dedi, bana yan yan bakarak. Tam ortasında utanmamalı. Hatta biraz iğrenç şeyler bile düşünebilirsin. Ben sana izin verdiğime göre. İstersen, gelecek defa, sana telefonda yardım ederim. Ah... evet... geliyor... Oh hayır, yapma... Evet... Aah... Haydi... Yani, bu gibi şeylerle işte. Ve sen, sen de beni dinlerken yaparsın.

– Biliyor musun ki benim yurtta telefon, holdedir ve yakınından durmadan gelip geçen vardır? Ben orada mastürbasyon yapacak olursam, müdür beni öldürür, peşinen belli bir şey.

– Ya öyle mi? Çok can sıkıcı be...

– Tasalanma. Bir defa yalnız başımayken denerim.

– Sana güveniyorum.

– Anlaştık.

– Belki de yeterince çekici değilim, seks bakımından, görünüş olarak.

– Hayır, sorun orada değil. Nasıl söyleyeyim, bu bir pozisyon sorunu.

– Biliyor musun, sırtım pek duyarlıdır, okşandığım zaman.

– Dikkat ederim.

– Porno sinemaya gitmek istemez misin, şöyle, adamakıllı açık bir film görmek için? diye öneride bulundu.

Gidip yılanbalığı yedik sonra da, Şinyuku'da bile boş olan birçok sinemadan birine girip art arda

iki porno film seyrettik. Çünkü gazeteye bakıp sadece orada sadomazoşist filmler oynatıldığını görmüştük. İçeride, tanımlanamaz bir koku egemendi. Neyse ki biz salona girerken film henüz başlıyordu. Bir kadın ile liseli kız kardeşinin öyküsüydü, birkaç adam tarafından bir yere kapatılıyorlar üzerlerinde çeşitli cinsel şiddet eylemleri uygulanıyordu. Adamlar eğer istediklerini yapmazsa küçük kız kardeşinin ırzına geçmekle korkutarak, ablaya, korkunç şeyler yapıyorlardı, ama abla, ister istemez, tam bir mazoşist olup çıkıyor, bunun üzerine, ablasına yapılanları görünce kardeş, aklını kaçırıyordu. Film baştan başa öylesine sapıklıkla dolu, öyle iç karartıcı ve öyle tekdüzeydi ki, biraz sıkıldım.

– Ben küçük kardeş olsaydım, bu kadarcıkla aklımı kaçırmazdım. Üstelik, daha iyi seyrederdim olan bitenleri, dedi Midori.

– Kuşkusuz...

– Sonra da, küçük kardeşin göğsü sence de, bir liseli için aşırı gelişmiş değil mi?

– Doğru.

Filmi gözleriyle yutuyor, tutkuyla seyrediyordu. Ben de hayranlıkla kabul ettim ki böylesine hevesle seyrediliyorsa eğer, bilet parasına değmiş demektir. Sonra da, bana yorumlarda bulunuyordu: "Şuna bak, şuna!" veya "Korkunç, üç kişi birden bana bunu yapsaydı asla dayanamazdım!" ya da "Şunu denemeyi ben de isterdim" gibi. Filmden çok, onu seyretmekle eğlendim sayılır.

Film arasında, salonun aydınlanmasından yararlanarak, çevreme bakındım ve bana öyle geldi ki, Midori'den başka kadın seyirci yok. Üniversite öğrencisine benzeyen ve yakınımızda oturmuş bir genç, Midori'yi görünce, gidip biraz uzağa oturdu.

– Bunları görünce sertleşiyor musun sen? diye sordu Midori.

– Evet, zaman zaman. Bu tür filmler zaten bunun için çevriliyor, değil mi?

– Ve sence, açık saçık sahneler olduğunda, oradakilerin hepsi birden sertleşirler mi, topluca? Düşünebiliyor musun, otuz kırk kişi birden? Düşününce, garip gelmiyor mu?"

Ona, belki de haklı olduğunu söyledim.

İkinci film daha ciddi olduğu için büsbütün can sıkıcıydı. Birçok oral seks sahnesi vardı ve ne zaman bir arkadan yaklaşma, yalama ya da altmış dokuz sahnesi olsa, salon emme ya da iç çekme sesleriyle çalkalanıyordu. Bu gürültüyü duyunca, başka bir gezegende yaşıyormuşum gibi değişik bir izlenime kapılıyordum.

– Kimin aklına gelir acaba böyle sesler çıkarmak, dedim Midori'ye.

– Benim çok hoşuma gidiyor, karşılığını verdi.

Vajinanın içinde gidip gelen penis gürültüleri de vardı. O zamana değin böyle bir şeyin var olduğunu hiç düşünmemiştim. Erkekler sesli soluk alıyor, kadınlarsa kesik kesik: "Çok güzel" ya da"

Daha" gibi sıradan şeyler söylüyorlardı. Yatağın gıcırdadığı da işitiliyordu. Sahne uzayıp gidiyordu. Midori, önce, hoşlanarak seyretti, ama çok geçmeden bıktı ve bana çıkmayı önerdi. Kalktık ve kendimizi dışarıda bulunca, derin bir soluk aldık. Şinyuku Mahallesi'nin havası ilk kez bana böyle temiz geliyordu.

– Çok eğlendim, dedi Midori, gene geliriz, değil mi?

– İstediğin kadar gel, hep aynı şey.

– Başka ne olsun ki, her zaman aynı şeyler yapıldığına göre.

Haklıydı.

Sonra başka bir bara girdik. Ben viski içtim, Midori ise ne idüğü belirsiz üç dört kokteyl aldı. Çıkarken bana, canının ağaca tırmanmak istediğini söyledi.

– Bir kez, burada ağaç filan yok. İkincisi, şu durumunda, bunu yapamazsın nasıl olsa.

– İlle de mantıklı konuşarak insanların hevesini kıracaksın zaten. Sarhoşsam eğer, istediğim için oldum. Onun için, böyle iyiyim. Gene de, kafayı bulmuş olsam bile ağaca tırmanabilirim ben. Görürsün. Bir ağacın ta tepesine tırmanacağım ve yukarıdan, ağustosböceği gibi, insanların üzerine çiş yapacağım!

– Yoksa tuvalet ihtiyacın mı var?

– İyi bildin!

Midori'ye, Şinyuku Garı'ndaki paralı tuvaletlere kadar eşlik ettim, onun yerine parayı ödedim, sonra da gazeteciden akşam gazetesi alıp onu beklerken okudum. Ama işi bir türlü bitmiyordu. On beş dakika sonra çıktı, tam ben, merak içinde, onu aramaya gidecekken. Yüzü sararmıştı.

– Bağışla, oturur oturmaz içim geçmiş, dedi.

– Kendini nasıl hissediyorsun? diye sordum, paltosunu giymesine yardımcı olurken.

– Pek iyi değil.

– Vah vah! diye içimi çektim. O halde, şimdi ne yapmak niyetindesin?

– Seninle birlikte bir aşk oteline gidip kollarında uyumak. Derin derin, sabaha kadar. Ve yarın, mahallede kahvaltı yaptıktan sonra birlikte derse gitmek.

– Daha başından, bana telefon ettiğin zaman, niyetin buydu, değil mi?

– Kesinlikle.

– Öyleyse araman gereken ben değildim, erkek arkadaşındı. Bu açık, değil mi? Erkek arkadaşlar

bunun içindir, sen de böyle düşünmüyor musun?

– Ama benim, benim canım seninle olmak istiyordu.

– Olanaksız, dedim soğuk soğuk. Çünkü, geceyarısından önce yurda dönmüş olmam gerek. Yoksa, izinsiz dışarıda kalmış olurum. Bir kez başıma geldi de epey sıkıntı çektim. Sonra da bir kızla birlikte uyursam, canım onunla sevişmek ister ki bu normal ve ben de kendimi tutmayı sevmem. Belki de seni buna zorlayabilirim.

– Bana vurarak mı?

– Şaka değil bu, biliyorsun.

– Ama öyle kederliyim ve öyle yalnızım ki. Biliyorum, sana karşı hoş bir davranış değil. Boyuna senden bir sürü şey istiyorum, karşılığında sana hiçbir şey sunmadan. Aklıma ne gelirse söylüyorum, seni yanıma getirtiyorum, tüm şımarıklıklarıma seni sürüklüyorum. Ama biliyorsun, bunu yapabileceğim tek insan sensin. Yirmi yıl içinde, bir kez bile şımarık çocuğu oynayamadım ben. Babam ve annem benimle hiç ilgilenmediler ve erkek arkadaşım da bu tür biri değil. Ben şımarıklık yapınca öfkeleniyor. Ve sonunda kavga ediyoruz. Bunun içindir ki böyle davranabileceğim senden başka kimse yok. Ve öyle yorgunum ki, bana sevimli ve güzel olduğumu söyleyecek biriyle uyumak istiyorum. Hepsi bu. Uyandığımda, neşem yerine gelmiş olur ve bunu senden bir daha hiç istemem. Yemin ediyorum. Söz dinleyeceğim.

– Ama işte bu, benim canımı çok sıkıyor.

– Yalvarıyorum sana. Yoksa şuracığa oturup gece boyu ağlarım. Sonra da, bana laf atan ilk herifle yatarım...

Başka türlüsü elimden gelmediği için, yurda telefon edip Nagasava'yı istedim. O akşam yurda dönmüş sayılmam için bir şeyler yapıp yapamayacağını sordum. Bir kızla birlikte olduğumu da ekledim. Hemen kabul etti ve bu gibi durumlarda bana yardım etmekten büyük mutluluk duyduğunu da söyledi.

– Adının yoklama listesinde bulunmasını sağlarım ben, tasalanma, sen keyfine bak. Yarın sabah benim odamın penceresinden girersin olur biter, diye tembih etti.

– Teşekkür ederim, ben de bu iyiliğinin altında kalmam, dedim telefonu kapatmadan önce.

– Oldu mu? diye sordu Midori.

– Evet, çaresine baktım, dedim derin bir soluk alarak.

– İyi öyleyse, daha çok geç olmadığına göre, dans etmeye gidelim mi?

– Yorgunsun sanıyordum.

– Dans etmek için değil.

– Vay canına! diye içimi çektim.

İşe bakın ki, bir diskotekte dans ettikten sonra Midori yavaş yavaş yorgunluğunu unuttu. Sonra iki Coca-colalı viski içti ve kan ter içinde, pistte debelendi durdu.

– Çok eğleniyorum, dedi soluklanmak için gelip masaya otururken. Uzun zamandır böyle dans edememiştim. Böyle hareket etmek insanın kafasını özgür kılıyor, sanki.

– Ama bana öyle geliyor ki, senin kafan zaten sürekli özgür...

– Yok, yanılıyorsun, dedi bana, başını şaşkın, bir yana eğerek. Ama bırakalım bunu şimdi. Daha iyiyim ve acıktım. Gidip bir pizza yemeye ne dersin?

O zaman onu sık gittiğim bir pizzacıya götürdüm ve bira ile ançuezli bir pizza ısmarladım. Pek aç olmadığım için, pizzanın on iki parçasının dördünü ben yedim, kalanını da Midori yuttu.

– Çarçabuk toparlandın, değil mi? Ama az öncesine değin, sapsarıydın ve ayakta duramıyordun, dedim, çok şaşırmıştım.

– Sen istediklerime boyun eğdin de ondan, diye karşılık verdi. Bu beni rahatlattı. Ama bu pizza nefis, sence de öyle değil mi?

– Söylesene, senin evde gerçekten kimse yok mu?

– Kimse yok. Ablam da evde değil, arkadaşında yatacaktı. Öyle korkaktır ki, ben yoksam evde uyuyamaz.

– Öyleyse bir aşk oteline gitmesek, fazla kasvetli olur. Sana gidelim daha iyi. Harhalde bana vereceğin bir yatağın vardır, değil mi?

Midori bir an düşündü, sonra onayladı:

– Tamam, evde uyuruz!

Yamate metrosuna binip Otsuka'ya değin gittik ve Kobayaşi Kitabevi'nin demir kepengini kaldırdık. Perdenin üstündeki bir yazı, dükkânın kapalı olduğunu bildiriyordu. Herhalde uzun zamandır kapalı olmalıydı, çünkü yarı karanlık kitabevinde eski kâğıt kokusu egemendi. Rafların büyük bölümü boştu ve dergilerin çoğu da geri gönderilmek üzere iple bağlanmıştı. Dükkânın içi, ilk gelişime oranla çok daha boş ve soğuktu. Karaya oturmuş bir gemi gibi.

– Dükkânı bir daha açmaya niyetiniz yok mu? diye sordum.

– Satmaya kararlıyız, deyiverdi Midori. Satacağız; ablam ve ben, parayı bölüşeceğiz. O zaman bağımsız olacağız ve bir vasiye ihtiyaç kalmayacak. Ablam gelecek yıl evlenecek ve ben, ben daha üç yıl üniversite öğrenimimi sürdürmek niyetindeyim. Buna yetecek kadar param olur herhalde. Sonra, çalışırım da. Kitabevi satılır satılmaz bir daire kiralayacağız, ablam ve ben bir süre birlikte oturacağız.

– Kolay satabileceğinizi sanıyor musunuz?

– Sanırım evet. Bir yün mağazası açmak isteyen birini tanıyoruz ve burayla ilgilendiğini söylemişti. Ama gene de, babam adına üzücü bir durum. Borç aldığı parayı yavaş yavaş ödeyerek, kitabevinin sahibi olmak için öyle sıkı çalışmıştı ki; sonunda ardından hiç ama hiçbir şey bırakmamış oluyor. Bir sabun köpüğü gibi uçup gitti.

– Ama sen, sen kalıyorsun.

– Ben mi? dedi.

Bir kahkaha patlattı. Sonra derin derin iç geçirdi ve dedi ki:

– Hadi yukarı çıkalım, burası soğuk.

Yukarıda, beni masaya oturttu, banyosunu doldurmaya gitti. Çay yapmak için çaydanlıkta su kaynattım. Sonra, banyonun hazır olmasını beklerken, masa başında oturup çayımızı içtik ve çenesi ellerinde, bir süre beni seyretti. Saatin tiktaklarından ve düzenli aralıklarla çalışan buzdolabının termostatından başka bir ses duyulmuyordu. Akrep ile yelkovan, geceyarısına yaklaşıyordu.

– Sana dikkatle bakıldığında, oldukça ilgi çekici bir yüzün var, dedi.

– Öyle mi düşünüyorsun, dedim, hafifçe gocunmuştum.

– Ben de fena sayılmam, ama seninki, iyi bakıldığında, pekâlâ iş görür.

– Ben de kendim için böyle düşünürüm, bazen.

– Yanlış anlama. Bilirsin, hissettiklerimi açığa vurmak bana zor gelir. Bu yüzden her zaman yanlış anlamalar olur. Söylemek istediğim, seni seviyorum. Belki daha önce de söylemişimdir, ha?

– Evet.

– Gerçekten, yavaş yavaş oğlanlara nasıl davranılacağını öğrenmekteyim.

Midori gidip bir paket Marlboro getirdi.

– İnsan başlangıçta hiçbir şey bilmeyince öğrenecek çok şey var.

– Hiç kuşkusuz.

– Ah, sahi. Babam için ödağacı yakmak ister misin? diye sordu birden.

Onun arkasından Buda sunağının bulunduğu odaya gidip ödağacı yaktım ve ellerimi kavuşturdum.

– Geçen gün, babamın fotoğrafının karşısına geçtim. Çırılçıplak soyundum ve kendimi ona gösterdim. Yoga yapar gibi pozlar alarak. Bak, baba işte göğsüm, işte edep yerim.

– Neden bunu yaptın gene? diye, hayretler içinde, sordum.

– Bilmem, içimden öyle geldi işte. Ne de olsa, varlığımı yarı yarıya onun spermlerine borçluyum, değil mi! O halde, sonucu neden ona göstermemeli? Kızının nasıl biri olduğunu bilsin. Belki o akşam azıcık sarhoştum da ondan yaptım böyle bir şeyi.

– Hımm... dedim.

– Bu olayların üzerine gelen ablam, şaştı kaldı. Sahneyi gözlerinin önüne getir hele, ben çırılçıplak, babamın fotoğrafının karşısında bacaklarımı alabildiğine açmışım; şaşmasın da ne yapsın, değil mi?

– Evet, kesinlikle...

– Bunun üzerine ona aklımdan geçeni açıkladım. Ve ona da, yanıma gelip aynı şeyi yapmasını önerdim. Ama o istemedi. Midesi bulanmış gibi, çekti gitti. Bu bakımdan oldukça tutucudur.

– Bana daha çok, normal göründü.

– Ama söylesene bana Vatanabe, babamı nasıl buldun?

– Genelde, ilk tanıştığım insanlarla pek rahat değilimdir, ama, ikimiz yalnız kaldığımızda bile sorunum olmadı. Oldukça rahattım. Ona değişik şeylerden söz ettim.

– Nelerden?

– Euripides'ten.

Midori içtenlikle gülmeye başladı.

– Sen, kendine özgü birisin. Ölmek üzere olan birine ilk karşılaştığında Euripides'ten söz eden insanlara pek sık rastlanmaz.

– Babasının fotoğrafı karşısında bacaklarını alabildiğince açıp edep yerini gösteren bir kız da pek sık görülmez, diye karşılık verdim.

Midori gülmemek için kendini zor tutarak, Buda sunağının çıngırağını çaldı:

– İyi geceler, baba. Rahat uyuyabilirsin, güzel bir akşam geçireceğiz biz. Bir yerin ağrımıyor, değil mi? Öldüğüne göre, artık acı çekmiyorsundur. Hâlâ bir yerin ağrıyorsa, tanrılara yakınırsın olur biter. Onlara, biraz abarttıklarını söylersin. Cennette annemi görürsen, onunla hoşça vakit geçir. Sana çişini yaptırırken, pipini görmüştüm, bana oldukça sağlam gibi geldi. Ondan yararlanmalısın. İyi geceler.

Arka arkaya banyo yaptık ve pijama giydik. Babasının hemen hemen hiç kullanmadığı, yepyeni bir pijamasını ödünç aldım ondan. Biraz küçük geldi ama, hiç yoktan iyiydi. Midori beni sunağın bulunduğu odaya, konuklar için konmuş divana yerleştirdi.

– Sunağın yakınında olmaktan korkmazsın, değil mi? diye sordu.

– Hayır. Kötü bir şey yapmadığımı düşünüyorum, diye gülerek karşılık verdim.

– Ama benimle kalacak ve ben uyuyuncaya değin beni kollarında sıkacaksın, değil mi?

– Anlaştık.

Midori'nin daracık yatağında, yanına uzandım ve düşmemeye çalışarak, onu uzun süre kollarımın arasında tuttum. Eli kalçamdaydı, burnu da göğsüme dayanmıştı. Sağ elimi sırtına kaydırmıştım, sol elimle de, düşmemek için, yatağın kenarına tutunuyordum. Ortam, erkekliğin uyanışı için hiç de uygun değildi. Midori'nin başı hemen burnumun altındaydı ve kısacık kesilmiş saçları zaman zaman beni gıdıklıyordu.

– Bana bir şey söyle lütfen, dedi, yüzü hep öyle, göğsüme gömülü.

– Ne tür bir şey?

– Ne olursa olsun. Bana kendimi iyi hissettirecek bir şey.

– İnadına sevimlisin, biliyorsun.

– Midori, diye ekledi. Adımı söyle.

– İnadına sevimlisin, biliyorsun Midori, diye düzelttim.

– İnadına, ne demek?

– Yani dağları devirecek, denizi kurutacak derecede demek.

Midori başını kaldırıp bana baktı:

– Gerçekten de derdini anlatma biçimin benzersiz.

– Bunu söylediğini duymak beni rahatlatıyor, dedim gülerek.

– Bana daha şirin şeyler söyle.

– Seni çok severim, biliyorsun, Midori.

– Nasıl, çok?

– Seni ilkbahardaki bir ayı kadar severim.

– İlkbahardaki ayı mı? (Midori gene başını kaldırdı.) Ne söylemek istiyorsun, ilkbaharda ayı derken?

– Şöyle ki, ilkbaharda bir çayırda tek başına yürürsün ve karşıdan küçük bir ayının geldiğini görürsün, kadife gibi yumuşacık kürküyle ve küçücük, yuvarlak gözleriyle. Ve sana, birlikte otlarda yuvarlanmayı önerir. O zaman gün boyu tepenin yamacındaki yoncaların arasında birbirinizin

kollarında eğlenir durursunuz. Şirin, değil mi?

– Pek şirin.

– İşte ben de seni böyle seviyorum.

Midori bana sıkı sıkı sarıldı.

– Çok iyi, dedi, mademki beni bu kadar çok seviyorsun, her şeyi duyabilirsin, değil mi? Kızmayacaksın, ha?

– Elbette.

– Ve bana her zaman bakacak mısın?

– Elbette, dedim ona. (O kısa ve yumuşacık erkek çocuk saçlarını okşadım.) Kaygılanma, merak edecek bir şey yok. Her şey çok iyi geçecek, göreceksin.

– Ama ben, korkuyorum.

Onu usulca omuzlarından tutuyordum, sonunda omuzları düzenli olarak inip kalkmaya başladı ve hafif bir horultu işittiğimde, usulca yataktan dışarı kayıp bir bira içmek için mutfağa gittim. Hiç uyumak istemediğim için, bir kitap okumayı düşündüm, ama çevremde ne denli arandımsa da, uzaktan yakından kitaba benzer hiçbir şey görmedim. Kitaplığından bir tane almak için odasına dönecek oldum, ama vazgeçtim, uyandırmaktan çekindim.

Sakin sakin biramı içerken, birden aklıma, bir kitabevinin üstünde bulunduğum geldi. Bunun üzerine indim, dükkânın ışığını yaktım ve cep kitapları rafını aradım. Beni ilgilendirecek olan kitap azdı, zaten çoğunu da okumuştum. Ama ille de okuyacak bir şey bulmam gerektiğinden, Hermann Hesse'nin *Çarklar Arasında*'sını buldum, uzun süre kitabevinde beklemiş olmalıydı, çünkü kapağı solmuştu, kitabın parasını kasanın yanına bıraktım. Hiç olmazsa, böylece Kobayaşi Kitabevi'nin satılmamış kitaplar stoku azalmış oluyordu.

Mutfak masasının başında oturup, biramı içerken, *Çarklar Arasında*'yı okudum. Onu ilk kez ortaokula girdiğim yıl okumuştum. Ve, sekiz yıl sonra, işte gecenin ortasında, bir genç kızın evinde, mutfak masasına oturmuş ve henüz ölmüş babasının küçük gelen pijaması içinde, yeniden okuyordum. Bu, bende garip bir izlenim yarattı. Bu olağandışı koşullar olmasaydı, bu kitabı kesin bir daha okumazdım.

Gene de, biraz modası geçmiş birkaç bölümüne karşın, *Çarklar Arasında* fena bir roman değildi. Sakin sakin okudum onu, satır satır, zevkle, gecenin ortasında, mutfakta oturmuş. Rafta, hafifçe toz tutmuş bir şişe konyak bulunca, bir kahve fincanına biraz koyup içtim. Alkol içimi ısıttı, ama uykumun gelmesini sağlamadı

Saat üçe doğru, gidip Midori'ye bir göz attım. Derin uykudaydı. Sokak lambalarının aydınlığı, pencereden giriyor, odasını, ay ışığını andırır solgun bir ışıkla aydınlatıyor, ve o, uyuyordu, sırtını ışığın geldiği yere çevirmiş. Hiç kıpırdamıyordu, donup kalmış gibi. Sadece, kulak kabartıldığında,

düzenli soluğu işitiliyordu. Tıpkı babası gibi uyuyordu.

Yol çantası yatağın yanına bırakılmıştı ve beyaz yağmurluk iskemlenin arkasına asılıydı. Yazı masası, düzenliydi ve üzerine, duvara bir Snoopy takvimi asılmıştı. Pencerenin perdesini hafifçe kaldırdım, dizi dizi dükkânlarıyla, kasvetli sokağa bakmak için. Tüm dükkânların kepenkleri inikti ve sadece sake satıcısının önündeki satış makineleri, şafağı bekliyordu. Ara sıra, bir yük kamyonunun lastiklerinin homurtusu, havayı titreştiriyordu. Mutfağa döndüm, bir fincan konyak daha içtim ve *Çarklar Arasında*'yı okumayı sürdürdüm.

Kitabın sonuna geldiğimde, gök ağarmaya başlamıştı bile. Su kaynattım, hazır kahve içtim, sonra da masanın üzerinde duran bir bloknot kâğıdına tükenmezkalemle bir mektup yazdım. Biraz konyak içtiğimi, *Çarklar Arasında* romanını satın aldığımı ve güneş doğduğu için yurda döndüğümü yazıp bir hoşça kal ekledim. Ardından, bir an duraksadıktan sonra, şöyle yazdım: "Uyurken özellikle, pek sevimlisin". Sonra da fincanı yıkadım, mutfağın ışığını söndürdüm, merdivenden inip usulca kepengi kaldırdım ve çıktım. Mahallelinin oradaki varlığımdan kuşkulanmasından korkuyordum, ama saat henüz altı olmamıştı ve sokaklarda kimse yoktu. Sadece kargalar, her zamanki gibi, evlerin damlarına konmuş, çevreyi kolaçan ediyorlardı. Midori'nin açık pembe perdelerine son bir göz attıktan sonra, gara kadar yürüdüm, son durakta inip oradan da yurda yürüyerek döndüm. Kahvaltı servisi yapan ucuz lokanta açık olduğundan, orada bir çanak sıcak pirinç, miso çorbası ve haşlanmış yeşil sebze ve omletle kahvaltımı yaptım. Sonra yurdu çepeçevre dolanıp arkaya geçtim ve usulca Nagasava'nın zemin kattaki odasının penceresine vurdum. Hemen açtı ve odasına girdim.

– Bir kahve içer misin? diye sordu.

İstemedim. Sonra ona teşekkür edip odama döndüm, dişlerimi fırçaladım ve pantolonumu çıkartıp yatağıma süzüldüm ve gözlerimi hemen kapadım. Çok geçmeden rüyasız, kurşun gibi ağır bir uykuya daldım gittim.

Her hafta Naoko'ya yazıyordum, o da bana karşılık veriyordu. Mektupları pek uzun değildi. Kasım ayından beri, sabahları ve akşamları soğuk olduğunu söylüyordu.

> Sonbahar aşağı yukarı senin Tokyo'ya döndüğün sırada geldiğinden, içimde hissettiğim boşluğun senin yokluğundan mı, yoksa mevsim değişmesinden mi ileri geldiğini, bir süre anlayamadım. Reiko'yla sık sık senden söz ediyoruz. Onun da sana selamı var. Bana hep öyle, çok sevecen davranıyor. Eğer o olmasaydı, sanırım bu yaşam, kısa zamanda bana dayanılmaz gelirdi. Dertli olduğumda, ağlıyorum. Reiko, ağlayabilmenin iyi bir şey olduğunu söylüyor. Ama dertli olmak çok zor bir şey. Gerçekten aşırı mutsuz olduğum zamanlar, karanlıklardan gelen birtakım insanlar benimle çene çalıyor. Gece, ağaçların dallarında uğuldayan rüzgâr gibi konuşuyorlar benimle. Kizuki ve ablam sık sık böyle gelip konuşuyorlar. Onlar da dertli ve içlerini dökecek insan arayışındalar.
>
> Kimi zaman, geceleri kendimi öyle acınacak bir durumda buluyorum ki, senin mektuplarını yeniden okuyorum. Dışarıdan gelen şeylerin çoğu beni karmakarışık ediyor, ama senin anlattığın çevrende olup bitenler yüreğime su serpiyor. Çok garip, değil mi? Neden acaba? Mektuplarını birkaç kez baştan okuyorum ve Reiko da aynı şeyi yapıyor. Sonra, Reiko ile ikimiz, onların içeriği üzerine konuşuyoruz. Midori adındaki kızın babasını anlattığın mektubu çok sevdim. Haftada bir gelen mektupların, en sevdiğimiz eğlencelerden –çünkü burada mektup, eğlence sayılır– biri.
>
> Ben de, yazmak için zaman bulmaya çabalıyorum, ama kâğıdımın başına geçtiğimde, cesaretim hep kırılıyor. Bu mektubu yazmak için olanca enerjimi harcamaktayım. Çünkü Reiko kızdı ve mektubuna yanıt vermem gerektiğini söyledi. Sana söyleyecek ya da anlatacak bir şeyim olmadığını sanma sakın. Sadece, söylemek istediklerimi anlatamıyorum. Bunun içindir ki yazmakta zorlanıyorum.
>
> Midori pek heşeli birine benziyor. Mektubunu okurken, onun sana âşık olduğunu sandım ve bundan Reiko'ya söz ettiğimde, bunun normal olduğunu, çünkü kendisinin de seni sevdiğini söyledi. Her gün, yemeklerimiz için mantar ve kestane topluyoruz.

Durmadan kestaneli pilav ve mantarlı pilav yiyoruz, ama öyle nefis ki, bıkmak bilmiyoruz. Reiko ise, hep öyle, çok sigara içip hep öyle az yiyor. Kuşlar ve tavşanlar iyi. Hoşça kal.

Yirminci yaş günümden üç gün sonra, Naoko'dan bir posta paketi aldım. İçinden şarap tortusu renginde, bisiklet yaka bir kazak ile bir mektup çıktı.

Doğum günün kutlu olsun! Yirminci yaş gününde sana mutluluklar dilerim. Benim yirmi yaşım galiba başladığı kadar kötü bitecek, ama senin ikimiz adına mutlu olman beni de mutlu eder. Gerçekten. Bu kazağı ikimiz ördük, Reiko ile ben. Eğer kendi başıma yapacak olsaydım, gelecek yılın Sevgililer Günü'nden önce eline geçemezdi herhalde. İyi örülmüş olan yarısı Reiko'nundur, öteki, iyi olmayan yarısı ise, benimdir. Reiko her şeyde başarılı ve onu gördükçe, kimi zaman kendimden nefret ediyorum. Övünebileceğim hiçbir yeteneğim yok ki benim. Hadi hoşça kal. Kendine iyi bak.

Reiko'dan da kısacık bir pusula vardı.

İyisiniz ya? Naoko belki sizin için paha biçilemez bir kişidir ama, benim için, el becerisi olmayan bir kızdan öte bir şey değil. Ama sonunda, kazak zamanında tamamlandı. Beğendiniz mi? Pek hoş, değil mi? Rengini ve biçimini ikimiz birlikte seçtik. Mutlu yıllar!

1969 yılı benim için, saplandığım berbat bir bataklık gibiydi. Öyle derin bir bataklık ki, adım attıkça pabuçlarım saplanıp kalacakmış gibi hissediyordum. Çamurun içinde bin bir zahmetle yürüyordum. Hiçbir şey görmüyordum, ne önümü ne arkamı. Kapkara bataklık göz alabildiğine uzanıyordu.

Zaman bile ağır ağır akıyordu, adımlarıma ayak uydurmak ister gibi. Çevremdekiler çoktan yanımdan geçip gitmişlerdi ve ben hep öyle çamurun içinde debelenip duruyordum. Çevremde, dünya baştan başa değişim halindeydi. Bu yıl birçok kişi, bu arada John Coltrane, öldü. İnsanlar reform istiyorlardı ve reform sanki köşe başına gelmişti. Ama tüm bu olaylar benim için gerçekdışı ve anlamsız bir geriplandan öte hiçbir şey değildi. Günü gününe yaşıyordum, neredeyse başımı hiç kaldırmayarak. Göz alabildiğine uzanan bu bataklıktan başka hiçbir şey görmüyordum. Sağ ayağımı öne atıyor, solumu kaldırıyor, sonra gene sağımı kaldırıyordum. Nerede olduğumu hiç mi hiç bilmiyordum. Doğru yönde ilerlediğime bile emin değildim. Adım adım ilerlemekle yetiniyordum; çünkü bir yerlere gitmekten başka bir şey yapamazdım.

Yirmi yaşımı doldurdum, sonbahar kışa dönüştü, ama yaşamımda anlamlı bir değişim olmadı. Hiç zevk almadan üniversiteye gitmeyi, haftada üç kez çalışmayı, ara sıra *Muhteşem Gatsby*'yi baştan okumayı ve pazar günü çamaşırımı yıkamayı ve Naoko'ya yazmayı sürdürüyordum. Kimi zaman Midori'yle buluşuyordum ve birlikte yemeye çıkıyor, hayvanat bahçesinde geziyor ya da sinemaya gidiyorduk. Kobayaşi Kitabevi'nin satılma tasarısı yolunda gidiyordu ve ablası ve o, Myogadani metro istasyonunun yakınında iki odalı kiralık bir daire bulmuş, orada birlikte yaşamaya karar vermişlerdi. Midori bana, ablası evlendiğinde buradan ayrılıp başka bir yerde bir daire kiralayacağını söyledi. Bir kez oraya davet edildim ve bol güneş alan sevimli küçük bir daire olduğunu gözlerimle gördüm, Midori de Kobayaşi Kitabevi'nde olduğundan daha mutlu görünüyordu burada.

Nagasava beni birkaç kez birlikte eğlenmeye çağırdı, her defasında işim olduğu bahanesiyle geri çevirdim çağrısını. Ama sadece beni ilgilendirmediği için yaptım bunu. Kuşkusuz kızlarla yatmayı canım istemediğimden değildi, ama o noktaya varıncaya dek yapılması gerekenleri düşünmek bile beni tiksindiriyordu: gece şehirde içmek, kızları bulmak, onlarla çene çalmak, onları otele götürmek. Ve bir kez daha, Nagasava'ya karşı ürkek bir saygı duydum, bunu bunca uzun zamandır bıkıp usanmadan ve midesi bulanmadan yapageldiği için. Belki de Hatsumi'nin bana söyledikleri yüzündendir ki, pek ilgi çekici olmayan, adını bile bilmediğim kızlarla yatmaktansa, Naoko'yu salt düşünmek bile beni daha mutlu ediyordu. Naoko'nun, kırların ortasında boşalmama yardım eden parmaklarının hissettirdiklerinin anısı zihnimde açık seçik biçimde başka her şeyden çok yer etmişti.

Aralık başında Naoko'ya yazdım ve Noel tatilinde onu görmeye gelsem rahatsız olur mu diye sordum. Mektubuma Reiko yanıt verdi. Mektubunda çok mutlu olduklarını ve şimdiden ziyaretime sevindiklerini yazıyordu. Naoko'nun yerine o yazıyordu; çünkü Naoko yazamıyormuş bir türlü. Ama kaygılanacak bir şey yokmuş; çünkü durumu hiç de fena değilmiş. Sadece biraz zor sayılacak dönemlerden geçmekteymiş o kadar.

Tatil başlayınca, eşyamı sırt çantama koydum, kar ayakkabılarımı ayağıma geçirerek Kyoto'nun yolunu tuttum. O garip doktorun da söylemiş olduğu gibi, kar altındaki manzara inanılmayacak kadar

güzeldi. Geçen defaki gibi, iki gece onlarda kaldım ve aşağı yukarı o günlere benzer üç gün geçirdim. Gün batarken Reiko gitar çalmaya başlıyor ve üçümüz konuşuyorduk. Öğleyin piknik yapacak yerde, yürüyüş kayağı yaptık. Kayaklar ayağımızda, bir saat dağda yürüdükten sonra soluk soluğa ve ter içinde kalıyorduk. Zaman bulur bulmaz da, herkese karları temizlemekte yardım ediyorduk. Miyata adındaki o garip doktor, akşam yemeğinde masamıza gelip bize neden elin ortaparmağının işaretparmağından uzun, ayak parmaklarındaysa bunun tersi olduğunu açıkladı. Bekçi Bay Omura bana gene Tokyo'daki domuz etinden söz etti. Reiko armağan olarak Tokyo'dan getirmiş olduğum plaklara bayıldı ve hemen kimi bölümlerini gitarla çalmaya girişti.

Sonbahardaki ziyaretime oranla Naoko çok daha suskundu. Üçümüz bir aradayken, yüzünde bir gülümsemeyle, kanepede oturuyor, hemen hiç ağzını açmıyordu. Reiko onun yerine konuşuyordu. "Aldırma sen, diyordu Naoko bana. Sadece bir dönemden geçmekteyim, o kadar. Konuşmak yerine sizi dinlemeyi yeğliyorum."

Reiko bir iş bahane ederek yanımızdan ilk kez ayrıldığında kendimi yatakta, Naoko'yu kollarımda sıkarken buldum. Boynunu, omuzlarını ve göğsünü yavaşça öptüm, o ise, geçen defaki gibi, elleriyle bana zevk verdi. Boşaldıktan sonra, Naoko'yu hep öyle kollarımda sıkarken, şu iki ay boyunca parmaklarının hissettirdiklerini hiç unutmadığımı söyledim. Onu düşünerek mastürbasyon yaptığımı da ekledim.

– Başka hiç kimseyle yatmadın mı? diye sordu.

– Hayır, karşılığını verdim.

– O halde, bunu da hatırlarsın, dedi ve hafifçe yer değiştirerek dudaklarını usulca penisime değdirdi.

Sonra onu sıcaklığıyla sardı ve dilini gezdirdi. Uzun ve düz saçları karnımın aşağısına yayılıyor ve dudaklarının ritmine uyarak titreşiyordu. İkinci kez boşaldım.

– Hatırlayabilecek misin? diye sordu sonra.

– Elbette, hiç unutmayacağım, karşılığını verdim.

Onu kollarıma aldım, parmaklarımı çamaşırının içine kaydırdım, ama vajinasının girişi kupkuruydu. Başını hayır dercesine sallayarak elimi uzaklaştırdı. Bir süre birbirimize sarılmış, konuşmadan durduk.

– Yıl sonunda yurttan ayrılıp bir yerlerde kendime bir oda aramaya niyetliyim, dedim. Yurttaki yaşamdan bıkmaya başlıyorum artık ve sanırım çalışarak yaşamımı kazanabilir, başımın çaresine bakabilirim. O zaman belki sen de gelip benimle yaşamak istersin? Daha önce de bu öneride bulunmuştum sana.

– Teşekkür ederim, bu önerin beni çok mutlu etti, dedi.

– Biliyorsun ki, burada yaşamanın sana iyi geldiğini ben de düşünüyorum. Sakin bir yer, ortama söylenecek söz yok ve Reiko iyi bir insan. Ama burası uzun süre kalınabilecek bir yer değil. Aşırı

kendine özgü bir yer, burada sonsuza dek yaşanmaz. Ve öyle sanıyorum ki, burada ne denli uzun süre kalınırsa, çıkılması o denli güçleşir.

Naoko hiçbir şey söylemeden pencereye doğru bakıyordu. Kardan başka bir şey görünmüyordu. Bulutlar, karlı düzlük ile gök arasında ancak küçük bir boşluk kalacak kadar alçak ve yoğundu.

– İstediğin kadar düşün, dedim ona. Niyetim, en geç mart ayına kadar taşınmak, onun için, eğer yanıma gelmek istersen, dilediğin zaman gelebilirsin.

Naoko başıyla onayladı. Onu kırılgan, cam bir nesne tutuyormuşum gibi usulca, kollarıma aldım. O da kollarını boynuma doladı. Çıplaktım ve onun da beyaz çamaşırından başka bir şey yoktu üstünde. Vücudu kusursuzdu ve onu seyretmekten bıkmıyordum.

– Neden ıslanmıyorum acaba? dedi bana alçak sesle. Sadece bir kez oldu bu. Nisanda, yirminci yaş günümde. Beni kollarının arasına aldığın gece. Merak ediyorum, bir daha niçin hiç olmuyor.

– Ruhsal bir durum. Zamanla düzelecektir. Kaygılanacak bir şey yok.

– Tüm sorunlarım ruhsal zaten, dedi. Bir daha hiç ıslanmazsam, bir daha hiç sevişemezsem, beni gene de sever misin, ha? Sadece elle veya ağızla yapmaya katlanabilir misin? Yoksa cinsel sorunlarını başka kızlarla yatarak çözümlemeye mi kalkışırsın?

– Ben temelde iyimser bir insanımdır, dedim.

Naoko yatakta doğruldu, tişörtünü sırtına geçirdi, pazen gömleği ile blucinini giydi. Ben de giyindim.

– Düşünmek için zaman ver bana, dedi ve sen de sakin sakin düşün bunu.

– Düşüneceğim, ağzının ve dilinin olağanüstü oluşunu da.

Naoko hafifçe kızardı ve bana içtenlikle gülümsedi:

– Kizuki de böyle derdi.

– Zaten her zaman düşüncelerimiz de zevklerimiz de aynıdır onunla, diye gülerek karşılık verdim.

Sonra, mutfak masasına karşılıklı oturarak bir fincan kahve içerken, geçmişten söz ettik, onunla. Yavaş yavaş, Kizuki'den konuşabilmeye başlıyordu. Kesik kesik, sözcüklerini dikkatle seçerek anlatıyordu düşündüklerini. Kar yağsa da, yağmasa da, üç gün boyunca hava bir kez bile açmadı. Ayrılırken ona, mart ayında dönebilmeyi umduğumu söyledim. Sonra onu kalın paltosunun üzerinden, kucakladım ve öptüm. Bana güle güle, dedi.

1970 yılı geldi çattı, son on yılımın matem çanının yankısına alışmak güçtü. Ve yeni bir bataklığa daldım. Yıl sonu sınavlarımı nispeten kolaylıkla verdim.[13] Yapacak başka işim olmadığından, günlerimi hep üniversitede geçirdiğimden, fazla çalışmadan sınavlarımı kolayca verebildim.

Yurtta epey kargaşa çıktı. Bir siyasî fraksiyondan birkaç herif odalarına kasklar ve demir çubuklar saklamışlar; müdürün öncülüğündeki spor kulübü öğrencileriyle aralarında arbede çıktı. İki kişi yaralandı ve altı öğrenci yurttan kovuldu. Bu olayı başka pek çok olay izledi. Bir süre, hemen hemen her gün kavga dövüş çıktı. Yurtta ağır bir hava egemendi, herkes tetikteydi. Benim bile spor kulübündeki çocuklardan dayak yememe ramak kalmışken Nagasava araya girdi de ortalığı yatıştırdı. Her ne olursa olsun, buradan ayrılmamın zamanı gelmişti artık.

Sınavlar bitince, ciddi ciddi bir daire aramaya koyuldum. Bir hafta sonunda, neyse ki işime gelen bir yer buldum, Kiçicoci Banliyösü'nde. Ulaşım açısından pek kolay değildi, ama bir iyiliği vardı, küçük bir evdi. Bulunmaz bir şeydi denebilir, arazinin bir köşesindeydi, bir bekçi ya da bahçıvan kulübesi gibi; esas binayla arasında oldukça bakımsız, kocaman bir bahçe uzanıyordu. Ev sahipleri ana girişi; ben de yan kapıyı kullandığım için, herkesin özel yaşamına saygı gösterilmiş oluyordu. Ev, bir oda, küçük bir mutfak ve bir de tuvaletten oluşuyordu, üstelik bir de, sıradan gömme dolaplara alışmış biri için olağanüstü büyüklükte bir gömme dolabı vardı. Ayrıca bir de bahçeye açılan verandası bulunuyordu. Tek koşul, gelecek yıl Tokyo'ya gelip yerleşme ihtimali olan torunlarından biri için evi boşaltmamdı; bu yüzden kirası, genelde istenen kiralara oranla ucuz sayılıyordu. Ev sahipleri olan epey sevimli, yaşlı çift, istediğimi yapmama engel çıkarma niyetinde olmadıklarını söylediler.

Nagasava taşınmama yardım etti. Eşyamı taşımak için bir kamyonet kiraladı ve verdiği söze sadık kalarak, buzdolabını, televizyonunu ve koskocaman termosunu da bana armağan etti. Benim için bu, umulmadık bir armağandı. İki gün sonra, o da yurttan ayrılıp Mita'da bir daireye yerleşecekti.

– Sanırım pek yakın bir zamanda yeniden görüşemeyiz onun için sana iyi şanslar diliyorum, dedi bana, ayrılırken. Ama, önce de sana söylediğim gibi, çok geçmeden ve garip koşullarda karşılaşacağız gibi bir his var içimde.

– Çok sevinirim, dedim.

– Ha, aklıma gelmişken, hani o gün, değiş tokuş ettiğimiz iki kızdan, daha iyisi, güzel olmayanıydı.

– Ben de senin gibi düşünüyorum, dedim gülerek. Nagasava, Hatsumi'ye özen göstermen gerektiğini düşünüyorum. Öylesine iyi bir kız bulmak kolay değil, üstelik senin sandığından da hassas bir kız o.

– Evet, biliyorum, dedi başını sallayarak. Ama açık söyleyeyim, onun hesabına en iyisi, benim yerime senin geçmen olacak. Eminim ki siz ikiniz çok iyi anlaşırsınız.

– Dalga mı geçiyorsun? dedim, çok şaşırmıştım.

– Evet, diye karşılık verdi. Hadi, mutlu ol. Bana öyle geliyor ki başına epeyce iş gelecek, ama hepsinin üstesinden gelirsin nasıl olsa, çünkü kendi açından sen de az buz inatçı sayılmazsın. Sana bir öğüt verebelir miyim?

– Elbette.

– Kaderinden yakınma. Bunu aptallar yapar.

– Unutmayacağım bunu, dedim.

El sıkıştık. O, yeni bir dünyaya doğru yola çıktı, bense kendi bataklığıma döndüm.

Taşındıktan üç gün sonra, Naoko'ya yazdım. Ona yeni çevremi anlattım ve yurttan, kendi abuk sabuk mantıklarına beni de sürüklemeye çabalayan o heriflerden ayrıldığım için ne kadar mutlu olduğumu açıkladım. Yeni bir yaşama başlamayı umduğumu ve içimin umut dolu olduğunu ekledim.

> Dışarıda, mahallenin tüm kedilerinin toplandığı büyük bir bahçe var. Zaman buldukça, onları seyretmek için verandada uzanıyorum. Kaç tane olduklarını bilmiyorum, ama herhalde çoklar. Ve hepsi de güneşte yatıyorlar. Beni bu kulübede görmekten pek mutlu olmuşa benzemiyorlar, ama bir defasında onlara kalmış peynir bıraktım, birkaçı, yemek için, ürkerek yaklaştı. Belki sonunda onlarla anlaşabiliriz. İçlerinde bir erkek tekir var, bir kulağı yırtık, eskiden yaşadığım yurdun müdürüne şaşılacak derecede benziyor. Öyle ki kimi zaman bahçenin ortasında bayrak çekmeye başlayacak sanıyorum.
>
> Üniversiteden biraz daha uzak burası, ama eğer uzmanlığa başlarsam, sabahları ders olmayacağından, bu da büyük bir sorun çıkarmayacak. Hatta belki de trende rahat rahat okuyabileceğim için daha bile iyi olacak. Sonra da geriye, haftada üç dört günlük, pek yorucu olmayan küçük bir iş aramak kalıyor benim için, Kiçicoci yakınlarında. İşte o zaman günlük yaşamım yeniden, düzenli olacak.
>
> İşleri aceleye getirmek bana düşmez, ama öyle sanıyorum ki ilkbahar, bir şeye başlamak için en uygun mevsim, ikimiz nisan ayında birlikte yaşamaya başlarsak, bu çok iyi olur. Her şey yolunda giderse üniversiteye dönmeyi de deneyebilirsin. Birlikte yaşamamız senin için sorun olursa, sana evimin yakınında bir daire de arayabilirim. En önemlisi seninle daima yeterince yakın olabilmek çünkü. Ve kuşkusuz, ille de ilkbahar diye de diretmiyorum. Yazın daha iyi olur diyorsan, tamam, yazın olsun. Sorun yok. Bana bir yanıt verebilir misin, bu konuda ne düşündüğünü bileyim?
>
> Yakında bir iş bulmayı umuyorum. Taşınma giderlerimi karşılamak için. Yalnız yaşamaya başlayınca, insana her türlü şey için epey para gerekiyor. Her şeyden önce kendime tencere ve tabak satın almalıyım. Ama, mart ayında, zamanım olacak ve ne pahasına olursa olsun, seni görmeye gelmek istiyorum. Senin için uygun olacak zamanı bana bildirebilir misin? Ben de o zaman gelmeye çalışırım. Seni yeniden görebileceğime şimdiden sevinerek cevabını bekliyorum.

Bunu izleyen iki üç gün, yavaş yavaş, gereksinme duyduğum her şeyi, Kiçicoci Mahallesi'nden alıp kendime evde basit yemekler yapmaya başladım. Mahalledeki bir marangoza, çalışma masası olarak kullanmak üzere bir tahta kestirdim. Ve şimdilik onu yemek masası olarak kullanmaya karar verdim. Raflar da yaptırdım ve bir sürü baharat satın aldım. Altı aylık, küçük bir beyaz dişi kedi bana bağlandı ve evde yemeye başladı sonunda. Ona Kamome[14] adını koydum.

Sonra şehre indim ve bir boyacının yanında iş buldum, art arda iki hafta çıraklık yaptım. Parası iyiydi, ama çok yorucu ve çetin bir işti ve boya kokuları başımı döndürüyordu. İşgünümü tamamlar tamamlamaz biralı bir yemek yiyor sonra evime dönerek bir süre kedi yavrusuyla oyanyıp külçe gibi uyuyordum. On beş gün geçmiş hâlâ Naoko'dan bir yanıt alamamıştım.

Boya yaparken birden aklıma Midori geldi. Üç haftadır onu arayıp sormadığımı, taşındığımı bile haber vermediğimi düşündüm. Sadece böyle bir niyetim olduğunu söylemiştim; onun da hoşuna gitmişti.

Bir telefon kulübesine girip Midori'nin numarasını çevirdim. Ablası olması gereken, biri açtı telefonu, adımı söyleyince biraz beklememi söyledi. Ama uzun süre sabırla bekledim, Midori gelmedi.

– Midori çok kızmış, biliyor musunuz, sizinle konuşmak istemiyor, dedi bana ablası olması gereken kişi. Taşındığınızda ona haber bile vermemişsiniz. Nereye gittiğinizi bile söylemeden, bir günden ertesine ortadan kaybolmuşsunuz ve onu arayıp sormamışsınız. Bunun için o da müthiş kızmış. Ve bir

defa kızmayagörsün, inanın bana, onu yatıştırmak hiç de öyle kolay değildir. Bir hayvan gibi tepki verir.

– Ona, açıklamada bulunmak istediğimi, bunun için telefona gelmesini söyleyebilir misiniz acaba?

– Sizden açıklama filan beklemediğini söylüyor.

– O halde size açıklayayım ve eğer sakıncası yoksa, lütfen bu söylediklerimi siz aktarın Midori'ye.

– Hayır, istemem diye terslendi. Siz kendiniz söylersiniz. Erkek, değil misiniz? O halde sorumluluklarınızın gereğini yerine getirmelisiniz.

Elimden başka bir şey gelmediği için, teşekkür ederek kapadım telefonu. Sonra da, Midori'nin ne de olsa kızmakta hakkı olduğunu düşündüm. Taşınmaydı, iş bulmaydı, yerleşmeydi derken onu tümüyle unutup gitmiştim. Zaten, neredeyse Naoko'yu bile unutmama ramak kalmamış mıydı? Ben hep böyleydim işte. Kafam bir şeyle dolu olunca, geri kalan her şeyi unutup giderdim.

Sonra da, kendimi onun yerine koymaya ve Midori hiçbir şey söylemeden taşınmış olsaydı da üç hafta beni arayıp sormasaydı ben ne yapardım, hayal etmeye çalıştım. Kuşkusuz kırılırdım. Belki de çok. Çünkü, sevgili olmasak bile, bir bakıma, birbirimize daha da güçlü bir bağla bağlanmıştık. Bunu düşününce içimi derin bir üzüntü kapladı. Başkasının kalbini boş yere kırmak korkunç bir şey, özellikle de sevdiğin birinin.

İşten döner dönmez, Midori'ye yazmak için yepyeni yazı masamın başına geçtim. Ne düşündüğümü açık açık yazdım ona. Bahanelerden ve açıklamalardan vazgeçerek, böylesine kayıtsız ve kaba davrandığım için özür diledim. Onu görmeyi çok istediğimi de ekledim. Gelip yeni evimi görmeliydi mutlaka. Bana yanıt vermesini rica ettim. Sonra da zarfa bir ekspres pul yapıştırıp mektup kutusuna attım.

Uzun süre bekledim, ama yanıt gelmedi.

Çok garip bir ilkbahar başlangıcı oldu bu. Tatil boyu, mektuplarıma yanıt beklemekten öte bir şey yapmadım. Ne yolculuğa çıkabildim ne annemin babamın evine dönebildim ne de çalışabildim, Çünkü Naoko'dan, belirli bir gün gidip onu görmemi isteyen bir mektup gelebilirdi. Öğleye doğru Kiçicoci Mahallesi'ne çıkıp arka arkaya iki film seyretmek için sinemaya gidiyordum ya da günün yarısını bir caz barında kitap okumakla geçiriyordum. Kimseyle buluşmuyordum ve hemen hemen kimseyle de görüşmüyordum. Haftada bir kez Naoko'ya yazıyordum. Mektuplarımda, ondan yanıt istemiyordum. Çünkü onu sıkıştırmak hoşuma gitmiyordu. Boyacıdaki işimden, Kamome'den, bahçedeki şeftali ağacının çiçeklerinden, tofu satan sevimli yaşlı kadından ve sebze satan asık suratlı yaşlı kadından ediyordum ona, her gün kendime hazırladığım yemekleri anlatıyordum. En ufak bir yanıt almadım.

Okumaktan ve plak dinlemekten bıkınca, yavaş yavaş bahçeyle ilgilenmeye başladım. Ev sahibine gidip ondan bir süpürge, bir tırmık, bir faraş, bir bahçe makası ödünç aldım otları biçmek ve karmakarışık büyümüş olan taflanlara düzen vermek için. Bu kadarcık bakımla bile bahçe hemen güzelleşiverdi. Bir gün akşama doğru, bahçede çalışıyorken, ev sahibi bana seslendi ve bir fincan çay

içmeye çağırdı. Ana evin veradasına oturup hem çene çaldık hem çay içip bisküvi yedik. Bana, emekliye ayrıldıktan sonra bir süre sigortacı olarak çalıştığını, ama iki yıl önce bu işi de bıraktığını ve o günden beri sakin sakin yaşadığını anlattı. Ev ile bahçesi uzun zamandır onunmuş, tüm çocukları kendi yaşamlarını kurmuşlar ve o da yaşlılığını hiçbir şey yapmadan geçirebiliyormuş. Bunun içindir ki karısıyla sık sık yolculuğa çıkıyorlarmış.

– Çok iyi, dedim.

– Yanılıyorsunuz. Yolculuk yapmak hiç de eğlenceli değil. Çalışmayı yeğlerim.

Bahçeyi böyle ihmal etmesinin nedeni mahallede doğru dürüst bahçıvan bulamadığı için, ufak ufak ilgilenmek zorunda kalmasıymış, ama son zamanlarda saman nezlesi krizleri öyle şiddetlenmiş ki otlara dokunamaz olmuş. Çayımızı bitirince bana, ambarı gösterdi ve para veremeyeceğini, ama orada olan her şeyi istediğim gibi kullanabileceğimi söyledi; çünkü artık onun ihtiyacı yokmuş. Bu ambarda gerçekten de akla hayale gelebilecek her şey, ama her şey vardı. Eski ahşap banyo küvetinden bir çocuk yüzme havuzuna, beyzbol sopasına varıncaya dek. Bir eski bisiklet, küçük bir mutfak masası ile iki iskemle, bir ayna ve bir gitar buldum ve onları ödünç almamın sakıncası var mı, diye sordum. İstediğim kadar kullanabileceğim yanıtını verdi.

Bisikleti temizlemek, yağlamak, lastiklerini şişirmek, frenlerini ayarlamak bütün bir günümü aldı, sonra da yeni bir vites kablosu taktırmak için bisikletçiye götürdüm. Ve bisiklet yepyeni oldu. Masaya gelince, onun da, tozunu aldıktan sonra bir kat cila sürdüm. Gitarın tüm tellerini değiştirdim ve düşmek üzere olan bir parçasını yapıştırdım. Paslanmış yerleri temizleyip burgularını ayarladım. Olağanüstü bir çalgı değildi, ama en azından ses çıkartıyordu. Ne de olsa, lise yıllarımdan beri gitarım olmamıştı. Verandaya oturup yavaş yavaş Drifters topluluğunun “Up on the Roof” parçasını çalmayı denedim. Gariptir, akorları hâlâ aklımdaydı.

Sonra, tahta parçalarından kendime bir mektup kutusu yaptım, kırmızıya boyadım, üstüne adımı yazıp kapıma astım. Ama 3 nisana değin oraya atılan tek mektup, yurttan gönderilmiş olan, lise mezunları toplantısı çağrısı oldu ki bu çağrıya gitmeye zaten hiç niyetim yoktu. Çünkü Kizuki ile benim sınıfımdı çağrılan. Mektubu hemen çöp sepetine attım.

4 nisan günü öğleden sonra, kutuma bir mektup bırakıldı, ama Reiko’dan geliyordu. Zarfın arkasında “Reiko İşida” yazılıydı. Verandaya oturup mektubu çıkarmak için zarfı makasla düzgünce kestim. Daha başından, içeriğinin iyi olmadığı gibi bir önseziye kapıldım ve mektubu okuyunca, bu önsezim doğru çıktı.

Mektubun başında, bana yanıt vermekte bu kadar geciktiği için özür diliyordu. Naoko, yazmak için umutsuzca bir savaşım vermiş, ama başaramamıştı. Reiko birkaç kez ona, onun yerine yazmayı önermiş, çünkü fazla gecikmemek gerektiğini söylemiş ise de Naoko durmadan, bunun fazlasıyla kişisel bir şey olduğunu ve yanıt vermenin ona düştüğünü yineleyip durmuştu ve bu yüzden mektubun cevabı gecikmişti işte. Reiko, herhalde beni çok kaygılandırdığını, ama onu bağışlamam gerektiğini yazıyordu.

> Herhalde bunca zaman bu cevabı beklerken çok acı çekmiş olmalısınız, ama Naoko için de bu, acı dolu bir ay oldu. Onu anlamanızı isterdim. Doğruyu söylemek gerekirse, şu sıralar pek iyi sayılmaz. Bu kötü dönemi kendi kendine atlatmayı denedi, ama henüz iyi sonuçlar alınamadı.

Sonunda, ilk belirtiler, artık yazamaması oldu. Kasım sonu ya da aralık başından başlayarak. Sonra, zamanla sanrı görmeye başladı. Yazmaya oturur oturmaz bir sürü insan başına dikilip onu engellemek için konuşmaya başlıyordu. Sözcüklerini seçmeye çalışırken onu rahatsız ediyorlardı. Ama, ikinci ziyaretiniz sırasında, bu belirtiler nispeten, yatışmıştı ve açık söyleyeyim, ben bile bu derece ciddi olduğunu sanmıyordum. Belirtiler zaman zaman sıçrama yapar. İşte, siz gittikten sonra, bu belirtiler ansızın ciddileşti. Şimdi, Naoko doğru dürüst bir konuşmayı bile sürdüremeyecek durumda. Sözcükleri hemen hemen hiç bulamıyor. Bu da onu son derece rahatsız ediyor.

Allak bullak ve ürkmüş bir durumda. Sanrılar da giderek ağırlaşıyor.

Her gün uzman doktorla toplantı yapıyoruz. Üçümüz, Naoko doktor ve ben, her şeyi konuşuyor ve ondaki eksikliği bulmaya çalışıyoruz. Bu toplantıları sizinle yapmayı önerdim ve doktor da onayladı, ama Naoko buna karşı çıktı. O zaman söylediklerini sözcüğü sözcüğüne aktarmak isterim size, "Kusursuz bir bedenim olduğunda onunla karşılaşmak isterim." Onu, sorunun bu olmadığına, bir an önce iyileşmesi gerektiğine inandırmaya çalıştım, ama kararından dönmedi.

Sanırım size önce de anlatmış olduğum gibi burası uzman bir hastane değil. Gerçi uzman hekimler var ve tedavileri etkili oluyor, ama yoğun bir terapi yapmak zor. Bu kurumun amacı, hastalara kendi kendilerine iyileşme olanağı sağlayacak uygun bir ortam yaratmak. Gerçekte tam anlamıyla uygun bir tıbbî sağaltım yok burada. Bunun içindir ki, Naoko'daki belirtiler daha da ağırlaşacak olursa, herhalde onu başka bir kuruma ya da o da olmazsa, bir hastaneye göndermek gerekecek. Bu, benim için de çok zor, ama herhalde başka çaresi yok. Gerçi iş oraya varırsa bile bu, sadece "geçici bir dönem" olacak ve her zaman buraya dönme olanağı bulunacak onun için. Hatta belki de, bakarsınız iyileşir ve hastaneden, doğrudan doğruya taburcu olur. Biz, elimizden geleni yapıyoruz ve Naoko da, yapıyor. Sizden onun iyileşmesi için dua etmenizi istiyorum. Sonra da, şimdiye değin yaptığınız gibi, ona yazmayı sürdürünüz.

Reiko İşida

Mektubunu okuduktan sonra, verandada oturup kaldım, ilkbahar bahçesini seyre daldım. Yaşlı kiraz ağacı neredeyse tepeden tırnağa çiçeğe kesmişti. Tatlı bir esinti vardı ve ışık, birbirinden güzel, açıklı koyulu tonlara bürünüyordu. Az sonra Kamome de geldi ve bir süre verandanın tahtalarını tırmaladıktan sonra uyuklamak için, mutlu, yanı başıma uzandı.

Düşünmem gerektiğini biliyor, ama bunu nasıl yapacağımı kestiremiyordum. Gerçekte, doğruyu söylemek gerekirse, hiçbir şey düşünmek istemiyordum. Çok geçmeden düşünmek zorunda kalacaktım zaten, işte o zaman bakardım çaresine. Hiçbir şey düşünmek istemiyordum "en azından şimdilik".

Gün boyu öyle, verandada kaldım, sırtımı bir sütuna vermiş, bahçeyi seyrederek ve Kamome'yi okşayarak. Gücümün tükendiği gibi bir izlenimi oluşmuştu bende. Akşam olmak üzereydi, alacakaranlık bastırdı ve çok geçmeden bahçeye, hafifçe maviye çalan bir gece, indi. Kamome çoktan çekip gitmişti ve ben hâlâ öyle, kiraz ağacının çiçeklerini seyrediyordum. İlkbahar karanlığında gözüme, canlıymış gibi görünüyordu. Bahçe, yoğun kokularla dolmuştu. Ve ben, Naoko'nun bedeninin kokusunu düşünüyordum. O kusursuz bedeni karanlıkta uzanmıştı ve sayısız küçük tomurcuk bitiyordu teninde, akşam rüzgârında tatlı tatlı sallanan küçücük, yeşil tomurcuklar. Böylesine güzel bir beden niçin hasta olur diye soruyordum kendime. Neden onu rahat bırakmazlar ki?

Eve girdim, pencerelerin perdelerini kapattım, ama ilkbaharın kokusu odaya dolmuştu bile. Her yeri, her şeyi kaplıyordu. Şimdi çürümüşlük kokusundan başka bir şeyi çağrıştırmıyordu bana. Perdeleri kapatılmış odanda ilkbahara yoğun bir nefret duymaya başladım. Bu mevsimin bana getirdiklerinden de, yüreğime çöreklenmiş bu dayanılmaz acıdan da nefret ediyordum. Ömrümde ilk kez bir şeye karşı böylesine şiddetle nefret duymaktaydım.

Bunu izleyen üç gün benim için pek garip günler oldu. Denizin dibinde ilerliyor gibiydim. Bana söylenenleri pek net duyamıyordum ve biriyle konuştuğumda o da beni duymuyordu. Sanki geçirgen olmayan bir zarla sımsıkı sarılıp sarmalanmış gibiydim. Bu zar yüzünden, dış dünyayla ilişki kurmakta zorlanıyordum. Ama, aynı zamanda, onlar da bana dokunamıyorlardı bir türlü. Yeterince

güçlü olmasam da böyle kaldığım sürece onlar da bana karşı bir şey yapamıyorlardı.

Sırtımı duvara vermiş, dalgın dalgın tavanı seyrediyor, acıktığımda elimin altına ne varsa onu yiyor, su içiyor ve çok kederli olduğum zaman da viski yuvarlayıp uyuyordum. Yıkanmıyordum ve tıraş da olmuyordum. Üç gün böyle akıp gitti.

6 nisanda Midori'den bir mektup geldi. 10 nisanda, pedagoji bölümüne kayıt gününde, üniversite bahçesinde buluşmamızı ve öğle yemeğini birlikte yememizi önermek için yazıyordu. Bana inat olsun diye bunca geç yanıt veriyor, artık ödeşmiş sayılacağımızdan, benimle barışmak istiyordu. Beni görmemenin onu çok üzdüğünü yazıyordu. Mektubu dört kez okudumsa da ne demek istediğini pek iyi anlayamadım. Ne anlama gelebilirdi bu mektup yahu? Kafam karmakarışıktı ve tümceleri birbirine bir türlü bağlayamıyordum. Neden "pedagoji bölümüne kayıt" günü buluşmamız, "ödeştiğimiz" anlamına geliyordu ki? Neden benimle "öğle yemeği" yemek istiyordu ille de? Ben de aklımı kaçırıyorum sandım. Bilincim darmaduman olmuş, ipin ucunu kaçırmıştım, karanlıkta büyüyen bir bitkinin kökleri gibi. Kafamın bir köşesiyle belli belirsiz, böyle olmamam gerektiğini düşünüyordum. Böyle kalmamalıydım, bir şeyler yapmalıydım. Ve birden Nagasava'nın, kendime acımamam gerektiği konusundaki öğüdünü anımsadım: "Kendine acımak, budalaların işidir."

Ah, Nagasava, gerçekten yamansın, diye düşündüm. Sonra içimi çektim ve ayağa kalktım.

Çamaşırımı yıkadım ki, uzun süredir yapmamıştım bunu, hamama gittim, orada tıraş oldum, odamı temizledim, alışverişimi yaptım sonra da kendime doğru dürüst bir yemek hazırlayıp yedim, açlıktan gözü dönmüş olan Kamome'ye bir şeyler verdim, biradan başka hiçbir şey içmedim ve yarım saat idman yaptım. Tıraş olmak için aynada kendime bakarken, yüzümün zayıfladığını fark etmiştim. Gözlerim garip denecek kadar yuvasından uğramış gibiydi ve yüz çizgilerim sanki başkasınındı.

Ertesi sabah da çıkıp bisikletle dolaştım, dönüşte yemeğimi yedim sonra da Reiko'nun mektubunu bir daha okudum. Sonra, ciddi ciddi, ne yapabileceğim üzerinde düşündüm. Mektubu okuyunca şiddetle sarsılışımın nedeni, büyük bir iyimserlikle onun iyileşmekte olduğunu düşünürken bu inancımın bir anda yerle bir olmasıydı. Naoko söylemişti bana, hastalığının köklerinin pek derinde olduğunu; Reiko da hastalığın ne yönde gelişeceğinin bilinmediğini anlatmıştı. Bununla birlikte, Naoko'yu iki kez görmüştüm ve daha iyiye gittiğini sanmıştım, bu yüzden de onun açısından, göğüs gerilmesi gerekli tek sorunun topluma dönüşü sorunu olduğunu sanmıştım. Öte yandan, bunu o başaramasa bile, elbirliğiyle bu engeli göğüsleyebileceğimize yürekten inanmıştım da.

Ama işte, şu zayıf varsayımımı temel alarak kurduğum hayal şatosu Reiko'nun mektubuyla, bir anda yıkılmıştı. Geriye dümdüz ve yararsız bir yüzeyden öte bir şey kalmamıştı. Enerjime mutlaka ve mutlaka yeniden kavuşmam gerekiyordu. Naoko'nun tekrar toparlanabilmesi için daha çok zamana ihtiyaç olduğunu düşünüyordum. Kendini toparlasa bile, muhtemelen güçsüzlüğü uzun sürecek; kendine güveni eskisinden de az olacaktı. Bu yeni duruma ayak uydurmam gerekiyordu benim de. Gerçi çok iyi anlıyordum ki daha da güçlensem de bu, tüm sorunların çözüme kavuşacağı anlamına gelmezdi ama, en azından, yapabileceğim bir şey vardı, moralimi yeniden yüksek tutmak. Sonra, onun iyileşmesini sabırla beklemekten başka yapacak bir şey kalmıyordu bana.

Eh, Kizuki, diye düşündüm. Ben senin tersine, yaşamaya karar verdim, hem de doğru düzgün, kendimce. Bu, senin için hiç kuşkusuz çok zor olmuştu, ama benim için de zor, biliyorsun. İnan bana.

Ve tüm bunlar, senin yüzünden, Naoko'yu yüzüstü bırakarak öldüğün için. Ama ben onu bırakmayacağım, biliyorsun. Her şeyden önce, onu sevdiğim için ve ondan daha güçlü olduğum için. Sonra da, daha da güçlü olacağım için. Ben olgunlaşacağım. Çünkü olgunlaşmalıyım. Şimdiye değin, on yedi, on sekiz yaşımdaki gibi kalmayı umuyordum. Ama artık böyle düşünmüyorum. Onlu yaşlarını süren bir yeniyetme değilim artık ben. Kendimi sorumlu hissediyorum. Biliyor musun, Kizuki artık birlikte olduğumuz zamanlardaki gibi değilim ben. Yirmi yaşına geldim. Ve yaşamımı sürdürmek için, bedelini ödemek zorundayım.

– Anlatsana bana, neler oluyor, Vatanabe? diye sordu Midori. Çok zayıflamışsın, bakıyorum.

– Sahi mi?

– Yoksa şu senin evli kadınla dozunu mu kaçırdın işin?

Gülerek başımı, salladım.

– Geçen yılın ekim ayı başından beri hiçbir kızla yatmadım ben.

Midori boğuk bir ıslık çaldı.

– Yani altı aydan beri sevişmediğine inanmamı mı istiyorsun?

– Tastamam öyle.

– Peki öyleyse neden bu kadar zayıfladın?

– Olgunlaştım da ondan.

Midori, beni omuzlarımdan sımsıkı tutarak gözlerimin ta içine baktı. Bir an kaşlarını çatmış öyle kaldı, sonra bir kahkaha patlattı.

– Doğru, sanki eskiye oranla değişmiş gibisin.

– Söylüyorum ya işte, olgunlaştım da ondan!

– Sen gerçekten inanılmaz birisin, bu tür şeyler düşünebildiğin için, dedi bana hayranlıkla. Hadi yemeğe gidelim. acıktım ben.

Edebiyat Fakültesi'nin arkasındaki sokakta bulunan bir lokantaya gittik, yemek yemek için. Ben kendime günün yemeğini ısmarladım, o da aynını istedi.

– Bana kızgın mısın? diye sordu.

– Neden?

– Çünkü, öç almak için mektubumu geciktirdim de ondan. Sen pek güzel özür dilemişken, böyle yapmam yanlıştı öyle değil mi?

– Önemli değil, nasıl olsa, ben suçluydum.

– Ablam bunun yapılacak şey olmadığını düşünüyor da. Bana hoşgörüsüz ve çocukça davrandığımı söylüyor.

– Evet ama en azından, benim yaptığımı yapman içini rahatlatmış ya!

– Doğru.

– O halde sorun yok demektir.

– Sen, gerçekten hoşgörü sahibisin. Ama, söylesene, altı aydır sevişmediğin doğru mu?

– Doğru.

– O halde, uyumama yardım ettiğin, o son gece, canın gerçekten çok istiyordu değil mi?

– Belki.

– Ama yapmadın.

– Sen benim en değerli arkadaşımsın ve seni kaybetmek istemiyorum, anladın mı?

– Ama eğer gerçekten istemiş olsaydın herhalde karşı gelmezdim, biliyor musun? O gün, çok duraksadım...

– Çünkü benimki sert ve kocaman, öyle değil mi?

Gülmeye başladı ve dalgın dalgın bileğimi okşadı.

– Önceden, sana inanmaya karar vermiştim. Yüzde yüz. Bu yüzden, o akşam, içim rahat yattım ve derin derin uyudum. Senin yanında korkacak bir şeyim olmadığına inancım tamdı. Rahat uyuyabilirdim. derin derin uyudum, biliyor musun?

– Evet, kuşkusuz...

– Sonra da, eğer, tam tersine sen bana: “Hadi, Midori, benimle sevişeceksin. Bak görürsün, her şey çok daha iyi olacak’’ deseydin, onu da kuşkusuz yapardım. Ama bunu seni baştan çıkarmak için söylediğimi ya da seni kışkırtmak için dalga geçtiğimi sanma sakın. Sadece o zaman neler hissettiğimi açık açık anlatıyorum işte.

– Anlıyorum.

Yemeğimizi yerken, bir yandan da pedagoji ders programlarımızı birbirimize gösterdik ve ortak iki dersimiz olduğunu gördük. Bu, onu haftada iki kez göreceğim demekti. Sonra bana yaşamını anlattı. Ablasıyla daireye alışmakta zorluk çekmişler. Çünkü orada yaşam o zamana değin yaşayageldikleri yere oranla çok daha eğlenceliymiş. Midori bana, yoğun günler geçirmeye, hem hasta bakmaya hem

de dükkânla ilgilenmeye alışmış olduklarını söyledi.

– Ama, şu son zamanlarda, bunun hiç de fena bir şey olmadığını görmeye başlıyorum, diye sürdürdü sözlerini. Anlaşılan bu bize en uygun yaşam tarzıymış. Bu yüzden de, hiç kimseye aldırış etmeden bundan yararlanmamız gerekiyormuş. Ama hiç de içimiz rahat değildi, biliyor musun. Sanki bedenimiz yerden iki üç santim yukarıda yüzüyormuş gibi geliyordu bize, bunun doğru olmadığını sanıyorduk, gerçekte böylesine eğlenceli bir yaşamın var olmadığını sanıyorduk. Kaygıyla eski, zorlu günlerimize dönmeyi bekliyorduk.

– Anlaşılan çok çekmişsiniz de ondan, dedim gülerek.

– O zamana değin gerçekten çok zordu her şey. Ama zararı yok. Şimdi olabildiğince yararlanacağız artık.

– Bence bunu yapabilirsiniz. Ablan günlerini nasıl geçiriyor?

– Arkadaşlarından birisi Omotesando'da bir süs eşyası, ıvır zıvar mağazası açtı, haftada yaklaşık üç kez ona yardıma gidiyor. Sonra, yemek pişirmeyi öğreniyor, nişanlısıyla buluşuyor, sinemaya gidiyor, öyle, amaçsız geziniyor, sözün kısası, tadını çıkartıyor işte.

Yeni yaşamım konusunda bana sorular sordu ve ben de ona evimi anlattım uzun uzun, büyük bahçeyi, kedimi ve ev sahibimi.

– Hoşuna gidiyor mu?

– Fena değil.

– Ama pek keyifli görünmüyorsun.

– Hem de, mevsim ilkbahar...

– Ve sen de, onun sana ördüğü güzel kazağı giymişsin...

Şaşkın, sırtımdaki şarap tortusu kazağa baktım.

– Nereden anladın?

– Gerçekten de hiçbir şeyi gizleyemiyorsun. Öyle, rastgele söylemiştim, dedi bana şaşırmış. Ama keyfin yerinde değil, öyle değil mi?

– Ama keyifli olmaya çalışıyorum.

– Yaşamın bir bisküvi kutusuna benzediğini düşün, yeter.

Birkaç kez başımı, salladıktan sonra ona baktım.

– Herhalde pek akıllı değilim, çünkü zaman zaman ne demek istediğini anlayamadığım oluyor...

– Bir bisküvi kutusunun içinde, her tür bisküvi vardır, sevdiklerin de, pek sevmediklerin de, öyle değil mi? Ve insan sevdiğini önce yerse geriye pek sevmedikleri kalır sadece. Ben kötü günler geçirdiğimde hep böyle düşünürüm işte. Şimdi bunu yaparsam, sonrası daha kolay olur, derim kendi kendime. İnan bana, yaşam bir bisküvi kutusu gibidir.

– Buna gerçek bir felsefe diyebiliriz galiba...

– Ama doğru, inan bana. Ben de deneyimlerle öğrendim.

Kahvemizi içerken, Midori'nin iki kız arkadaşı lokantaya girdiler. Birbirlerine ders programlarını gösterdiler, sonra da şuradan buradan laflamaya, geçen yılın Almanca sonuçlarından söz etmeye başladılar, kızlardan biri, gösteriler sırasında yaralandığını anlattı, öteki, üçüncü kızın pabuçlarının güzelliğine dikkati çekerek nereden aldığını sordu, kısacası, bir süre öyle, gevezelik ettiler. Onları, söylediklerine pek dikkat etmeden dinlerken, konuşmaları, dünyanın ta öteki tarafından bana ulaşıyormuş gibi geldi. Bir yandan kahvemi içiyor, bir yandan da pencereden bakıyordum. Üniversitenin ilkbaharda sergilediği aynı görünümdü işte. Gök pusluydu, kiraz ağaçları çiçeğe durmuştu ve yepyeni öğrenci üniformaları içinde gençler, yeni kitapları koltuklarında, sokakta yürüyorlardı. Onlara bakarken, düşüncelerimin oraya buraya savrulduğunu hissettim. Bu yıl da üniversiteye dönemeyecek olan Naoko'yu düşündüm. Pencerenin önüne, anemonlarla dolu küçük bir vazo konmuştu.

İki kız izin isteyip masalarına döndüler, Midori ile ben de lokantadan çıkıp sokaklarda gezinmeye başladık. İkinci el kitapçıları dolaştık, bir sürü kitap aldık, bir çay salonunda kahve içtik, bir oyun salonunda atari oynadık, parkta bir sıraya oturup çene çaldık. Gerçekte, konuşan o oldu, ben de ara sıra başımla onaylıyordum. Susadığı için oradaki bir pastahaneden gidip iki kola aldım. O arada Midori de not defterine, tükenmezkalemiyle sinirli sinirli bir şeyler yazmıştı. Ne yazdığını sorduğumda, önemli olmadığı yanıtını verdi bana.

Saat üç buçukta, birazdan gideceğini çünkü ablasıyla Ginza'da randevusu olduğunu söyledi. Metro istasyonuna değin yürüdük ve orada ayrıldık. Ayrılacağı sırada, dörde katladığı bloknot sayfasını paltomun cebine sokuşturdu. Eve döndüğümde okumamı söyledi. Trende okudum.

Bu mektubu sana, bize kola almaya gittiğin sırada kaleme alıyorum. Yanımdaki birine ilk kez yazıyorum. Ama bana öyle geliyor ki, eğer yazmazsam, sana anlatmaya çalışacağım şeyi asla yüzüne karşı söyleyemeyeceğim. Çünkü ne kadar konuşursam konuşayım, beni dinlemiyorsun, değil mi?

Bana bugün korkunç bir şey yaptığını biliyor musun? Saç biçimimi değiştirdiğimin ayırdına bile varmadın! Bin bir güçlükle uzattım saçlarımı ve geçen haftanın sonuna doğru, nihayet yeniden bir kız saçı biçimine kavuşabildi. Ama sen, ayırdına bile varmadın, değil mi? Bana çok yakışınca seni uzun zamandır görmediğim için, sana bir sürpriz yapmak istedim. Ayırdına bile varmış olmaman, sence de pek kolay yutulur bir şey değil, öyle değil mi? Hatta ne giydiğimi bile anımsayamazsın. Ben bir kızım, biliyorsun. Düşüncelerine ne denli dalıp gitmiş olursan ol, ara sıra hiç olmazsa bir kez bana bakabilirsin, değil mi? Bana sadece: "Saçların güzel olmuş'' demen yeterdi, sonra düşüncelerine dalıp gitsen de seni bağışlardım...

İşte bu yüzdendir ki şimdi sana yalan söylüyorum. Ablamla Ginza'da buluşacak olduğum doğru değil. Bugün, senin evinde yatmak için pijamamı bile yanımda getirmiştim. İşte bu doğru, çantamda bir pijama var, bir de diş fırçası. Ah, ne aptalmışım meğer! Beni evine davet bile etmedin ki! Ama önemli değil, bana aldırış etmediğine göre ve yalnız kalmak istediğine göre, seni yalnız bırakıyorum işte. Düşüncelerine, gırtlağına dek boğulabilirsin artık.

Ama sana gerçekten de kızgın sayılmam. Sadece mutsuzum. Çünkü sen benim için çok şey yaptığın halde ben, senin için hiçbir şey yapamıyorum. Sen hep kendi dünyanın içinde hapsolmuş durumdasın, kapını vurup sana seslendiğimde ancak, bakışlarını kaldırıyor, sonra gene hemen indiriyorsun.

İşte kolalarla geldin yanıma. Hep öyle düşüncelerine dalmış, yürüyorsun ama gene de düşmedin, içimden senin tökezlediğini

görmeyi dilediğim halde. Şimdi yanıma oturmuş, kolanı iri yudumlarla içiyorsun. Gene de sonunda, yeni saç biçimimi göreceğini umuyordum ama hayır. Eğer farkına varmış olsaydın, bu mektubu yırtıp atacak ve evine gelmeyi önerecektim. Sana güzel bir yemek hazırlardım ve birlikte uslu uslu yatardık. Ama sen bir odun kadar duyarsızsın.

Not: bundan sonra beni sınıfta görürsen, yanıma gelip konuşmamanı rica ediyorum.

Kiçicoci Garı'ndan evine telefon ettim, ama kimse açmadı. Yapacak bir şeyim olmadığından, üniversitedeki ders saatlerimle çakışmayacak bir iş bulabilmek için mahallenin sokaklarında dolaştım durdum. Cumartesi ve pazar boştum, pazartesi, çarşamba ve perşembe de saat beşten sonra boştum ama, bu zamana denk gelecek bir iş bulabilmek pek kolay olmayacaktı. Bir süre sonra, vazgeçip evime döndüm, sonra akşam yemeği için alışverişe çıktığımda gene Midori'ye telefon etmeyi denedim. Telefonu ablası açtı ve bana Midori'nin henüz dönmediğini ve ne zaman döneceği de bilmediğini söyledi. Teşekkür edip kapadım telefonu.

Yemekten sonra ona bir mektup yazmayı denedim, ama birkaç girişimden sonra başarısızlığa uğrayınca ben de sonunda, Naoko'ya yazmaya karar verdim.

Ona ilkbaharın geldiğini ve yeni bir yılın başladığını yazdım. Onu göremediğim için çok mutsuzdum ve ne pahasına olursa olsun onunla buluşup konuşmak istiyordum. Her şeyden önce, güçlü olmaya karar vermiştim. Çünkü benim için başkı çıkar yol olmadığını görüyordum.

Sonra da, benim sorunuma gelince, belki umurunda değil ama, artık hiç kimseyle yatmıyorum. Çünkü senin okşamalarını unutmak istemiyorum. Benim için bu, senin sandığından çok daha önemli bir şey. Aramızda olup bitenler hiç aklımdan çıkmıyor.

Mektubu bir zarfa koyup pulunu yapıştırdım ve masamın başında oturmuş, bir zaman mektuba bakarak düşüncelere daldım. Mektubum ona daha önce gönderdiklerimden çok daha kısaydı ama bana, böylelikle düşündüklerimi ona daha iyi ulaştırabilecekmişim gibi geliyordu. Bir bardağa üç parmak kadar viski koyup iki yudumda içtikten sonra yattım.

Ertesi gün, Kiçicoci Garı'nın oralarda, cumartesi ve pazar günleri çalışmak üzere bir iş buldum kendime. Küçük bir italyan lokantasında garsonluktu bu iş ve koşulları pek elverişli değildi, ama öğle yemeğimi ve yol paramı veriyorlardı. Bu, benim işime geliyordu; ayrıca, öteki garsonlar izin aldıklarında, pazartesi, çarşamba ve perşembe akşamları da çalışmam konusunda anlaşmaya vardık ve onlar da sık sık izin alıyorlardı. Patron bana, üç ay sonra ücretimi artıracağını ve bu cumartesi gelmemi istediğini söyledi. Şincuku'daki o sefil plakçıya oranla bu adam bana pek dürüst ve ciddi biri gibi gözüktü.

Midori'nin dairesine telefon ettiğimde gene ablası çıktı karşıma; dünden beri eve dönmediğini, nerede olduğunu merak ettiğini söyledi; yorgun bir sesle, kardeşinin nerede olabileceği konusunda bir fikrim olup olmadığını sordu. Bildiğim tek şey, pijaması ile diş fırçasını çantasına koymuş olduğuydu.

Midori'yi çarşamba günkü derste uzaktan gördüm. Bej bir kazak giymiş ve önceki yaz hep taktığı koyu yeşil güneş gözlüğünü takmıştı. En arkada oturuyor ve önünde oturan, daha önce de görmüş olduğum, gözlüklü, ufak tefek bir kızla çene çalıyordu. Onunla konuşmak istediğimi söylemek için yanına gittim. Önce gözlüklü kız baktı bana, sonra da Midori. Gerçekten de saç biçimi, öncekine oranla çok daha kadınsıydı. Ayrıca çok daha büyümüş görünüyordu.

– Birine sözüm var, dedi bana, başını sıkıntıyla eğerek.

– Çok zamanını almayacağım. Beş dakika, fazla değil.

Midori güneş gözlüğünü çıkartıp gözlerini kıstı. Harap bir evi uzaktan seyrediyormuş gibi bakıyordu bana.

– Canım seninle konuşmak istemiyor, üzgünüm.

Gözlüklü kız da bana bakıyordu: "Görüyorsunuz işte, sizinle konuşmak istemiyor, üzgünüm" der gibi.

Dersi izlemek için ön sıranın sağ ucuna oturdum (Tennessee Williams'ın tiyatrosuna giriş, Amerikan edebiyatındaki yeri), ders bittiğinde, arkamı dönmeden önce, yavaş yavaş üçe değin saydım. Midori yok olmuştu.

Nisan ayını yalnız geçirmek çok acıydı. Bu mevsimde, herkes mutlu görünüyordu. Paltolarından kurtulmuş olan insanlar güneşte çene çalıyor, top oynuyor, sevişiyorlardı. Ama ben, yapyalnızdım. Naoko, Midori, Nagasava, tümü de benden uzaklaşmışlardı. Artık selam verecek kimsem yoktu. Faşoyu bile arıyor, eksikliğini duyuyordum. Nisan ayını bu onulmaz yalnızlık içinde geçirdim. Birkaç kez Midori'yle konuşmayı denedimse de aldığım yanıt hep aynıydı. Şimdilik benimle konuşmak istemiyormuş ve ses tonu da bana, içten olduğunu kanıtlıyordu. Hemen hemen hep gözlüklü kızla birlikteydi ve o olmazsa da kısa saçlı, uzun boylu bir delikanlıyla. Bacakları olağanüstü uzun, hep beyaz lastik ayakkabı giyen bir gençti bu.

Nisan ayının sonu geldi, ardından mayıs ayı, daha da beter oldu. Mevsim ilerledikçe, yüreğimin giderek daha çok titrediğini ve bocaladığını duyumsuyordum. Bu titreme genellikle akşama doğru geliyordu. Manolyaların kokusunun belli belirsiz yayıldığı yarı karanlıkta yüreğim, durup dururken, sanki şişiyor, titremeye, sarsılmaya başlıyor, sonra da bir ağrı saplanıyordu. Böyle zamanlarda, gözlerimi kapatıyor, hiç kıpırdamadan duruyor, dişlerimi sıkıyordum. Ve yatışmasını bekliyordum yüreğimin. Geçmesi uzun sürüyor ve şiddetli bir ağrı bırakıyordu ardından.

Bu durumlarda, Naoko'ya yazıyordum. Ona sadece olumlu, eğlenceli veya güzel şeyler söylüyordum. Ona ot kokusunu, tatlı ilkbahar esintisini, ay ışığını, gördüğüm filmleri, beğendiğim şarkıları ya da beni duygulandıran kitapları anlatıyordum. Yazmış olduklarımı yeniden okuyunca avuntu buluyordum. Ve olağanüstü güzel bir dünyada yaşadığıma inandırıyordum kendimi. Ona bu türden birçok mektup yazdım. Hiç yanıt almadım, ne Naoko'dan ne de Reiko'dan.

Çalıştığım lokantada, benimle aynı sınıfta olan İto adında bir öğrenciyle tanıştım, ara sıra onunla konuşuyordum. Bu sakin ve sessiz Güzel Sanatlar öğrencisiyle aramdaki buzları kırmak için bana biraz zaman gerekti, ama çok geçmeden, işten sonra, bir barda buluşup bira içerek konuşma alışkanlığı edindik. O da okumayı ve müzik dinlemeyi seviyordu ve söyleşilerimiz bu konular çevresinde dönüyordu hep. İto yakışıklı, uzun boylu bir gençti, kendine özen gösteriyordu, saçları o dönem Güzel Sanatlar öğrencilerinin saçlarına oranla kısa kesilmişti. Çok anlatmıyordu, ama belirli bir düşünceye ve zevklere sahipti. Fransız edebiyatını seviyor ve Georges Bataille ile Boris Vian'ı zevkle okuyor, müzikte ise Mozart ile Maurice Ravel'i dinliyordu. Ve, benim gibi, onun da tüm bunlardan konuşacak bir arkadaşa gereksinmesi vardı.

Bir gün beni evine davet etti. Oturduğu daire, İnokaşira Parkı'nın arkasında, tek katlı, oldukça garip bir binadaydı; tuvallerle, resim gereçleriyle tıka basa doluydu. Ondan, tablolarını göstermesini istedimse de, utandığını bahane ederek bu isteğimi yerine getirmedi. Babasının evinden habersizce aldığı Chivas Regal viskisi içip küçük bir mangalda kızarttığımız lapina balıklarını yerken bir yandan da Robert Casadesus'un yorumladığı bir Mozart piyano konçertosunu dinledik.

Nagasakiliydi ve Tokyo'ya gelmek için sevdiği kızı doğduğu kentte bırakmıştı. Evine her dönüşünde kızla yatıyormuş. Ama şu son zamanlarda araları artık pek de iyi sayılmazmış.

– Kızlarla nasıl olur bilirsin, dedi bana. Yirmi, yirmi bir yaşına geldiklerinde, ansızın değişir, sıradanlaşır, alçakça ve adi bir sürü şey düşünmeye başlarlar. Birden pek gerçekçi olup çıkıverirler. O zaman da, onlarda gördüğümüz çekici yönlerin tümü, sıradan ve can sıkıcı oluverir. Beni gördügü zaman hep, üniversiteden sonra ne yapmak niyetinde olduğumu soruyor.

– Peki ne yapacaksın? diye, bu kez de ben sordum.

Balığını çiğnerken başını salladı.

– Ne demek "Ne yapacaksın?'' Bir Güzel Sanatlar öğrencisi ne yapabilir, sence? Bunu düşünecek olsa, insan resimle uğraşmaz ki! Ve sanıyor musun ki Güzel Sanatlar'dan çıkınca geçimini sağlayabilirsin? Ve kıza bunu anlattığımda, benim için doğru olan tek şeyin Nagasaki'ye dönüp resim öğretmenliği yapmak olduğunu söylüyor bana. Ona gelince, o da ingilizce öğretmeni olmak niyetindeymiş. Düşünebiliyor musun?

– Ona pek de öyle tutkun değilsin, anlaşılan?

– Kuşkusuz hayır, diye kabul etti. Üstelik, resim öğretmeni olmayı da pek istemiyorum. Gün boyu maymun gibi yaygara kopartan terbiyesiz öğrencilere resim öğreterek ömrümü tüketmeye hiç niyetim yok.

– Ama o halde, sence en iyisi kızı bırakmak değil mi? Bana öyle geliyor ki, ikiniz için de en iyi çözüm bu olmalı.

– Ben de öyle düşünüyorum. Ama bunu bir türlü ona söyleyemiyorum ki, bana çok zor geliyor. Benimle yaşamak istiyor, biliyor musun. Bu yüzden, artık onu gerçekten sevmediğim için ayrılacağımı bildirmek bana pek zor geliyor.

Viskimizi sek, buzsuz içiyorduk ve balık bitince ufak çubuklar halinde kestiğimiz salatalık ve kerevizleri miso sosuna batırarak yedik. Salatalıkları yerken Midori'nin babasının ölümünü anımsadım. Ve Midori'yi yitirdiğimden bu yana yaşamımın nasıl da renksizleştiği aklıma gelince birden içimi bir hüzün kapladı. Ben ayırdına varmadan, onun varlığı içimde önemli bir yer tutmuş meğer.

– Senin kız arkadaşın var mı? diye sordu bana İto.

Bir an düşündüm ve sonra ona, evet, var, yanıtını verdim. Bazı nedenlerle, şimdilik, birbirimizden uzak düştüğümüzü de ekledim.

– Ama aynı dalga boyundasınız, değil mi?

– Buna inanmak istiyorum, yoksa halim harap demektir, diye yanıt verdim, şakaya vurmaya çalışarak.

Sakin sakin, Mozart'ın müziğinin güzelliğinden dem vuruyordu. Bu müziğe tutkuyla bağlıydı besbelli, köylülerin toprağa duyduğu tutku gibi bir şey. Babasının da Mozart'ı sevdiğini ve daha üç yaşından başlayarak ona dinlettiğini söyledi. Klasik müziğe o kadar meraklı değildim, ama Mozart'ın bu konçertosunu, arkadaşımın coşkulu yorumlarının eşliğinde dinlerken, çok geçmeden kendimi pek rahatlamış hissettim ki bu, uzun süredir ilk kez başıma geliyordu. İnokaşira Parkı'nın üstünde yüzen ilk dördün durumundaki ayı seyrederken Chivas Regal'ı, son damlasına dek içtik. İyi bir alkoldü.

İto gece onda kalmamı önerdi, ama yapacak işlerim olduğu bahanesiyle bu önerisini geri çevirdim ve saat dokuza gelirken, viski için teşekkür edip evinden ayrıldım. Ve dönüş yolunda, Midori'yi aramak için bir telefon kulübesine uğradım. Gariptir, telefonu o açtı.

– Bağışla, şu sırada seninle konuşmayı canım istemiyor, dedi bana.

– Çok iyi biliyorum. Kaç kez söylemiştin bunu zaten. Ama böyle koparmak istemiyorum ilişkimizi. Sen, sahip olduğum birkaç arkadaştan birisin ve seni görmemek bana çok zor geliyor. Sadece bana, seninle tekrar ne zaman konuşabileceğimi söylemeni istiyorum.

– Seni arayan ben olacağım zaman, daha önce değil.

– Sen iyi misin bari? diye sordum.

– Pek fena sayılmam.

Telefonu kapadı.

Mayıs ayının ortalarına doğru Reiko'dan bir mektup geldi.

Mektuplarınıza teşekkür ederim. Naoko onları okuyunca çok memnun oluyor. Ben de okuyorum. Okuyabilirim, değil mi?

Daha önce yazamadığım için beni bağışlayın. Doğruyu söylemek gerekirse, ben de oldukça yorgundum ve size verecek iyi haberlerim yoktu. Naoko pek iyi değil. Geçen gün, annesi Kobe'den geldi ve dördümüz uzun uzun konuştuk bu konuyu, doktor ve ben de dahil. Bir süre için onun bir ihtisas hastanesinde, yoğun tedavisi konusunda anlaşmaya vardık. Alınacak sonuca göre, onu gene buraya almak yerinde olur mu, olmaz mı, sonra karar vereceğiz. Naoko'ya gelince o, eğer mümkünse, tedavisini burada sürdürmeyi yeğliyor ve ben, gideceği için hem üzgün, hem de kaygılıyım, ama, açık konuşmak gerekirse burada onu denetim altında tutmanın giderek daha zorlaştığını size söylemeliyim. Genelde pek sıkıntı vermiyor, ama zaman zaman, fazla duygusal tepki gösterdiği oluyor ve bu gibi durumlarda gözetim altında bulundurulması gerekiyor. Çünkü neler olacağı bilinemez. Çok şiddetli sanrılar görüyor ve tümüyle kendi içine kapanıyor.

Bunun içindir ki bence en iyi çözüm, Naoko'nun bir ihtisas hastanesine gidip durumuna uygun bir tedavi görmesi. Acı bir çözüm, ama elden bir şey gelmiyor. Size daha önce de söylediğim gibi, esas olan, sabır göstermek. Umudu yitirmeden, düğüm olmuş iplerin tek tek çözülmesi gerek. Gerçi durum umutsuz gibi görünebilir, ama mutlaka ipin ucunun yakalanacağı bir an gelecektir. Karanlıkta kalınca, sabırla, gözlerin karanlığa alışmasını beklemek yeter.

Bu mektup elinize geçtiğinde Naoko yeni hastanesine gönderilmiş olacaktır. Size haber vermek için son dakikayı beklemek zorunda kaldığım için üzülüyorum, ama durum öylesine hızlı gelişti ve aceleye geldi ki. Gittiği yer, ün yapmış, iyi bir hastane. Orada çok iyi doktorlar var. Adresini bu mektubun altında veriyorum, böylece siz de doğrudan doğruya ona yazabilirsiniz. Ben de ondan haber alacağımdan, bir şey olursa size bildiririm. Size güzel haberler gönderebilseydim ne iyi olurdu! Kuşkusuz sizin için de

zor olacak, ama umudunuzu yitirmeyin sakın. Naoko artık burada olmasa bile, bana yazmayı sürdürebilirsiniz. Yakında görüşmek üzere.

O ilkbahar, epey mektup yazdım. Haftada bir kez, hem Naoko'ya hem Reiko'ya yazıyordum ve Midori'ye de birkaç mektup yazdım. Üniversitede sınıfta, evimde yazı masamda, Kamome kucağımda ya da mola sırasında İtalyan lokantasının bir masasında yazıyordum. Sanki, böyle yazmakla, akıntıya kapılmış sürüklenen yaşamımın kopuk kopuk parçalarını birbirine bağlıyormuşum gibi geliyordu bana.

Midori'ye yazdığım mektuplarda, nisan ve mayıs aylarının benim açımdan pek zor geçtiğini, onunla konuşamadığım için çok mutsuz olduğumu anlatıyordum. Ömrümde ilk kez böylesine hüzünlü bir ilkbahar yaşıyordum ve şubat ayının sonsuza dek sürüp gitmesini yeğlediğimi düşünüyordum. Gerçi şimdi söylemek artık bir şeyi değiştirmeyecekti ama, bence yeni saç biçimi ona çok yakışmıştı. Çok güzel olmuştu. Şimdi bir İtalyan lokantasında çalışıyordum ve aşçıbaşı bana nefis bir spagetti tarifi vermişti. Çok yakında ona da tattırabilmeyi umut ediyordum.

Her gün üniversiteye gidiyordum, haftada iki üç kez İtalyan lokantasında çalışıyordum, İto'yla müzikten ve kitaplardan konuşuyordum, ondan okumak için Boris Vian'ın birkaç kitabını ödünç almıştım, yazıyordum, Kamome'yle oynuyordum, makarna pişiriyordum, bahçeyle ilgileniyordum, Naoko'yu düşünerek mastürbasyon yapıyordum ve epey de film seyrediyordum.

Haziran ortasına yaklaşırken Midori benimle konuştu. İki ay boyunca birbirimize tek söz etmemiştik. Bir dersin sonunda, gelip yanıma oturdu ve çenesi ellerinde, bir süre sessizce beni seyretti. Dışarıda, yağmur yağıyordu. Bardaktan boşanırcasına bir yağmurdu, rüzgârsız, her şeyi eşit derecede ıslatan, yağmur mevsimine özgü bir yağmur. Öteki öğrenciler gittikten sonra bile Midori orada öylece kaldı, sesini çıkarmadan, duruşunu bozmadan. Sonra blucin ceketinin cebinden bir Marlboro çıkardı. ağzına götürdü ve kibriti bana uzattı. Sigarasını yakmak için bir tane çaktım. Midori dudaklarını büzüp dumanını yavaş yavaş suratıma üfledi.

– Saçımı beğendin demek?

– Çok güzel.

– Ne demek, çok güzel? diye sordu.

– Dünyanın tüm ormanlarının bütün ağaçlarını devirecek kadar soluk kesici, dedim.

– Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?

– Evet, doğrusu bu.

Bir süre beni süzdü, sonra nihayet sağ elini bana uzattı. Tutup sıktım. Bana, benden çok daha fazla rahatlamış gibi göründü. Sigarasının külünü yere silkti sonra bir sıçrayışta kalktı.

– Hadi yemeğe gidelim. Açlıktan ölüyorum, dedi.

– Nereye gidiyoruz?

– Takaşimaya'nın lokantasına, Nihombaşi'deki.

– Peki neden özellikle böyle bir yerde yemeğe gidelim?

– Canım oraya gitmek istiyor da ondan.

Ve ta Nihombaşi'ye gitmek için metroya bindik. Herhalde sabahtan beri aralıksız yağan yağmur yüzünden, büyük mağaza neredeyse boştu. İçeride, havaya bir yağmur kokusu yayılıyordu ve satıcı kızların bile, boş oturmaktan canı sıkılıyor gibiydi. Bodrum katındaki lokantaya indik ve camekânlarda sergilenen örnekleri uzun uzun inceledikten sonra, ikimiz de bir maku–no–uçi bento[15] almaya karar verdik. Yemek saatiydi, ama lokanta tenhaydı.

– Bir büyük mağazanın lokantasında yemek yemeyeli çok oluyor, dedim, bu gibi yerler dışında hemen hemen hiçbir yerde görülmeyen düz beyaz bir kâseden çayımı içerken.

– Benim hoşuma gider, dedi Midori. Hep bana, özel bir şey yapıyormuşum gibi gelir. Hiç kuşkusuz çocukluk anılarım yüzünden olacak. Böyle yerlere beni öyle seyrek götürürlerdi ki!

– Bana da tersine, sık sık gitmişim gibi geliyor. Çünkü annem büyük mağazalarda alışveriş yapmayı severdi.

– Talihin varmış.

– Yok canım. Tam tersine, bundan nefret ederdim.

– Anlamadın. Söylemek istediğim, seninle ilgilenen kimselerin yanında büyüdüğün için talihli olduğun.

– Tek çocuktum da ondan.

– Ben küçükken, kendi kendime hep derdim ki, büyüdüğümde tek başıma büyük mağazaların lokantasına gideceğim, her istediğimi yemek için. Ama acı bir şey bu, değil mi? Böyle bir yerde tek başına yemeğe gelmek hiç de hoş değil. Yemek pek iyi değil ve yer geniş, çok kalabalık, gürültülü, havasız. Ama gene de, zaman zaman buraya gelmeyi canımın istediği olur.

– Şu iki ay çok hüzünlü geçti, dedim.

– Mektuplarında okudum bunu, dedi ruhsuz bir sesle. Neyse, yememize bakalım biz. Şimdilik başka hiçbir şey düşünemiyorum.

Yarım daire biçimindeki bir kutuda, ayrı ayrı bölmelerde sunulan küçük, kızarmış, haşlanmış ve sirkeye yatırılmış yiyeceklerimizin hepsini yedik, lake kâselerden et suyumuzu ve beyaz fincanlardan çayımızı içtik. Midori bir sigara tüttürdü. Bitirince, hiçbir şey söylemeden kalktı ve şemsiyesini aldı. Ben de kalkıp benimkini aldım.

– Şimdi nereye gidiyoruz? diye sordum.

– Büyük mağazaya geldiğimize ve lokantasında yediğimize göre, şimdi de terasa çıkmamız normal, değil mi?

Teras, yağmur altında, bomboştu. Evcil hayvan bölümünde satıcı bile yoktu; tezgâhlar da, atlıkarınca için bilet satan kulübe de kepenklerini indirmişti. Şemsiyemizin altında, sırılsıklam tezgâhların, bahçe iskemlelerinin ve tahta atların arasında gezindik. Tokyo'nun ortalık yerinde, böylesine ıssız ve böylesine yabanıl bir yer bulmak beni çok şaşırtmıştı. Midori bana dürbünle bakmak istediğini söyleyince, parayı deliğe ben attım ve o seyrederken şemsiyesini ben tuttum.

Terasın bir köşesinde çocuklar için birkaç elektronik makinenin dizili olduğu, üstü kapalı bir video oyunları köşesi vardı. Oradaki tümseğe ikimiz yan yana oturduk, yağmuru seyretmek için.

– Konuş bakalım, dedi Midori, hiç kuşkusuz bana söyleyeceklerin vardır.

– Kendimi bağışlatmak için bahaneler bulmaya çalışmayacağım ama o gün, öylesine bitkindim ki, nerede olduğumu bile bilmiyordum. Ve çevremde olup bitenlerin hiç mi hiç ayırdında değildim üstelik. Seni bir daha göremeyince anladım her şeyi. Sen yanımda olduğun için bu badireyi atlatmayı başarmıştım. Sen olmayınca, çok zor ve ben pek mutsuz oluyorum.

– Peki ama ya sen, Vatanabe, sensiz geçen şu iki ayın benim için katlanılması ne denli acı ve çetin olduğunu bilmiyor musun?

– Hayır, bilmiyordum, dedim, çok şaşırmıştım. Bana artık katlanamadığın için beni görmek istemediğini sanıyordum.

– Ne kadar aptalsın! Seni görmeye can attığımı anlamadın mı? Seni sevdiğimi sana söylemiştim, değil mi? Ben bir şıpsevdi değilim. Bunu anlamıyor musun?

– Evet, elbette, ama...

– Biliyorum, beni öyle sinirlendirdin ki, az kalsın üstüne atılıp seni pataklayacaktım. Düşünebiliyor musun? Seni uzun zamandır görmemiştim ve sen orada, aklın tümüyle bir başka kızda, düşüncelerine dalıp gitmiş, oturuyor ve beni görmüyordun bile. Kızmam normaldi, değil mi? Üstelik, içimde belki de bir süre senden uzaklaşsam daha iyi olacağı gibi bir duygu vardı. Birtakım şeyleri biraz daha açık seçik görebilmek için.

– Ne demek istiyorsun?

– Aramızdaki bağdan söz etmek istiyorum. Söylemek istediğim şu ki, yavaş yavaş, seninleyken, ötekiyle olduğumdan çok daha mutlu olmaya başlıyordum. Sence bu, normal değildi ve üstelik cansıkıcıydı değil mi? Elbette ki onu seviyordum, o erkek arkadaşımı, hem de birazcık şımarık, kalın kafalı, ve faşist bulsam bile, ama iyi yönleri vardı ve sevdiğim ilk çocuktu. Ama sen, sen benim için gerçekten de çok özel biriydin. Birlikte olduğumuzda, birbirimizle kusursuz uyum sağlıyormuşuz gibi geliyordu bana. Sana güveniyordum, seni seviyordum ve seni koyvermek istemiyordum gidesin. Sözün kısası kendimi tam bir umarsızlık içinde bulmuştum. O zaman gidip öteki erkek arkadaşımı buldum, danışmak için. Ona ne yapmam gerektiğini sordum. O da bana, artık seni görmememi, yoksa,

onu bırakmamı salık verdi.

– Sen ne yaptın?

– Onu bıraktım, dedi bir Marlboro alarak.

Sigarayı ağzına götürdü, elini siper ederek yaktı ve dumanını içine çekti.

– Neden?

– Neden mi? diye öfkeyle bağırdı. Sen biraz kaçık mısın nesin? İngilizce'de şart kipini biliyorsun, aritmetikten anlıyorsun, Marx'ı okuyorsun da bunu anlamıyorsun öyle mi? Niçin bana bu soruyu soruyorsun? İlle de bunu sana benim, bir kızın söylemesini mi istiyorsun? Herhalde seni ondan daha çok sevdiğim için. Biraz daha yakışıklı birine abayı yakmayı yeğlerdim elbette, ama elimde değil, sana tutulmuşum işte.

Bir şey söylemek istedim, ama boğazım düğümlenmişti ve sözler bir türlü çıkmıyordu.

Midori sigarasını bir su birikintisine attı.

– Hadi hadi bu suratı takınma! Beni de üzüyorsun. Aldırma, senden bir şey beklemiyorum; çünkü senin bir başkasını sevdiğini biliyorum. Ama gene de, bana sarılır mısın acaba? İki ay, çok zor geçti, biliyor musun.

Şemsiyelerimizin altında, elektronik oyunların arkasında, kucaklaştık. Bedenlerimiz sımsıkı sarılmış, dudak dudağa. Saçları ve blucin ceketi yağmur kokuyordu. Bir kız bedeninin ne derece yumuşak ve ılık olabileceğini anlıyor, heyecanlanıyordum. Ceketinin içinden, göğüslerini yuvarlaklığını, göğsümde açık seçik duyumsuyordum. Birden, uzun zamandır bir canlıyı kollarıma almamış olduğumun farkına vardım.

– Son karşılaştığımız günün akşamı gördüm erkek arkadaşımı. İşte o akşam ayrıldık.

– Seni içtenlikle seviyorum, biliyorsun. Seni derinden seviyorum. Bir daha gitmene izin vermeyeceğim. Ama elimde değil, şimdilik özgür değilim.

– Ötekinin yüzünden mi?

Başımla onayladım.

– Anlat bana. Onunla yattın mı?

– Bir tek kez, geçen yıl.

– Ve sonra onu bir daha hiç görmedin mi?

– Gördüm, iki kez. Ama hiçbir şey yapmadık.

– Neden? Seni sevmiyor mu?

– Sana hiçbir şey söyleyemem. Durum çok karmaşık. Üst üste binen, birbiriyle çakışan birçok sorun var ve bu, uzun zamandır süregeldiği için, sonunda insan gerçekte neler olduğunu bile kestiremiyor artık. Bu, onun için de, benim için de böyle. Bildiğim tek şey, işin içinde benim insan olarak sorumluluğumun bulunduğu. Ve bu duruma kayıtsız kalamıyorum. En azından, şu sırada hissettiklerim bunlar. O beni sevmese bile.

– Baksana, ben etten kemikten yaratılmış bir kızım, biliyorsun, dedi yanağını boynuma sürerek. Şu an kollarındayım ve seni sevdiğimi açık açık söylemiş bulunuyorum az önce. Benden ne istersen yapmaya hazırım. Biraz dağınığımdır, ama dürüst ve terbiyeliyimdir, çok çalışırım, oldukça sevimli bir yüzüm, güzel göğüslerim var, iyi yemek pişiririm, babamın mirasını en iyi biçimde değerlendirdim, o halde ben iyi bir aday sayılmaz mıyım, sence? Sen beni almazsan, sonunda gidip başka yerlere bakmak zorunda kalacağım.

– Bana zaman gerek... Düşünmek, düşüncelerime çekidüzen vermek ve karara varmak için zamana gereksinmem var. Üzgünüm, ama şimdilik sana bundan başka hiçbir şey söyleyemeyeceğim.

– Ama beni seviyorsun ve bir daha gitmemi istemiyorsun, değil mi?

– Elbette.

Midori benden uzaklaşıp içtenlikle gülümseyerek yüzüme baktı.

– Tamam, beklerim ben de. Çünkü sana güvenim var. Ama eğer beni alırsan, tek ben olayım isterim. Ben kollarındayken başka birini düşünmeni kabullenemem. Ne demek istediğimi anlıyor musun?

– Hem de çok iyi anlıyorum.

– Sonra da bana her istediğini yapabilirsin, beni yaralamanın dışında. Şimdiye değin yaşamımda yeterince yara almış bulunmaktayım, daha fazlasına dayanasım yok artık. Mutlu olmak istiyorum.

Onu bağrıma basıp kollarımda sıktım, sonra da öptüm.

– Şu başımıza dert olan şemsiyeyi bıraksan da bana daha sıkı sarılsan nasıl olur acaba? diye önerdi.

– Ama şemsiyesiz sırılsıklam oluruz sonra.

– Önemli değil, aldırmam. Şu anda başka hiçbir şey düşünmeden kollarında olmak istiyorum. İki aydır bekliyordum bunu.

Yağmur altında ona sımsıkı sarılmak için şemsiyeyi ayağımın dibine bıraktım. Otoyola doğru giden otomobillerin tekerlek gıcırtıları, bizi sis gibi kucaklıyordu. Yağmur, hep öyle, yağmayı sürdürüyordu, bitip tükenmemecesine, sessizce, saçlarımızı ıslatarak, yanaklarımızdan aşağı gözyaşları gibi yuvarlanarak, onun blucin ceketini de benim sarı naylon rüzgârlığımı da zorlayarak.

– Yağmurdan korunacak bir yer arayalım istemez misin? diye sordum.

– Benim eve gelsene. Kimse yok. Böyle giderse soğuk alacağız sonra.

– Haklısın.

– Sence sanki ırmağı yüzerek geçmiş gibi görünmüyor muyuz? dedi gülerek. Ah, ne kadar iyiydik!

"Ev tekstili" reyonundan kocaman bir banyo havlusu satın aldık, ikimiz de sırayla tuvalete girerek saçlarımızı kuruladık. Sonra, dairesinin bulunduğu Myogadani'ye değin metroyla gittik. Bana hemen bir duş aldırdı, arkadan da kendisi aldı. Giysilerim kuruyuncaya değin bana bir bornoz verdi. Sonra da mutfak masasına oturup kahve içtik.

– Bana kendinden bahset, dedi.

– Ne öğrenmek istiyorsun?

– Şey, örneğin... Nelerden hoşlanmadığını söyle.

– Tavuk, zührevi hastalıklar ve fazla geveze berberler.

– Peki daha?

– Yalnız geçirilen nisan geceleri ve dantel telefon örtüleri.

– Peki daha?

Başımı olumsuz, salladım.

– Aklıma başka özel hiçbir şey gelmiyor ki.

– Erkek arkadaşım, yani eskisi demek istiyorum, bir sürü şeyden nefret ederdi. Çok kısa etekler giymemden, sigara içmemden, sarhoş olmamdan, arkadaşları konusunda dedikodu yapmamdan ya da kötü şeyler söylememden hoşlanmazdı... Bunun için, eğer yapmamı istemediğin şeyler varsa, hiç sıkılmadan bana söyleyebilirsin. Sıfırdan başlamak en iyisi.

– Hayır, öyle özel bir şey yok, dedim başımı sallayarak, bir an düşündükten sonra. Hayır, hiçbir şey yok.

– Sahi mi?

– Giydiğin her şey hoşuma gidiyor ve senin her şeyini seviyorum; yaptıklarını da söylediklerini de yürüyüşünü de sarhoşlugunu da her şeyini işte.

– Yani, gerçekten böyle devam edebilir miyim?

– Değiştiğinde nasıl olacağını tahmin edemiyorum, o yüzden böyle, iyi.

– Söyle bana beni nasıl seviyorsun? diye sordu Midori.

– Seni öyle bir ateşle seviyorum ki, tüm dünya cangıllarındaki tüm kaplanları eritip tereyağına dönüştürebilecek kadar çok seviyorum.

– Hımm, yaptı, pek memnun kalmamıştı. Beni gene kollarına alır mısın?

Odasında, yatağının üstünde kucaklaştık. Onun uyku tulumunun içinde, yağmuru dinlerken, öpüştük, sonra şundan bundan konuştuk, her şeyden, dünyanın oluşumundan tut da, rafadan yumurtanın nasıl pişirileceğine değin.

– Merak ediyorum, acaba yağmur yağdığında karıncalar ne yapıyordur? dedi.

– Bilmem, diye karşılık verdim. Belki de, hazır içerideyken karınca yuvasını temizliyor ya da stoklarını düzenliyorlardır... Çünkü karıncalar çok çalışkandır.

– O halde, madem bu kadar çalışıyorlar, neden evrim geçirmemişler de hep karınca olarak kalmışlar?

– Bilmiyorum. Ama belki de beden yapıları evrime elverişli değildir de ondan... Yani, maymunlara oranla demek istiyorum.

– Uzun sözün kısası, sen de pek bir şey bilmiyorsun ya, dedi. Oysa ben, dünyada senin bilmediğin hiçbir şey olmadığına inanmıştım.

– Dünya öyle büyük ki, dedim.

– Dağlar yüksek, deniz derin, dedi. (Sonra elini bornozumun içine kaydırarak sertleşmiş penisimi tuttu. Yutkundu.) Söylesene Vatanabe, üzgünüm ama inan bana şaka etmiyorum. Böylesine iri ve böylesine sert, asla girmez bu. Hayır, gerçekten.

– Dalga mı geçiyorsun ne? dedim, içimi çekerek.

– Evet, dedi kıkır kıkır gülerek. Merak etme, olur. Sanırım girebilmesi gerek. Daha yakından bakabilir miyim?

– İstediğini yapabilirsin.

Midori yorganın içine daldı ve penisimi bir süre mıncıkladı. Derisini çekiştirdi, avucuna alıp tarttı. Sonra, başı soluk almak için uyku tulumundan çıktı.

– Onu çok sevdim. Bak, seni pohpohlamak için söylemiyorum bunu.

– Teşekkür ederim, dedim içtenlikle.

– Ama, Vatanabe, beni canın istemiyor, değil mi? Her şey aydınlığa kavuşuncaya değin?

– Bende eksik olan, istek değil, biliyor musun? Senin için neredeyse çıldırıyorum. Ama, şimdilik, yapamam.

– Gerçekten de inatçının tekisin. Ben senin yerinde olsaydım, firsattan yararlanır ve sonra düşünürdüm.

– Gerçekten böyle mi yapardın?

– Hayır, diye fısıldadı. Galiba ben de yapmazdım. Senin yerinde olsaydım, özveride bulunurdum. Zaten, sende sevdiğim bu işte. Seni sahiden seviyorum, biliyorsun.

– Söyle bana beni nasıl seviyorsun? diye sordum.

Karşılık verecek yerde, geldi bana sokuldu dudaklarını göğsüme koydu, penisimi tuttu ve eli, usulca gidip gelmeye başladı. Aklıma ilk gelen, elini, Naoko'nunkinden tümüyle farklı bir biçimde hareket ettirdiği oldu. Onunki kadar tatlı ve harikaydı, ama değişik bir şey vardı ve bunu, yepyeni bir deneyim olarak algıladım.

– Öbür kızı düşünüyorsun, değil mi?

– Hayır, diye yalan söyledim.

– Doğru mu bu?

– Doğru.

– Ben bunu yaparken onu düşünmeni istemem.

– Olanaksız, dedim.

– Göğsümü filan okşamak ister misin?

– İsterdim ama galiba en iyisi bunu yapmamak. Her şeyi bir defada yaparsak heyecanı fazla gelir sonra.

Midori bunu kabul etti ve örtünün altında kıpırdanarak külotunu çıkartıp penisimi örttü.

– Bunun üstüne boşalabilirsin.

– Ama kirletirim sonra.

– Saçmalama, beni ağlatacaksın, dedi ağlamaklı bir sesle. Yıkarım biter, değil mi? Hadi, sıkılma, koyver. Ve gerçekten üzülüyorsan, bana bir külot armağan edersin olur biter. Herhalde hoşuna gitmediği için yapamayacağını söylemeyeceksin bana?

– Dalga mı geçiyorsun?

– O halde hadi. Çabuk ol.

Ben boşalır boşalmaz, spermime bir göz attı.

– Epey varmış, vay canına! dedi, sesinde, bana hayranlık gibi gelen bir şeyle.

– Sence fazla mı?

– Yok be, budala. İstediğin kadar çıkartabilirsin, dedi gülerek, sonra da beni öptü.

Akşam, yemek hazırlamak için mahallede alışverişe çıktı. Mutfakta bira içerek bezelyeli pilav ile tempura yedik.

– Bol sperm yapman için bol yemen gerek, dedi Midori. Sonra da ben, onu boşaltmana güzel güzel yardım ederim....

– Sağol.

– Bir sürü yöntem biliyorum. Kitabeviyle ilgilenirken, kadın dergilerinde okumuştum. Bilirsin, gebe kadınlar sevişemez, bu yüzden, kocasını başka yerlere göndermemek için önerilen çareleri içeren bir sürü özel sayı vardı. Hoşuna gider miydi?

– Evet.

Midori'den ayrıldıktan sonra, beni evime getiren trende, gardan satın aldığım akşam gazetesini açtım, ama gazete okumayı canım hiç istemiyordu, ne kadar göz attımsa da okuduklarımdan hiçbir şey anlamadım. Gözlerimin önünde açılmış gazete sayfasına boş boş bakarken, hep geleceğimi düşünüyor ve olayların nasıl gelişeceğini merak ediyordum. Ara sıra dünyanın çevremde nabız gibi vurduğunu duyumsuyordum. Derin bir soluk alıp gözlerimi kapadım. Geçirdiğim günden dolayı pişmanlık duymuyordum ve günümü yeni baştan yaşayacak olsam, tıpkı tıpkısına aynı şeyleri yapacağıma inanıyordum. Terasta, yağmur altında Midori'yi kucaklayıp bağrıma basardım, ikimiz de iliklerimize varıncaya değin ıslanırdık ve onun elleriyle boşalmamı sağlamasına ses çıkarmazdım. Bu noktada hiç kuşku yoktu. Midori'yi seviyordum ve o da ona döndüğüm için çok mutluydu. Onunla her şeyin yolunda gideceğini düşünüyordum. Çünkü, onun da söylediği gibi, kanlı canlı, güzel bir kızdı sıcacık bedenini kollarıma bırakmış, bana iyice sokulmuştu. Bana gelince, ben de onu çırılçıplak soyup bedenini açtırarak olduğum gibi o sıcaklığına dalmamak için kendimi güçlükle tutmuştum. Penisimi tutup tatlı tatlı okşamaya başladığında onu durduramamıştım. Onu istiyordum, o da beni istiyordu ve birbirimizi seviyorduk. Bize kim engel olabilirdi ki? Evet, Midori'yi seviyordum. Ve herhalde bunu daha önce bilmem gerekirdi. Ne var ki uzun süre bu soruyu kendime sormaktan kaçınmıştım.

Sorun şuydu ki bu yeni durumu Naoko'ya dürüstçe açıklayabilmek elimden gelmeyecekti. Başka koşullarda olsaydık, kuşkusuz, başka bir kıza abayı yaktığımı ona daha kolay açıklayabilirdim. Üstelik, gerçekte, Naoko'yu da seviyordum. İçimde, onun için yeterince geniş bir yeri ayırmış, saklı tutmuştum, hiç ilişmeden.

Yapabileceğim tek şey, Reiko'ya içten bir mektup yazıp her şeyi açık açık anlatmaktı. Evime döndüm ve verandada oturarak, bir yandan yağmurla ıslanmış bahçeyi seyrederken, kafamın içinde,

birkaç tümceyi art arda sıralamaya çalıştım. Sonra masamın başına geçtim. “Size bunları yazmak bana çok zor geliyor.” Böyle başladım. Ve ona, o zamana değin Midori’yle aramdaki ilişkinin ne olduğunu kısaca anlattıktan sonra o gün olanlara geçtim.

Ben Naoko’yu sevdim ve hâlâ da seviyorum. Ama Midori’yle aramda var olan şey, bana ciddi gibi geliyor. Ona direnmenin benim için zor olduğunu hissediyorum ve bana öyle geliyor ki, o yönde sürüklenip gideceğim. Naoko’ya karşı hissettiklerim, sakin, tatlı ve saf bir sevgi, buna karşılık Midori’ye karşı olan duygum tümüyle bambaşka nitelikte. O duygu yürüyor, soluk alıyor, yürek gibi vuruyor. Ve beni harekete geçiriyor. Şaşkınım; çünkü ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Bahane bulmak değil niyetim, ama inanıyorum ki, şimdiye değin kendime karşı dürüst davranarak yaşadım hep ve kime olursa olsun, hiç yalan söylemedim. Her zaman, kimseyi kırmamaya dikkat ettim. Bu yüzden, neden bu içinden çıkılmaz duruma sürüklendiğimi hiç anlayamıyorum,. Ne yapmalıyım ben? Danışabileceğim tek insan sizsiniz.

Ekspres bir pul yapıştırıp zarfi hemen o gece kutuya attım.

Reiko’nun mektubu beş gün sonra geldi.

Önce güzel bir haberle başlayalım.

Naoko iyileşme yolunda. Sanıldığından çok daha çabuk toparlanıyor. Bir kez telefonda görüştüm onunla ve konuşması çok daha anlaşılır geldi. Belki de buraya çok yakında dönebilir.

Şimdi de sizi ilgilendiren konuya gelelim.

Bence başınıza gelenlere öyle çok önem vermemelisiniz. Birini sevmek olağanüstü bir şey ve bu sevgi eğer gerçekse kimse sizi içinden çıkamayacağınız bir duruma sürükleyemez. Merak etmeyin.

Öğüdüm pek basit. Birincisi, eğer Midori adındaki o kıza âşık olmuşsanız, duygularınıza boyun eğmeniz normaldir. Az çok iyi gidebilir her şey. Ama aşk, budur işte. İnsan sevince, kendini bırakması doğaldır. Ben buna inanıyorum. Bu, içtenliğin de bir gereği.

İkincisi, Midori’yle sevişme konusuna gelince, bu sizin bileceğiniz iş ve ben bir şey söyleyemem. Bu konuyu onunla tartışınız, olumlu bir sonuca varabilmek için.

Üçüncüsü, Naoko’ya hiçbir şey söylemeyiniz. Durum, ona açılmanızı zorunlu kılacak aşamaya geldiğinde sizinle birlikte bunu yapmanın en iyi yolunu araştırırız. Bu yüzden, şimdilik ona hiçbir şey söylememe kararı alalım. Siz gerisini bana bırakın.

Dördüncüsü, şimdiye değin, Naoko için tam bir destek oldunuz her zaman. Bu yüzden, artık ona karşı içinizde sevgi kalmadıysa bile, daha yapabileceğiniz çok şey var. Bunun için, kafanızı yumruklamayın. Bizler (‘’bizler’’ diyorum normal olmayan insanları belirtmek için olduğu kadar, normal olanları da belirtmek için) kusurlu bir dünyada yaşayan kusurlu kişileriz. Somut biçimde değerlendirilebilecek ya da ölçülebilecek nesneler gibi yaşamıyoruz ki.

Benim kişisel duygum, Midori enikonu sıradışı bir kız olmalı. Mektuplarınızı okurken, ona âşık olduğunuzu iyice anladım. Naoko’ya âşık olduğunuzu da kabul ediyorum. Ve bu sizin suçunuz değil. Böyle şeyler sık sık oluyor. Çok güzel bir havada çok güzel bir gölde gemiyle gezmek kadar basit bir şey. Gökyüzü pırıl pırıl, manzara göz kamaştırıcı. Bu yüzden, böyle acı çekmekten vazgeçeceksiniz. İnsan kendini bırakınca işler olması gerektiği gibi gider ve ne yaparsanız yapın, insanlar kırılınca kırılmışlar demektir. Yaşam böyle. Belki size biraz çok bilmiş gibi görünebilirim, ama sanırım sizin de başınızın çaresine bakmanızın zamanı yakında gelip çatacaktır. Kimi zaman yaşamı, istediğiniz biçime sokmak için fazla zorluyorsunuz. Eğer bir akıl hastanesine girmek istemiyorsanız, yüreğinizi biraz daha açmanız ve kendinizi olayların akışına bırakmanız gerekli. Güçsüz ve kusurlu bir kadın olsam da kimi zaman yaşamın olağanüstü güzel bir şey olması gerektiğini düşündüğüm oluyor! Size yemin ederim ki doğru bu. O halde sizin, çok daha mutlu olmanız gerekir. Mutlu olmak için çaba gösteriniz.

Kuşkusuz Naoko’yla öykünüzün mutlu sonla noktalanmamasına üzülüyorum, yazık. Ama düşünülecek olursa, neyin iyi olduğunu neyin olmadığını kim söyleyebilir ki? Onun için, mutlu olabileceğinizi sanıyorsanız, kimseyi kollamaya kalkışmadan önünüze çıkan fırsatı yakalayın. Deneyimlerime göre böylesine fırsatlar yaşamda insanın karşısına ya iki ya üç kez çıkar ve eğer kaçırırsanız sürekli pişmanlık duyarsınız.

Her gün gitar çalıyorum, ama dinleyen kimse yok. Ne saçma, değil mi? Karanlık ve yağmurlu gecelerden nefret ediyorum. Gene bir yandan üzüm yerken bir yandan gitar çalmak isterdim, siz ve Naoko yanımdayken.

O halde, yakında görüşmek üzere.

Reiko İşida

Naoko'nun ölümünden sonra, Reiko bana birkaç kez yazıp bunda suçumun olmadığını, aslında kimsenin suçunun olmadığını, ölümünden kimsenin sorumlu tutulamayacağını, bunun, yağmur yağması gibi bir şey olduğunu yineledi durdu. Ama yanıt vermedim. Ne diyebilirdim ki ona? Üstelik, benim için artık önemi de kalmamıştı. Naoko bu dünyada değildi ve bir avuç küle dönüşmüştü.

Ağustos ayının sonunda, Naoko'nun acıklı cenaze töreni sona erince, Tokyo'ya döndüm, ev sahibimi ziyaret edip ona bir süre buralardan uzaklaşacağımı söyledim, sonra gidip patronumu buldum, bir süre gelemeyeceğimi haber verip beni bağışlamasını rica ettim. Sonra Midori'ye kısa bir mektup yazarak şimdilik ona hiçbir şey söyleyemeyeceğimi, çok üzgün olduğumu bildirdim ve beni biraz beklemesini istedim. Bunu izleyen üç gün boyunca sabahtan akşama değin aralıksız sinemaya gidip film seyrettim. Tokyo'nun tüm sinemalarındaki filmleri gördükten sonra, öteberimi sırt çantama yerleştirdim, bankada birikmiş tüm paramı çektim ve Şicuku Garı'na giderek önüme ilk çıkan ekspresе bindim.

Ne geçtiğim yerler, ne oralara nasıl gittiğim, hiçbiri aklımda değil. Manzaraları, kokuları ve sesleri oldukça belirgin anımsıyorum ama yer adlarını, hiç. Hangi sırayla nerelere gittiğimi de. Trene, otobüse, kamyona, ne bulursam binip, kimi zaman sürücünün yanında oturmuş, kimi zaman ne idüğü belirsiz trenlerde uyuklayarak, garlardan, parklardan, ırmak boylarından, deniz kıyılarından, uyku tulumumu serebileceğim her yerden geçtim. karakolda da, mezarlık duvarı dibinde de geçirdiğim geceler oldu. Nerede bulunduğumun hiç önemi yoktu benim için, yeter ki orada, kimseyi rahatsız etmeden, rahat rahat uyuyabileyim. Yorgun bedenimi uyku tulumuna sarıyor, ucuz bir viskiyi iri yudumlarla içiyor ve hemen uykuya dalıyordum. Konuksever şehirlerde insanlar karnımı doyuruyorlar ya da sivrisinekleri kovmam için tütsü veriyorlardı, ama konuksever olmayan kentlerde beni parklardan attırmak için polis çağırıyorlardı. Ne olursa olsun, umurumda bile değildi zaten. Aradığım tek şey, bilinmedik bir kentte kurşun gibi ağır bir uykuya dalmaktı.

Param bitince, üç dört gün, günlük gereksinmelerimi karşılamak için, kıyasıya çalışıyordum. Her zaman bir yerlerde iş bulunuyordu. Kentten kente, rasgele, yolculuk yapıyordum. Dünya genişti ve değişik, merak uyandırıcı insanlarla doluydu. Bir kez Midori'ye telefon ettim. Çünkü sesini duymayı canım çok istemişti.

– Biliyor musun ki dersler başlayalı çok oldu? dedi bana. Çok öğrenci sınıf geçme ödevini verdi bile. Ne yapmak niyetinde olduğunu bana söyleyebilir misin acaba? Senden haber alamayalı üç hafta oluyor. Neredesin ve ne yapıyorsun?

– Bağışla ama henüz Tokyo'ya dönemeyeceğim, en azından şimdilik.

– Bana söyleyeceklerinin hepsi bu mu?

– Dedim ya işte, şimdilik sana bir açıklamada bulunamayacağım diye! Yapamayacağım bunu. Ekimde...

Midori telefonu kapatmıştı.

Yolculuğum sürüyordu. Ara sıra geceyi pahalı olmayan bir handa geçiriyor, bir banyo yapıp tıraş oluyordum. Aynada, gerçekten de pis görünüyordum. Tenim güneşten kurumuştu, gözlerim çukura kaçmıştı, esmerleşmiş yanaklarım ne idüğü belirsiz lekeler ve sıyrıklarla bezenmişti. Kapkara ve depderin bir delikten henüz çıkmış birine benziyordum, ama daha yakından bakınca, suratımı tanıyordum sonunda.

Sonra, Tottori'nin ya da Hyogo'nun biraz kuzeyinde, Japon Denizi boyunca gezdim. Deniz kıyısı boyunca yürümek hoş oluyordu. Çünkü kumsalda, her zaman rahat rahat uyunabilecek yer bulunuyordu. Denizin getirdiği tahta parçalarıyla ateş yakabiliyor, balıkçıdan satın aldığım kurutulmuş balıkları o ateşte pişiriyordum. Sonra viski içiyor ve dalgaların sesini dinleyerek Naoko'yu düşünüyordum. Onun öldüğünü ve artık bu dünyada olmadığını hayal etmek bana çok garip geliyordu. Bu gerçeği henüz bir türlü kabullenemiyordum. Benim için inanılmaz bir şeydi. Oysa tabuta çakılan çivilerin sesini kulaklarımla duymuştum, ama gene de bir türlü gerçeği kabullenemiyordum, onun hiçliğe döndüğü gerçeğini.

Onun bendeki anıları gerçekten de fazlasıyla canlıydı. Saçlarını çağlayan gibi karnıma yayarak cinsel organımı kibarca ağzına aldığı günü unutmuyordum. Onun sıcaklığını ve soluğunu anımsıyordum, boşalırken kapıldığım o tatlı hissi de. Beş dakika önce olmuşçasına açık seçik ve capcanlı anımsıyordum. Ve bana öyle geliyordu ki, hemen yanı başımdaydı ve elimi uzatmam yeterliydi ona dokunmak için. Ama orada yoktu. Bedeni artık dünyanın hiçbir yerinde değildi.

Uykum kaçtığında Naoko'nun farklı zamanlardaki görünüşünü belleğimde canlandırıyordum. Başka türlüsü elimden gelmiyordu. Çünkü içimde onun pek çok anısı birbiriyle itişiyor ve bu anılar, en ufak bir açıklık bulup su yüzüne çıkmaya inatla çabalıyordu. Ve onların akışının önüne set çekemiyordum.

Sırtında o sarı yağmurluğuyla kümesi temizlediği ve yem torbalarını taşıdığı o yağmurlu sabahı anımsıyordum.

Yarı ezilmiş doğum günü pastasını, o gece gömleğimi sırılsıklam ıslatan gözyaşlarını. Doğru ya, hâlâ yağmur yağıyordu. Kışın, devetüyü mantosuyla yanı başımda yürüyüşünü. Saçlarında her zaman bir toka vardı, ikide birde yoklardı tokasını. Ve o duru bakışlarıyla dimdik gözlerimin içine bakardı. Kanepeye bağdaş kurup oturuşunu, mavi sabahlığıyla, çenesi ellerinin arasında.

Onunla ilgili görüntüler böyle, birbiri ardına, dalgalar gibi gelip vuruyordu bana, beni bilinmedik yerlere doğru sürüklüyordu. Orada, ölülerle birlikte yaşıyordum. Orada, Naoko yaşıyordu ve onunla konuşabiliyordum, onu kollarıma alabiliyordum. Orada ölüm, yaşama son noktayı koyan bir öğe değildi. Orada ölüm, yaşamı oluşturan öteki öğeler gibi bir öğeydi sadece. Naoko orada, ölümü içeren yaşamını sürdürüyordu. Ve bana diyordu ki: Aldırma sen, Vatanabe, ölümden başka bir şey değil bu. Oralı olma hiç.

Orada, hiç keder duymuyordum. Çünkü ölüm ölümdü ve Naoko, Naoko'ydu. Görüyorsun ya, hiç kaygılanma, buradayım, değil mi? diyordu bana, çekingen bir gülüşle. Alışılmış jestlerinden biri, beni rahatlatıyor, acımı yatıştırıyordu. O zaman, düşünmeye başladım ki, ölüm eğer buysa, o denli kötü sayılmazdı. Evet ya, görüyorsun, ölmek o derece ciddi bir şey değil, diyordu Naoko bana. Ölüm, işte, ölümdür, o kadar. Ve burada, gerçekten çok iyiyim ben, biliyor musun? İşte sesi dalgaların arasından bana böyle ulaşıyordu.

Ama çok geçmeden dalgalar gelgitin etkisiyle çekiliyor ve kumda yalnız başıma kalakalıyordum. Enerjim yoktu, bir yere gidebilecek gücüm yoktu ve keder beni karanlıklar gibi kucaklıyordu. Öyle zamanlarda için için ağlıyordum. Ama gerçekte ağlamıyordum. Gözyaşları yanaklarımdan ter damlacıkları gibi yuvarlanıyordu.

Kizuki öldüğünde, bir şey öğrenmiştim. Ve kadere boyun eğmiştim. Ya da en azından, öyle olduğuna inanıyordum. Ölümün, yaşamın sonu değil de bir parçası olduğunu öğrenmiştim.

Doğruydu bu. Yaşayarak ölümü besliyoruz. Ama bu, gerçeğin sadece bir parçasıydı. Naoko'nun ölümü bana başka bir şey daha öğretiyordu. Gerçeğimiz ne olursa olsun, sevdiğin birini yitirmenin kederi, onulmaz bir şey. Gerçek, içtenlik, güç, tatlılık, hiçbir şey acıyı dindiremiyor ve bu acının ta sonuna dek giderken, bizi yakalayacak olan bir dahaki keder dalgasına karşı hiç işimize yaramayacak bir şey öğreniyoruz. Her gün bunu düşünüyordum, yalnız gecelerim boyunca, dalgaların ve rüzgârın sesini dinlerken. Bu güz başlangıcında, inatla, batıya doğru yürümeyi sürdürüyordum, sırtımda çantam, saçlarım kum içinde, mataramdan su içerek, kuru ekmek yiyerek ve şişe şişe viski yuvarlayarak.

Çok rüzgârlı bir akşam, uyku tulumuma sarınmış, bir gemi leşinin gölgesinde ağlarken, genç bir balıkçı geldi, bana bir sigara uzattı. Onlarca aydır sigara içmemiştim. Bana niçin ağladığımı sordu. Hemen hemen ayırdına varmadan, bir yalan kıvırdım, annemin öldüğünü söyledim. Ve acım dayanılmaz olduğu için böyle, oradan oraya gezdiğimi anlattım. İçtenlikle paylaştı acımı. Ve gidip evinden büyük bir şişe sake ile iki bardak getirdi.

Rüzgârın uğuldadığı kumsalda birlikte içtik. Balıkçı bana, onun da annesini on altı yaşındayken yitirdiğini söyledi. Annesi, pek güçlü bir kadın olmadığından, sabahtan akşama dek çalıştığı için çabuk tükenmiş ve bu yüzden ölmüş. Bir yandan sakemi içerken, ara sıra başımla onaylayarak, dalgın dalgın dinliyordum onu. Bana göre bu öykü, çok uzak bir geçmişte kalmıştı. Neyi kanıtlamak istediğini soruyordum kendime. Ve ansızın, öylesine yaman bir öfkeye kapıldım ki, az daha üstüne atılıp boğacaktım adamı. Anasının öykülerinden bana neydi yahu! Benim yitirdiğim insan, Naoko'ydu. Benzersiz biri, bu dünyadan kaybolmuştu! Öyleyse bana gelip anasından söz etmek neyin nesi!

Ama bu öfke dalgası hemen silindi gitti. Gözlerimi kapadım ve genç balıkçının bitmek bilmeyen öyküsüne dalgın dalgın kulak vermeyi sürdürdüm. Az sonra bana, yemek yiyip yemediğimi sordu. Hayır, dedim ona, ama çantamda ekmek, peynir, domates ve çikolata vardı. Bana öğleyin ne yediğimi sordu, ben de ona ekmek, peynir, domates ve çikolata diye yanıt verdim. O zaman bana beklememi söyledi. Ona engel olmaya kalkıştım, ama hızla ve arkasına bakmadan geceye karışıp gözden yitti.

Ben de sakemi içmeyi sürdürdüm. Çevremde, kumsal kalıntılarla kaplıydı ve dalgalar bir cehennem gürültüsüyle birbirini kovalıyordu, öfkesini dile getirmek istercesine. Bir deri, bir kemik kalmış bir köpek gelip kuyruğunu sallayarak sönmüş ateşimin korları çevresinde döndü, yiyecek arıyordu, ama ona verecek bir şeyim olmadığını anlayınca aramaktan vazgeçip çekti gitti.

Yarım saat kadar sonra, genç balıkçı iki kutu suşi ve yeni bir şişe sakeyle döndü geldi. Beni ille yemeye zorladı ve alttaki kutuyu da ertesi gün için saklamamı istedi; çünkü onun içinde, daha dayanıklı olan yiyecekler varmış. Şişeyi alıp önce kendi bardağını, sonra benimkini doldurdu. Ona teşekkür ettim ve suşilerin büyük bölümünü yedim. Ve ikimiz içmeyi sürdürdük. Artık içemeyecek

noktaya geldiğimizde beni yatmaya evine davet etti ama ona, bulunduğum yerde tek başıma uyumayı yeğlediğimi söyleyince üstelemedi. Sonra, gideceği sırada dörde katlanmış bir beş bin yenlik banknot çıkartarak, ceketimin cebine sokuşturdu, bununla doğru dürüst bir şeyler yememi söyledi, çünkü insanı ürkütecek durumdaymışım. Ben de bana zaten çok iyi baktığını ve üstelik bir de para kabul etmemin söz konusu olmadığını söyleyerek parayı geri çevirdimse de, almak istemedi. Fazla uzatmadan onun bir başsağlığı dileği olarak kabul edip almamı rica etti. Çaresiz teşekkür edip aldım parayı.

Balıkçı gittikten sonra aklıma birden, lise son sınıftayken yattığım ilk kız geldi. Ve ona karşı berbat davrandığımı anladım, bu da beni ansızın çok üşüttü. Onun ne düşünmüş ya da hissetmiş olabileceği üzerinde hiç durmamıştım, kırılmış mıydı, öğrenmeyi de hiç aklıma getirmemiştim. Ve tam şu ana değin onu hiç ama hiç düşünmemiştim. Pek sevimli bir kızdı. Ama, o dönemde ben bu sevimliliği tümüyle olağan buluyordum ve özellikle dikkat etmemiştim. Sonra merak ettim, acaba şimdi ne yapıyor ve acaba beni bağışlamış mıdır diye.

İşte o zaman midem bulandı ve gemi leşi boyunca kustum. Başım ağrıyordu; çünkü sakeyi fazla kaçırmıştım ve balıkçıya yalanlar kıvırarak parasını tırtıkladığım için de azap çekiyordum. Benim için artık Tokyo'ya dönmenin zamanı geldiğini düşünüyordum. Böyle sonsuza dek sürünüp duramazdım herhalde. Bu yüzden, uyku tulumumu toplayıp çantama koydum hemen, çanta omzumda, garın yolunu tuttum. Oraya vardığımda bir görevliye Tokyo'ya hemen nasıl dönebileceğimi sordum. Tarifeye baktı ve bana, gece trenine biner de bir aktarma yaparsam ertesi sabah Osaka'da olabileceğimi, oradan da Tokyo'ya giden bir Şinkansen'e binebileceğimi söyledi. Ona teşekkür edip çocuğun bana vermiş olduğu beş bin yenle biletimi aldım. Treni beklerken de tarihine bakmak için bir gazete aldım. Gün, 2 ekim 1970'ti. Tam tamına bir ay gezmiş durmuştum. O zaman, artık gerçek dünyaya dönmenin zamanı geldiğini düşündüm.

Bu bir aylık yolculuk ne moralimi düzeltmiş ne de Naoko'nun ölümünün yarattığı sarsıntıyı hafifletmişti. Tokyo'ya döndüğümde, neredeyse bir ay önceki durumumdaydım. Midori'ye bile telefon edecek gücüm yoktu. Nereden ve nasıl başlayacağımı bilmiyordum. Ona ne demeliydim ki? Ona: artık her şey bitti, şimdi birlikte mutlu olabiliriz, diyebilir miydim? Olanaksızdı bu, yapamazdım. Ama nasıl söylenirse söylensin, ne de olsa, gerçek, basitti. Naoko ölmüştü ve Midori kalıyordu. Naoko bir avuç beyaz küle dönüşmüşken Midori hep öyle dipdiriydi.

Kendimi kirlenmiş bir adam olarak görüyordum. Tokyo'ya döndüğümde, tek başıma, günlerce odama kapandım. Hemen hemen tüm anılarım ölülerle ilgiliydi, yaşayanlarla değil. Naoko'ya ayırdığım odanın kepenkleri kapalıydı, eşyalarına beyaz örtüler örtülmüştü ve pencere girintisi toz içindeydi. Günlerimin çoğunu bu odada geçiriyordum. Ve Kizuki'nin anısını canlandırıyordum. Ah, Kizuki, sonunda Naoko'yu geri aldın, diye düşündüm. Ama doğruyu söylemek gerekirse, daha başından senindi o! Sonuçta da herhalde gideceği yer orasıydı. Ama burada, bu kusurlu canlılar dünyasında, ona karşı ben elimden geleni yaptım. Ve ikimiz birlikte, yeni bir yaşam kurmayı denedik. Ama olmadı işte, Kizuki. Onu sana bırakıyorum. Mademki seçtiği sensin. Yüreği kadar karanlık ve derin bir ormanda astı kendini. Sen de bir zamanlar benim bir yarımı ölüler dünyasına sürüklemiştin, değil mi, Kizuki? Ve şimdi de Naoko, benim bir yarımı ölüler dünyasına götürdü işte. Zaman zaman kendimi bir müze bekçisi olarak görüyorum. Kimsenin gezmediği, kendime sakladığım boş bir müzenin bekçisi.

Tokyo'ya dönüşümden dört gün sonra Reiko'dan bir mektup aldım. Zarfa bir ekspres pul yapıştırılmıştı. Mektubun içeriği son derece sadeydi. Reiko bana ulaşamadığı için kaygı duyuyordu. Ona telefon etmemi istiyordu. Sabah ve akşam saat dokuzda yanında bekleyeceği bir telefonun numarasını veriyordu bana..

Akşam dokuzda numarayı çevirdim. Reiko hemen açtı.

– İyisiniz ya? diye sordu bana.

– Pek fena sayılmam, diye karşılık verdim.

– Acaba sizi öbür gün görmeye gelebilir miyim?

– Tokyo'ya mı geliyorsunuz?

– Evet. Sizinle biraz konuşmak istiyordum da.

– Demek, oradan ayrılıyorsunuz öyle mi?

– Herhalde, yoksa sizi nasıl görmeye gelebilirdim ki? dedi. Zaten ayrılmamın zamanı çoktan gelmişti. Sekiz yıl oluyor, biliyorsunuz. Yoksa burada küflenip gideceğim.

Bir an sustum kaldım, ne diyeceğimi bilemedim.

– Öbür gün saat on beş yirmi Şinkanseni'yle Tokyo'ya geleceğim. Beni karşılar mısınız? Beni anımsıyor musunuz? Sakın, Naoko'nun ölümünden sonra, beni de tümüyle unutmuş olmayasınız.

– Delisiniz siz! Öbür gün saat on beş yirmide sizi Tokyo Garı'nda karşılayacağım.

– Beni hemen tanırsınız. Belirli bir yaşa geldiği halde hâlâ gitarıyla gezen kadınlara çok rastlanmaz.

Gerçekten de onu hemen tanıdım. Tüvit bir erkek ceketi ile beyaz pantolon giymişti, ayağında kırmızı spor pabuçlar vardı. Saçları hep öyle kısacıktı ve yer yer dikti. Sağ elinde kahverengi bir yol çantası, sol elindeyse kara bir kutu içinde gitarı vardı. Beni uzaktan görür görmez, gülmeye başladı bu da yüzündeki kırışıklıkların büsbütün göze çarpmasına yol açtı. Onu böyle görünce, ben de ister istemez gülümsemeye başladım. Yol çantasını aldım ve banliyö trenine kadar peronda yanında yürüdüm.

– Söyleyin bakalım, Vatanabe ne zamandan beri böyle berbat durumdasınız? Yoksa son Tokyo modası mı bu?

– Bir süre oradan oraya gezdim ve ne bulursam yedim de ondadır, diye karşılık verdim. Şinkansen nasıldı bakalım?

– Korkunç! Pencereler açılmıyor. Yolculuk sırasında yiyecek almak ne uzun işmiş meğer!

– Ama arabasıyla geçen biri var, değil mi?

– Pahalı o iğrenç sandviçlerden mi söz ediyorsunuz? Açlıktan ölen bir beygir bile yemez onları. Ben, Gotemba'nın balıklı pirincini yeğlerim.

– Böyle söylerseniz sizi huysuz yaşlı kadının teki sanırlar.

– Umurumda değil, nasıl olsa huysuz yaşlı değil miyim? diye karşılık verdi.

Bizi Kiçicoci'ye götüren trende, pencereden hızla geçen Musaşino'yu merakla seyrediyordu.

– Sekiz yıl sonra, manzara değişmiş mi? diye sordum.

– Vatanabe, şu anda ne hissediyorum biliyor musunuz.

– Hayır.

– Öyle korkuyorum ki galiba aklımı kaçıracağım. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Böyle bir yere kendi başıma salıverilmişim. Ama sizce, "aklını kaçırmak'' güzel bir deyiş öyle değil mi?"

Gülerek elini tuttum.

– Göreceksiniz, her şey yolunda gidecek, eminim. Artık kaygılanacağınız bir şey kalmadı. Üstelik, ayrılmaya karar veren de sizsiniz.

– Ayrılmaya karar veren ben değilim, dedi. Eğer bunu yapabidiysem, sizin ve Naoko'nun sayesindedir. Artık onun bulunmadığı o yerde daha fazla kalmaya katlanamazdım ve sizinle rahat rahat konuşmak için de Tokyo'ya gelmeye ihtiyacım vardı. Bunun için ayrıldım oradan. Hiçbir şey olmamış olsaydı, kuşkusuz ömür boyu orada kalırdım.

Başımı salladım.

– Şimdi ne yapmak niyetindesiniz?

– Asahikava'ya gitmek. Düşünebiliyor musunuz? Asahikava'ya! dedi. Üniversitedeyken iyi anlaştığım bir arkadaşım var, orada bir müzik okulunda çalışıyor ve iki üç yıldan beri düzenli olarak, ona yardıma gelmemi istiyor benden, ama ben hep, öyle aşırı soğuk bir yere gitmek istemediğim bahanesiyle geri çevirdim önerisini. Bana hak verirsiniz herhalde, değil mi? Kendini Asahikava gibi bir yerde bulmak için oradan çıkmak, pek akıllıca sayılmaz, öyle değil mi?

– Sandığınız kadar da kötü bir yer değil, dedim gülerek. Bir kez gitmiştim, şehir hiç de fena değil, biliyor musunuz? Eğlenceli bir havası var.

– Öyle mi sahiden mi?

– Evet. Kuşkusuz Tokyo'da olmaktan daha iyi.

– Ne olacak zaten. Nasıl olsa gidecek başka yerim yok, üstelik eşyamı oraya gönderdim bile, dedi. Baksanıza, Vatanabe, bir gün beni oraya görmeye gelirsiniz değil mi?

– Elbette gelirim. Ama hemen mi gidiyorsunuz? Tokyo'da hiç olmazsa birkaç gün kalırsınız, umarım.

– Evet, iki üç gün kalmak isterdim. Asalaklık yapsam sizi rahatsız etmem değil mi? Canınızı fazla sıkmamaya çalışırım.

– Yok canım, hiç de rahatsız etmezsiniz. Gömme dolapta yatarım uyurum ben, uyku tulumumla.

– Üzgünüm.

– Aldırmayın, gömme dolap çok büyük.

Reiko, bacaklarının arasına sıkıştırdığı gitarının kutusuna hafif hafif vuruyordu.

– Herhalde Asahikava'ya gitmeden önce uyum sağlamam gerekecek. Henüz dış dünyaya alışmış değilim. Anlamadığım pek çok şey var ve biraz sinirliyim bu yüzden. Bana yardım edersiniz değil mi? Güvenebileceğim sizden başka kimse yok.

– Eğer işinize yarayacaksa, size istediğiniz kadar yardım ederim, dedim.

– En azından, sizi rahatsız etmem, değil mi?

– Niçin rahatsız edeceksiniz ki?

Reiko yüzüme baktı ve suratını buruşturarak güldü. Sonra artık bir şey söylemedi.

Kiçicoci Garı'ndan otobüse bindikten sonra, eve gelinceye değin pek konuşmadık. Sadece Tokyo'da değişmiş olan şeyler konusunda, onun konservatuvarda öğrenci olduğu dönem üzerine ya da benim Asahikava'ya yaptığım yolculuk üzerine birkaç sözcük işte. Sanki sözleşmiş gibi Naoko'dan konuşmaktan kaçındık. Onu görmeyeli on ayı aşkın bir zaman oluyordu, ama ikimiz yan yana yürürken yüreğime su serpildiğini, avunduğunu hissediyordum. Üstelik, bu duyguyu daha önce de yaşamış gibi bir izlenim vardı bende. Çok geçmeden anladım ki, Tokyo sokaklarını Naoko'yla birlikte arşınladığım dönemde de böyle olmuştu. Tıpkı o zaman Kizuki'nin ölümünü Naoko'yla paylaştığım gibi, şimdi de Naoko'nun ölümünü Reiko'yla paylaşıyordum. Bu düşünceyle, ansızın, tek söz söyleyemez oldum. Reiko bir süre yalnız başına konuştu, sonra baktı ona soru filan sorduğum yok, o da sustu ve evime gitmek için otobüse hiç konuşmadan bindik.

Güz başındaydık ve tam bir yıl önce Kyoto'da Naoko'yu görmeye gittiğim zamanki gibi, hava dupduru ve pırıl pırıldı. Bulutlar kemik gibi incecik ve bembeyaz, gökyüzü sonsuz yüksekti. Gene güz geldiğini düşününce içimi hüzün kapladı. Bunu rüzgârın kokusundan, gün ışığından, taflanların arasındaki küçük çiçeklerden ve eşlik eden seslerden anlıyordum. Geri dönen her mevsim beni ölenlerden biraz daha uzaklaştırıyordu. Kizuki hep on yedi yaşındaydı, Naoko da yirmi. Sonsuza dek.

– Buraya gelince insan ferahlıyor, dedi Reiko otobüsten indiğinde çevresine bakınarak.

– Burada hiçbir şey yok da ondan, diye yanıt verdim.

Arka kapıdan girip onu bahçeden geçirerek eve götürdüğümde, çok beğendi.

– Ne güzel bir yer! dedi coşkuyla. Tüm bunları siz mi yaptınız. Şu rafları, şu yazı masasını!

– Evet, diye karşılık verdim bir yandan çay suyunu kaynamaya koyarken.

– Çok becerikliymişsiniz, Vatanabe. Üstelik oda da tertemiz.

– Faşonun sayesinde. Beni biraz manyak yapan odur. Ev sahibi de memnun. Evine iyi baktığımı söylüyor.

– Ah, doğru ya, gidip onu ziyaret etmeliyim, dedi. Bahçenin öte yanında oturuyor değil mi?

– Ziyaret mi? Onu ziyaret etmek mi istiyorsunuz?

– Normal, değil mi? Kendinizi onun yerine koyun hele. Ben yaşta bir kadının böyle, ansızın çıkageldiğini ve üstelik gitar çalmaya başladığını görürse ne düşünür? İşi daha başından yordamınca yapmak en iyisidir, inanın bana. Zaten, o niyetle bir kutu da pasta getirmiştim.

– Her şeyi düşünüyorsunuz, dedim hayranlıkla.

– Bu, bir yaş ve deneyim meselesi, biliyor musunuz. Ona sizin Kyoto'dan gelen teyzeniz olduğumu söyleyeceğim, unutmayın sakın. Ne de olsa, arada büyük yaş farkı olması iyi oldu, çünkü bu durumda kimsenin aklına kötü bir şey gelmez.

Yol çantasından çıkardığı pasta kutusunu da alıp gitti, ben de, verandada oturdum, kediyle oynarken bir çay daha içtim. Yirmi dakika kadar sürdü ziyareti. Döndüğünde, çantasından bir kutu pirinçli bisküvi çıkardı, bir armağan olduğunu söyleyerek bana verdi.

– Yirmi dakika ne konuştunuz ki? diye sordum bir yandan bisküvimi yerken.

– Şuradan buradan, diye karşılık verdi, kediyi kucağına alıp yanağını sürterek. Sizden hoşnut, bana, sizin ciddi ve dürüst bir öğrenci olduğunuzu söyledi...

– Benim mi?

– Evet, ne sandınız! dedi gülerek.

Sonra benim gitarımı buldu, eline aldı ve akort ettikten sonra Carlos Jobim'den "Desafinado"yu çalmaya başladı. Onun gitarını dinlemeyeli epey olmuştu; geçen defalardaki gibi, gene yüreğimi ısıttı bu müzik.

– Gitar mı öğreniyorsunuz?

– Burada, ambarda buldum işte, biraz çalıyorum.

– O halde, sonra size bedava bir ders veririm!

Çalgıyı bıraktı, tüvit ceketini çıkardı, verandanın sütununa dayandı ve bir sigara içti. Ceketinin altına, ipek ve pamuk karışımı, kısa kollu bir gömlek giymişti.

– Beğendiniz mi? diye sordu.

– Evet, diye karşılık verdim.

Gerçekten de deseni pek şıktı.

– Naokonundu dedi bana o zaman. Vücut ölçümüzün aynı olduğunu biliyor muydunuz? Özellikle ikimiz de oradayken. Sonra, o biraz şişmanlamış ve ölçüsü değişmişti, ama genelde, hemen hemen aynıydık. Gömlekler, pantolonlar, ayakkabılar, şapkalar. Değişen tek şey, belki de sutyendi. Bende hemen hemen hiç göğüs yoktur çünkü. Bu yüzden, giysilerimizi hep değiş tokuş ederdik. Biraz da ortaklaşa kullanıyor gibiydik.

Ona daha iyi baktım. Aşağı yukarı Naoko'yla aynı boyda olduğu doğruydu. Yüzünün biçimi ve ince bilekleri onu belki Naoko'dan daha ince gösteriyordu, ama iyice bakılınca, sağlam bir kemik yapısı olduğu anlaşılıyordu.

– Bu pantolon ile bu ceket de onundu. Ama belki de onun eşyalarını giydiğimi görmekten hoşlanmazsınız...

– Yok canım, tam tersine. Sanırım giysilerinin birinin işine yaradığını görmek onu mutlu eder. Özellikle de size yaradığını, Reiko.

– Garip, değil mi? diye mırıldandı parmaklarını çıtlatarak. Naoko kimseye vasiyetname bırakmadı, ama giysileri için yazmış. Bir bloknot kâğıdına tek bir satır yazıp masasına bırakmış. "Giysilerimi Reiko'ya veriniz, lütfen." Anlaşılmaz bir kızdı, sizce de öyle değil mi? İnsan ölmeye hazırlanırken giysilerini nasıl düşünebilir, merak ediyorum. Önemsiz bir şey, değil mi? Hiç kuşkusuz söyleyecek daha başka çok şeyi olmalıydı.

– Belki de hayır.

Sigarasını tüttürürken Reiko, bir an düşüncelerine dalıp gitti.

– Baksanıza, neler olup bittiğini öğrenmek istiyorsunuz, değil mi?

– Anlatın bana.

– Hastanenin test sonuçları alınır alınmaz, iyiye gittiği ortaya çıktı, ama yoğun bir ana tedavi sürdürülse iyi olurmuş bu yüzden, bir süre için Osaka'daki bir hastaneye gönderilmesine karar verildi. Size de bir mektupta haber vermiş olmalıyım. Sanırım 10 ağustos dolaylarında göndermiştim.

– O mektubunuzu aldım.

– Ayın 24'ünde Naoko'nun annesi bana telefon etti, Naoko gelirse rahatsız olur muyum, diye sordu. Eşyasını toparlamak istiyormuş ve bir süre beni göremeyeceği için, benimle rahat rahat çene çalmak

istiyormuş ve eğer mümkünse, gece kalmak istiyormuş. Ona, hiç rahatsız olmayacağım, karşılığını verdim. Zaten ben de onu görmeyi ve onunla konuşmayı çok istiyordum. Ertesi gün, 25'inde annesiyle, taksiyle geldi. Ve üçümüz birlikte eşyasını ayıkladık. Bir yandan çene çalıyorduk. Akşama doğru, Naoko, annesine, eve dönebileceğini, ikimizin işin üstesinden gelebileceğimizi söyledi. Bunun üzerine annesi de bir taksi çağırtıp gitti. Naoko'nun keyfi pek yerinde görünüyordu ve ben de, annesi de, hiçbir şeyin farkına varmadık. Gerçekte, o zamana değin ben çok kaygılıydım. Onu çökmüş ve pek zayıf düşmüş görmekten korkuyordum. Çünkü hastanelerdeki testlerden ve tedavilerden ne derece yıpranmış durumda çıkıldığını çok iyi bilirim ve bu yüzden onu nasıl göreceğim diye kaygılanıyordum. Ama onu görür görmez, kendi kendime, atlatmış olmalı, dedim. Tahminimden çok daha iyi görünüyordu. yüzü gülüyor, şakalaşıyor ve eskisinden çok daha iyi konuşuyordu. Hatta yeni saç biçimiyle gurur duyuyordu, çünkü kuaföre gitmişti; o zaman ben de annesine, rahat rahat gidebileceğini ikimizi yalnız bırakmakta kaygılanacak bir şey olmadığını söyledim. Naoko bana hastanede kaldığı süreden, tümüyle iyileşmek için yararlanmak istediğini söyledi ve ben de ona, bunun iyi bir fikir olduğu karşılığını verdim. Gelecekten ve daha bir sürü şeyden konuştuk. Sonra da bana, eğer buradan çıkarsak, birlikte yaşamamızı önerdi.

– Birlikte yaşamak mı? Naoko ile siz, ikiniz.

– Evet, dedi Reiko, başını hafifçe omuzlarına gömerek. Ben de ona, "Bana göre hava hoş, ama ya Vatanabe bu işe ne der" dedim. Ve o da, "Sen merak etme, o işi bana bırak'' dedi. İşte hepsi bu. Sonra da şundan bundan laflamayı sürdürdük, nerede oturabileceğimizi, ne yapacağımızı filan konuştuk. Daha sonra da, kuşlarla oyalanmak için kümese doğru gittik.

Gidip buzdolabından bir bira aldım. Reiko bir sigara daha yaktı. Kedi, kucağında uyumuştu.

– Her şeyi meğer ta başından ayarlamış. Bunun içindir ki keyfi pek yerinde görünüyordu ve öyle güler yüzlüydü. Herhalde kararını vermiş olmalı ki içi rahatlamış, yüreğinden bir yük kalkmıştı. Sonra, odayı iyice derleyip topladık, istemediği öteberisini bahçede yaktık. Günlük tuttuğu defterlerini, mektuplarını ve daha başka şeylerini. Sizin mektuplarınızı bile. Bu bana garip göründü ve onları neden yaktığını sordum. Çünkü o zamana değin, yeniden okumak için titizlikle saklayagelmişti onları. O da bana, o zamana değin nelere sahip olduysa, hepsinden kurtulmak istediği karşılığını verdi, "yeni bir yaşama yeniden doğmak için''miş. Ben de üstünde durmadım. Aklı başındaydı, oldukça. Ve baktım, onun iyileşip mutluluğa kavuşacağını hayal ediyorum, bu beni şaşırttı. İnanın bana, o gün son derece iyiydi. Onu görebilmenizi isterdim. Sonra, her zamanki gibi, yemek salonunda yemeğimizi yedik, banyomuzu yaptık, özellikle böyle bir gün için saklamış olduğum bir şişe şarabı açtık, ben gitar çalarken, birlikte içtik. Beatles, her zamanki gibi, "Norwegian Wood" ve "Michelle" en sevdiği şarkılar. Ve öyle iyiydik, ki, ışığı söndürdük, soyunduk ve yatağa uzandık. Gece çok sıcaktı ve pencere açık olmasına karşın, hiç esinti gelmiyordu. Dışarısı kapkaranlıktı ve böceklerin cayırtısı kulakları sağır ediciydi. Oda, kır kokularıyla doluydu. Naoko ansızın, sizden söz etmeye başladı. Onunla nasıl seviştiğinizi anlattı. Ve üstelik bir sürü ayrıntısıyla. Onu nasıl soyduğunuzu, nasıl okşadığınızı, onun bedeninin nasıl tepki verdiğini, onun içine nasıl girdiğinizi ve bunun ne derece inanılmaz bir şey olduğunu, açık açık anlattı bana. O zaman ben de ona birden, bunları bana niçin söylediğini soruverdim. Biliyorsunuz, o zamana değin benimle bu konuda konuşmaya yanaşmamıştı bile. Kuşkusuz, bunları dürüstçe konuşmak da tedavinin bir parçasıdır. Ama asla ayrıntı vermemişti, bu onu öylesine tedirgin ediyordu ki. Bu yüzden, açık açık anlattığında ne

denli şaşırdığımı tahmin edersiniz. Bana işte, öyle, birden içinden bunları anlatmak geldiğini söyledi, ama eğer hoşuma gitmiyorsa, susabilirmiş. Ona, eğer gerek duyuyorsa, onu dinlemeye hazır olduğum karşılığını verdim. Bana anlattığına göre, içine girdiğiniz zaman, dayanılmaz bir acı duymuş. İlk kez yapıyormuş bunu ve hazır olduğu için de, kolayca girebilmişsiniz ama bu, onun canının acımasını engellememiş. Neredeyse bayılayazmış. Tam uca geldiğinizi sandığı sırada, siz onun bacaklarını hafifçe açmışsınız, daha da derine dalabilmek için. Başından aşağı soğuk ter boşanmış. Buzlar içine sıkışmış gibi olmuş. Kolları bacakları uyuşmuş, ürpertiler basmış. Başına neler geleceğini merak ediyor, öleceğini sanıyormuş, çünkü tepki veremiyormuş. Ama siz onun fenalaştığını anlamışsınız, hareketsiz kalmış, onu tatlı tatlı kucaklayıp saçlarını, boynunu, göğsünü öpmüşsünüz, epey uzun bir süre. Ve bedeni yavaş yavaş ısınmaya başlamış yeniden, O zaman siz de ağır ağır kıpırdanmaya koyulmuşsunuz. Bana bunun olağanüstü bir şey olduğunu anlattı. Kafası sıvılaşıyor gibi bir hisse kapılmış. Hatta ömür boyu sizinle bunu yapmak istediğini düşünmüş. Gerçekten de düşündüğü buymuş. O zaman ona sordum, madem söylediği kadar güzel bir şeydi, niçin bunu her gün yapmak için yanınızda kalmadı diye. Bunun olanaksız olduğu karşılığını verdi bana. Çünkü olağünüstü bir şey olduğunu hemen anlamış. Bir kez daha aynı şey yaşanamazmış. Yaşamda ancak bir kez başa gelebilecek türde şeylerdenmiş. Hiçbir şey hissetmemişmiş, ne daha önce, ne daha sonra. Asla yeniden başlamayı canı istememiş ve bir daha hiç böylesine heyecan duymamış. Ben de ona, kızlarda bu tür bu şeylerin sık sık görüldüğünü ve yaş ilerledikçe her şeyin yoluna girdiğini anlattım. Kaygılanmaması gerektiğini söyledim, bir kez yolunda gitmiş olduğuna göre. Ben de evlendiğim zaman, başlangıçta az sorunla karşılaşmamıştım. Bana yanıldığımı, hiç kaygılanmadığını, söyledi. Sadece başkasının bir daha içine girmesine izin vermek istemiyormuş. Kim tarafından olursa olsun, bu tür duyguların yeniden harekete geçirilmesini istemiyormuş.

Ben biramı bitirmiştim, Reiko da ikinci sigarasını. Kedi, kucağında gerindi ve yatışını değiştirerek yeniden uyudu. Reiko biraz duraksadıktan sonra üçüncü sigarasını yaktı.

– Sonra hıçkırmaya başladı, diye sözlerini sürdürdü Reiko. Yatağının kenarına oturup, o zaman ben de onu yatıştırmak umuduyla başını okşadım. Sorun yoktu, her şey yolunda gidecekti. Onun kadar güzel ve genç bir kız, bir erkeğin kollarında ancak mutluluğu bulabilirdi. O sıcakta, tere ve gözyaşına batmış, sırılsıklamdı. Ben de gidip yüzünü ve bedenini kurulamak için bir havlu getirdim. Külotu bile ıslanmıştı, çıkarmasına yardım ettim... Ama aklınıza bir şey gelmesin. Biliyorsunuz hep, birlikte banyo yapardık biz, kardeş gibiydik.

– Anlıyorum, dedim.

– Onu kollarına almamı istedi benden. Bu sıcakta alamayacağımı söyledim. Gene de aldım çünkü son kez olacaktı bu. Bir süre onu kollarımda tuttum, terden dolayı, havluya sarınmış durumda. Sonra, yatıştığında gene kuruladım bedenini, geceliğini giydirdim ve yatırdım. Hemen derin bir uykuya daldı. Belki de uyuyor gibi yaptı, bilmiyorum. Yüzü pek sevimliydi. Yaşamdan henüz hiç darbe yememiş on üç-on dört yaşında bir kız gibiydi. Bunu görünce, ben de, içim rahatlamış, uyudum. Saat sabahın altısında uyandığımda, odada yoktu. Geceliğini bırakmış, buna karşılık, giysileri ile pabuçları, bir de hep başucu masasına koyduğu el feneri yoktu. Hemen telaşlandım. Haklıydım, değil mi? El fenerini aldığına göre, demek ki çıktığı zaman henüz geceydi. Sonra yazı masasına bir göz attım ve bıraktığı kâğıdı gördüm: “Giysilerimi Reiko’ya verin, lütfen.” Bunun üzerine koşup herkese haber verdim. Hastanenin bahçesinde ve çevre korularda araştırma yaptık. Onu ancak beş saat sonra bulabildik.

Yanında bir ip götürmeyi bile akıl etmişti, biliyor musunuz?

İçini çekti ve kedinin başını okşadı.

– Bir çay ister misiniz? diye sordum.

– İsterim ya, dedi.

Su kaynattım, çayı hazırlayıp verandaya döndüm. Akşam oluyordu, güneşin ışınları zayıflamıştı ve ağaçların gölgeleri ayaklarımıza değin uzuyordu. Bir yandan çayımı içerken, sarı erkeçsakallarının ve pembe açelyaların boy verdiği karmakarışık bahçeyi seyrediyordum.

– Az sonra cankurtaran gelip cesedini aldı ve polis beni sorguya çekti. Gerçekte bana pek bir şey sormadılar. Bir vasiyetname vardı, intihar olduğu besbelliydi ve bunun akıl hastalarında sık görülen bir olay olduğunu sanıyorlardı anlaşılan. Bu yüzden beni, öylesine sorguladılar, usulen. Onlar gider gitmez de size telgrafı çektim.

– Cenaze töreni acıklıydı, dedim. Sessizdi ve kalabalık değildi. Ailesinin kafasında tek bir şey vardı: Naoko'nun öldüğünü nasıl haber aldığımı merak ediyorlardı. Herhalde canına kıydığının bilinmesini istemiyorlardı. Gerçekte ben cenazeye gitmemeliydim. Öylesine allak bullak oldum ki hemen ardından kendimi yollara vurdum zaten.

– Biraz çıkıp gezsek, ne dersiniz? diye önerdi Reiko. Gidip akşam yemeği için alışveriş yapalım, sizce sakıncası yoksa eğer. Acıktım da.

– Tamam. Ne yemek istersiniz?

– Bir sukiyaki. Biliyor musunuz ki yemeyeli yıllar oluyor? Kimi zaman düşümde görüyorum. Kısık ateşte yavaş yavaş piştiğini görüyorum, etiyle, pırasasıyla, yeşil soğanıyla, kızarmış tofusuyla, makarnasıyla...

– Ben de isterim, ama ona uygun tencerem yok ki..

– Önemli değil, bana bırakın siz. Gider ev sahibinizden ödünç alırım.

Telaşla ev sahibimin evine koştu, pek güzel bir tencere, bir gaz ocağı ve bir de uzun bağlantı borusu ödünç aldı geldi.

– Nasıl, iyi değil mi?

– Çok iyi hem de! dedim hayranlıkla.

Gidip hemen yakındaki çarşıdan tüm gerekenleri aldık: sığır eti, yumurta, sebze ve tofu, içki satan dükkândan da nisbeten iyice bir şişe beyaz şarap aldık. Parasını ödemek istedim, ama benim yerime o verdi.

– Eğer yeğenimin ödemesine ses çıkarmadığım duyulursa tüm aileye rezil olurum sonra, dedi.

Üstelik, yeterince zengin sayılırım ben. Bu yüzden, merak etmeyin hiç. Nasıl olsa, param olmasaydı buraya gelmezdim.

Eve döndüğümüzde, Reiko pirinci yıkayıp ocağa, pişmeye bıraktı, bu arada ben de yemeğimizi verandada yiyelim diye hazırlık yapıyordum. Hazır olunca, Reiko gitarını kutusundan çıkardı ve verandanın yarı karanlığında oturup Bach'tan bir füg çalmaya başladı ağır ağır, çalgısını denemek istermiş gibi. Bölümleri ağır ağır, sonra daha hızlı, hırsla, duyguyla çalıyor, bu değişik seslere kulak veriyordu. Gitar çalarken Reiko, hoşuna giden bir giysiyi seyretmekte olan on yedi, on sekizlik bir genç kıza benziyordu. Gözleri parlıyordu, ağzı sımsıkı kapalıydı, birden hafifçe gülümsüyordu. Parçası bitince, sırtını bir sütuna dayayıp göğe baktı, düşüncelerine dalıp gitmiş gibiydi.

– Sizinle konuşabilir miyim? diye sordum ona.

– Elbette. Sadece acıkmış olduğumu düşünüyordum da.

– Kocanızı ve kızınızı görmeyecek misiniz? Tokyo'da oturuyorlar, değil mi?

– Yokohama'da. Ama gitmeyeceğim. Size daha önce de sözünü etmiştim, değil mi? Onları görmesem daha iyi olacak, biliyorsunuz. Şimdi onların kendi yaşamı var ve birbirimizi yeniden görmemiz, bizi üzebilir. Böylesi çok daha iyi.

Boşalmış Seven Stars paketini elinde buruşturup attı, çantasından yeni bir paket çıkardı, açtı ve ağzına bir sigara götürdü, ama yakmadı.

– Ben bitmiş bir insanım, biliyorsunuz. Karşınızda bulunan kişi, eskiden olduğunun sadece soluk bir yansımasından ibaret. İçimdeki en değerli şeyler çoktan ölmüş zaten ve ben sadece o anıyı örnek alarak yaşamayı sürdürüyorum.

– Ama ben sizi şimdiki halinizle çok seviyorum. Kim olursanız olun, sadece bir yansıma olsanız bile. Sonra, pek önemli olmasa bile, size şunu söylemeliyim ki Naoko'nun giysilerini giydiğinizi görmek beni çok mutlu etti.

Reiko içtenlikle gülümsedi, sonra sigarasını yaktı.

– Siz, kadınları nasıl memnun edeceğinizi biliyorsunuz, yaşınızın genç olmasına karşın...

Hafifçe kızardım:

– Ben sadece düşündüğümü açıkça söylüyorum.

– Biliyorum, dedi Reiko, gülerek.

Pirinç çok geçmeden pişti ve yemeği hazırlamak için tencereyi yağladım.

– Düş görmüyorum ya? dedi Reiko, kokuyu derin derin içine çekerek.

– Gerçek bir sukiyaki bu, bana inanabilirsiniz, dedim.

Hemen hemen hiç konuşmadan, bir yandan biramızı içerek yedik yemeğimizi, pirinçle de bitirdik. Kamome, kokuya dayanamayıp yaklaştı, ona da biraz et verdik. Doyduğumuzda sırtımızı verandanın sütunlarına dayayıp mehtabı seyrettik.

– Memnun kaldınız mı bari? diye sordum.

– Hem de nasıl. Söylenecek bir şey yok doğrusu, dedi, iyice doymuştu. İlk kez böyle çok yedim.

– Şimdi ne yapmak istersiniz?

– Biraz dinlendikten sonra hamama gidelim. Saçlarımı yıkamak isterdim de.

– Âlâ. Hemen yakında bir hamam var.

– Ha, aklıma gelmişken, Vatanabe, bana şu Midori adındaki kızla yatıp yatmadığınızı söyler misiniz? diye sordu bu kez.

– Onunla seviştim mi, bunu mu öğrenmek istiyorsunuz? Söyleyeyim o halde, hayır. Her şey yoluna girmeden bunu yapmamaya karar vermiştim.

– Ama artık, yoluna girdi, değil mi?

Başımı şaşkın, eğdim çünkü ne demek istediğini pek iyi anlamamıştım.

– Yani Naoko öldüğü için mi her şey yoluna girmiş sayılır, onu mu demek istediniz?

– Yok canım. Siz Naoko'nun ölümünden önce kararınızı vermiştiniz, değil mi? Şu Midori'yi bırakamayacağınızı söylemiyor muydunuz? Naoko ölmüş olsun olmasın bir şey değiştirmez ki bu. Siz Midori'yi seçtiniz, Naoko da ölümü seçti. Artık erişkinsiniz, bu yüzden, sorumluluklarınızı yüklenmeniz gerekir. Yoksa, boşuna.

– Ama Naoko'ya, onu her zaman bekleyeceğimi söylediğimi unutamam ki. Ve beklemeyi bilemedim. Tam sonunda, onu terk ettim. Sorun, bunda birisinin suçu var mı, yok mu o değil. Sorun benim sorunum. Kuşkusuz eğer onu yarı yolda bırakmış olmasaydım bile, sonuç değişmeyecekti. Sanırım o, gene de ölümü seçecekti. Ama, tüm bunlar bir yana ben, gene de kendimi bağışlamamın zor olduğunu hissediyorum. Siz bana, eğer söz konusu, duyguların doğal değişimi ise başka türlüsünü yapmanın olanaksız olduğunu söylüyorsunuz, ama benim Naoko'yla ilişkim sizin sandığınız kadar basit değildi. Gerçekte, daha başlangıçta, yaşam ile ölüm arasına gerilmiş bir iple bağlanmış bulunuyorduk birbirimize.

– Eğer Naoko'nun ölümünden dolayı acı çekiyorsanız, o halde varın yaşadığınız sürece çekin o acıyı. Eğer bu size bir şey öğretiyorsa, varın öğrenin. Ama tüm bunlar bir yana, Midori'yle mutlu olun. Sizin çektiğiniz acının onunla hiçbir ilişkisi yok. Eğer onu daha da kırarsanız, durum kısa zamanda geri dönülmez, onulmaz bir yola girecektir. Kolay değil, ama güçlü olmak gerek. Büyümeli ve erişkin olmalı. Size bunu söylemek için dinlenmeevinden ayrılıp buralara geldim. O trende bir tabuttaymışım izlenimine kapıldım.

– Ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum, ama henüz hazır değilim. Gerçekten de çok acıklı bir cenaze töreniydi. İnsanlar böyle ölmemeli, biliyorsunuz.

Reiko elini uzatıp saçlarımı okşadı.

– Hepimiz bir gün böyle öleceğiz. Siz de, ben de.

Beş dakikalık yolda olan hamama ırmak boyunca yürüyerek gittik ve eve biraz serinlemiş, tazelenmiş döndük. Şarap şişesini açtık ve verandada oturup içtik.

– Vatanabe, bana bir bardak daha getirir misiniz litfen?

– Elbette, ama ne yapacaksınız o bardağı?

– Sizinle ikimiz Naoko'ya bir cenaze töreni düzenleyeceğiz. Acıklı olmayan bir tören.

Bir bardak daha getirdim, Reiko ağzına dek doldurduktan sonra bahçedeki fenerin üstüne koydu. Sonra verandaya oturdu, sırtını bir sütuna verdi, gitarını aldı, bir de sigara aldı:

– Sonra da, bana kibrit getirebilir misiniz, eğer varsa? Bulabildiğiniz en büyük kutuyu...

Mutfaktaki kibrit kutusunu aldım, gelip yanına oturdum.

– İyi, şimdi, ben bir parça çalınca, şuraya bir kibrit koyar mısınız lütfen? Çalabildiğim kadar çalacağım.

En başta, pek tatlı ve pek güzel bir biçimde, Henry Mancini'den "Dear Heart"ü çaldı.

– Ona bu plağı armağan etmişsiniz, değil mi?

– Evet, Noel'de, iki yıl önce. Bu parçayı çok seviyordu.

– Ben de çok severim. Çok güzel ve tatlı bir müzik.

Ve ezgiyi yeniden, usulüce tıngırdattıktan sonra şarabından bir yudum aldı.

– İyi, bakalım kafayı iyice buluncaya değin kaç parça çalmam gerekecek? Ne dersiniz? Böyle bir cenaze töreni, hoş, değil mi?

Beatles'ın dağarına geçen Reiko, "Norwegian Wood", "Yesterday", "Michelle" "Something", "Here Comes the Sun"ı çalıp söyledi, sonra da "The Fool on the Hill"i. Yedi kibrit dizdim.

– Oldu yedi! dedikten sonra bir yudum şarap içip bir sigara daha tüttürdü. Bu insanlar, yaşamın sevinçlerini ve acılarını enikonu biliyorlarmış.

"Bu insanlar" dediği, kuşkusuz, John Lennon, Paul McCartney ve George Harrison'dı.

İçini çekti ve sigarasını söndürdükten sonra, gene gitarını alıp arka arkaya "Penny Lane",

“Blackbird”, “Julia”, “When I’m Sixty–Four”, “Nowhere Man”, And I Love Her” ve “Hey Jude”u çaldı.

– Kaç oldu?

– On dört, dedim.

İçini çekti.

– Bir tane de siz çalamaz mısınız?

– Pek yetenekli değilim de...

– Zararı yok.

Gittim kendi gitarımı getirdim, biraz duraksayarak “Up on the Roof”u çaldım. Bu arada Reiko biraz soluklandı, sigarasını tüttürdü ve şarabını içti. Ben çalmayı bitirince, şiddetle alkışladı.

Sonra Reiko, Ravel’in, “Ölü Bir Prenses İçin Pavan”ını, ardından da Debussy’nin “Ay Işığı”nı, pek güzel ve özenle yorumladı. Bana bu iki parçayı Naoko’nun ölümünden sonra öğrendiğini söyledi. Onun müzik konusundaki zevklerinin duygusal düzeyi hiçbir zaman aşmadığını da ekledi.

Sonra Bacharach’dan birkaç parça çaldı, “Close to You”, “Rain- drops Keep Falling on My Head”, “Walk on By” ve “Wedding Bell Blues”.

– Yirmi! diye sevinçle bağırdım,

– Canlı bir müzik kutusu gibiyim, dedi kendinden hoşnut. Konservatuvardaki profesörler beni görselerdi gözlerine inanamazlardı.

Bir yudum şarap içti ve bir yandan sigarasını tüttürürken, parçaları birbiri ardından çalmayı sürdürdü. On kadar bossa nova çaldı, ardından Rodgers ve Hart’tan, Gershwin’den parçalar, sonra da Bob Dylan, Ray Charles, Carole King ve The Beach Boys, bu arada Stevie Wonder, ve Kyu Sakamoto’nun “Ue o muite aruko”su, “Blue Velvet” ve “Green Fields”den tutun da, aklından geçenlerin hepsini çaldı. Gözleri kapalı, başını sallayarak ezgiyi ara sıra bir yandan mırıldanıyordu da.

Şarap bitince, viskiye saldırdık. Bahçede, fenerin üstündeki bardaktaki şarabı döküp viski koydum.

– Kaç oldu?

– Kırk sekiz, dedim.

Kırk dokuzuncu parçası “Eleanor Rigby” ve ellincisi bir kez daha, “Norwegian Wood” oldu. Sonra biraz viski içmek için ara verdi.

– Yeter mi acaba?

– Evet, dedim. Bu kadarı bile hiç de fena sayılmaz.

– Hadi, Vatanabe, lütfen, benim hatırım için, cenazeyi unutun, dedi gözlerini gözlerime dikerek. Sadece bunları anımsayın. Fena değildi, değil mi?

Başımla onayladım.

– İşte bir tane daha, bu da cabası, dedi bana.

Ve elli birinci parça olarak, bana Bach'ın füginü çaldı.

– Sevişsek nasıl olur? diye sordu sonra, çekingen bir sesle.

– Ne garip, dedim, ben de şimdi aynı şeyi düşünüyordum.

Perdeleri çekili karanlık odada, birbirimize karşı istek dolu, çok doğal bir şey yapıyormuş gibi sarıldık. Gömleğini ve pantolonunu, sonra da çamaşırlarını çıkardım.

– Ömrüm boyunca olmayacak birçok şey yaptım ama, benden on dokuz yaş genç bir delikanlının külotumu çıkartacağı doğrusu aklımın ucundan bile geçmemişti, dedi.

– İsterseniz kendiniz çıkartın, dedim.

– Hayır, siz yapın, dedi. Ama umarım hayal kırıklığına uğramazsınız, her yanım kırışıklık içinde, biliyor musunuz.

– Ama işte benim sevdiğim de bu ya, kırışıklıklarınız...

– Durun, yoksa beni ağlatacaksınız....

Her yanını öptüm, kırışıklıklarını dilimle izleyerek. Sonra ellerimi küçük kız göğüslerine koydum, meme uçlarını hafif hafif ısırdım ve parmaklarımı, ıslak ve ılık vajinasının girişinde ağır ağır hareket ettirdim.

– Orası değil, yanılıyorsunuz, orası sadece bir kırışıklık, diye mırıldandı kulağıma.

– Böyle anlarda bile şaka etmeden duramıyorsunuz, değil mi? dedim, çok şaşırmıştım.

– Bağışlayın beni. Korkuyorum, anlıyor musunuz? Böyle bir şey başıma gelmeyeli öyle uzun zaman oldu ki. Sanki on yedi yaşında bir kızmışım da bir delikanlıya ziyarete gitmişim, o da bunu fırsat bilerek kızdan yararlanıyormuş.

Parmaklarımı yarıktan içeri soktum, boynundan ve kulaklarından öperek ve meme uçlarıyla oynayarak. Soluğu sıklaşıp da gırtlağı küt küt atmaya başlayınca, incecik butlarını açarak yavaş yavaş içine girdim.

– Dikkat edersiniz, değil mi? dedi zayıf bir sesle. Benim yaşımda gebe kalmak hiç hoş almaz da...

– Rahat olun. Orasını hiç düşünmeyin siz.

Penisim ta içine, derine girdiğinde, içini çekerek titremeye başladı. Bir yandan sırtını okşarken birkaç kez gidip geldim, ama, hiç beklemediğim biçimde, ansızın boşalıverdim. Öyle şiddetli oldu ki bu, kendimi tutacak zaman bulamadım. Bedenine sımsıkı sarılmış, birkaç kez fışkırttım içine.

– Bağışlayın, kendimi tutamadım işte, dedim.

– Saçmalamayın, önemli değil, diyerek kabaetlerime pat pat vurdu. Bir kızla yattığınızda hep tutar mısınız kendinizi?

– Evet, öyle sayılır.

– Benimle, kaygılanmanıza gerek yok. Unutun bunları, canınız istediğinde boşalmalısınız. Söyler misiniz bana, iyi miydi bari?

– Hem de çok. İşte bunun için kendimi tutamadım ya zaten.

– Ama tutmamalısınız. Böylesi daha iyi. Benim için de çok güzeldi.

– Bir şey söyleyeceğim, Reiko...

– Ne?

– Mutlaka birini sevmelisiniz gene. Öyle olağanüstü bir kadınsınız ki, başka türlüsü bana, yazık oluyormuş gibi geliyor.

– İyi öyleyse, düşüneceğim bu konuyu, dedi. Ama sizce Asahikava'da insanlar birbirine âşık olur mu?

Biraz sonra, toparlanmış, içine bir daha girmiştim. Reiko altımda soluk soluğa kıvranıyordu. Sonra onu sımsıkı kollarımda tuttum, penisim içinde hafif hafif gidip gelirken öteden beriden konuştuk. Böyle, içindeyken konuşmak çok güzel bir şeydi. Ben şaka yapınca, gülüyordu ve içindeki titreşimleri duyuyordum. Uzun süre öyle, sarmaş dolaş, kıpırdamadan kaldık.

– Böyle olmak çok hoş...

– Gidip gelmek de hiç fena sayılmaz ama.

– Denesek mi?

Kalçalarını kaldırdım ve ta dibine değin girdikten sonra onu hafif hafif kıpırdatmaya, döndürmeye başladım ve bu duygunun doyasıya tadını çıkardım sonra da kendimi gene bıraktım.

Sonuç olarak, o gece dört kez seviştik. Dördüncü defadan sonra, Reiko, gözleri kapalı, derin bir iç geçirdi ve bedeni kollarımın arasında birkaç kez ürperdi.

– Artık ömrüm boyunca sevişmeme hiç gerek yok, değil mi? Siz de söyleyin bana lütfen. Tüm ömrüme yetecek kadar tatmışım, artık rahat olabilirim, hadi söyleyin.

– Bunu kim bilebilir ki, diye karşılık verdim ona.

Uçakla daha çabuk ve daha rahat gidebileceğini söyledimse de Reiko trene binmekte direndi.

– Ben, Aomori ile Hakodate arasındaki feribota binmek istiyorum. Gökte uçmaya hiç niyetim yok, demişti. Bunun üzerine onu Ueno Garı'na götürdüm. Gitarı elindeydi, ben de yol çantasını taşıyordum ve peronda bir sıraya yan yana oturmuş trenin gelmesini bekliyorduk. Birkaç gün önce Tokyo'ya geldiğinde üzerinde olan tüvit ceket ile beyaz pantolonu giymişti gene.

– Asahikava'nın pek de fena bir yer olmadığına hâlâ inanıyor musunuz? diye sordu bana.

– Güzel bir şehir, diye karşılık verdim. Ve yakında, gelip sizi orada ziyaret edeceğim.

– Sahi mi?

Başımla onayladım.

– Mektuplarınız çok hoşuma gidiyor, biliyor musunuz? Bir de, Naoko'nun hepsini yaktığını düşündükçe. Nefis mektuplardı.

– Mektuplar, kâğıttan başka bir şey değil, dedim. Yakılsalar bile, yürekte kalması gereken, kalır, ve yakılmayıp saklansalar bile, kalmayan kalmaz.

– Doğrusunu söylemek gerekirse, çok korkuyorum, biliyor musunuz, Asahikava'ya yalnız gitmekten. Onun için, bana yazacaksınız, değil mi? Yazdıklarınızı okuduğumda bana hep, yanı başımdaymışsınız gibi geliyor da.

– Eğer mektuplarım işe yarayacaksa, istediğiniz kadar yazarım size. Ama sakın kaygılanmayın. Nereye giderseniz gidin, her şey çok iyi geçecek.

– Sonra da bana, vücudumun içinde bir şey kalmış gibi geliyor, ama bu belki sadece bir yanılsamadır.

– Bir yansımadır, dedim ona, gülerek.

O da gülmeye başladı.

– Beni sakın unutmayın, dedi.

– Sizi unutmayacağım, dedim.

– Sizi belki bir daha hiç göremem, ama nereye gidersem gideyim, sizi de, Naoko'yu da hep hatırlayacağım.

Gözlerine baktım, ağlıyordu. Birden onu öpüverdim. Yanımızdan geçenler merakla bize bakıyorlardı, ama bu beni hiç rahatsız etmiyordu. Yaşıyorduk işte ve sadece yaşamı sürdürmek olmalıydı amacımız.

– Mutlu olun, dedi bana tam ayrılacağımız sırada. Size söyleyeceklerimin hepsini söyledim ve artık ekleyecek bir şeyim yok, mutluluğunuzu dilemekten başka. Benim için ve Naoko için, mutlu olun.

El sıkışıp ayrıldık.

Midori'ye telefon ettim, mutlaka onunla konuşmak istediğimi söylemek için. Ona anlatacak çok şeyim vardı. Onunla konuşmalıydım. Dünyada ondan başka kimseye ihtiyacım yoktu. Onunla konuşmak için onu görmek istiyordum. Onunla birlikte her şeye sıfırdan başlamak istiyordum.

Midori telefonun ucunda uzun süre sessiz kaldı. Sessizlik sürüyordu, inatla, tüm dünyanın incecik yağmuru, tüm dünyanın çayırlarına yağıyor gibi. Bütün bu süre içinde ben, gözlerim kapalı, alnımı cama dayamış, öyle duruyordum. Midori neden sonra ağzını açtı.

– Neredesin şimdi? diye sakin bir sesle sordu bana.

Neredeydim?

Almaç elimde, başımı kaldırıp telefon kulübesinin çevresine baktım. "Neredeydim?" Nerede bulunduğumu hiç mi hiç bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu bu konuda. Neresiydi burası acaba? Sadece yürüyen sayısız gölge görüyordum. Hiç var olmamış bir yerin ortasında, Midori'yi çağırıyordum.

DK DOĞAN KİTAP

"Ne yaptığını bilen, riske giren, dünya çapında bir yazar."
Washington Post Book World

"Odasında, yatağının üstünde kucaklaştık. Onun uyku tulumunun içinde, yağmuru dinlerken öpüştük, sonra şundan bundan konuştuk, her şeyden, dünyanın oluşumundan tut da, rafadan yumurtanın nasıl pişirileceğine değin."

68'in esintilerini taşıyan üniversite hayatı ile müziğin muhteşem bir harmanı. Sonsuz bir sevecenlik ve şiirsellik, yoğun bir erotizm. *İmkânsızın Şarkısı*, genç bir adamın güçlüklere birlikte göğüs germe umuduyla ilk aşkına geri dönüşünün olağanüstü hikâyesi. Salinger ve Fitzgerald etkisi taşıyan romanda, Murakami'nin yaşamöyküsünden yansımalar da var.

Haruki Murakami, 1949'da Kobe'de doğdu. Vaseda Üniversitesi'nde klasik drama eğitimi aldı. İlk romanı *Kaze no oto o kike* (Rüzgârın Şarkısını Dinle) 1979'da yayımlandı. 21. yüzyıl edebiyatının en önemli isimlerinden olan Murakami'nin kitapları pek çok ödül aldı, tüm dünyada kırkın üzerinde dile çevrildi. Haruki Murakami'nin *Yaban Koyununun İzinde*, *Zemberekkuşu'nun Güncesi*, *Sınırın Güneyinde-Güneşin Batısında*, *Sahilde Kafka*, *Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu* ile tüm dünyada büyük yankı uyandıran *1Q84* romanı da Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

Çeviren: Nihal Önol

[1] Kazumi Takahaşi (1931–1971), Osaka doğumlu, Kyoto Üniversitesi'nde öğretim üyesi ve Çin edebiyatı uzmanı. Eserleri savaş sonrası toplumunda aydınların yerini inceler.(ç.n.)

[2] Osamu Dazai (1909–1948), savaş sonrası kuşağının taparcasına sevdiği, *Batan Güneş*'in ve *Mor Bir Serserinin Gezi Notları*'nın yazarı.(ç.n.)

[3] Japonca *midori*, yeşil demektir ve *momo* ise pembe.(ç.n.)

[4] Bir tiyatro oyununda, bir makineyle oynadığı sahneye indirilen bir tanrının ya da doğaüstü bir yaratığın işe karışmasını belirtir deyim. Mecazî anlamda, trajik bir durumun akla yakın değil, ama mutlu bir sonla noktalanması.(ç.n.)

[5] Hazır yemek.(ç.n.)

[6] *Seksüel Erkek*, Kenzaburo Oe'nin romanı.(ç.n.)

[7] Yaprakları yenebilen, durgun su bitkisi (Brasenia purpurea).(ç.n.)

[8] Japon mutfağında çorba ve sosları çeşnilendirmekte kullanılan kurutulmuş mayalı soya fasulyesi hamuru.(ç.n.)

[9] Japonca’da salatalığa *kyuri*; kiviye *kyuwi* denir.(ç.n.)

[10] 1923’teki deprem.(ç.n.)

[11] 1936’daki hükûmet darbesi.(ç.n.)

[12] Çin eriştesi çorbası.(ç.n.)

[13] Ders yılı Nisan'da başlar ve Mart'ta biter. Bu yüzden, üniversite sınavları yeni yılla birlikte başlar.(ç.n.)

[14] Martı.(ç.n.)

[15] Geleneksel olarak tiyatroda iki perde arasında yenen, lake bir kutu içinde sunulan soğuk yemek. (ç.n.)